
SERIA INFERNUL LUI GABRIEL
Sylvain Reynard

VOLUMUL II
EXTAZUL LUI GABRIEL

PROLOG

Florența, 1290

Poetul lăsă biletul să-i cadă din mână tremurândă. Rămase ținut locului câteva clipe, încremenit. Apoi, încleștând din dinți, se ridică în picioare și străbătu agitat întreaga casă, ignorând mesele și obiectele fragile, fără a le arunca vreo privire celorlalți locuitori ai casei.

Exista o singură persoană pe care dorea s-o vadă.

O porni grăbit, cu pași mari, pe străzile orașului, aproape rupând-o la fugă în drum spre râu. Se opri la capătul podului, podul lor, scrutând cu ochii umezi malul opus al râului, sperând să zărească pentru o clipă doar chipul iubitei lui.

Nu se vedea nicăieri.

N-avea să se întoarcă în veci.

Iubita lui, Beatrice, pierise.

CAPITOLUL 1

Domnul profesor Gabriel Emerson era așezat în pat, dezbrăcat, și citea La Nazione, principalul ziar din Florența. Se trezise devreme, în apartamentul de la ultimul etaj al hotelului în stil florentin Gallery Hotel Art, și comandase micul dejun în cameră, dar nu rezistase tentației de a se întoarce în pat spre a o privi pe tânăra femeie cum doarme. Dormea pe o parte, cu fața la el, cu un diamant sclipindu-i la ureche, respirând ușurel. Era îmbujorată în obraji din cauza căldurii din cameră, deoarece patul lor era scaldat în lumina soarelui care pătrundea prin ferestrele cât peretele.

Așternuturile erau minunat de șifonate și miroseau a sex și lemn de santal. Cu o scânteie în ochii lui albaștri, măsură agale din priviri trupul ei dezvelit și părul ei lung și negru. Când își întoarse iar atenția asupra ziarului, ea se foi un pic și gemu. Îngrijorat, el aruncă ziarul la o parte.

Ea își trase genunchii la piept, făcându-se ghem. De pe buzele ei se auziră murmure înfundate și Gabriel se dădu mai aproape ca să înțeleagă ce spunea. Dar nu reuși.

Deodată, ea se încordă și scoase un țipăt sfâșietor. Dădu din mâini, luptându-se cu cearșaful în care era înfășurată.

– Julianne?

O atinse blând pe umăr, dar ea se feri de el.

Ea începu să-i murmure numele, neîncetat, pe un ton din ce în ce mai agitat.

– Julia, sunt aici, spuse el cu vocea mai pronunțată.

Chiar când întinse din nou mâna spre ea, Julia se ridică brusc în capul oaselor, părând că se sufocă.

– Ești bine?

Gabriel se trase mai aproape de ea, rezistând tentației de-a o atinge. Respira poticnit și, simțindu-i privirea atentă ațintită asupra ei, își duse o mână tremurândă la ochi.

– Julia?

După o pauză prelungă, încordată, se uită la el, cu ochii mari.

Gabriel se încruntă.

– Ce s-a întâmplat?

Ea înghiți în sec.

– Am avut un coșmar.

– Ce-ai visat?

– Eram în păduricea din spatele casei alor tăi, în Selinsgrove.

Sprâncenele lui se încrețiră după ochelarii cu rame negre.

– De ce ai visa așa ceva?

Ea trase aer în piept, trăgându-și cearșaful peste sânii dezgoliți, până la bărbie. Materialul era alb și plin, cuprinzându-i cu totul silueta minionă și revărsându-se vaporos peste saltea. Silueta îi amintea lui Gabriel de o statuie ateniană.

Îi mângâie blând pielea.

– Julianne, povestește-mi.

Ea se foi stânjenită sub privirea lui albastră, pătrunzătoare, dar el nu vru să-i dea drumul.

– Visul a început minunat. Am făcut dragoste sub cerul înstelat și am adormit în brațele tale. Când m-am trezit, dispăruseși.

– Ai visat că am făcut dragoste cu tine și apoi te-am abandonat?

Adoptă un ton rece spre a-și ascunde stânjeneala.

– M-am trezit odată în livadă fără tine, îi reproșă ea blând.

Văpaia din vintrele lui se stinse pe dată. Își aminti seara de basm de acum șase ani, când se întâlniseră pentru prima dată, stătu-seră doar de vorbă și adormiseră îmbrățișați. Se trezise în dimineața următoare și o luase la plimbare, lăsând singură o adolescentă adormită. De bună seamă, neliniștea ei era de înțeles, dacă nu chiar demnă de compătimit.

Îi desfăcu, unul câte unul, degetele încleștate și i le sărută plin de căință.

– Te iubesc, Beatrice. N-am de gând să te părăsesc. Știi asta, da?

– M-ar dura atât de mult să te pierd acum.

Încruntându-se, își înfășură brațul în jurul umărului ei, lipindu-i obrazul de pieptul lui. Gândindu-se la ce se petrecuse între ei în ajun, fu năpădit de un val de amintiri. Îi admirase pentru prima dată trupul dezgolit și o inițiasse în tainele dragostei. Ea își împărtășise inocența cu el și el crezuse c-o făcuse fericită. Cu siguranță fusese una dintre cele mai frumoase nopți din viața lui. Reflectă pentru o clipă la lucrul ăsta.

– Regreți noaptea trecută?

– Nu. Mă bucur c-ai fost primul meu iubit. Asta îmi doream de când ne-am întâlnit.

El își lăsă mâna pe obrazul ei, mângâind-o cu degetul mare.

– Sunt onorat că am fost primul tău iubit.

Se aplecă spre ea, privind-o fără să clipească.

– Dar vreau să fiu și ultimul.

Julia îi zâmbi și buzele ei îi veniră în întâmpinare. Până să apuce s-o îmbrățișeze, în încăperea răsună dangătul de clopot al Big Ben-ului.

– Ignoră-l, îi șopti el înverșunat, întinzându-și brațul de-a lungul trupului ei, împingându-o pe spate.

Ea își aruncă privirea peste umărul lui, spre iPhone-ul lui, aflat pe birou.

– Am crezut că n-o să te mai sune.

– N-am de gând să-i răspund, așa că nu contează.

îngenunche între picioarele ei și ridică cearșaful care o învelea.

– În patul meu, suntem doar tu și eu.

Ea îi caută privirea în timp ce el se apropie de trupul ei dezgolit.

Gabriel se aplecă s-o sărute, dar ea își întoarse capul.

– Nu m-am spălat pe dinți.

– Nu-mi pasă.

își lăsă buzele pe gâtul ei, sărutând punctul în care simțea tresăltându-i pulsul.

– Aș vrea să mă spăl mai întâi.

El pufni frustrat, rezemându-se într-un cot.

– N-o lăsa pe Paulina să strice ce avem.

– N-o las.

încercă să se strecoare de sub el, luând cearșaful cu ea, dar el îl prinse. Se uită la ea pe deasupra ramelor ochelarilor, cu o sclipire răutăcioasă în ochi.

– Am nevoie de cearșaf să fac patul.

Privirea ei alunecă de la țesătura albă pe care el o strângea între degete la chipul lui. Gabriel părea o panteră gata să atace. Se uită cu coada ochiului spre marginea patului, spre teancul de haine de pe podea. N-avea cum să ajungă la ele.

– Care-i problema? o întrebă el, reținându-și un rânjet.

Julia se înroși și apucă mai strâns țesătura. Râzând, el dădu drumul cearșafului și o luă în brațe.

– N-ai de ce să te silești. Ești superbă. Dacă ar fi după mine, numai așa ai umbla.

își lipi buzele de lobul urechii ei, atingând blând cercelul cu diamant. Era sigur că mama lui adoptivă, Grace, s-ar fi bucurat că cerceii ajunseseră la Julia. După încă un sărut pe fugă, se desprinseseră de ea, trăgându-se pe marginea patului.

Julia se strecură în baie, dar nu înainte ca Gabriel să-i vadă spatele atrăgător când ea lăsă să-i cadă cearșaful, în prag.

în timp ce se spăla pe dinți, Julia se gândea la cele petrecute. Actul de a face dragoste cu Gabriel fusese o experiență foarte

emoționantă și, chiar și acum, simțea undele de șoc. Lucru deloc surprinzător, având în vedere trecutul lor comun. Îl dorise încă din noaptea castă pe care o petrecuseră împreună într-o livadă, când ea avea șaptesprezece ani, dar, când se trezise în dimineața următoare, el dispăruse, învăluit în aburii produși de o beție combinată cu droguri, el uitase de ea. Trecuseră șase ani până când se revăzuseră și, atunci, el nu-și mai amintea de ea.

Când îl reîntâlni, la primul seminar pentru masteranzi și doctoranzi pe care-l preda el la Universitatea din Toronto, Gabriel era un bărbat atrăgător, dar rece, ca o stea din depărtări. Nu-i venise a crede atunci că avea să devină iubita lui. Nu crezuse că e cu puțință ca profesorul temperamental și arogant să-i împărtășească sentimentele.

Erau atât de multe lucruri pe care ea nu le știa pe-atunci. Sexul era o formă de cunoaștere, și acum simțea împunsătura geloziei erotice într-un fel cu totul nou pentru ea. Simțea o strângere de inimă numai la gândul că Gabriel făcuse ce făcuseră ei doi cu vreo altă femeie, ba chiar în cazul lui, cu multe alte femei.

Știa că aventurile amoroase ale lui Gabriel se deosebeau de ceea ce se petrecuse între ei doi – că nu aveau de-a face cu dragostea sau cu afecțiunea. Dar le dezbrăcase, le văzuse trupurile dezgolite și le pătrunsese. După ce fuseseră cu el, câte din acele femei nu tânjiseră după mai mult? Paulina o făcuse. Ea și Gabriel ținuseră legătura de-a lungul anilor, după ce concepuseră și pierduseră un copil împreună.

Noul mod în care Julia înțelegea sexul îi schimbă perspectiva asupra trecutului, trezindu-i o compasiune mai vie pentru suferințele Paulinei. Și făcând-o și mai neliniștită c-ar putea să-l piardă pe Gabriel în favoarea ei sau a oricărei alte femei.

Se agăță de marginea măsuței de toaletă, năpădită de un val de îndoială. Gabriel o iubea, credea lucrul ăsta. Dar era, de asemenea, un gentleman și nu i-ar spune-o niciodată dacă noaptea petrecută împreună nu l-a satisfăcut. Și ce să mai spună de cum

se comportase ea? Îi pusese întrebări și îl ținuse de vorbă când, presupunea ea, majoritatea iubitelor ar fi păstrat tăcerea. Făcuse foarte puține spre a-i face pe plac și, când încercase s-o facă, el o oprise.

îi răsunară brusc în minte cuvintele fostului ei iubit, bântuind-o ca o acuzație:

Ești frigidă.

O să fii un dezastru la pat.

Se întoarse cu spatele la oglindă, reflectând la ce se putea întâmpla dacă Gabriel era cumva nemulțumit de ea. Spectrul infidelității își arătă figura sinistră, aducând cu el amintirea momentului când îl găsisese pe Simon în pat cu colega ei de cameră.

Se îndreptă de spate. Dacă-l putea convinge pe Gabriel să aibă răbdare cu ea și s-o învețe, era sigură c-avea să-l poată satisface. O iubea. Avea să-i dea o șansă. Era a lui fără nicio îndoială, de parcă el și-ar fi întipărit numele cu fierul încins pe trupul ei.

Când reveni în dormitor, Julia îl zări prin ușa deschisă care dădea spre terasă. Îndreptându-se într-acolo, atenția îi fu distrasă de o vază superbă cu iriși violet-închis și mai deschiși la culoare, pestriți, care trona pe birou. Alți bărbați ar fi ales, poate, trandafiri roșii cu tija lungă, dar nu Gabriel.

Desfăcu bilețelul cuibărit între flori.

Scumpa mea Julianne,

Mulțumesc pentru darul tău neprețuit.

Singurul lucru de valoare pe care ți-l pot oferi e inima mea.

Îți aparține,

Gabriel

Julia reciti biletul de două ori, simțind că-i crește inima, inundată de dragoste și ușurare. Cuvintele lui Gabriel nu păreau vorbele unui bărbat nesatisfăcut sau frustrat. Oricare ar fi fost neliniștile Juliei, Gabriel nu părea să le împărtășească.

Gabriel stătea tolănit la soare pe divan, fără ochelari, cu pieptul expus în toată splendoarea lui. Cu trupul lui musculos, la aproape un metru nouăzeci, era ca și cum Apollo însuși pogorâse s-o viziteze. Simțindu-i prezența pe terasă, el deschise ochii și o îmbie să se așeze în poala lui. Ea i se alătură și el o îmbrățișă, sărutând-o cu foc.

– Salutare, murmură, ridicându-i o șuviță rebelă de pe față.

O studie atent.

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic. Mulțumesc pentru flori. Sunt superbe.

El îi depuse un sărut delicat pe buze.

- Cu plăcere. Dar pare că te tulbură ceva. E din cauza Paulinei?

- Mă supără faptul că te sună, dar nu.

Chipul ei se însenină.

- Mulțumesc pentru mesaj. Mi-a spus ceea ce tânjeam cu disperare să aud.

- Mă bucur.

El o strânse mai tare în brațe.

Julia își făcu de lucru, pentru o clipă, cu șnurul de la halatul de baie, până ce el o luă de mână, făcând-o să se uite la el.

- Noaptea trecută a fost la înălțimea așteptărilor tale?

Gabriel icni, șocat de întrebarea ei.

- Ciudată întrebare.

- Știu că, probabil, pentru tine a fost o experiență diferită. N-am fost foarte... activă.

- Activă? Despre ce vorbești?

- N-am făcut prea multe ca să te satisfac, spuse Julia, îmbujorându-se.

El îi mângâie delicat pielea îmbujorată.

- M-ai satisfăcut nespun. Știu c-ai avut emoții, dar pentru mine a fost o experiență foarte plăcută. Ne aparținem unul celuilalt acum - în toate sensurile cuvântului. Ce altceva te tulbură?

- Ți-am cerut să facem schimb de poziții când tu preferai ca eu să fiu deasupra.

- Nu mi-ai cerut, m-ai rugat. Sincer, Julianne, mi-aș dori să te aud cerându-mi tot felul de lucruri. Vreau să știu că mă dorești la fel de pătimaș pe cât te doresc eu.

Expresia lui se relaxă și mâna lui trasă un cerc pe sânul ei.

- Ți-ai închipuit că prima ta noapte de dragoste va decurge într-un anume fel. Am vrut să-ți ofer ceea ce-ai visat, dar îmi făceam griji pentru tine. Dacă n-aveai să te simți bine? Dacă n-aveam să fiu îndeajuns de atent? Noaptea trecută a fost o premieră și pentru mine.

îi dădu drumul, turnând cafea și spumă de lapte din două carafe separate într-un bol și punând tava cu gustări între ei, pe banchetă.

Pe tavă erau produse de patiserie și fructe, pâine prăjită și Nutella, ouă fierte cu brânză și mai multe bomboane Baci Perugina. Gabriel trimisese un angajat al hotelului să le cumpere, împreună cu buchetul extravagant de iriși de la Giardino deU'Iris, după ce-i strecurase un bacșiș.

Julia desfăcu o bomboană și-o savură, cu ochii închiși de plăcere.

– Ai comandat un festin.

– Când m-am trezit dimineață, eram hămesit. Te-aș fi așteptat, dar...

Clătină din cap, luând o boabă de strugure și studiind-o cu o sclipire în ochi.

– Deschide gura.

Ea deschise gura și el îi strecură boaba de strugure pe limbă, lăsându-și degetul să alunece ispititor de-a lungul buzei ei de jos.

– Și trebuie să bei asta, te rog.

Îi întinse un pahar de vin în care era sirop de merișoare cu sifon.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Exagerezi.

El scutură din cap.

– Așa se comportă un bărbat când e îndrăgostit și vrea ca iubita lui să fie în formă pentru tot ce plănuiește să facă împreună cu ea.

Îi făcu cu ochiul, sigur pe el.

– N-o să te întreb de unde știi astfel de lucruri. Dă-l încoace.

Julia îi luă paharul din mână și-l dădu pe gât, privindu-l în ochi, în timp ce el râdea înfundat.

– Ești adorabilă.

Scoase limba la el, punându-și apoi câteva gustări pe o farfurie.

– Cum te simți în dimineața asta?

Pe chipul lui se citea îngrijorare.

Julia înghiți o bucată de cașcaval Fontina.

– Bine.

El strânse din buze, ca și cum răspunsul ei l-ar fi nemulțumit.

– După ce fac dragoste, relația dintre un bărbat și o femeie se schimbă, insistă el.

– Hm, nu ești mulțumit de, ăă, ce-am făcut?

Ei îi pieri imediat roșeața din obraji.

- Sigur că sunt. Încerc să-mi dau seama dacă tu ești fericită. Și, pe baza a ceea ce mi-ai spus până acum, mă tem că nu ești.

Julia începu să pigulească halatul de baie, evitând privirea pătrunzătoare a lui Gabriel.

- Când eram în facultate, toate fetele de pe palierul meu se adunau și vorbeau despre iubiții lor. Într-o noapte, au povestit toate cum a fost prima dată pentru ele.

Își mușcă vârful unghiei.

- Doar câteva dintre fete avuseseră o experiență plăcută. Celelalte aveau povești de groază. Una dintre fete fusese abuzată în copilărie. Câteva fuseseră violate ori de un iubit, ori de vreunul cu care ieșiseră. Mai multe au spus că, prima dată când au făcut-o, au avut o experiență aiurea și frustrantă – un iubit care s-a opintit un pic și-a terminat rapid. Atunci mi-am zis că, dacă doar la asta pot spera, prefer să rămân virgină.

- Groaznic.

Ea-și aținti privirea asupra tăvii cu mâncare.

- Îmi doream să fiu iubită. Am hotărât că era mai bine să am o relație afectivă și spirituală, platonice, prin corespondență decât o relație sexuală. Mă îndoiam că voi găsi vreodată pe cineva care să-mi ofere și una, și alta. Simon cu siguranță nu mă iubea. Acum am o relație cu un zeu al sexului și nu-i pot oferi nici pe departe plăcerea pe care mi-o oferă el.

Gabriel ridică din sprâncene.

- Zeu al sexului? Ai mai zis-o și înainte, dar crede-mă, nu sunt..

Ea îl întrerupse, privindu-l drept în ochi.

- Învață-mă! Sunt sigură că noaptea trecută n-a fost la fel de, hm... satisfăcătoare cum e de obicei pentru tine, dar îți promit că, dacă ai răbdare cu mine, o să mă perfecționez.

El înjură în barbă.

- Vino încoace!

O trase din nou în poală, ocolind tava cu micul dejun și cuprinzând-o cu brațele. Rămase tăcut pentru o clipă, oftând apoi din rărunchi.

- Pornești de la premisa că experiențele mele sexuale anterioare au fost perfect satisfăcătoare, dar te înșeli. Tu mi-ai oferit ceva de care n-am mai avut parte până acum – dragoste și sex contopite.

Tu ești singura femeie care mi-a fost vreodată iubită în adevăratul sens al cuvântului.

O sărută blând, ca o confirmare solemnă a spuselor lui.

– Emoția și fascinația pe care ți le trezește o femeie sunt cruciale într-o experiență amoroasă. Pot să spun cu toată certitudinea că n-am mai cunoscut niciodată emoția și fascinația pe care mi le trezești tu. Aadaugă la asta experiența de a face dragoste pentru prima dată... N-am cuvinte.

Ea încuviință, dar ceva din postura ei îl neliniște.

– Îți jur că nu te lingușesc.

Făcu o pauză, ca și cum își cântărea cu grijă următoarele cuvinte.

– Cu riscul de a părea un om de Neanderthal, ar trebui, probabil, să-ți spun că inocența ta e extrem de erotică. Gândul că pot fi cel care te inițiază în tainele sexului... că o persoană atât de sfioasă poate fi atât de pasională...

Se întrerupse, uitându-se țintă la ea.

– Te poți perfecționa în arta erotică deprinzând noi trucuri și noi poziții, dar nu poți deveni o parteneră mai atrăgătoare sau care să mă satisfacă mai mult decât o faci deja. Nu în ochii mei.

Julia se aplecă spre el și-l sărută.

– Mulțumesc c-ai fost atât de grijuliu cu mine azi-noapte, îi șopti, îmbujorându-se în obraji.

– Cât despre Paulina, mă ocup eu de ea. Nu te mai gândi la ea.

Julia își întoarse din nou atenția asupra micului dejun, rezistând tentației de a-l contrazice.

– Vrei să-mi povestești cum a fost prima dată pentru tine?

– Mai bine nu.

Ea atacă una din prăjituri, încercând să se gândească la o temă de discuție mai puțin spinoasă. Îi veni în minte criza financiară din Europa.

Gabriel se frecă la ochi, punându-și mâinile peste față pentru câteva clipe. I-ar fi fost mult prea ușor să mintă, știa, dar, după tot ce-i dăruise ea, merita să-i împărtășească secretele lui.

– O știi pe Jamie Roberts.

– Sigur că da.

Gabriel își luă mâinile de la ochi.

- Mi-am pierdut virginitatea cu ea.

Julia făcu ochii mari. Jamie și mama ei cea autoritară nu se purta-seră niciodată prea amabil cu Julia și ea nu le simpatizase niciodată. Nici prin gând nu-i trecuse că agenta de poliție Roberts, care inves-tigase plângerea ei cu privire la atacul lui Simón de-acum o lună, fusese prima parteneră a lui Gabriel.

- N-a fost o experiență grozavă, zise el încet. De fapt, aș zice c-a fost traumatizantă. Nu eram îndrăgostit de ea. Exista o oarecare atracție, desigur, dar nu exista o afecțiune sinceră între noi. Am fost colegi la Liceul Selinsgrove. Am fost colegi de bancă într-un an, la orele de istorie.

Ridică din umeri.

- Flirtam și ne prosteam împreună după ore și, până la urmă... Jamie era virgină, dar m-a mințit și mi-a spus că nu era. N-am fost deloc atent cu ea. M-am comportat egoist și prosteste.

Înjură.

- Mi-a zis că n-o durea prea tare, dar apoi a sângerat. M-am simțit ca un animal și am regretat tot timpul după aceea.

Gabriel se crispă și Julia simți unda de vinovăție din jurul lui. Aproape că i se făcu greață la auzul poveștii lui, dar asta explica multe.

- Groaznic. Îmi pare rău.

Îi strânse mâna.

- De-asta erai așa îngrijorat azi-noapte?

El încuviință.

- Dar ea te-a indus în eroare.

- Asta nu scuză comportamentul meu, înainte sau după.

Își drese glasul.

- A presupus că aveam o relație, dar eu nu eram interesat. Asta a agravat lucrurile, desigur. Dintr-un simplu animal, m-am transformat într-un animal și o jigodie. Când am revăzut-o de Ziua Recunoștinței, nu mai vorbisem cu ea de ani de zile. Am rugat-o să mă ierte. A fost extrem de înțelegătoare. M-am simțit întotdeauna vinovat pentru că m-am purtat urât cu ea. De-atunci m-am ținut departe de virgine.

Înghiți în sec.

– Până azi-noapte. Se presupune că prima dată ar trebui să fie o experiență tandră, dar rareori e așa. În timp ce tu-ți făceai griji în legătură cu satisfacerea mea, eu îmi făceam griji despre cum să te satisfac pe tine. Poate c-am fost prea precaut, prea grijuliu, dar n-aș fi putut îndura gândul de-a te răni.

Julia lăsă la o parte farfuria și-l mângâie pe față.

– Ai fost foarte blând și foarte generos. N-am cunoscut nici odată o asemenea bucurie și asta deoarece nu m-ai iubit numai trupește. Mulțumesc.

Ca și cum voia să-și întărească spusele, el o sărută apăsător. Julia gemu de încântare și îl cuprinse cu brațele pe după gât când el își răsfiră degetele prin părul ei. Gabriel își strecură mâinile între ei, lăsându-le pe pieptul halatului ei și desfăcându-l șovăielnic. Își ridică ochii spre ea, cerându-i voie din priviri.

Ea încuviință.

Gabriel începu să-i lase sărutări pe gât, urcând și trăgând-o ușurel de lobul urechii.

– Cum te simți?

– Minunat, șopti ea, în timp ce buzele lui îi alunecau ușurel pe gât.

El se trase spre a o putea privi în față, lăsându-și o mână să poposească deasupra pântecului ei.

– Te doare?

– Un pic.

– Atunci ar trebui să mai așteptăm.

– Nu!

El izbucni în râs, schițând zâmbetul lui seducător, inconfundabil.

– Vorbeai serios azi-noapte când ai propus să facem dragoste aici?

Ea fu străbătută de un fior la auzul vocii lui, care stârnea văpăi în ea, dar îi zâmbi la rândul ei, trecându-și degetele prin părul lui și trăgându-l mai aproape. El îi desfăcu halatul de baie și începu să-i frământa formele cu amândouă mâinile, plecându-și capul peste sânii ei și sărutându-i.

– Ai fost sfioasă cu mine de dimineață.

O sărută cu venerație deasupra inimii.

– Ce s-a schimbat între timp?

Julia mângâie cu mâna gropița minusculă din bărbia lui.

– Probabil c-o să fiu întotdeauna un pic sfioasă când sunt dezbrăcată. Dar te vreau. Vreau să te uiți în ochii mei și să-mi spui că mă iubești în timp ce te miști în mine. Îmi voi aminti asta toată viața.

– O să am grijă să-ți reamintesc, murmură el.

O dezbracă de halat și o întinse pe spate.

– Ți-e frig?

– Nu când mă ții tu în brațe, șopti ea zâmbind. N-ai vrea să mă lași pe mine deasupra? Aș vrea să încerc.

El își scoase în grabă halatul și boxerii de pe el și-i acoperi trupul cu al lui, punându-și mâinile de-o parte și de alta a feței ei.

– Cineva te-ar putea vedea aici, scumpo. Și nu pot lăsa să se întâmple asta. Nimeni în afară de mine n-are voie să vadă acest trup minunat. Deși vecinii și trecătorii s-ar putea să te audă... o oră sau cam așa de-acum înainte...

Râse înfundat, iar Julia icni brusc, simțind cum o străbate un fior de plăcere, din creștet până-n vârful degetelor de la picioare.

O sărută, ridicându-i părul care-i cădea peste față.

– Scopul meu e să văd de câte ori te pot aduce la extaz până când n-o să mă mai pot abține.

Ea zâmbi larg.

– Îmi place cum sună planul ăsta.

– Și mie. Așa că hai să te aud.

Cerul albastru se înroși văzându-i cum se iubeau cu patimă, iar soarele florentin zâmbi peste ei, învăluindu-i în căldura lui, în ciuda unei adieri blânde. Lângă ei, cafeaua cu lapte a Juliei se răci definitiv, îmbufnându-se pentru că n-o băga nimeni în seamă.

* * *

După ce trase un pui de somn, Julia împrumută MacBook-ul lui Gabriel spre a-i trimite un e-mail tatălui ei. Avea două mesaje importante în căsuța poștală. Primul era de la Rachel.

Jules!

Cum te simți?

Fratele meu se poartă cuviincios?

Te-ai culcat într-un final cu el?

Da, e COMPLET deplasat să te întreb asta,
dar, pe bune, dacă ai fi cu oricine altcineva, mi-ai fi spus deja. N-o să-ți dau niciun sfat. Încerc să nu mă gândesc prea mult la asta.

Spune-mi doar dacă ești fericită și dacă te tratează cum se cuvine. Toate cele bune din partea lui Aaron.

Te iubesc,
Rachel.

P.S. Scott are o nouă iubită. A fost foarte secretos în privința ei, așa că nu știu sigur de cât timp sunt împreună. Îl tot bat la cap să mi-o prezinte, dar refuză.

O fi profă universitară.

Julia chicoti, bucuroasă că Gabriel era la duș și nu putea să-i citească peste umăr. S-ar fi enervat pe sora lui pentru că-i puneă întrebări atât de personale. Îi luă câteva minute să-și formuleze răspunsul.

Bună, Rachel!

Hotelul e superb, Gabriel e un scump și mi-a dăruit cerceii cu diamant ai mamei tale. Știai despre asta?

Mă simt vinovată, așa că te rog să-mi spui dacă te deranjează. Cât privește cealaltă întrebare,

Da.

Gabriel se poartă minunat cu mine și sunt FOARTE fericită. Salutări lui Aaron din partea mea.

De-abia aștept Crăciunul.

Te îmbrățișez cu drag,
Julia

P.S. Sper că iubita lui Scott e profă. Gabriel o să-l tachineze în ultimul hal.

Al doilea e-mail era de la Paul. Se putea spune că încă tânjea după ea, dar era de asemenea recunoscător pentru faptul că rămăseseră prieteni. Prefera să nu-și mărturisească sentimentele, decât s-o piardă complet. Și trebuia să recunoască faptul că, de când Julia începuse să se vadă cu prietenul ei Owen, parcă radia.

(Nu că i-ar fi pomenit ei chestia asta.)

Bună, Julia!

Îmi pare rău că n-am apucat să-mi iau rămas-bun de la tine înainte să pleci acasă.

Sper să ai un Crăciun frumos.

Am un cadou pentru tine.

Vrei să-mi dai adresa ta din Pennsylvania ca să ți-lpot trimit? Eu m-am întors la fermă și încerc să-mi fac timp să lucrez la teză între reuniunile cu tot neamul și efortul de a mă trezi devreme ca să-l ajut pe tata la treburi.

O să spun doar că rutina mea zilnică presupune ceva mai mult bălegar.

Vrei să-ți aduc ceva din Vermont?

O vacă Holstein special pentru tine?

Crăciun fericit!

Paul.

P.S. Ai auzit că Emerson i-a acceptat propunerea de teză Christei Peterson?

S-ar părea că se petrec cu adevărat minuni în Postul Crăciunului.

Julia se uită lung la ecran, citind și recitind P.S.-ul mesajului de la Paul. Nu era sigură ce să creadă. Era posibil, își zise, ca Gabriel să fi acceptat propunerea Christei pentru că-l amenințase cu ceva.

Nu voia să abordeze un subiect atât de neplăcut în timp ce erau în vacanță, dar vestea o neliniști. Îi scrisese un mesaj scurt lui Paul, în care-i dădea adresa ei, apoi îi scrisese un e-mail tatălui ei, în care-i spunea că Gabriel o tratează ca pe o prințesă. Închise laptopul și oftă.

– Julianne nu pare prea fericită, auzi vocea lui Gabriel din spatele ei.

– Cred c-o să-mi ignor e-mailurile pentru restul sejurului nostru.

– Bună idee.

Întorcându-se, îl descoperi dinaintea ei, ud după duș, cu părul răvășit, cu un prosop alb înfășurat în jurul șoldurilor.

– Ce frumos ești, exclamă, până să-și dea seama ce spune.

Gabriel râse pe înfundate și o ridică în picioare spre a o strânge în brațe.

– Ai o slăbiciune pentru bărbații care umblă în prosop, domnișoară Mitchell?

– Poate pentru un anumit bărbat.

- Te simți bine?

O studie ridicând din sprâncene, cu o expresie plină de dorință.

- Mă jenează un pic. Dar a meritat.

Gabriel o privi cu ochii îngustați.

- Trebuie să-mi spui dacă-ți fac rău, Julianne. Nu te ascunde de mine.

Ea-și dădu ochii peste cap.

- Gabriel, nu mă doare; doar mă jenează un pic. N-am observat în mijlocul acțiunii pentru că mă preocupau alte chestii - multe alte chestii. Mi-ai distras atenția.

El zâmbi și-o sărută apăsător pe gât.

- Trebuie să mă lași să-ți distrag atenția la duș. M-am plictisit să fac duș singur.

- Mi-ar plăcea. Tu cum te simți?

El se prefăcu că reflectă asupra răspunsului.

- Să vedem - am făcut sex pătimaș, la volum maxim, cu iubita mea și în cameră, și pe terasă... Da, așa zice că mă simt grozav.

O strânse în brațe și halatul ei de bumbac absorbi câțiva din stropii de pe pielea lui.

- Ți-ai promis că n-o să te jeneze mereu. Cu timpul, trupul tău mă va recunoaște.

- Deja te recunoaște. Și-ți simte lipsa, șopti ea.

Gabriel dădu la o parte reverul halatului spre a-i săruta curbura umărului. Strângând-o blând, se îndreptă spre pat, luând de-acolo un flacon de Ibuprofen și întinzându-i-l.

- Trebuie să dau o fugă până la Uffizi pentru o întâlnire, apoi trebuie să-mi iau un costum nou de la croitor.

O privi cu un aer preocupat.

- Te superi dacă te las să-ți cauți singură o rochie? Aș veni cu tine, dar n-o să-mi rămână prea mult timp după întâlnire.

- Deloc.

- Dacă ești gata într-o jumătate de oră, putem să ieșim împreună.

Julia îl urmă în baie, uitând complet de Christa și Paul.

După ce făcu un duș, se instală în fața uneia din măsuțele de toaletă, uscându-și părul, în timp ce Gabriel stătea la cealaltă. Se trezi trăgând cu ochiul la el, privindu-l cum se pregătea să se

bărbierească, cu o precizie de chirurg. într-un final, renunță să-și mai dea cu ruj și se rezemă pur și simplu de chiuveță, uitându-se la el pe îndelete.

Gabriel era în continuare dezbrăcat până la brâu, cu prosopul lăsat în jos pe șolduri, și se bărbiera minuțios, după ritualul clasic. Privea concentrat, cu ochii lui albaștri strălucitori, îngustați în spatele ochelarilor cu rame negre, cu părul încă umed pieptănat impecabil.

Julia își înăbuși un hohot de râs văzând o dovadă a perfecționismului lui Gabriel în faptul că folosea un pământ de bărbierit cu un mâner de lemn negru spre a amesteca spuma europeană de ras până făcea clăbuc. După ce-și întinse spuma pe față cu pământul, se bărbieri cu un brici de modă veche.

(Aparatele de ras de unică folosință pur și simplu nu erau destul de bune pentru anumiți profesori universitari.)

– Ce e?

Gabriel se întoarse, observând că ea aproape că-l dezbrăca din priviri.

– Te iubesc.

Expresia lui se îmblânzi.

– Și eu te iubesc, scumpo.

– Ești singura persoană non-britanică pe care am auzit-o folo-sind termenul *scumpo*.

– Nu-i adevărat.

– Nu?

– Richard îi spunea *scumpo* lui Grace.

Gabriel o privi trist.

– Richard e un tip de modă veche, în cel mai bun sens al cuvântului, îi replică Julia zâmbind. Ador faptul că și tu ești un tip de modă veche.

Gabriel pufni și continuă să se bărbierească.

– Nu sunt de modă veche, altfel n-aș face dragoste pătimaș cu tine în aer liber. Și n-aș avea fantezii despre cum te-aș iniția în câteva din pozițiile mele preferate din Kama Sutra.

Îi făcu cu ochiul.

– Dar sunt un pungaș bătrân plin de fumuri și o pacoste pentru cine trăiește cu mine. Va trebui să mă îmblânzești.

- Și cum pot să fac asta, domnule profesor Emerson?

- Nu mă părăsi!

Vocea lui scăzu în intensitate și Gabriel se întoarse spre ea.

- Mă tem mai curând că te voi pierde.

El se aplecă și-o sărută pe frunte.

- Atunci n-ai de ce să te temi.

CAPITOLUL 2

Julia ieși din dormitor simțindu-se stingherită. Gabriel aranjase ca ea să poată face cumpărături în contul lui la reprezentanța locală Prada și ea alesese o rochie fără mâneci, cu decolteu în V, din tafta de mătase pe albastru de Santorini. Avea o croială pe talie, cu fustă plisată, și amintea de rochiile pe care le purta Grace Kelly în anii 50. Îi venea de minune Juliei.

Cu toate astea, directorul magazinului îi recomandase accesorii care să dea un aer modern ținutei, așa că optase pentru o poșetă plic foarte șic din piele argintie și o pereche de pantofi din piele porto-calie, cu tocuri cui care Juliei i se păreau foarte înalte. Toaleta era completată de un șal negru de cașmir.

Se opri sfioasă în camera de zi, cu părul ei lung ușor ondulat și cu ochii scânteietori. Purta cerceii cu diamante ai lui Grace și șiragul de perle de la ea.

Gabriel era așezat pe canapea, făcând modificări de ultimă oră la notițele pentru prelegere. Când o văzu, își scoase ochelarii și se ridică.

- Arăți superb.

O sărută pe obraz și-o puse să facă o piruetă, spre a-i admira rochia.

- Îți place?

- Îmi place la nebunie. Mulțumesc, Gabriel. Știu c-a costat o avere.

Privirea lui fu atrasă de pantofii Juliei.

Ea clipi încurcată.

- S-a întâmplat ceva?

Gabriel își dresese glasul, fără a reuși să-și ia ochii de la picioarele ei.

- Ăă... pantofii tăi... sunt - ăăă...

- Faini. Nu-i așa? chicoti Julia.

- Faini e puțin spus, comentă el cu o voce îngroșată.

- Ei bine, domnule profesor Emerson, dacă o să-mi placă prelegerea, poate c-o să rămân cu ei în picioare și după...

Gabriel își îndreaptă un pic cravata și schiță un zâmbet șmecheresc.

- Oh, o să fac astfel încât o să-ți placă prelegerea, domnișoară Mitchell. Chiar dacă trebuie să ți-o țin între patru ochi, în așternut. Și nu e dormitorul meu, e dormitorul nostru.

Ea se îmbujoră în timp ce Gabriel o îmbrățișa.

- Ar trebui să ne urnim, zise, sărutând-o pe păr.

- Stai așa. Am un cadou pentru tine.

Se făcu nevăzută și se întoarse cu o cutiuță care purta emblema Prada.

Bărbatul păru surprins.

- Nu era nevoie.

- Așa am vrut eu.

Gabriel zâmbi și desfăcu atent cutia. Dădu la o parte foița subțire și descoperi o cravată pe albastru de Santorini, cu un imprimeu deschis la culoare.

- Îmi place. Mulțumesc.

O sărută pe obraz.

- Se asortează cu rochia mea.

- Acum toată lumea va ști că suntem făcuți unul pentru celălalt.

Își scoase imediat cravata verde de la gât, aruncând-o pe măsuta din camera de zi, și începu să facă nod la cravata dăruită de flia.

Costumul nou al lui Gabriel era făcut pe comandă, la croitorul său preferat din Florența. Sacoul era negru, cu un singur rând de nasturi și cu o singură tăietură la spate. Julia admiră nespuse costumul, dar admira și mai mult persoana atrăgătoare care-l purta.

Nu e nimic mai sexy decât să privești un bărbat cum își pune cravata, își zise.

- Îmi dai voie? se oferă, văzându-l un pic stângaci fără oglindă.

El încuviință și se aplecă spre ea, cuprinzându-i mijlocul cu

mâinile. Ea îi îndreptă cravata și-i aranjă gulerul, lăsându-și mâinile să alunece de-a lungul mânecilor lui, spre a poposi peste butonii de la manșete.

El o privi cu o expresie curioasă.

– Mi-ai îndreptat cravata când am mers cu tine la Antonio. Eram în mașină.

– Îmi amintesc.

– Nu e nimic mai sexy decât s-o vezi pe femeia pe care-o iubești aranjându-ți cravata.

îi luă mâinile în mâinile lui.

– Am străbătut cale lungă din acea primă noapte.

Ea se ridică pe vârfuri să-l sărute, având grijă să nu-i lase urme de ruj pe buzele lui masculine.

Gabriel își apropie buzele de urechea ei.

– Nu știi cum o să-i țin pe florentini departe de tine în seara asta. Va trebui să nu te îndepărtezi prea mult de mine.

Julia țipă de plăcere când el o cuprinse în brațe și-o ridică, spre a putea s-o sărute cum se cuvine, ceea ce înseamnă că Julia trebuie să se dea din nou cu ruj și trebuiră să se mai uite o dată amândoi în oglindă înainte să iasă din cameră.

Gabriel o ținu de mână cât dură drumul scurt până la Uffizi și chiar și după ce fură conduși în grabă la etajul doi de un domn cam rotunjour, care purta o cravată cu arabescuri și care se prezentă drept Lorenzo, asistentul lui Dottore Vitali.

– Professore, mă tem că avem nevoie de dumneavoastră.

Lorenzo se uită de la Gabriel la Julia, trăgând cu ochiul la mâinile lor împreunate.

Gabriel îi strânse și mai tare mâna Juliei.

– Pentru – cum îi spune – ce apare pe ecran? PowerPoint?

Lorenzo arată spre încăperea din spatele lor, unde se adunau deja invitații.

– Domnișoara Mitchell are un loc rezervat, zise Gabriel apăsător, iritat că Lorenzo o ignora.

– Da, Professore. O voi conduce eu personal pe fidanzata dumneavoastră.

Lorenzo înclină respectuos din cap spre Julia.

Ea deschise gura, gata să corecteze termenul folosit de el, dar Gabriel îi sărută dosul palmei, murmurând o promisiune pe pielea ei. Apoi se făcu nevăzut și Julia fu condusă la locul ei de onoare, în primul rând.

Se uită în jurul ei, observând persoane ce păreau figuri mondene, învârtindu-se printre universitari și oficialități locale. Își netezi poala rochiei, savurând foșnetul taftalei sub degetele ei. Având în vedere cum arătau ceilalți invitați, precum și prezența unui stol de fotografi, se bucură că se îmbrăcase la patru ace. Nu voia să-I facă de râs pe Gabriel la o ocazie atât de importantă.

Prelegerea avea loc în sala Botticelli, care era dedicată celor mai frumoase lucrări ale pictorului. De fapt, pupitrul era plasat între Nașterea lui Venus și Madona cu rodia, în timp ce Primăvara era atârnată în dreapta publicului. Tablourile de pe peretele din stânga publicului fuseseră luate spre a face loc unui ecran, pe care urma să fie proiectată prezentarea în PowerPoint a lui Gabriel.

Știa ce eveniment neobișnuit era să se țină o prelegere într-un spațiu atât de aparte și spuse o rugăciune de mulțumire în sinea ei pentru acest privilegiu incredibil. În perioada în care își petrecuse anul III de facultate la Florența, obișnuia să viziteze sala Botticelli cel puțin o dată pe săptămână, uneori și mai des. Picturile lui o linișteau și o inspirau deopotrivă. Timida studentă americană de atunci nu și-ar fi imaginat în veci că, doi ani mai târziu, avea să fie însoțitoarea unui specialist în opera lui Dante celebru în întreaga lume cu ocazia unei prelegeri oferite de el chiar în această sală. Se simțea ca și cum ar fi câștigat înmiit la loterie.

În încăpere erau înghesuți peste o sută de oameni, unii stând chiar și în picioare în fundul sălii. Julia îl urmărea pe Gabriel în timp ce era prezentat mai multor invitați care păreau persoane importante. Era un bărbat foarte atrăgător, înalt, cu trăsături frumoase, colțuroase. Admiră în special cum îi stăteau ochelarii și costumul negru, elegant, care-i venea ca turnat.

Când silueta lui era ascunsă de alți oameni, se concentra ca să-i distingă vocea. Gabriel se conversa amabil cu ei, trecând degajat de la italiană și franceză la germană și înapoi la italiană.

(Până și germana suna sexy vorbită de el.)

Se încălzi amintindu-și cum arăta Gabriel sub costumul acela, cu trupul gol încordat deasupra ei. Se întrebă dacă și el avea astfel de gânduri de fiecare dată când se uita la ea și, în toiul acestor reflecții, el îi întâlnește privirea și-i făcu cu ochiul.

Gestul lui jucăuș îi aminti de interludiul pe care-l avuseseră dimineață pe terasă și simți un fior plăcut pe șira spinării.

Gabriel rezistă politicos de-a lungul prezentării lui Dottore Vitali, care dură nu mai puțin de un sfert de oră, timp în care gazda evocă pe îndelete realizările profesorului. Unui simplu observator i s-ar fi părut că Gabriel era relaxat, aproape plictisit. Emoția lui era trădată, însă, de felul în care-și răsfoia, involuntar, însemnările, notițe care erau doar un schelet pentru prelegerea care avea să țâșnească din inimă. Făcuse câteva modificări în ultima clipă la planul prelegerii. Nu putea să vorbească despre muze, dragoste și frumusețe fără să pomenească de îngerul cu ochi căprui care i se dăruise în ajun, fără teamă. Ea era

muza lui, încă de când avea șaptesprezece ani. Frumusețea și firea ei buna, generoasă, îl mișcaseră profund. Purtase chipul ei în suflet ca pe un talisman care să-l apere de demonii dependenței. Ea era totul pentru el și, oh Doamne, avea s-o declare public.

După măguliri și aplauze, se postă la pupitru și se adresă mulțimii într-o italiană fluentă.

– Prelegerea mea din seara aceasta va fi oarecum neobișnuită. Nu sunt un istoric de artă, dar vă voi vorbi despre muza lui Sandro Botticelli, La Bella Simonetta.

Privirea lui o căută pe a Juliei când rosti aceste cuvinte.

Ea zâmbi, încercând să-și stăpânească roșeața din obraji. Știa povestea lui Botticelli și a Simonettei Vespucci. Simonetta fusese considerată Regina Frumuseții la curtea florentină, până să moară la frageda vârstă de douăzeci și doi de ani. Să fie comparată cu Simonetta de către Gabriel era un mare compliment.

– Abordez acest subiect controversat în calitate de profesor de literatură, alegând picturile lui Botticelli ca un model de reprezentare a diverselor arhetipuri feminine. Sub aspect biografic, s-a dezbătut îndelung cât de apropiați au fost Simonetta și Botticelli și în ce măsură a fost ea cu adevărat sursa de inspirație pentru tablourile lui. Sper să pot ocoli unele din aceste dezbateri spre a-mi

concentra atenția asupra unei simple comparații vizuale a câtorva figuri. O să încep cu primele trei planșe. Veți recunoaște ilustrațiile în cerneală care-i reprezintă pe Dante și Beatrice în Paradis.

Gabriel se trezi admirând la rândul lui imaginile, amintindu-și involuntar de prima dată când Julianne pășise în casa lui. În seara aceea, el realizase cât de mult își dorea să-i facă o bucurie, cât de frumoasă era când era fericită.

Contemplând expresia senină a Beatricei, o compară cu a Juliei. Îl asculta fascinată, cu chipul ei minunat întors într-o parte, admirând lucrările lui Botticelli. Gabriel vru să-i atragă privirea.

– Observați chipul Beatricei.

Vocea i se îmblânzi când întâlni privirea iubitei lui.

– Cel mai frumos chip... începem cu muza lui Dante și cu figura Beatricei. Deși sunt sigur că nu mai are nevoie de prezentări, îngăduiți-mi să subliniez că Beatrice reprezintă dragostea curtească, inspirația poetică, credința, speranța și caritatea. Este idealul desăvârșirii feminine, deopotrivă inteligentă și plină de compasiune, înflăcărată de acea dragoste altruistă care nu poate izvorî decât de la Dumnezeu. Ea îl inspiră pe Dante să devină o persoană mai bună.

Gabriel se opri o clipă, atingând-și cravata. Nu avea nevoie să o îndrepte, dar degetele lui zăboviră pe mătasea albastră. Julia clipi văzându-i gestul și Gabriel știu că îl înțelesese.

– Acum priviți chipul zeiței Venus!

Toată lumea din încăpere, în afara lui Gabriel, își întoarse privirea spre Nașterea lui Venus. El își aruncă grăbit un ochi pe notițe în timp ce auditoriul admira una din capodoperele lui Botticelli.

– Pare că Venus are chipul Beatricei. Din nou, nu sunt interesat de o analiză istorică a modelelor reprezentate în această pictură. Vă cer doar să observați asemănările vădite dintre cele două figuri. Ele reprezintă două muze, două tipuri ideale, unul teologic, celălalt laic. Beatrice este iubita spirituală; Venus este iubita trupească. La Bella – frumoasa lui Botticelli – are ambele chipuri – cel al iubirii care se jertfește, sau agape, și cel al iubirii trupesti, sau eros.

Vocea lui coborî și Julia simți că i se înfierbântă pielea la auzul acelei voci.

– În portretul lui Venus, accentul se pune pe frumusețea ei fizică. Deși reprezintă dragostea trupească, dovedește o admirabilă bună-cuviință, acoperindu-se cu propriul păr. Observați-i expresia sfioasă și felul cum își ține mâna peste sâni. Timiditatea ei accentuează erotismul imaginii – nu-l reduce.

Își scoase ochelarii, pentru a amplifica efectul dramatic, și se uită țintă la Julia, fără să clipească.

– Mulți oameni nu înțeleg faptul că sfiala și blândețea pot intensifica puterea de atracție erotică.

Julia începu să se joace cu fermoarul genții, rezistând tentației de a se foi pe scaun. Gabriel își puse din nou ochelarii pe nas.

– Erosul nu e totuna cu pofta trupească. La Dante, pofta trupească e unul dintre cele șapte păcate capitale. Dragostea erotică poate include sexul, dar nu se reduce la asta. Erosul e acel foc atotmistuitor al pasiunii și afecțiunii care e exprimat în emoția de a fi îndrăgostit. Și credeți-mă când vă spun, aceasta întrece cu mult emoțiile concurente, sub toate aspectele.

Julia nu putu să nu observe atitudinea disprețuitoare cu care el rosti cuvântul *concurrente*, punctându-și expresia cu un gest din mână. Era ca și cum s-ar fi lepădat de toate iubitele de până atunci cu un simplu gest, în timp ce ochii lui albaștri, scăpărători, erau ațintiți asupra ei.

– Oricine a fost vreodată îndrăgostit știe diferența dintre eros și poftă trupească. Nici nu se compară. Una e doar umbra străvezie, stearpă, a celeilalte. Desigur, se poate obiecta că e imposibil ca o singură persoană, o singură femeie, să fie deopotrivă întruchiparea ideală a erosului și a lui agape. Dacă mă păsuieți o clipă, aș sugera că un astfel de scepticism e o formă de misoginism. Pentru că doar un misogin ar afirma că femeile sunt fie sfinte, fie ispite – fecioare sau târfe. De bună seamă, o femeie, ca și un bărbat de altfel, poate fi și una, și cealaltă – muza poate fi deopotrivă o iubită spirituală și trupească. Acum priviți tabloul din spatele meu, Madona cu rodia.

Din nou, privirile se întoarseră spre una dintre picturile lui Botticelli. Gabriel observă încântat că Julia își atinsese cu subînțeleș unul din cerceii cu diamant, ca și cum îi înțelegea dezvoltările și le primea cu bucurie. Ca și cum știa că își mărturisea dragostea pentru ea prin intermediul artei. Simți că-i crește inima în piept.

- Din nou, vedem același chip reprezentat în portretul Madonei. Beatrice, Venus și Maria – o triadă de figuri feminine ideale, care au același chip. Agape, eros și castitatea, o combinație îmbătătoare care ar pune și cel mai puternic bărbat în genunchi, dacă ar avea norocul să găsească o persoană care ar dovedi toate aceste trei calități.

O tuse care părea să acopere un comentariu ironic răsună în toată sala. Furios că fusese întrerupt, Gabriel aruncă o privire chiorșă în direcția celui de-al doilea rând, peste umărul Juliei. Persoana mai tuși o dată, pentru efect dramatic, și urmă un schimb de priviri încordat, cu scăpărări de testosteron, între Gabriel și un italian care era în mod vădit iritat.

Conștient de faptul că vorbea la microfon, Gabriel rezistă impulsului de-a înjura și, aruncându-i o privire ucigătoare individului cârcotaș, continuă.

- Unele voci au susținut că fructul cu care a fost ispitită Eva în Grădina Edenului a fost o rodie, nu un măr. În ceea ce privește tabloul lui Botticelli, mulți au afirmat că rodia reprezintă sângele Lui Hristos, vărsat prin jertfa Sa, și reînnoirea vieții prin învierea Lui. În interpretarea mea, rodia reprezintă fructul oprit, Madona o a doua Evă și Hristos este noul Adam. Prin figura Madonei, Botticelli o evocă pe Eva de la începuturi, arhetipul femininității, al frumuseții și al companiei feminine. O să merg și mai departe, afirmând că Eva reprezintă, totodată, idealul prieteniei feminine, prietena lui Adam, și, ca atare, idealul de philia, dragostea care se naște din prietenie. Prietenia dintre Maria și Iosif exemplifică de asemenea acest ideal.

Vocea i se poticni, așa că făcu o pauză să bea niște apă înainte de a continua. Ceva legat de comparația dintre Julia și Eva îl făcu să se simtă vulnerabil, dezgolit, amintindu-și de noaptea în care îi dăruise un măr și o îmbrățișase sub cerul înstelat.

Publicul începu să șușotească, întrebându-se de ce o pauză cât să ia o gură de apă se transformase într-o pauză în toată regula. Gabriel se îmbujoră ridicându-și din nou privirea spre iubita lui, tânjind cu disperare ca ea să-l înțeleagă.

Buzele ei rubinii schițară un zâmbet de încurajare. Pe dată, Gabriel oftă ușurat.

- Muza lui Botticelli e o sfântă, o iubită și o prietenă, nu e doar o figurină de carton sau o fantezie adolescentină. E o femeie în carne și oase, complexă și pururea fascinantă. O femeie pe care s-o venerezi.

După cum sunt sigur că știți, precizia limbii grecești ne permite să vorbim mai limpede despre diferitele tipuri de dragoste. Puteți găsi o prezentare modernă a acestui subiect în cartea lui C.S. Lewis, *Cele patru iubiri*, dacă vă interesează.

Își drese glasul și zâmbi fermecător auditoriului.

- În sfârșit, priviți tabloul din stânga mea, *Primăvara*. Te-ai aștepta să vezi chipul muzei lui Botticelli reflectat în figura centrală din tablou. Dar uitați-vă la chipul Florei, în dreapta. Din nou, observăm o asemănare cu Beatrice, Venus și Madona. Surprinzător, Flora apare de două ori în tablou. Îndreptându-ne din porțiunea centrală spre dreapta, o vedem pe Flora însărcinată, purtând copilul lui Zefir. Zefir e reprezentat în capătul din dreapta, dând târcoale printre portocali cu a doua reprezentare a Florei, în chip de nimfă feciorelnică. Expresia ei e una temătoare. Încearcă să fugă din brațele potențialului ei iubit și se uită în urmă speriată. Cu toate astea, când o vedem însărcinată, expresia ei e senină. Teamă ei este înlocuită de mulțumire.

Julia se înroși amintindu-se cât de bun fusese Gabriel cu ea în ajun. Fusese tandru și blând și, în brațele lui, se simțise adorată. Amintindu-și de mitul Florei și al lui Zefir, fu străbătută de un fior, dorindu-și ca toți iubiții să fie la fel de tandri cu partenerele lor virgine precum fusese Gabriel.

- Flora reprezintă consumarea dragostei fizice și maternitatea. Simbolizează idealul de storge, sau dragoste familială, genul de dragoste pe care îl simte o mamă pentru copilul ei și cea dintre iubiții a căror relație nu se bazează exclusiv pe sex sau plăcere, ci e precum relația dintre soți.

Nimeni în afară de Julia nu observă că strângea atât de tare pupi-trul cu amândouă mâinile, încât i se albiseră articulațiile. Nimeni în afară de Julia nu observă cum îi tremurase ușor glasul când rostise cuvintele însărcinată și maternitatea.

El încreți din sprâncene încercând să se adune, răsfoind o clipă notițele. Julia înțelese vulnerabilitatea lui drept ceea ce era,

rezistând cu greu impulsului de a se apropia de el spre a-l îmbrățișa. Începu să bată cu unul din tocurile ei portocalii în podea de nerăbdare.

Gabriel îi surprinse mișcarea subită și înghiți în sec înainte să continue.

– În scrierile timpurii asupra Primăverii, s-a afirmat că Flora era o reprezentare fidelă a Frumoasei Simonetta, muza lui Botticelli. Dacă acest lucru e adevărat, printr-o simplă observație vizuală putem conchide că Simonetta a inspirat de asemenea portretul Beatricei, pe cel al lui Venus și al Madonei, pentru că aceste patru figuri feminine au același chip. Astfel, avem simboluri ale celor patru iubiri – agape, eros, philia și storge – reprezentate de un singur chip, de o singură femeie – Simonetta. Altfel spus, putem afirma că Botticelli vede în muza lui mult iubită toate cele patru iubiri și toate cele patru idealuri de feminitate: sfânta, iubita, prietena și soția. Într-un final însă, trebuie să revin de unde am plecat, la Beatrice. Nu e o întâmplare că muzei care a inspirat una din cele mai cunoscute scrieri din lume i s-a dat chipul Simonettei. Când întâlnește o asemenea frumusețe, asemenea bunătate, ce bărbat nu și-o dorește alături nu doar un anotimp, ci o viață întreagă?

Se uită de jur împrejur cu un aer grav.

– Spre a-l cita pe poet, *a apărut și fericirea ta*. Mulțumesc.

În timp ce Gabriel își încheia prelegerea, urmată de aplauze furtunoase, Julia clipi mărunț, în pragul lacrimilor, copleșită de emoție.

Dottore Vitali reveni pe estradă, mulțumindu-i domnului profesor Emerson pentru o prelegere plină de revelații. Un mic grup de oficiali locali îi înmânară mai multe daruri, printre care un medalion cu o reprezentare a Florenței.

Julia rămase cât de mult putu la locul ei, sperând că Gabriel va veni la ea. Dar el era asaltat de persoane care asistaseră la prelegere, inclusiv mai mulți istorici de artă dornici să-i dea sfaturi.

(Faptul că un simplu profesor de literatură îndrăznise să analizeze comorile cele mai de preț ale colecției Uffizi fu considerat o dovadă de impertinență, dacă nu chiar de egoism.)

Fără tragere de inimă, ea se îndreptă agale spre el în timp ce mai mulți ziariști îl bombardau cu întrebări. îi întâlni privirea și Gabriel schiță un zâmbet încordat, menit ca o scuză, înainte de a poza pentru presă.

Frustrată, Julia dădu o raită prin câteva din sălile învecinate, admirând tablourile până ce ajunse la unul din preferatele ei, Buna Vestire a lui Leonardo da Vinci. Stătea foarte aproape de tablou, prea aproape chiar, observând detaliile de pe coloane de marmură, când auzi o voce care i se adresa în italiană.

– Vă place tabloul ăsta?

Ridicându-și ochii, Julia întâlni privirea unui bărbat brunet, cu un ten foarte bronzat. Era mai înalt decât ea, dar nu cu mult, și avea un trup musculos. Purta un costum negru foarte scump, cu un singur trandafir roșu la butonieră. îl recunoscuse drept unul din invitații care stătuseră în spatele ei în timpul prelegerii.

– Da, foarte mult, îi răspunse în italiană.

– Am admirat întotdeauna efectul de adâncime pe care îl creează da Vinci în tablourile lui, mai ales prin umbre și în detaliile de pe coloană.

Ea zâmbi și se întoarse din nou spre tablou.

– Exact asta studiam, precum și penele din aripile îngerului. Sunt incredibile.

Bărbatul făcu o plecăciune.

– Îngăduiți-mi să mă prezint. Mă numesc Giuseppe Pacciani.

Julia ezită, pentru că recunoscuse numele de familie. Era

numele bărbatului bănuțat a fi cel mai faimos ucigaș în serie din Florența.

Bărbatul părea că așteaptă ca ea să se prezinte la rândul ei, așa că Julia își stăpâni impulsul de a o lua la fugă.

– Julia Mitchell.

îi întinse mâna cu un gest politicos, dar el o luă prin surprindere când îi prinse mâna între palmele lui și o duse la buze, uitându-se la Julia în timp ce i-o săruta.

– Încântat. Și, dacă îmi îngădui s-o spun, frumusețea ta o întrece pe cea a celei cunoscute drept La Bella Simonetta. Mai ales în lumina prelegerii din această seară.

Julia își feri privirea și-și retrase repede mâna.

- Dă-mi voie să-ți ofer ceva de băut.

Chemă prompt un chelner și luă două pahare de șampanie de pe tava acestuia. Ciocni cu ea, închinând paharul în sănătatea ei.

Julia sorbi recunoscătoare din paharul de Ferrari spumante, pentru că îi oferea o scuză să evite privirea lui intensă. Era fermecător, dar Julia se simțea neliniștită în prezența lui, nu în ultimul rând din cauza numelui lui.

El îi zâmbi cu o expresie lacomă.

- Eu sunt profesor de literatură la universitate. Tu?

- Eu studiez opera lui Dante.

- Ah, il Poeta. Specialitatea mea e tot opera lui Dante. Unde studiezi? Nu aici.

Ochii lui alunecară de la chipul ei de-a lungul trupului ei, poposind asupra pantofilor, înainte de a se ridica din nou spre chipul ei.

Ea făcu un pas mare înapoi.

- La Universitatea din Toronto.

- Ah! O canadiancă. Una din fostele mele studente învață acolo acum. Poate vă cunoașteți.

Se apropie de ea.

Julia alese să nu-l corecteze în ceea ce privea cetățenia ei și se îndepărtă din nou de el.

- Universitatea din Toronto e mare. Probabil că nu.

Giuseppe zâmbi, lăsând să se vadă un șir de dinți albi și foarte drepți, care aruncau sclipiri stranii în lumina din muzeu.

- Ai văzut tabloul lui Piero di Cosimo, Eliberarea AndromedeP
Arată spre una din picturile alăturate.

Julia încuviință.

- Pictura lui are elemente flamande, vezi? De asemenea, observă figurile care se văd stând în mulțime.

Arată spre un grup aflat în partea dreaptă a tabloului.

Julia se dădu într-o parte ca să se uite mai bine. Giuseppe se postase chiar lângă ea, mult prea aproape, urmărind-o în timp ce studia tabloul.

- Îți place?

- Da, dar îl prefer pe Botticelli.

își țin privirea ațintită asupra tabloului, cu încăpățănare, sperând că el se va plictisi să stea atât de aproape de ea și că o va lua din loc.

(Preferabil pe malul opus al râului Arno.)

– Ești studenta domnului profesor Emerson?

Julia înghiți în sec.

– Nu. Eu... studiez cu altcineva.

– E considerat un bun specialist după standardele nord-americane, de-asta a și fost invitat aici. Însă prelegerea lui a fost jenantă. Cum ai ajuns să-l descoperi pe Dante?

Julia era cât pe ce să-l contrazică pe Giuseppe în privința prelegerii, când el întinse mâna să-i atingă părul.

Tresări și se feri imediat, dar el avea brațele lungi și mâna lui se întinse imediat spre ea. Julia deschise gura gata să-i zică vreo două, dar chiar atunci se auzi un mârâit din apropiere.

Giuseppe și Julia întoarseră încet capul și dădură cu ochii de Gabriel, cu ochii albaștri aruncând vâpăi, cu mâinile în șolduri, fluturându-și sacoul desfăcut ca penele unui păun furios.

Făcu un pas spre ei, cu un aer amenințător.

– Văd că ai cunoscut-o pe fidanzata mea. Îți sugerez să-ți ții mâinile acasă, dacă nu vrei să rămâi fără ele.

Giuseppe îl privi chiorăș, înainte să adopte un zâmbet politicos.

– Stăm de vorbă de câteva minute. N-a pomenit nimic de tine.

Julia nu stătu să aștepte ca Gabriel să-i smulgă brațele lui Giuseppe, întinând pardoseala impecabilă de la Uffizi cu sângele lui. Se așază între cei doi bărbați, punându-i o mână pe piept lui Gabriel.

– Gabriel, dumnealui este domnul profesor Pacciani. Și el e specialist în opera lui Dante.

Cei doi bărbați se priviră și Julia realizează că Pacciani era individul care întrerupsese cu mojiție prelegerea lui Gabriel bombănind și tușind.

El ridică mâinile, prefăcându-se că se dă bătut.

– Mii de scuze. Ar fi trebuit să-mi dau seama din felul cum te uitai la ea în timpul... discursului tău că îți aparține. Îmi cer iertare, Simonetta.

Ochii lui se îndreptară spre ea, susținându-i privirea, iar el schiță un rânjat batjocoritor.

Auzindu-i comentariul sarcastic, Gabriel făcu un pas spre el, cu pumnii încleștați.

– Dragule, nu știu unde să las paharul.

Julia scutură paharul gol de șampanie, sperând să-i distragă atenția.

Gabriel îi luă paharul din mână și i-l întinse lui Pacciani.

– Sunt sigur că știi ce să faci cu ăsta.

O apucă pe Julia de mână și-o trase grăbit de-acolo. Mulțimea se despărți dinaintea lor precum Marea Roșie în timp ce-și croiau drum spre sala Botticelli.

Julia văzu lumea întorcând capul să se holbeze la ei și se înroși și mai tare.

– Unde mergem?

O conduse în holul alăturat, cu gresie, și o luă spre capătul culoarului, cât mai departe de urechile celorlați invitați. Trăgând-o într-un colț întunecat, o postă între două statui masive de marmură cocoțate pe socluri. Se simți foarte mică între siluetele impunătoare.

Gabriel îi luă poșeta și-o aruncă. Sunetul produs de obiectul de piele când lovi podeaua răsună de-a lungul coridorului.

– Ce făceai cu el?

Ochii lui aruncau scânteii și era ușor îmbujorat la față, ceea ce era o reacție rară la el.

– Doar stăteam de vorbă până să...

Gabriel o trase în brațe, sărutând-o cu foc, trecându-și o mână prin părul ei și lăsând-o pe cealaltă să alunece de-a lungul trupului ei. Forța contactului dintre ei o împinse până ce simți peretele rece al galeriei lipit de spatelul ei dezgolit. Trupul lui tare se împinse întral ei.

– Nu vreau să mai văd niciodată mâinile unui alt bărbat pe trupul tău.

Îi întredeschise brutal buzele, vârându-și limba în gura ei, în timp ce mâna îi aluneca peste rotunjimea posteriorului ei, frământându-i carnea cu degetele.

Julia înțelese pe dată că el fusese precaut cu ea de fiecare dată când o atinsese, până atunci. Acum nu mai era precaut. O parte din ființa ei era înfierbântată, tânjind cu disperare după el. O altă parte se întreba cum ar reacționa el dacă ea i-ar spune: *Oprește-te!*

Îi ridică piciorul stâng, încolăcindu-i coapsa în jurul șoldului lui și împingându-se în ea. Îl simți prin materialul rochiei, auzind foșnetul de tafta, care suna ca gâfâitul unei femei. Rochia în mod vădit dorea mai mult de-atât.

– Ce trebuie să fac ca să te fac a mea? gemu el, cu buzele lipite de ale ei.

– Sunt a ta.

– Nu și în seara asta, se pare.

Îi trase buza de jos în gura lui, mușcând-o ușurel.

– N-ai înțeles semnificația prelegerii mele? Fiecare cuvânt, fiecare tablou îți era adresat ție.

Își strecură mâna pe sub rochia ei, tacinând-o cu mângâierile lui până ce ajunse la șnurul care se întindea peste șoldul ei.

Se dădu înapoi spre a-i vedea fața.

– Nu porți jartiere în seara asta?

Ea clătină din cap.

– Atunci ce e chestia asta?

Trase de șnurul foarte subțire.

– Chiloți, murmură ea gâfâind.

Ochii lui scânteiară în semiîntuneric.

– Cefei de chiloți?

– Tanga.

El schiță un zâmbet periculos, lipindu-și buzele de urechea ei.

– Să îndrăznesc să presupun că-i porți pentru mine?

– Numai pentru tine. întotdeauna.

Fără vreun avertisment, Gabriel o ridică, lipind-o de peretele rece. Cu buzele pe gâtul ei, își împinse șoldurile spre ea. Tocurile cui ale pantofilor ei portocalii atinseră rotunjimea fundului lui. Se uită la ea cu o expresie nestăpânită svâcnind în ochii săi albaștri.

– Te vreau. Chiar acum.

Cu o mână, trase de șnur până ce-l rupse. Brusc, ea se trezi dezgolită. El întinse mâna ca să strângă slipul, îndesându-l în buzunarul de la haină, și ea își înfipse atât de tare tocurile în fundul lui încât Gabriel se strâmbă de durere.

– Știi cât de greu mi-a fost să mă controlez după prelegere? Cât de mult tânjeam să te strâng în brațe? A fost un chin să fac conversație când tot ce-mi doream era chestia asta. Mi-aș dori să

vezi cât de sexy ești cu spatele lipit de perete, cu picioarele încolăcite în jurul meu. Te vreau așa, numai că vreau și să te aud gâfâindu-mi numele.

Gabriel linse adâncitura de la baza gâtului ei și ochii fetei se închiseră. Patimile i se războiau în minte, iar ea îl împinse la o parte, având nevoie de un răgaz să gândească. Într-o dispoziție ca asta, Gabriel era periculos.

Brusc, Julia auzi voci dinspre capătul holului. Deschise ochii.

Sunetele de pași și râsetele voioase se apropiau. Gabriel își ridică privirea, apropiindu-și buzele de urechea ei.

– Să nu scoți niciun sunet, îi șopti.

Julia simți un zâmbet înfiripându-se pe buzele lui, încă lipite de chipul ei.

Pașii se opriră la câțiva metri distanță și Julia auzi două voci masculine care vorbeau în italiană. Inima îi bătea nebunește în timp ce ciulea urechea, încercând să prindă orice mișcare. Gabriel continua s-o mângâie blând, înghițindu-i sunetele cu buzele peste ale ei. Din când în când îi șoptea comentarii senzuale – propoziții care-o făceau să roșească.

Una dintre vocile masculine râse tare. Julia își ridică surprinsă capul, iar Gabriel profită de ocazie s-o sărute pe gât, mușcându-i ușurel pielea delicată.

– Te rog, nu mă mușca.

În jurul lor răsuna ecoul vocilor șoptite. Îi luă o clipă, dar într-un final, semnificația cuvintelor ei pătrunse în mintea lui încețoșată de dorință. Își desprinse fața de gâtul ei.

Erau atât de strâns lipiți, încât îi simțea bătăile inimii. Închise ochii, ca și cum ar fi fost fascinat de ritmul de staccato. Când îi deschise din nou, pasiunea se risipise aproape cu totul.

Julia ascunsese cu grijă urma mușcăturii lui Simon cu ajutorul machiajului, dar Gabriel o găsi cu vârful degetului, trasându-i blând conturul înainte s-o sărute. Oftă încetișor și clătină din cap.

– Ești singura femeie care m-a refuzat vreodată.

– Nu te refuz.

Se uită peste umăr, văzând doi domni mai în vârstă, cufundați în conversație. Erau îndeajuns de aproape spre a-l vedea dacă se uitau în direcția lui.

Se întoarce spre Julia, zâmbindu-i trist.

– Meriți mai mult decât un iubit gelos care să te posede lipită cu spatele de perete. Și nu țin morțiș să fim prinși de gazda noastră. Iartă-mă.

O sărută și urmări cu policarul conturul buzei ei de jos, umflate, ștergând urma de ruj roșu-aprins întinsă pe pielea ei palidă.

– N-am de gând să spulber încrederea pe care am văzut-o în ochii tăi azi-noapte. Când o să-mi vin în fire și o să avem tot muzeul la dispoziție...

Expresia lui se întunecă, abandonându-se pentru o clipă fanteziei.

– Altă dată, poate.

Îi desprinse tocurile adâncite în șezutul său și-o așeză în picioare, aplecându-se să-i îndrepte poala rochiei. Taftaua foșni ca un suspin la atingerea lui și apoi se lăsă o tăcere melancolică.

Din fericire, Dottore Vitali și tovarășul lui aleseră acel moment ca să se întoarcă la recepție, și pașii lor se auzeau din ce în mai slab în timp ce se îndepărtau.

– Banchetul ar trebui să înceapă în curând. Nu pot să-i jignesc plecând. Dar când vom ajunge acasă...

Ochii lui îi fixară pe ai ei.

– Primul nostru popas o să fie peretele din camera de zi, de cum o să intrăm.

Julia încuviință, ușurată că nu mai era furios pe ea. La drept vorbind, era oarecum agitată, dar foarte incitată de perspectiva de a face sex lipită de perete.

El își aranjă toate cele în pantaloni și-și încheie haina de la costum, silindu-se să-și recapete controlul. Încercă să-și netezească părul, dar tot ce reuși fu să amplifice impresia că își târâse iubita într-un cotlon întunecat ca să facă sex în muzeu.

Sexul în muzeu e o activitate ce le inspiră muștrări de conștiință anumitor universitari. (Dar n-ar trebui privită cu dispreț, dacă n-ai mcercat-o.)

Julia îi aranjă părul și-i îndreptă cravata, asigurându-se că nu-i lăsase urme de ruj pe față sau pe guler. Când termină, el îi ridică poșeta și puloverul, întinzându-i-le cu un sărut. Zâmbind larg,

îndesă mai bine slipul în buzunarul de la costum, ca să nu se mai vadă.

Ea făcu un pas timid înainte, descoperind că a nu purta chiloți îi dădea o senzație surprinzătoare de libertate.

– Aș putea să te beau ca pe șampanie, îi șopti el.

Ea se ridică pe vârfuri să-l sărute pe obraz.

– Mi-aș dori să mă înveți stratagemele tale de seducție.

– Doar dacă mă înveți să iubesc cum iubești tu.

Gabriel o conduse de-a lungul coridorului pustiu, coborând la etajul întâi, unde tocmai începea banchetul.

Domnul profesor Pacciani se întoarse împleticit în apartamentul său din apropierea Palatului Pitti spre dimineață. Ceea ce nu era un lucru neobișnuit.

Bâjbâi după chei, înjurând când le scăpă din mână, și intră în apartament, închizând ușa după el. Intră în cămăruța în care dormeau fiii lui gemeni, în vârstă de patru ani, sărutându-i înainte să se îndrepte poticnit spre biroul lui.

Fumă agale o țigară, așteptând să i se restarteze computerul, apoi intră în contul său de e-mail. Ignoră e-mailurile primite și compuse un scurt mesaj adresat unei foste studente și iubite. Nu mai ținuseră legătura de la absolvirea ei.

Îi pomeni de întâlnirea cu domnul profesor Emerson și cu foarte tânăra lui fidanzata de origine canadiană. Reflectă asupra faptului că, deși fusese impresionat de monografia lui Emerson, publicată la Oxford University Press, prelegerea profesorului fusese un exemplu de pseudointelectualism care nu-și avea locul într-un mediu academic profesionist. Ori erai un intelectual cu interese academice, ori erai un bun orator, care cucerea auditoriul, dar nu se putea să fii ambele. Pacciani se întrebă îmbufnat dacă asta trecea drept excelență în universitățile din America de Nord.

Își încheie e-mailul cu o aluzie detaliată și explicită la o posibilă întâlnire amoroasă, cel mai probabil spre sfârșitul primăverii. Apoi își termină țigara pe întuneric și i se alătură soției lui în patul conjugal.

CAPITOLUL 3

Christa Peterson fusese crescută în puf, așa că n-avea nicio scuză pentru firea ei nesuferită. Avea doi părinți care se iubeau și care-și iubeau foarte mult fiica. Tatăl ei era un oncolog respectat în Toronto. Mama ei era bibliotecară la Havergal College, o școală privată de elită pentru fete, unde Christa a fost elevă de la grădiniță până în clasa a douăsprezecea.

Christa a mers la școala de duminică. A primit confirmarea în cadrul Bisericii Anglicane. A studiat Cartea de rugăciuni obștești a lui Thomas Cranmer, dar niciuna din aceste acțiuni nu și-a lăsat amprenta asupra inimii ei. Și, la vârsta de cincisprezece ani, a descoperit puterea uriașă a sexualității feminine. Odată ce-a descoperit-o, aceasta a devenit nu numai un bun de schimb pentru ea, ci și arma ei preferată.

Cea mai bună prietenă a ei, Lisa Malcolm, avea un frate mai mare pe nume Brent. Brent era arătos. Arăta ca mulți alți absolvenți de la Upper Canada College,, o școală privată pentru băieți preferată de familiile înstărite, cu tradiție, din Canada. Era blond, cu

ochi albaștri, înalt și bine făcut. Era în echipa masculină de canotaj a Universității din Toronto și ar fi putut cu ușurință să apară într-o reclamă la J.Crew.

Christa îl admirase pe Brent de la distanță, dar, din cauza diferenței de patru ani dintre ei, el n-o băgase niciodată în seamă. Dar într-o noapte în care rămăsese acasă la Lisa, la o oră târzie, Christa dădu nas în nas cu Brent în drum spre baie. El fusese cucerit de părul ei lung și negru, ochii mari, căprui, și de trupul ei precoce. O sărutase blând în hol, mângâindu-i timid sânii. Apoi o luase de mână și-o invitase în camera lui.

După ce se sărutaseră și se pipăiseră prin haine timp de vreo treizeci de minute, el vru să meargă mai departe. Christa șovăia, pentru că era virgină, așa că Brent începu să-i facă promisiuni nesăbuite, extravagante – daruri, întâlniri romantice și, într-un final, un ceas din oțel inoxidabil Baume & Mercier pe care-l primise cadou de la părinții lui cu ocazia majoratului.

Christa îi admira de mult ceasul. îl știa bine, pentru că Brent ținea la el. Drept să spună, își dorea ceasul aproape mai mult decât îl dorea pe el.

Brent îi pusese ceasul la mână și ea se uitase lung la el, minunându-se de senzația de răceală pe care i-o dădea oțelul pe piele și de cât de ușor aluneca pe antebrațul ei subțire. Era un simbol. Un semn că el o dorea atât de pățimas, încât era dispus să-i dea unul din cele mai prețioase lucruri pe care le avea.

O făcu să se simtă dorită. Și puternică.

– Ești așa de frumoasă, îi șopti el. N-o să te rănesc. Dar, oh I toamne, te doresc. Și promit c-o să te fac să te simți bine.

Christa zâmbi și-l lăsă s-o întindă pe patul lui îngust ca o jertfa incașă pe un altar și-i oferi virginitatea ei în schimbul unui ceas de l rei mii de dolari.

Brent se ținu de cuvânt. Fu blând cu ea. O luă încet. O sărută și-i exploră blând gura. Se închină sânilor ei. O pregăti cu degetele, asigurându-se că era gata să-l primească. Când o pătrunse, o făcu foarte grijuliu. Nu sângeră deloc. Tot ce simți fu mâinile lui mari trasând cercuri pe șoldurile ei în timp ce o voce joasă o îndruma pe șoptite cum să se relaxeze, până ce senzația de disconfort dispăru.

Așa cum promisese, o făcu să se simtă bine. O făcu să se simtă frumoasă și specială. Și, după ce totul se termină, o ținu în brațe toată noaptea. Pentru că el nu era o ființă complet mânată de viciu, chiar dacă era mânat de pofta carnale.

Aveau să repete actul acesta de multe ori în următorii trei ani, în ciuda altor legături romantice. Înainte s-o pătrundă, Brent îi puneă întotdeauna un dar în mână.

Brent fu urmat în curând de domnul Woolworth, profesorul de matematică din clasa a unsprezecea al Christei. Ea învățase multe despre bărbați din întâlnirile ei cu Brent, despre cum să le citească nevoile și dorințele, cum să-i ispitească și să-i provoace, cum să-i tachineze și să-i amăgească.

Îl tachină fără milă pe domnul Woolworth până ce bărbatul cedă și-o imploră să se vadă cu el la un hotel după ore. Christei îi plăcea când bărbații se rugau de ea. În camera de hotel, profesorul ei o luă prin surprindere oferindu-i un colier de argint de la Tiffany. Îi puse lăntșorul delicat la gât și-o sărută blând. În schimbul darului, Christa îl lăsă să-i exploreze trupul ore întregi până ce bărbatul adormi, epuizat și satisfăcut.

Nu era la fel de atrăgător ca Brent, dar era mult mai experimentat. Pentru fiecare dar pe care i-l oferea el în continuare, ea îi permitea s-o atingă în feluri noi și vechi. Când relația dintre ei se încheie și Christa se mută la Quebec spre a merge la Bishops University, acumulase o cantitate considerabilă de bijuterii și vaste cunoștințe legate de relațiile sexuale. Mai mult, Christa devenise una dintre puținele femei care consideră rolul de seducătoare devora-toare de bărbați un titlu la care să aspire.

Când Christa își termină masteratul în Studii renașcentiste la Vniversită degli Studi di Firenze, deja avea un tipar cu privire la relații. Prefera bărbații mai în vârstă, aflați în poziții de autoritate. O incitau relațiile interzise – cu cât mai greu de abordat persoana, cu cât mai improbabilă relația, cu atât mai bine.

Timp de doi ani încercă să seducă un preot care fusese trimis la Domul din Florența și, chiar înainte de absolvire, reuși. O luă în patul de o singură persoană din apartamentul lui minuscul, dar, chiar înainte s-o atingă, îi puse în mână, îndoindu-i degetele lungi și calde, o iconiță pictată de Giotto. Era o comoară neprețuită. Dar așa era și ea, își zise Christa. Se dăruia bărbaților, dar doar în schimbul a ceva. Și ajungea întotdeauna să se culce cu bărbații pe care-i dorea – în cele din urmă.

Până în primul an de școală doctorală la Universitatea din Toronto, când îl întâlnește pe domnul profesor Gabriel O. Emerson. Era, de departe, cel mai atrăgător și senzual dintre toți bărbații pe care-i cunoscuse vreodată. Și părea de asemenea o persoană foarte aplecată spre sex. Emană prin toți porii o sexualitate brută, mocnită. Christa aproape c-o mirosea.

Îl urmărește la vânătoare în barul lui preferat. Îi observă stilul subtil de seducție și felul cum reacționau femeile când îl vedeau. Îl studiază așa cum studia italiana și se folosește abil de cunoștințele acumulate.

Dar el o respinge. Nu se uita niciodată la trupul ei. Se uita cu răceală în ochii ei, ca și cum nici măcar nu era femeie.

Începu să se îmbrace mai provocator. El nu se uita niciodată mai jos de gâtul ei.

Încercă să se comporte suav și modest. El era iritat.

Începu să-i facă prăjiturile și-și făcu obiceiul să-i lase anonim bunătăți în cutia pentru corespondență de la catedră. Bunătățile

rămâneau neatînse săptămâni întregi până când doamna Jenkins, secretara de catedră, le arunca la gunoi, temându-se c-or să fie invadați de gânganii.

Cu cât o respingea mai mult domnul profesor Emerson, cu atât îl dorea mai mult. Cu cât era mai obsedată de el, cu atât îi păsa mai puțin să primească daruri în schimb. I s-ar fi dăruit fără să primească nimic, dacă el s-ar fi îndurat să se uite la ea cu dorință în priviri.

Dar el n-o făcu.

Astfel că, în toamna lui 2009, când i se oferi prilejul să se vadă cu el la Starbucks ca să discute despre teza ei, de-abia aștepta să vadă dacă întâlnirea avea să conducă la o cină și poate chiar la o vizită la Lobby. Avea să fie o fată cuminte, dar îl va îmbia. Spera că el nu-i va mai rezista.

Pregătindu-se pentru întâlnire, dădu șase sute de dolari pe o cămășuță neagră de la Bordelle, combinată cu jartiere și ciorapi negri de mătase. Nu se obosi să-și mai pună o pereche de chiloți asortați. De fiecare dată când simțea jartierele întinzându-i-se pe piele, se simțea înfierbântată. Se întrebă ce senzație va avea când domnul profesor Emerson îi va desprinde ciorapii din jartiere, preferabil cu dinții.

Din nefericire pentru Christa, Paul și Julia aleseseră să poposească la același Starbucks chiar în acel moment. Christa știa fără urmă de îndoială că orice gest indecent din partea ei va fi observat și consemnat atent de colegii ei. Profesorul probabil că știa și el asta și, ca urmare, avea să se comporte mult mai profesionist ca de obicei.

Așadar, când Christa dădu ochii cu Paul și Julia, se enervă la culme. Voia să-i jignească pe amândoi spre a-i face să plece înainte de sosirea profesorului. Făcu tot ce-i stătea în puteri spre a-și atinge scopul. Însă încercarea ei de a-și intimida colegii avu rezultate extrem de nefericite. Domnul profesor Emerson ajunsese mai devreme decât trebuia și-o auzi.

– Domnișoară Peterson.

Gabriel arătă spre o masă liberă, aflată departe de Paul și Julia, și-i făcu semn să-l urmeze.

- Domnule profesor Emerson, v-am comandat o cafea ventî latte cu lapte degresat.

Încercă să-i întindă paharul, dar el i-l dădu la o parte.

- Doar barbarii beau cafea cu lapte după micul dejun. N-ai fost niciodată în Italia? Și, apropo, domnișoară Peterson, laptele degresat e pentru papă-lapte. Sau pentru fete supraponderale.

Făcu stânga-mprejur și se îndreptă spre bar ca să-și comande singur o cafea în timp ce Christa facea mari eforturi să-și ascundă furia.

Naiba să te ia, Julianne. E numai vina ta. A ta și-a călugărului.

Christa se așeză pe scaunul pe care i-l indicase domnul profesor Emerson, simțindu-se aproape înfrântă. Aproape, pentru că din poziția în care era, avea o vedere minunată asupra posteriorului domnului profesor, în pantalonii lui gri de flanel. Cu fesele rotunde ca două mere. Două mere coapte, apetisante.

Îi venea să muște din ele.

Într-un final, profesorul se întoarse cu afurisita lui de cafea. Se așeză cât mai departe cu puțință de ea, cât să poată sta la aceeași masă, și o măsură sever din priviri.

- Trebuie să-ți vorbesc despre comportamentul tău. Dar, până s-o fac, vreau să lămurim un lucru. Am acceptat să ne întâlnim astăzi aici pentru că eu unul voiam să beau o cafea. Pe viitor, ne vom întâlni la catedră, cum facem de obicei. Încercările tale evidente de a pune la cale întâlniri între noi nu vor avea succes. M-ai înțeles?

- Da, domnule.

- E de-ajuns să spun o vorbă și va trebui să-ți găsești un nou îndrumător de doctorat.

Își drese glasul.

- Pe viitor, mi te vei adresa folosind titlul de *domnul profesor Emerson*, chiar și când vorbești despre mine la persoana a treia. E limpede?

- Da, domnule profesor Emerson.

Ohhh, domnule profesor. Nici nu bănuiești cât de tare îmi doresc să-ți zberie numele. Domnule profesor, domnule profesor, domnule profesor...

- În plus, te vei abține de la a face comentarii personale referitoare la alți studenți de-ai mei, în special la domnișoara Mitchell. E limpede?

- Da.

Christa începea să fiarbă un pic în sinea ei, dar își ascunse reacția. O considera pe Julia principala vinovată. Voia s-o elimine pe Julia din programul doctoral. Pur și simplu nu era sigură cum să facă asta. Deocamdată.

- În sfârșit, orice auzi de la mine despre alt student sau altă persoană care are legătură cu universitatea va fi considerat un comen-tariu confidențial și nu-l vei repeta, altfel va trebui să-ți găsești un alt îndrumător. Crezi că ești îndeajuns de inteligentă spre a respecta aceste instrucțiuni foarte simple?

- Da, domnule profesor.

Se zbârli un pic auzindu-i tonul condescendent, dar, drept să spună, i se părea sexy când era îmbufnat. Voia să-l tachineze până-i trecea. Să-l seducă, să-l împingă să-i facă lucruri de nerostit, să...

- Orice alte comportamente agresive la adresa masteranzilor vor fi aduse la cunoștința domnului profesor Martin, șeful de catedră. Cred că ești la curent cu regulamentul privind comportamentul masteranzilor și doctoranzilor. Nu e nevoie să-ți amintesc că e interzis să-ți șicanezi colegii - nu?

- Dar n-o șicanam pe Julia, o...

- Să nu te aud bocind. Și mă îndoiesc că domnișoara Mitchell ți-a dat voie să-i spui pe nume. Ori i te adresezi cum se cuvine, ori nu i te adresezi deloc.

Christa își lăsă capul în jos. Amenințări de genul ăsta nu erau sexy. Făcuse mari eforturi ca să intre la doctorat la Universitatea din Toronto și n-avea de gând să lase rodul muncii ei să-i scape printre degete. Nu pentru o curvuliță de toată jena care se băgase pe fir cu asistentul de cercetare al profesorului.

Gabriel îi observă reacția, dar nu spuse nimic, sorbind încet din espresso. Nu simțea nido undă de remușcare și începea să se întrebe ce altceva putea spune ca s-o facă să plângă.

- Sunt sigur că știi foarte bine care e politica universității cu privire la cazurile de hărțuire. Politica se aplică în ambele direcții. Profesorii pot înainta o plângere dacă au impresia că sunt hărțuiți

de un student. Dacă întreci măsura cu mine, o să te târăsc la Decanat așa de repede c-o să te ia cu ameteală. M-ai înțeles?

Christa își ridică bărbia și se uită la el cu ochii mari, speriați.

- Dar noi doi - am crezut...

- Dar nimic! se răsti Gabriel la ea. Dacă nu cumva ai halucinații, probabil că realizezi că nu există un *noi doi*. N-am de gând să mă repet. Știi în ce poziție te afli.

Aruncă o ultimă privire spre Julia și Paul.

- Acum c-am trecut peste politețuri, aș vrea să-ți spun ce părere am despre ultima ta propunere de teză. O porcărie. În primul rând, teza ta reciclează ce s-a mai scris. În al doilea rând, n-ai făcut un minim efort ca să oferi o analiză cât de cât acceptabilă. Dacă nu-ți poți modifica propunerea astfel încât să rezolvi aceste probleme, va trebui să-ți găsești un alt îndrumător. Dacă alegi să-mi trimiți o propunere revizuită, va trebui s-o faci în maxim două săptămâni. Acum, dacă binevoiești să mă scuzi, am o întâlnire care chiar merită osteneala. O zi bună!

Gabriel ieși abrupt din Starbucks, lăsând-o pe Christa în stare de șoc, uitându-se în gol.

Auzise o parte din discursul lui, desigur, dar mintea ei era concentrată pe alte lucruri. În primul rând, va trebui să găsească o cale să se răzbune pe Julia. Nu știu cum și nu știa când. Dar avea să-i dea la gioale curviștinei (metaforic vorbind) și-avea s-o taie (tot metaforic vorbind).

În al doilea rând, avea să rescrie propunerea de teză și, spera ea, avea să câștige admirația domnului profesor Emerson.

În al treilea rând, avea să-și întetească eforturile de a-l seduce. Acum că-l văzuse pe domnul profesor Emerson furios, ce-și dorea mai mult și mai mult era să-l vadă furios pe ea - și gol pușcă. Îl va lace să se răzgândească. Va reuși să treacă dincolo de masca lui severă. Avea să-l vadă îngenuncheat dinaintea ei, rugând-o să i se dea, și atunci...

În mod vădit, tocurile de zece centimetri și lenjeria de la Bordelle nu erau de ajuns. Christa va trebui să dea o raită pe la Hoit Renfrew și să-și cumpere o rochie nouă. Ceva în stil european. Ceva sexy. Ceva de la Versace.

Apoi o să meargă în Lobby ca să-și pună în aplicare a treia stratagemă...

CAPITOLUL 4

În apartamentul de la ultimul etaj al unui hotel de lux din Florența, mai multe haine erau aruncate alandala pe podeaua camerei de zi, conducând ca niște firimituri de pâine din prag spre un perete care nu mai era gol. În cameră răsunau gemete și ritmuri inconfundabile, plutind peste o pereche de pantofi bărbătești eleganți, un sutien negru, un costum făcut la comandă aruncat cum se nimerise peste o măsuță de cafea, o rochie de tafta care zăcea într-o învolburare de albastru de Santorini...

Dacă privitorul ar fi fost detectiv, ar fi observat că lipseau pantofii și chiloții femeii.

În aer plutea un parfum greu de flori de portocal și Aramis, amestecat cu mirosul de mosc, transpirație și trupuri dezgolite. În cameră era întuneric. Nici măcar lumina lunii care pătrundea dinspre terasă nu ajungea până în dreptul peretelui lângă care se îmbrățișau două trupuri dezgolite. Bărbatul stătea în picioare, sprijinind-o pe femeie, care-și ținea picioarele încolăcite în jurul soldurilor lui.

– Deschide ochii!

Rugămintea lui Gabriel fu punctată de o suită de sunete discordante – sunetul pielii care aluneca pe piele, strigăte disperate înecate de buze și trupuri, respirație sacadată și bufnitura înfundată pe care o scotea ea când se lovea cu spatele de perete.

Îl auzea gemând de fiecare dată când se împingea în ea, dar își pierduse capacitatea de vorbire, concentrată fiind pe o singură senzație – plăcerea. Fiecare mișcare a iubitului ei o încânta, chiar și senzația de frecare dintre piepturile lor și strânsoarea mâinilor lui care o susțineau. Plutea chiar pe buza extazului, gâfâind de nerăbdare, așteptându-se ca următoarea mișcare s-o împingă dincolo de prag. Urca, urca, urca...

– Ești... bine?

Gabriel respira poticnit și ultimul cuvânt îi ieși de pe buze sub lormă de țipăt când, răsucindu-și ușor gleznele, ea își înfipse tocurile ascuțite în trupul lui.

Julia își dădu capul pe spate și scoase câteva sunete incoerente când ajunse la orgasm, simțind undele intense care radiau din punctul lor de contact și reverberau de-a lungul terminațiilor nervoase până când tot trupul ei începu să vibreze. Gabriel o simți, desigur, și îi urmă la scurt timp după; se mai opinti de două ori în ea și i strigă numele cu capul în curbura gâtului ei, tremurând.

– M-ai făcut să mă îngrijorez, îi șopti el după.

Era întins pe spate în mijlocul patului mare și alb, în timp ce iubita lui era cuibărită lângă el, somnoroasă, cu capul lăsat peste tatuajul lui.

– De ce?

– Nu deschideai ochii. Nu ziceai nimic. M-am temut c-am fost prea brutal.

Ea-și plimbă degetele pe abdomenul lui până la cele câteva fire de păr care coborau din dreptul buricului, simțindu-le agale textura.

– Nu m-ai rănit. Mi s-a părut altfel de data asta – mai intens. De lineare dată când te mișcai, aveam o senzație incredibilă. Nu puteam să deschid ochii.

Gabriel zâmbi ușurat și-o sărută pe frunte.

– Poziția aceea e mai adâncă. Și nu uita de preludiul de la muzeu. N-am putut să-mi țin mâinile acasă tot timpul cinei.

– Din cauză că știai că rămăsesem fără chiloți.

– Din cauză că te doresc. Mereu.

Schiță un zâmbet timid.

– De fiecare dată când sunt cu tine, e mai bine decât data precedentă, îi șopti ea.

Chipul lui deveni melancolic.

– Dar nu-mi rostești niciodată numele.

– Îți rostesc tot timpul numele. E de mirare că nu mi-ai propus vreun nume de alint pe care ai prefera să-l folosesc, gen Gabe sau Dante, sau domnule profesor.

– Nu la asta mă refeream. Vreau să zic că nu-mi rostești niciodată numele – când ajungi la orgasm.

Ea își ridică bărbia spre a-i vedea fața. Expresia lui era în consonanță cu tonul lui, melancolică și momentan vulnerabilă. Masca încrezătoare îi alunecase de pe chip.

– Pentru mine, numele tău e sinonim cu orgasmul. O să încep să le spun Emgasmе.

El începu să râdă cu poftă, un hohot de râs sănătos, de i se scutura pieptul, care-o făcu să se ridice în capul oaselor. Începu și ea să râdă, recunoscătoare că el depășise momentul melancolic.

– Ai un simț al umorului pe cinste, domnișoară Mitchell.

Îi ridică bărbia spre a putea să-i mai venereze o dată buzele înainte să se lăse relaxat pe perne și să ațipească.

Julia mai rămase trează un pic, studiind băiețelul nesigur pe el care ieșea la iveală în momente rare, neașteptate.

În dimineața următoare, Gabriel o scoase la un mic dejun cu bunătățile ei preferate la Café Perseo, o gelaterie selectă din Piazza della Signoria. Se așezară înăuntru pentru că reveniseră temperaturile normale pentru luoa decembrie, astfel că era răcoare și ploua.

Puteai sta în piața aceea toată ziua, zi de zi, privind lumea care trecea. În jur erau clădiri vechi – Galeria Uffizi se afla după colț. În piață era o fântână arteziană absolut impresionantă, precum și câteva statui minunate, inclusiv o reproducere a lui David de Michelangelo și o statuie a lui Perseu ținând în mână capul tăiat al Meduzei în fața unei logii superbe.

Julia evită să se uite la Perseu în timp ce-și mânca înghețata. Gabriel evită să se uite la puzderia de frumuseți florentine spre a-și privi iubita. Cu un aer lacom.

– Ești sigur că nu vrei o gură? Înghețata de zmeură și cea de lămâie sunt minunate în combinație.

Îi întinse o lingură în care cele două arome se contopeau.

– Oh, vreau o gură. Dar de altceva.

În ochii lui apăru o scânteie răutăcioasă.

– Prefer ceva un pic mai exotic.

Împinse espresso-ul la o parte ca s-o ia de mână.

– Mulțumesc pentru azi-noapte și pentru azi-dimineață.

– Cred că eu ar trebui să vă mulțumesc, domnule profesor.

Julia îi strânse mâna și-și făcu de lucru cu micul dejun, așa frugal cum era.

– Mă mir că nu mi-a rămas conturul corpului întipărit pe perețele camerei.

Ea chicoti, întinzându-i o linguriță de înghețată.

El o lăsă să-l hrănească și, când scoase limba să se lingă pe buze, lulia simți c-o ia cu amețeală. Prin minte îi străfulgerară o suită de imagini din zorii acelei zile. Iar una persista.

O, zei ai iubiților care sunt zei ai sexului și care adoră să-și satisfacă iubitele, vă mulțumesc pentru dimineața zilei de azi!

Înghiți în sec.

– Știi, a fost prima dată când am făcut chestia aia.

– N-o să fie și ultima, promit.

Gabriel se linse provocator pe buze, dornic s-o facă să se fâstăcească.

Ea se aplecă să-l sărute pe obraz. Dar el nu se mulțumi cu atât. Își strecură o mână în jurul cefei ei și-o trase mai aproape.

Gura ei avea gust de *gelato*, combinat cu gustul înconfundabil al Juliei. Gemu când îi dădu drumul, dorindu-și s-o poată lua înapoi la hotel pentru o reluare a reprezentației din ajun, sau poate la muzeu...

– Pot să te întreb ceva?

Ea își făcu de lucru cu bolul ca să-i evite privirea.

– Sigur.

– De ce-ai spus că sunt logodnica ta?

– *Fidanzata* are mai multe sensuri.

– Sensul de bază e cel de *logodnică*.

– *Ragazza* nu exprimă întreaga mea afecțiune pentru tine.

Gabriel își îndoi degetele în pantofii noi, strâmți. Gura îi zvâcni involuntar în timp ce reflecta la ce-avea să spună în continuare, dacă ar trebui să spună ceva de fapt. Alese să rămână tăcut, foindu-se stânjenit în scaun.

Julia observă ceea ce părea a fi disconfort fizic.

– Iartă-mă pentru tocuri.

– Poftim?

- Am văzut semnele pe care ți le-am lăsat pe fund când te îmbrăcai dimineață. N-am vrut să te rănesc.

El schiță un zâmbet răutăcios.

- Riscurile meseriei pentru cei obsedați de pantofi cu toc. Îmi port cu mândrie rănile iubirii.

- O să fiu mai atentă data viitoare.

- Ba n-o să fii, la naiba.

Julia făcu ochii mari văzând străfulgerarea subită de pasiune din ochii lui.

El îi luă cu asalt buzele, șoptindu-i apoi la ureche:

- O să-ți cumpăr o pereche de cizme cu tocuri și mai înalte, ca să văd apoi ce poți face cu ele.

În timp ce se plimbau agale pe Ponte Vecchio, împărțind o umbrelă, Gabriel insista s-o tragă în fiecare magazin, încercând s-o convingă să accepte vreo podoabă extravagantă în dar – reproduceri etrusce, monede romane, coliere de aur etc. Dar ea zâmbea și refuza, arătând spre cerceii cu diamant ai lui Grace și spunând că sunt un cadou mai mult decât suficient. Dezinteresul ei cu privire la lucrurile materiale îl făcea să-și dorească să-i pună mormane de comori la picioare.

Când ajunseră la mijlocul podului, Julia îl trase de braț și-l conduse spre o margine ca să poată admira râul Arno.

- Ar fi un lucru pe care ai putea să mi-l dăruiești, Gabriel.

El se uită curios la ea, îmbujorată cum era de aerul răcoros al iernii florentine. Era bunătatea întruchipată, lumină, căldură și blân-dețe. Dar era și tare căpoasă.

- Orice.

Julia făcu o pauză, lăsându-și mâna să alunece peste balustrada care-o separa de marginea podului.

- Vreau să scap de cicatrice.

El fu aproape surprins. Știa că era rușinată de semnul lăsat de Simon. Intrase peste ea în timp ce-și dădea cu fard corector în dimineața aceea și ei îi dăduseră lacrimile când o întrebuse.

Julia își feri privirea și continuă.

- Nu-mi place să mă uit la ea. Nu-mi place că tu trebuie să te uiți la ea. Vreau să n-o mai văd.

- Am putea să găsim un chirurg plastician în Philadelphia, cât vom fi acasă de Crăciun.

- Stăm atât de puțin acasă. N-aș putea să-i fac asta tatei. Sau lui Kachel.

Gabriel își mută umbrela în cealaltă mână și-o îmbrățișă. O sărută, lăsându-și buzele să alunece pe gâtul ei, până când atinse semnul.

- Îți dăruiesc asta cu dragă inimă, și mai mult de-atât. Trebuie doar să-mi ceri. Dar aș vrea să faci și tu ceva pentru mine.

- Ce anume?

- Aș vrea să stai de vorbă cu cineva despre ce s-a întâmplat.

Julia își lăsa privirea în pământ.

- Stau de vorbă cu tine.

- Mă refeream la cineva care să nu fie un măgar. Pot să găsesc un doctor care-ți va șterge cicatricea de pe piele, dar nimeni nu-ți poate șterge cicatricile dinlăuntru. E important să înțelegi lucrul ăsta. Nu vreau să fii dezamăgită.

- N-o să fiu. Și nu mai vorbi urât despre tine. Mă supără când o faci.

El încuviință cu un gest din cap.

- Cred că te-ar ajuta să ai o persoană cu care să stai de vorbă - despre tot. Despre Tom, despre mama ta, despre el și despre mine.

O privi îndurerat.

- Sunt o persoană dificilă. Știu asta. Cred că te-ar ajuta să ai pe cineva cu care să stai de vorbă.

Ea închise ochii.

- Bine, dar numai dacă accepți să faci și tu același lucru.

El se încordă.

Julia deschise ochii, vorbind repede.

- Știu că nu vrei și crede-mă, înțeleg. Dar dacă eu o să fac chestia asta, trebuie s-o faci și tu. Te-ai înfuriat foarte tare aseară și, chiar dacă știu că nu erai furios pe mine, eu am tras ponoasele.

- Am încercat să-mi răscumpăr greșeala, spuse el, încleștând din dinți.

Ea întinse mâna, mângâindu-i maxilarul încordat.

- Sigur că da. Dar m-a deranjat că te-a tulburat așa tare un avans nedorit din partea unui necunoscut. Și că ți-ai închipuit că sexul te va ajuta să-ți descarci furia și să mă marchezi ca fiind a ta.

Pe chipul lui Gabriel se citi șocul, pentru că el nu-și interpretase acțiunile la modul ăsta.

- Nu te-aș răni niciodată.

Îi strânse mâna.

- Știu.

Gabriel părea tulburat și panica din ochii lui nu se risipi până când Julia întinse mâna, mângâindu-i ușor părul.

- A tunat și ne-a adunat, nu-i așa? Cu cicatricile și poveștile noastre, și cu toate problemele pe care le avem. O poveste de dragoste tragică, s-ar zice.

Zâmbi, încercând s-o dea pe glumă.

- Singura tragedie ar fi să te pierd, spuse Gabriel, sărutând-o blând.

- N-o să mă pierzi decât dacă vei înceta să mă iubești.

- Atunci sunt un bărbat norocos. O să te pot păstra pe veci.

O mai sărută o dată, strângând-o apoi în brațe.

- A trebuit să fac terapie când m-am internat la dezintoxicare. Am continuat să merg la psiholog cam un an întreg după aceea, pe lângă întâlnirile săptămânale self-help. Nu e ca și cum n-aș fi explorat acea cale.

Julia se încruntă.

- Ești în perioada de recuperare și nu mergi la întâlniri. N-am zis nimic până acum, dar e o problemă serioasă. Pe deasupra, continui să bei.

- Am fost dependent de cocaină, nu alcool.

Ea făcu o pauză, uitându-se atent în ochii lui. Era ca și cum descoperise o hartă medievală cu inscripția Aid sunt dragoni la hota-rele imagine ale lumii.

- Știm amândoi că Narcomanii Anonimi le recomandă persoanelor dependente de droguri să nu consume alcool.

Oftă.

- Oricât de mult vreau să te ajut, unele lucruri mă depășesc. Oricât de mult mi-ar plăcea să fac sex cu tine, nu vreau să devin un nou drog pentru tine. Nu pot să repar lucrurile.

- Asta îți imaginezi tu? Că folosesc sexul ca să repar ce nu merge?

O întrebare asta pe un ton serios, așa că Julia rezistă impulsului de a-i da o replică sarcastică.

- Cred că obișnuiai să faci asta. Mi-ai și zis-o la un moment dat, mai ții minte? Recurgeai la sex ca să alungi singurătatea. Sau ca o metodă de a te pedepsi.

Gabriel se înnegură la față.

- Asta nu se aplică în cazul tău.

- Dar când o persoană e tulburată, ies la iveală modele vechi de comportament. E valabil și în cazul meu, numai că mecanismele mele de reacție sunt diferite.

Îl sărută blând, dar îndeajuns de mult spre a-i alunga panica, făcându-l să-i răspundă la sărut.

Când se desprinseră din sărut, rămaseră îmbrățișați, până când Julia decise să rupă tăcerea.

- Prelegerea ta de aseară mi-a amintit de ceva.

Își scoase telefonul din poșetă și parcurse grăbită câteva poze.

- Uite.

El îi luă telefonul din mână și se uită la un tablou splendid. O reprezenta pe Sfânta Francisca Romana ținând în brațe un prunc, ajutată de Sfânta Fecioară, sub privirile unui înger.

- E superb.

Îi înapoie telefonul.

- Gabriel, spuse ea încet. Uită-te la tablou!

O făcu. Și avu o senzație foarte stranie.

Ea începu să vorbească șoptit.

- Întotdeauna mi-a plăcut tabloul ăsta. Mă gândeam că e datorită asemănărilor dintre Gentileschi și Caravaggio. Dar e mai mult decât atât. Câțiva dintre copiii Sfintei Francisca au murit de ciumă. Se crede că tabloul reprezintă una dintre viziunile ei despre ce s-a întâmplat cu acei copii.

Se uită în ochii lui Gabriel ca să vadă dacă înțelegea la ce se referă. Dar nu înțelesese.

- Când mă uit la tabloul ăsta, mă gândesc la fetița ta, Maia. E în brațele lui Grace, înconjurată de îngeri.

Julia arată spre personajele din tablou.

– Vezi? Copilul e iubit și ocrotit. Așa e în Paradis. N-ai de ce să-ți faci griji.

Julia își ridică privirea spre chipul lui. Chipul lui frumos, chinuit. Gabriel avea lacrimi în ochi.

– Iartă-mă, te rog să mă ierți. Încercam să te consolez.

își încolăci brațele de gâtul lui, ținându-l strâns.

Într-un final, el se șterse la ochi. Își ascunse fața în părul ei, simțind ușurare și recunoștință.

În după-amiaza următoare, ploaia se opri. Așa că cei doi luară un taxi până la Piazzale Michelangelo, care oferea o panoramă minunată a orașului. Ar fi putut să ia un autobuz, ca muritorii de rând, dar Gabriel nu era un simplu muritor.

(Puțini specialiști în Dante sunt simpli muritori.)

– Ce zicea Rachel în e-mail? o întrebă în timp ce admirau acoperișul acoperit cu țigla al Domului.

Julia își concentrează atenția asupra unghiilor.

– Ea și Aaron ne salută. Voiau să știe dacă suntem fericiți.

Gabriel o privi cu ochii îngustați.

– Asta-i tot?

– Hm, nu.

– Deci?

Ea ridică din umeri.

– Ziceau că Scott are o prietenă. Cam atât.

– Bravo lui, râse Gabriel. Altceva?

– De ce mă întrebi?

El își lăsă capul într-o parte.

– Pentru că-mi dau seama că-mi ascunzi ceva.

își plimbă degetele peste pielea sensibilă din dreptul mijlocului ei, un loc unde se gădila foarte tare.

– N-o să faci chestia asta în public.

– Oh, ba da.

Zâmbi larg și începu să-și miște degetele hotărât, încercând s-o gădile.

Ea începu să chicotească, încercând să scape din mâinile lui, dar el nu-i dădu drumul.

– Haide, Julianne. Spune-mi ce ți-a zis Rachel.

– Nu mă mai gădila, spuse ea, gâfâind, și-ți spun.

Gabriel se opri.

Julia trase aer în piept.

– Voia să știe dacă, ăă, ne-am culcat împreună.

– Oh, serios?

Îi apăru un zâmbet în colțul gurii.

– Și ce i-ai spus?

– Adevărul.

El se uită în ochii ei.

– Altceva?

– A zis că speră că te porți frumos și că sunt fericită. Și eu am răspuns că da – la ambele întrebări.

Julia ezită o clipă, întrebându-se dacă ar trebui sau nu să-i pome-nească de e-mailul de la un anume tânăr fermier din Vermont.

– Dar mai e ceva. Spune-mi.

Zâmbea în continuare îngăduitor.

– Păi, mi-a scris Paul.

Gabriel se încruntă.

– Ce? Când?

– În ziua prelegerii.

– De ce nu mi-a zis mai devreme despre asta? o întrebă spumegând.

– Din cauza asta.

Arătă spre expresia de iritare vădită de pe chipul lui.

– Știam c-o să te necăjească și n-am vrut să-ți fac asta când aveai de vorbit în fața unei săli pline de persoane importante.

– Ce ți-a zis?

– Mi-a zis că ai acceptat propunerea de teză a Christei.

– Și mai ce?

– Mi-a urat Crăciun feripit și mi-a zis că-mi trimite ceva la Selinsgrove.

Gabriel aproape că scoase fum pe nări.

– De ce-ar face una ca asta?

– Pentru că suntem prieteni. Probabil că e sirop de arțar, pe care o să i-l las cu bucurie tatei. Paul știe că am un iubit și că sunt foarte, foarte fericită. O să-ți dau forward la e-mail, dacă vrei.

– Nu e nevoie.

El strânse vădit din buze.

Julia își încrucișa brațele la piept.

- Erai dornic să-mi petrec timpul cu Paul când era prin preajmă doamna profesoară Chin.

- Atunci era altceva. Și nu țin morțiș să mai discutăm despre ea.

- Ușor de zis pentru tine. Tu nu dai tot timpul nas în nas cu persoane cu care m-am culcat.

Gabriel îi aruncă o privire furioasă.

Julia își puse o mână peste gură.

- Iartă-mă. A fost urât din partea mea să spun asta.

- După cum îți amintești, poate, am dat nas în nas cu cel puțin o persoană cu care ai avut relații sexuale.

Se întoarse și o luă din loc, apropiindu-se de marginea observatorului. Ea îl lăasă singur un minut sau două, apoi veni lângă el și-și împleti precaut degetul mic cu degetul lui.

- Iartă-mă.

El nu-i răspunse.

- Mulțumesc că m-ai salvat de Simon.

Gabriel se uită încruntat la ea.

- Știi că am un trecut. Ai de gând să tot aduci vorba de el?

Julia își lăasă privirea în pământ.

- Nu.

- Comentariul ăla a fost sub nivelul tău.

- Iartă-mă.

El își ținu privirea ațintită asupra orașului care li se întindea dinainte. Acoperișuri roșii de șindrilă scliffeau în soare, iar Domul lui Brunelleschi domina panorama.

Julia decise să schimbe subiectul.

- Christa s-a purtat ciudat la ultimul tău seminar. Părea supărată. Crezi că știe ceva de noi?

- E îmbufnată pentru că i-am respins avansurile scandaloose. Dar a depus la timp propunerea revizuită și lucrarea ei e acceptabilă.

- Așadar, nu te-a... șantajat?

- Nu toate femeile îți sunt rivale, se zbârli el, dându-i mâna la o parte.

Ea făcu ochii mari, surprinsă.

– Comentariul ăsta a fost sub nivelul tău.

După o clipă, furia lui păru să se risipească. Umerii i se înmuiară.

– Iartă-mă.

– Hai să nu irosim timpul pe care-l avem la dispoziție certându-ne.

– De acord. Dar îmi displace ideea că Paul îți scrie e-mailuri. Deși bănuiesc c-ai putea fi prietenă cu persoane și mai și.

Gabriel avea un aer mai afectat ca de obicei.

Ea zâmbi și-l sărută pe obraz.

– ăsta e domnul profesor Emerson pe care-l cunosc și-l iubesc. El își scoase telefonul spre a-i face poze cu vederea superbă

în fundal. Julia râdea și el făcea poze peste poze, până când îi sună telefonul. Între ei se auziră acordurile nu foarte suave ale Big Ben-ului.

Julia îi aruncă o privire cu subînțeles.

El se strâmbă și-o trase în brațe, sărutând-o cu foc. îi cuprinse fața într-o mână, încercând imperios să-i deschidă gura cu a lui și strecurându-și blând limba printre buzele ei.

Ea îi răspunse la sărut, cuprinzându-i mijlocul cu brațele ca să-l tragă mai aproape. Și, în tot acest timp, se auzea soneria cu Big Ben-ul.

– N-ai de gând să-i răspunzi? apucă ea să-l întrebe într-un final.

– Nu. Ți-am spus deja, n-am de gând să vorbesc cu ea. își lipi din nou buzele de buzele ei, dar scurt.

– Mi-e milă de ea, zise Julia.

– De ce?

– Pentru că ați conceput un copil împreună. Pentru că te dorește în continuare, dar te-a pierdut. Dacă te-aș pierde în favoarea altcuiva, aș fi distrusă.

Gabriel pufni iritat.

– N-o să mă pierzi. Termină cu chestia asta.

Julia schiță un zâmbet palid.

– Hm, trebuie să-ți spun ceva.

El se dădu înapoi.

– Îți spun asta pentru că-mi fac griji pentru tine. Vreau să știi asta.

Îl privi cu un aer serios.

– Mi-e milă de Paulina, dar e limpede că se folosește de ce s-a întâmplat ca să nu-ți dea drumul. Mă întreb dacă nu cumva intră în bucluc doar ca tu să vii s-o salvezi. Cred că e momentul să formeze o legătură emoțională cu altcineva. Cineva de care să se poată îndrăgosti.

– Nu zic că nu-i așa, spuse el încordat.

– Și dacă nu va putea fi fericită până ce nu se va desprinde de tine? Tu te-ai eliberat de ea și m-ai găsit pe mine. I-ai face un bine dacă i-ai da drumul spre a-și găsi fericirea la rândul ei.

Gabriel încuviință sumbru și-o sărută pe frunte, dar refuză să mai scoată vreo vorbă despre acel subiect.

Se bucurară netulburați de restul sejurului la Florența, ca și cum ar fi fost un soi de falsă lună de miere. Ziua vizitau diverse biserici și inuzee, cu interludii în care se întorceau la hotel și făceau dragoste, uneori pe îndelete, alteori frenetic. În fiecare seară, Gabriel alegea un alt restaurant în care să ia cina, după care se întorceau pe jos la liotei, poposind pe unul din poduri spre a se săruta ca niște puștani în răcoarea serii.

În ultima lor seară la Florența, Gabriel o duse la Caffè Concerto, unul din restaurantele lui preferate, aflat pe malul râului Arno. Zăboviră mai multe ore acolo, luând o cină copioasă, vorbind pe îndelete despre vacanță și relația lor sexuală aflată la început. Amândoi mărturisiră că săptămâna care trecuse fusese un fel de inițiere – pentru Julia, o inițiere în misterele erosului; pentru Gabriel, o inițiere în misterele celor patru iubiri contopite.

În cursul conversației, el îi dezvălui în sfârșit surpriza pe care i-o pregătise. Închiriasse o vilă în Umbria pentru a doua săptămână de vacanță. Îi promise s-o ducă la Veneția și Roma în următoarea vacanță, în vara de după vizita programată la Oxford, poate.

După cină, Gabriel o conduse pentru ultima dată la Dom.

– Trebuie să te sărut, îi șopti el, trăgând-o spre el.

Ea era gata să-i răspundă, să-i spună s-o ducă la hotel și s-o posede mai profund decât ar fi făcut-o un sărut, când fu întreruptă.

– Domniță frumoasă! Un bănuț pentru un om bătrân, i se adresă o voce în italiană de pe treptele din fața Domului.

Cu un gest reflex, Julia se uită peste umărul lui Gabriel să vadă cine vorbea. Bărbatul continuă, cerându-le niște bani ca să-și ia ceva de mâncare.

Gabriel o prinse de braț până să apuce să se apropie de trepte.

– Haide, iubito.

– Dar i-e foame. Și e foarte frig.

– O să vină poliția să-l ridice. Nu le place să vadă cerșetori în centrul orașului.

– Oamenii au dreptul să vină să așeze pe treptele unei biserici. Sanctuarul..., reflectă ea.

– Conceptul medieval de sanctuar nu mai există. A fost abolit de guvernele occidentale, începând cu Anglia în secolul al XVII-lea.

Gabriel bombăni când ea își desfăcu poșeta și scoase o bancnotă de douăzeci de euro.

– Așa mult? o întrebă, încruntându-se.

– N-am mărunț. Și uite, Gabriel.

Îi arată cârjele bărbatului.

– Un șiretlic, se plânse el.

Julia îi aruncă o privire dezamăgită iubitului ei.

– Știu cum e să faci foamea.

Făcu un pas spre cerșetor, dar Gabriel o trase înapoi.

– O să dea banii pe vin sau pe droguri. N-o să-l ajute cu nimic.

– Până și un narcoman merită puțină bunătate.

Gabriel tresări.

Julia se uită la cerșetor.

– Sfântul Francisc de Assisi nu era milostiv doar în anumite condiții. Dădea oricui îi cerea.

Gabriel își dădu ochii peste cap. Era imposibil să iasă victorios într-o discuție cu Julianne când ea îl invoca pe Sfântul Francisc. Nimeni n-avea sorți de izbândă confruntat cu un astfel de argument.

– Dacă îi dau ceva, o să știe că i-a păsat cuiva îndeajuns de mult de el să-l ajute. Orice ar face cu banii, asta va fi un lucru bun. Nu-mi răpi prilejul de a dărui cuiva ceva.

Încercă să-l ocolească pe Gabriel, dar el i se puse în drum. Îi luă bancnota din mână, mai puse ceva de la el, apoi îi întinse banii cerșetorului.

Cei doi bărbați avură o discuție pe șoptite în italiană, iar sârmanul cerșetor îi trimise bezele Juliei și încercă zadarnic să dea mâna cu Gabriel.

El se dădu înapoi, luând-o de braț și conducând-o de-acolo.

– Ce ți-a zis?

– M-a rugat să-i mulțumesc îngerului pentru bunătatea sa.

Julia se opri spre a-i săruta fruntea încruntată până ce el îi zâmbi.

– Mulțumesc.

– Nu eu sunt îngerul la care se referea, bombăni el, sărutând-o la rându-lui.

CAPITOLUL 5

În dimineața următoare, o limuzină așteptă fericitul cuplu la gara din Perugia. Șoferul îi conduse pe drumurile șerpuite la o proprietate aflată în apropiere de Todî, un sat medieval.

– Asta e vila?

Julia era impresionată la culme în timp ce înaintau de-a lungul aleii lungi, private, îndreptându-se spre ceea ce părea să fie un conac cocoțat pe un deal. Era o construcție din piatră cu trei etaje, aflată pe un domeniu de mai multe hectare, presărat cu măslini și chiparoși.

Din mers, Gabriel îi arătă o livadă mare, cu pomi fructiferi care, în anotimpul cald, dădeau smochine, piersici și rodii. Lângă vilă era o uibărită piscină ce părea să se întindă la nesfârșit, înconjurată de lavandă. Julia aproape că-i simțea parfumul din mașină și-și jură pe dală că avea să culeagă câteva fire spre a înmiresma așternuturile de pe pat.

– Ți place?

El îi studie nerăbdător chipul, sperând că va fi încântată.

– La nebunie. Când ai zis că-ai închiriat o vilă, nu mi-am închipuit că va fi una atât de opulentă.

– Stai să vezi cum e înăuntru. Au șemineu și un jacuzzi pe terasa de la etaj.

– Nu mi-am luat costumul de baie.

– Cine-a zis că ai nevoie de costum de baie?

El își încrețe sprâncenele cu subînțeleș, făcând-o să râdă.

Pe alee era parcat un Mercedes negru, cu care puteau vizita satele învecinate, în special Assisi, o destinație care o interesa în mod deosebit pe Julia.

Menajera aprovizionase bucătăria cu mâncare și vin, în așteptarea sosirii lor. Julia își dădu ochii peste cap când descoperi mai multe sticle cu suc de merișoare de import în cămară.

Domnul profesor Gabriel *Ca o cloșcă* Emerson din nou la atac.

– Ce părere ai? o întrebă el, lăsându-și mâinile în jurul mijlocului ei în timp ce stăteau unul lângă altul în bucătăria mare, complet utilată.

– E perfectă.

– Mă temeam că n-o să vrei să stăm chiar în mijlocul Umbriei. Dar m-am gândit că ne-ar face bine să petrecem puțin timp în liniște și pace împreună.

Julia ridică din sprânceană.

– Când ne petrecem timpul împreună, nu prea e rost de liniște și pace, domnule profesor.

– Asta din cauză că mă înnebunești de dorință.

O sărută pățimaș.

– Hai să rămânem acasă diseară. Putem să gătim împreună, dacă vrei, și poate să ne relaxăm în fața șemineului.

– Sună bine.

Îl sărută din nou.

– O să duc bagajele sus cât faci tu un tur. Jacuzzi-ul e pe terasă, în dreptul dormitorului principal. Ne vedem acolo într-un sfert de oră.

Ea încuviință zâmbind.

– Oh, și, domnișoară Mitchell...

– Da?

– Hai să renunțăm la haine pentru restul serii.

Ea chiui de bucurie și-o luă la fugă pe scări.

Casa nu numai că era decorată cu gust, în diverse nuanțe de crem și alb, dar pe deasupra avea un dormitor foarte romantic la etajul doi, în care trona un pat cu baldachin. Julia se trezi testând patul doar pentru o clipă, intrând apoi în baie cu trusa de toaletă.

Își scoase trusa de machiaj și-și puse șamponul și gelul de duș în cabina mare, deschisă, de duș. Își prinse părul într-un coc și se dezbracă, înfășurându-se într-un prosop bej. Nu mai făcuse niciodată baie dezbrăcată într-un jacuzzi, dar aștepta cu nerăbdare experiența.

În timp ce-și împătorea hainele și le punea pe măsuța de toaletă, auzi muzică dinspre dormitor. Recunoscu cântecul – Dont Know Why, de Norah Jones. Gabriel se gândea la fiecare detaliu.

Vocea lui, care se auzea din fața ușii de la baie, îi reconfirmă acest lucru.

– Am adus niște *antipasti* și o sticlă de vin, în caz că ți-e foame. Ne vedem afară.

– Ies imediat, strigă ea.

Julia se studie în oglindă. Ochii îi scânteiau de emoție și era rumenă în obraji. Era îndrăgostită. Era fericită. Și era (bănuia) gata să inaugureze jacuzzi-ul cu iubitul ei, în Umbria, în lumina amurgului.

În drum spre terasă, văzu hainele lui Gabriel atârinate pe spătarul unui scaun. Pe ușa deschisă pătrundea o adiere răcoroasă, ca pe inserat, răvășindu-i părul și făcându-i chipul și mai rumen. Gabriel ci a dezbrăcat și-o aștepta.

Ieși pe terasă și așteptă până când atenția lui se concentra asupra ei. Apoi lăsă să-i cadă prosopul.

În apropiere de Burlington, Vermont, Paul Virgil Norris împacheta cadourile de Crăciun la masa din bucătăria părinților săi: cadouri pentru familia ei, pentru sora lui și, în sfârșit, pentru femeia după care tânjea.

Era o imagine surprinzătoare, poate, să vezi un bărbat de nouăzeci de kilograme, arătând ca un jucător de rugby, cu suluri de hârtie de ambalat și scotch, măsurând minuțios înainte să decupeze hârtia. În fața lui erau expuse cu mândrie o sticlă de sirop de arșar, o vacă Holstein de pluș și două figurine. Figurinele erau o curiozitate, ceva ce descoperise într-o librărie de benzi desenate din Toronto. Una voia să fie Dante, îmbrăcat în ținuta unui cruciat, purtând crucea Sfântului Gheorghe pe pieptul acoperit de zale, iar celalaltă era o versiune anacronică, blondă cu ochi albaștri, a Beatricei, îmbrăcată ca o prințesă medievală.

Din păcate, cei de la firma producătoare de jucării nu se gândiseră să producă și o figurină cu Virgiliu. (Aparent, el nu iăcea figură de erou.) Paul nu le împărtășea opinia, așa că se decise să scrie firmei ca să le atragă atenția asupra unei scăpări regretabile.

Împachetă cu grijă fiecare obiect și puse cadourile într-o cutie de carton cu un strat protector. Îi scrise câteva cuvinte într-o felicitare de Crăciun, încercând din răspuțeri să pară degajat, spre a-și ascunde afecțiunea crescândă și lipi cutia cu scotch, scriind îngrijit la destinatar: *Domnișoarei Julianne Mitchell*.

După un răgaz foarte plăcut în jacuzzi, Gabriel pregăti o cină cu specialități locale. Bruschetta con pomodoro e basilico, tagliatelle cu ulei de măsline și trufe negre de pe proprietate, precum și un platou cu brânzeturi de la producători autohtoni și pâine. Au mâncat pe săturate, răsând și savurând un vin alb de Orvieto la lumina lumânării. După cină, Gabriel făcu un culcuș din pături și perne pe podeaua camerei de zi, în fața șemineului.

Conectă iPhone-ul la boxe, ca să poată asculta playlist-ul lui intitulat Iubind-o pe Julianne. Apoi o luă în brațe și se așezară amândoi pe podea, terminând vinul, în timp ce în jurul lor răsunau cântări medievale. Erau dezbrăcați, înfășurați în pături și deloc rușinați.

– Muzica e minunată. Ce e?

Julia închise ochii, concentrându-se pe vocile feminine, care cântau a cappella.

– Gaudete, de la The Mediaeval Baebes. E un colind.

– Țsta da nume de formație.

– Sunt foarte talentate. Le-am văzut într-un concert live ultima dată când au fost la Toronto.

– Oh, zău așa?

Gabriel rânji.

– Sunteți geloasă, domnișoară Mitchell?

– Ar trebui să fiu?

– Nu. Am mâinile ocupate. Pe de-a-ntregul.

Tăcură amândoi, lăsând să se audă acele voci de îngeri, și începură să se sărute. În curând trupurile lor dezgolite erau încolăcite în lața șemineului.

În lumina flăcărilor portocalii, Julia îl împinse pe spate și-i încălecă șoldurile. El zâmbi larg, lăsând-o să preia controlul, încântat de îndrăzneala ei proaspăt descoperită.

– Nu-i chiar așa de înspăimântător să fii deasupra, este?

– Nu. Dar mă simt mai în largul meu cu tine acum. Cred că partida de sex cu spatele lipit de perete m-a eliberat de inhibiții

El se întrebă în sinea lui de ce alte inhibiții putea s-o elibereze prin diverse tipuri de experiențe sexuale – sex la duș, de pildă. Sau, poate, Sfântul Graal al copulărilor casnice – sex pe masa din bucătărie.

Glasul ei îi întrerupse firul gândurilor.

– Vreau să te satisfac.

– O faci. Nespuse de mult.

Ea întinse o mână în spate și-i atinse încetișor sexul.

– Cu gura. Mă simt prost că n-am putut să-ți răspund cu aceeași monedă. Ai fost foarte generos.

Trupul lui reacționează la cuvintele șoptite de ea și la gestul ei timid.

– Julianne, aici nu se aplică principiul de quid pro quo. Fac anumite lucruri cu tine pentru că așa vreau eu.

Îi apăru un zâmbet în colțul gurii.

– Dar dacă te oferi...

– Știu că bărbații preferă lucrul ăsta.

El ridică din umeri.

– O partidă de sex excelent va fi întotdeauna de preferat. Prin comparație, orice altceva nu e decât un amuse bouche.

Îi făcu ștângărește cu ochiul, strângându-i șoldul spre a-și întări spusele.

– Poziția asta e în regulă? Cu tine întins sau...?

– E perfect, îi șopti el, cu ochii scânteind deodată.

– Bănuiesc că e mai bine decât să mă vezi în genunchi.

Se uită cu coada ochiului la el, pândindu-i reacția.

– Exact. Eu, în schimb, îngenunchez cu bucurie dinaintea prințesei mele spre a o satisface. După cum am demonstrat deja.

Julia râse încetișor. Apoi îi pieri zâmbetul.

– Trebuie să-ți spun ceva.

El o privi în expectativă.

- Îmi vine să vomit din reflex.

Lui îi apăru o cută între sprâncene.

- M-ar îngrijora dacă nu ți-ar veni.

Julia îi evită privirea pătrunzătoare, în timp ce mâna ei se strecura și mai jos.

- La mine reflexul e mai pronunțat.

Mâna lui poposi peste a ei.

- Nu mă deranjează, scumpo. Promit.

Îi strânse mâna.

Mâna Juliei alunecă și mai jos și el începu să-i încolăcească părul suvițe pe degete, trăgând-o în joacă.

Julia rămase încremenită.

Pentru o clipă, el se jucă mai departe, absent, cu părul ei lung, ca mătasea. Apoi realizează că ea înlemnise.

- Ce s-a întâmplat?

- Te rog, să nu mă ții cu capul în jos.

- Nici n-aveam de gând.

Părea tulburat.

Ea rămase nemișcată, așteptând. El n-ar fi știut să spună ce aștepta. Îi dădu drumul la păr ca să-i ridice fața spre el.

- Iubito?

- Hm, doar că nuvreausăvomitpetine.

- Ce-ai spus?

Ea își lăsă capul în pământ.

- Am - mai - vomitat - înainte.

El se uită uimit la ea.

- Cum adică... după?

- Ăă, nu.

Gabriel rămase tăcut pentru o clipă, apoi o privi cu ochii îngustați.

- Ți-a venit să vomități din reflex sau pentru că jigodia te-a ținut cu capul în jos?

Ea se crispă stânjenită, încuviințând cu un gest abia perceptibil.

Gabriel înjură, furibund. Se ridică brusc, frecându-și fața.

În trecut, nu fusese întotdeauna tandru cu diversele lui cuceriri, deși se mândrea cu faptul că păstrase o minimă bună cuviință. Mai puțin când se droga cu cocaină. În ciuda bacanalelor la care luase

parte, chefuri de o decadență comparabilă uneori cu cea a Romei antice, niciodată, absolut niciodată, nu ținuse o față cu capul în jos până când începuse să vomite. Nimeni nu făcea așa ceva. Nici măcar traficanții de droguri și drogații printre care se învârtise nu făceau așa ceva și ei n-aveau niciun fel de limite sau scrupule morale. Doar un ticălos misogin și pervers în ultimul hal putea fi excitat de ideea de a umili o femeie la modul ăsta.

Să-i facă așa ceva lui Julianne – cu ochii ei blânzi și sufletul ei minunat. O făptură sfioasă care era rușinată de faptul că avea un reflex faringian. Fiul senatorului avea noroc că se ascundea în casa alor lui din Georgetown, după ce primise o condamnare cu suspendare și un ordin de restricție, altfel Gabriel i-ar fi bătut la ușă spre a continua confruntarea lor anterioară. Și nu s-ar fi mulțumit cu a-i trage câțiva pumni.

Își alungă gândurile criminale din minte, ridicând-o pe Julia în picioare și înfașurând-o într-o pătură.

– Hai să mergem sus.

– De ce?

– Pentru că nu pot să mai stau aici după ceea ce mi-ai spus adineauri.

Julia se înroși de rușine și ochii ei mari se umplură de lacrimi.

– Hei!

Gabriel o sărută pe frunte.

– Nu e vina ta. M-ai înțeles? N-ai greșit cu nimic.

Ea îi zâmbi timid, dar era clar că nu-l credea.

O conduse sus, trecând prin dormitor și îndreptându-se spre baie, făcându-i semn să intre și închizând ușa după ei.

– Ce faci?

– Ceva plăcut, sper.

Îi mângâie obrazul cu policarul.

Dădu drumul la duș, testând temperatura până când se declară mulțumit. Potrivi jetul până când apa începu să picure blând din dușul cu efect de ploaie tropicală. Desprinse încet pătura în care era înfășurată și-i ținu ușa de la cabina de duș, lăsând-o să intre și urmând-o apoi.

Ea avea un aer confuz.

– Vreau să-ți arăt că te iubesc, îi șopti el. Fără să te duc în pat.

- Ia-mă în pat, îl rugă ea. Așa seara noastră nu va fi complet distrusă.

- Seara noastră nu e deloc distrusă, spuse el înverșunat. Dar al naibii să fiu dacă voi mai lăsa pe cineva să te rănească vreodată.

O mângâie pe păr cu amândouă mâinile, făcându-i cărare și răsfirându-l spre a-i uda fiecare șuviță.

- Crezi că sunt întinată.

- Nici gând.

Îi cuprinse mâna și-o apăsă peste tatuajul de pe pieptul lui.

- Ești ființa cea mai apropiată de un înger pe care-o voi atinge vreodată.

O privi țintă, fără să clipească.

- Dar cred că amândoi avem nevoie să ne curățăm de trecut.

Îi dădu părul într-o parte, sărutând-o pe gât. Dându-se înapoi, își turnă niște șampon cu aromă de vanilie în palmă. Îi masă cu degetele lichidul pe scalp, frecând ușurel, și lăsându-le să alunece apoi de-a lungul fiecărei șuvițe, până la vârfuri. Gesturile lui erau atente. Dacă exista vreun moment, vreun gest, prin care să-i demonstreze că dragostea lui pentru ea era cu mult mai profundă decât simpla atracție sexuală, atunci fu acesta.

Pe măsură ce Julia începu să se relaxeze, îi veni în minte una din puținele amintiri fericite pe care le avea despre mama ei. Era o copilă și mama ei o spăla pe cap în cadă. Își aminti cum râdeau amândouă. Și o aminti pe mama ei zâmbind.

Dar să-l lase pe Gabriel s-o spele pe cap era mult mai plăcut. Era o experiență deosebit de intimă, plină de afecțiune. Stătea dezgolită dinaintea lui, iar el o curăța de orice rușine.

Și el era dezbrăcat, dar avea grijă să nu o înghesuie, să n-o atingă cu membrul lui excitat, care-l stingherea un pic. Momentul acesta nu avea de-a face cu sexul. Ideea era s-o facă să se simtă iubită.

- Îmi pare rău că m-am lăsat purtată de emoții, spuse ea încet.

- Sexul asta ar și trebui să însemne. Nu e nevoie să-ți ascunzi sentimentele de mine.

Îi cuprinse mijlocul cu brațele, strângând-o la piept.

- Relația dintre noi îmi trezește și mie emoții intense. Ultimele câteva zile au fost cele mai fericite din viața mea.

Își lăsă bărbia pe umărul ei.

- Erai timidă când aveai șaptespezece ani, dar nu-mi amintesc să fi fost atât de traumatizată.

- Ar fi trebuit să-i dau papucii de prima dată când s-a purtat brutal.

Îi tremura vocea.

- Dar n-am făcut-o. N-am pus piciorul în prag și situația s-a agravat.

- N-a fost vina ta.

Ea ridică din umeri.

- Am stat cu el. Măgăgătam de momentele când era fermecător sau amabil, sperând că momentele urâte aveau să treacă. Știu că ce ți-am spus te-a scârbit, dar crede-mă, Gabriel, nimeni n-ar putea fi mai scârbit de mine decât sunt eu.

- Julia, gemu el, întorcând-o cu fața la el. Nu sunt scârbit de tine. Nu-mi pasă ce-ai făcut, nimeni nu merită să fie tratat așa. M-ai auzit?

Ochii lui albaștri aruncau scânteii de rău augur.

Ea își ascunse fața în mâini.

- Am vrut să fac ceva pentru tine. Dar n-am putut să fac nici măcar asta ca lumea.

El îi trase mâinile în jos, făcând-o să-și descopere fața.

- Ascultă-mă. Pentru că ne iubim, totul între noi, inclusiv sexul, e un dar. Nu e un drept, un tribut sau o datorie – ci un dar. Mă ai pe mine acum. Uită de el.

- Încă îl mai aud în minte.

Julia își șterse o lacrimă stingheră.

Gabriel clătină din cap, trăgând-o spre el astfel încât stăteau chiar sub jet, lăsând apa fierbinte să-i scalde.

- Mai ții minte ce-am zis în prelegere despre Primăvara lui Botticelli?

Ea încuviință.

- Unii consideră că tema tabloului este descoperirea sexualității – ca acea parte a tabloului este o alegorie pentru o căsătorie aranjată. La început, Flora e virgină și e speriată. Când e însărcinată, pare împăcată.

- Credeam că Zefir a siluit-o.

Gabriel își încleșta maxilarul.

- Da. Apoi s-a îndrăgostit de ea și a luat-o de soție, prefăcând-o în zeița florilor.

- Nu e o alegorie foarte potrivită pentru căsătorie.

- Nu, nu e.

înghiți în sec.

- Julia, deși unele din experiențele tale sexuale au fost traumatizante, poți totuși să ai o viață sexuală fericită. Vreau să știi că ești în siguranță în brațele mele. Nu vreau să faci nimic din ce nu-ți place și asta include și sexul oral.

își înfășură un braț în jurul mijlocului ei, privind pârâiașele de apă fierbinte care alunecau pe trupurile lor goale, stropind gresia de la picioarele lor.

- Abia am început să ne culcăm împreună acum o săptămână. Avem o viață întregă la dispoziție să ne iubim, în diverse chipuri.

O săpuni în liniște, afectuos, pe ceafă și pe umeri cu un burete. Apoi urmă linia umerilor ei și fiecare nod de pe șira spinării, oprindu-se la intervale regulate spre a săruta locurile unde o clătise de săpun.

îi spală spatele și cele două gropițe care făceau trecerea spre posterior. Fără să șovăie, îi săpuni fiecare fesă și-i masă dosul coapselor. O spală chiar și pe picioare, luând-o de mână și punând-o să se sprijine pe umărul lui în timp ce-o săpunea între degetele de la picioare.

Julia nu fusese tratată niciodată cu o asemenea grijă.

El zăbovi asupra gâtului ei și asupra curbării umerilor. îi spală și-i mângâie sânii cu mâinile, lăsând buretele deoparte în timp ce-i săruta. Apoi o atinse blând între picioare, nu o atingere sexuală, ci un gest de venerație, clătind clăbucii care se adunaseră în smocul ei negru și creț și, într-un final, sărutând și acel loc.

Când termină, o luă în brațe și-o sărută ca un puștan sfios, simplu și cast.

- Mă înveți să iubesc și presupun că și eu te învăț să iubești, într-un fel. Nu suntem perfecți, dar putem fi fericiți. Nu-i așa?

Se dădu înapoi ca să se poată uita în ochii ei.

- Da, murmură ea, cu ochii plini de lacrimi.

Gabriel o strânse la piept și-și îngropă fața în gâtul ei, lăsând apa să cadă peste ei.

Stoarsă din punct de vedere emoțional, Julianne dormi până la prânz a doua zi. Gabriel fusese atât de blând, atât de iubitor. Renunțase la ceea ce Julia considerase întotdeauna o nevoie fundamentală pentru un bărbat – sexul oral – și-i dăruise ceva ce nu putea descrie altfel decât drept o purificare, o eliberare de rușine. Dragostea și înțelegerea lui Gabriel avuseseră efectul dorit, primenind-o.

Când deschise ochii, se simțea mai ușoară, mai puternică, mai fericită. Faptul că purtase în ea secretul felului în care o umilise el se dovedise o povară foarte grea. Odată ce povara vinovăției îi fu ridicată de pe umeri, se simțea alt om.

Se gândi că era probabil o blasfemie să compare experiența ei cu experiența lui Christian din *Călătoria pelerinului*, dar sesiză o asemănare importantă între izbăvirea lui și a ei. Adevărul ne face liberi, dar dragostea alungă spaima.

În douăzeci și trei de ani de viață, Julia nu realizase că întreaga lume era pătrunsă de har și că Gabriel, care se considera un mare păcătos, putea fi un purtător al harului. Și asta facea parte din divina comedie – umorul divin care străjuia lucrarea de taină a Universului.

Păcătoșii contribuiau la izbăvirea altor păcătoși; credința, nădejdea și mila triumfau asupra necredinței, deznădejdii și urii, sub privirea zâmbitoare a celui care cheamă toate făpturile la El.

CAPITOLUL 6

În ultima lor noapte în Umbria, Gabriel se trezi în miez de noapte și descoperi patul gol. Confuz, ca prin vis, întinse mâna spre jumătatea lui Julianne. Așternuturile erau reci.

Își trecu picioarele peste marginea patului, strâmbându-se când atinse cu tălpile goale pardoseala rece de piatră. Își trase o pereche de boxeri pe el și coborî, scărpinându-se în cap, cu părul ciufulit de cum dormise. În bucătărie lumina era aprinsă, dar nici urmă de Julianne. l'e bufet era un pahar pe jumătate gol de suc de merișoare, lângă puțină brânză și o coajă de pâine. Îți dădea impresia că un

șoricel l recuse pe acolo ca să ia o cină târzie, dar fusese întrerupt și-o tulise de-acolo.

Intrând în camera de zi, văzu un cap brun sprijinit de brațul fotoliului de lângă șemineu. Când dormea, Julia avea un aer mai mpilăros și părea foarte liniștită. Chipul ei era palid, dar buzele și obraji ei aveau o tentă trandafirie. Lui Gabriel i-ar fi plăcut să compună un poem dedicat gurii ei și decise s-o facă. De fapt, postura ei îi amintea de pictura lui Frederick Leighton, Văpaia lui Cuptor. Nu

purta decât o cămășuță de noapte din mătase crem. Una din bretelele subțiri îi alunecase de pe umărul drept, expunându-i rotunjimea frumos modelată.

Gabriel nu se putu abține, simțind chemarea pielii palide, catifelate. O sărută pe umăr și se lăsă pe vine în fața ei, mângâind-o ușurel pe păr.

Ea se mișcă și deschise ochii, clipind de două ori și zâmbindu-i.

Zâmbetul ei suav, leneș, aprinse o văpaie în inima lui. Efectiv simți că începe să respire accelerat. Nimeni nu-i mai inspirase vreodată astfel de sentimente, și emoțiile profunde pe care i le trezea ea îl luau constant prin surprindere.

– Bună, îi șopti, dându-i la o parte părul care-i atârna peste față. Ești bine?

– Sigur.

– Mi-am făcut griji când am întins mâna după tine și nu te-am găsit.

– Am coborât să ronțai ceva.

Gabriel se încruntă și-o atinse blând pe creștet.

– Mai ți-e foame?

– Nu de mâncare.

– Nu te-am mai văzut îmbrăcată cu asta.

Își lăsă degetul să alunece de-a lungul decolteului cămășii ei de noapte, atingându-i în trecăt sânii.

– O cumpărasem pentru prima noastră noapte împreună.

– E superbă. De ce n-ai purtat-o?

– Am purtat toate cheștiile pe care mi le-ai luat de la Florența. Cum le-a zis vânzătorul? Body-uri și combinezoane? Gusturile tale

în materie de lenjerie feminină sunt surprinzător de învechite, domnule profesor Emerson. În curând o să-mi cumperi un corset.

El râse, sărutând-o.

– O să țin minte să caut unul. Ai dreptate, tind să prefer articole de îmbrăcăminte care-ți pun imaginația la încercare. Așa, procesul de despachetare e mult mai plăcut. Dar ești la fel de frumoasă orice ai purta, precum și când nu porți nimic.

Julia îi atinse fața și-l trase spre ea spre a-l săruta mai apăsat. Își lăsă buzele să alunece de-a lungul maxilarului lui, spre a-i șopti la ureche:

– Hai la culcare!

Îl luă de mână și-l conduse, trecând pe lângă masa din bucătărie, zâmbindu-i provocator înainte să urce. Îl făcu să se așeze pe marginea patului cu baldachin, stând dinaintea lui.

Își lăsă bretelele de la cămașa de noapte să-i alunece de pe umeri. Cămășuța îi căzu în jurul gleznelor, lăsând-o complet dezbrăcată.

În semiobscuritate, el sorbi din priviri formele ei îmbietoare.

– Tu ești o dovadă că Dumnezeu există, murmură.

– Poftim?

– Chipul tău, sânii tăi, spatele tău minunat. Sfântul Toma de Aquino ar fi trebuit să te adauge la lista argumentelor drept *a șasea cale*, dacă ar fi avut norocul de a te vedea. Existența ta trebuie să fi fost ceva planificat, nu o pură întâmplare.

Julia își plecă ochii, roșind.

El zâmbi văzând-o că se îmbujorează.

– Te fac să te rușinezi?

În loc de răspuns, ea făcu un pas spre el și-i trase mâna în jurul sânelui ei.

El o strânse blând.

– Întinde-te lângă mine ca să te îmbrățișez.

– Vreau să faci dragoste cu mine.

El își scoase boxerii și se dădu mai încolo, făcându-i loc. Cuprinzându-i încâ sânel în mână, începu s-o sărute, într-o împlelire delicată a limbilor.

– Te respir, îi șopti. Tu ești totul pentru mine. Ești aerul pe care-l respir.

îi frământă sânii cu degetele, lăsându-i sărutări ușoare ca o adiere pe gât, în timp ce ea îl ațâța cu degetele ce prinseseră curaj.

Julia îl împinse pe spate și îi încălecă șoldurile. El sărută porțiunea dintre sânii ei și-i cuprinse unul din sfârcuri în gură, lăsându-și mâna să alunece pe pielea ei, coborând-o mai mult spre a sonda terenul.

Își desprinse mâna de pe sânul ei, scuturând din cap.

– Nu ești pregătită.

– Dar te vreau.

– Și eu. Dar vreau mai întâi să-ți încing întreg trupul.

Dorința Juliei își găsea contrapunctul în hotărârea lui Gabriel

de a se asigura că fiecare întâlnire amoroasă pe care-o aveau urma să fie satisfăcătoare pentru amândoi. Prefera să amâne penetrarea și momentul satisfacției până când ea era înnebunită de dorință, mai curând decât să dea năvală înainte ca ea să fie suficient de excitată.

Când trupurile lor se împreunară în sfârșit, ea se uită în ochii săi albaștri, larg deschiși, cu nasul aproape atingându-l pe-al lui. Se mișca deasupra, chinuitor de încet, închizând ochii în timp ce se concentra pe senzația de plăcere și apoi deschizându-i. Există o legătură intensă între ei. Ochi de un albastru-închis, plini de emoție, priveau fix în ochii ei mari, căprui. Fiecare mișcare, fiecare dorință li se citea în privire.

– Te iubesc.

Își frecă nasul de gâtul ei în timp ce ea accelera treptat ritmul.

– Și eu te iubesc.

Ultimul cuvânt fu întrerupt de un gemăt înfundat.

Ea se aplecă să-l sărute pe gură, mișcându-se din ce în ce mai repede. Limbile lor se explorau reciproc, întrerupte de gemete și mărturisiri. El îi atinse coastele și-i mângâie mijlocul. Își strecură mâinile sub rotunjimile fundului ei ca s-o ridice un pic, pentru a o manevra mai ușor.

Ajunsesse dependentă de chestia asta, dependentă de el. Adora felul în care o privea în aceste momente intime și felul în care lumea pălea în jurul lor. Tânjea să-l simtă iubind-o, mișcându-se în ea, pentru că întotdeauna o făcea să se simtă frumoasă. Ar fi zis că orice

orgasm era un dar în plus, pe lângă felul în care se simțea când trupurile lor se uneau.

Actul de a face dragoste, ca și muzica, respirația sau bățile inimii, se baza pe un ritm primordial. Gabriel ajunsese să-i citească trupul și să intuiască ritmul care i se potrivea ca o mânășă. Era genul de cunoaștere deopotrivă personală și primordială, genul de cunoaștere la care se referiseră traducătorii Bibliei din vremea regelui Iacob când scriseseră că Adam a cunoscut-o pe soția lui. Genul de cunoaștere care unea doi îndrăgostiți – cunoaștere care era pervertită și ponegrită în cazul împreunărilor profane. Cunoaștere demnă de o căsătorie nu doar cu numele.

Julia se folosi din plin de cunoștințele proaspăt acumulate, delectându-l pe Gabriel la nesfârșit cu trupul ei. Și prin senzația pe care el o avea în ea – o senzație de căldură incitantă, tropicală, perfectă.

Era aproape, oh, atât de aproape. Se uită la expresia ei și văzu că avea ochii deschiși. Fiecare mișcare de-a ei își găsea reflexia într-un gest de-al lui. Fiecare mișcare le inspira plăcere amândurora.

În timp ce se uitau fix unul la celălalt, din pieptul ei se auzi un gemăt intens și, într-o clipită, Julia își lăsă capul pe spate, strigându-i numele. Era ceva minunat pentru el să vadă și să audă asta. Julia îi strigase în sfârșit numele. La scurt timp după aceea, el se lăsă să cadă, gemând cu putere, încordându-se și apoi lăsându-se moale, în timp ce venele de pe frunte și de la gât i se învârtoșară și apoi se relaxară.

O împreunare tandră, plină de bucurie.

Nu voia să-i dea drumul. Nu voia să-l simtă desprinzându-se de Irupul ei, așa că se ghemui peste el, studiindu-i expresia.

– O să fie mereu așa?

Gabriel o sărută pe nas.

– Nu știi. Dar, dacă e să ne luăm după cum a fost pentru Itichard și Grace, o să fie și mai bine cu trecerea timpului. O să văd toate bucuriile și experiențele pe care le-am împărtășit reflectate în ochii tăi, după cum le vei vedea și tu în ochii mei. Trecutul nostru comun va face relația dintre noi mai intensă, mai profundă.

Ea zâmbi la auzul spuselor lui, încuviințând; apoi se întristă.

– Ce e?

-
- Mi-e teamă de ce-o să se întâmple la anul.
 - De ce?
 - Dacă nu intru la doctorat la Universitatea din Toronto?

El se încruntă.

- Nici nu știam c-ai aplicat.

- Nu vreau să te părăsesc.

- Nici eu nu vreau să mă părăsești, Julianne, dar programul de doctorat de la Toronto nu e cel mai bun pentru tine. N-ai avea cu cine să-ți faci teza. Eu nu-ți pot fi îndrumător și mă îndoiesc că Katherine ar fi dispusă să-și ia un angajament pentru mai mult de un an.

Juliei îi căzu fața.

Gabriel o mângâie pe obraz cu un deget.

- Credeam că vrei să mergi la Harvard.

- E așa departe.

- Se ajunge repede cu avionul.

O privi îngândurat.

- Putem să ne vedem în vacanțe și la sfârșit de săptămână. Eu am cerut un an sabatic. Poate c-o să pot veni cu tine în primul an.

- O să stau șase ani acolo. Sau mai mult.

Era gata să izbucnească în plâns. Gabriel văzu c-avea lacrimi în ochi și i se strânse inima.

- O să găsim noi o formulă, îi spuse, cu o voce îngroșată. Acum, ar trebui să ne bucurăm de timpul pe care-l avem la dispoziție. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru viitor. O să mă asigur că nu vom fi despărțiți.

Julia deschise gura, gata să-l contrazică, dar el o sărută.

- Avantajul relației cu un bărbat mai în vârstă, cu o poziție stabilă, e că îți poate oferi libertatea de a te concentra asupra carierei tale. O să găsec un mod să-mi adaptez cariera în funcție de a ta.

- Nu e drept.

- Ar fi extrem de nedrept să mă aștept ca tu să renunți la visul tău de a ajunge profesor universitar sau să te las să te înscrii într-un program mai slab. N-o să te las să-ți sacrifici visurile de dragul meu.

Zâmbi larg.

- Acum sărută-mi și arată-mi că ai încredere în mine.

- Am încredere în tine.

Gabriel o strânse în brațe, oftând când ea își lăsă capul pe pieptul lui.

CAPITOLUL 7

Christa Peterson se afla în casa părinților ei din nordul orașului Toronto și-și verifica e-mailul cu câteva zile înainte de Crăciun, își ignorase mesajele o săptămână. O relație pe care o cultivase în paralel cu încercarea de a-l seduce pe domnul profesor Emerson se încheiase, ceea ce însemna că n-avea să meargă la schi în Whistler, British Columbia, cu fostul ei iubit în vacanța de Crăciun.

Persoana cu pricina - un bancher - se despărțise de ea prin sms. Destul fusese unul de prost gust, desigur, dar ce-avea să fie și mai de prost gust era e-mailul care-o aștepta cu siguranță, pândind ca o bombă cu ceas, în căsuța ei de mesaje.

După ce-și făcuse curaj cu un pahar sau două de șampanie Bollinger, pe care o cumpărase spre a i-o face cadou dobitocului care ar fi trebuit s-o ducă la schi, își verifică e-mailul. Și în căsuța ei de mesaje era într-adevăr o bombă. Dar nu bomba la care se așteptase.

Să spună că e-mailul domnului profesor Pacciani o luase prin surprindere ar fi fost un eufemism. De fapt, se simți ca și cum îi fugise pământul de sub picioare.

Singura femeie de origine canadiană cu care îl văzuse pe domnul profesor Emerson comportându-se cât de cât afectuos era doamna profesoară Ann Singer. Da, Christa îl văzuse pe Emerson cu diverse femei la Lobby, dar niciodată de două ori cu aceeași femeie. Se purta prietenos cu colegile lui și cu alte femei din facultate, dar păstrând o distanță profesională, salutându-le întotdeauna doar cu o strângere de mână. Pe doamna profesoară Singer, în schimb, o întâmpinase sărutând-o pe amândoi obraji după ultima lui prelegere publică.

Christa nu voia să reia relația cu domnul profesor Pacciani. Era extrem de puțin dotat sub un anume aspect anatomic și ea nu-și dorea câtuși de puțin să reia întâlnirile amoroase în urma cărora se simțea întotdeauna frustrată și nesatisfăcută. Avea niște standarde,

la urma urmelor, și orice bărbat care nu se compara nici măcar cu accesoriile ei personale în ceea ce privea mărimea nu merita să se culce cu ea.

(Și ar fi zis că poate fi și citată în privința asta.)

Deoarece dorea mai multe informații despre logodnica domnului profesor Emerson, se prefăcu interesată de o întâlnire în primăvară cu domnul profesor Pacciani și-l întrebă pe ocolite cum se numea logodnica. Apoi coborî și dădu gata șampania rămasă.

* * *

În ajunul Crăciunului, Julia stătea la barul restaurantului Kinfolks din Selinsgrove luând prânzul cu tatăl ei. Gabriel facea niște cumpărături pe ultima sută de metri cu Richard, în timp ce Rachel și Aaron se duseseră la băcănie să ia curcanul. Scott era încă în Philadelphia cu prietena lui.

Tom îi înmânase cum se cade cadoul de la Paul. Ea îl pusese pe podea la picioarele ei, de unde o privea acum, ca un cățeluș care cerea să fie băgat în seamă.

Îl desfăcu, decidând că era mai bine să-i dezvăluie conținutul tatălui mai curând decât iubitului ei. Îi întinse lui Tom sticla cu sirop de arțar, zâmbind, începu să râdă văzând văcuța de jucărie și-o pupă,

dar, când despachetă figurinele cu Dante și Beatrice, păli la față. Era aproape ca și cum Paul ar fi știut. Și totuși, n-avea de unde să știe că Gabriel și Julia erau Dante și Beatrice, cel puțin unul pentru celălalt.

În timp ce Tom mânca meniul zilei – curcan cu umplutură și piure de cartofi, Julia desfăcu felicitarea de la Paul. Înfățișa niște copii care se băteau cu bulgări de zăpadă, cu urarea tipică *Crăciun fericit!* Dar mesajul scris de mână de Paul fu cel care-i produse un nod în gât.

Crăciun fericit, Iepuraș!

Știu c-ai avut un prim semestru greu și-mi pare rău că n-am reușit să te ajut mai mult când ai avut nevoie.

Sunt mândru de tine că nu te-ai dat bătută.

Te îmbrățișez strâns din Vermont, prietenul tău,

Paul

P.S. Nu știi dacă ai auzit vreodată Wintersong al lui Sarah McLachlan, dar o parte din cântec m-a dus cu gândul la tine.

Julia nu știa cântecul la care se referea el, așa că nu i-au venit în minte versurile pe care le omisese Paul în timp ce studia mai atent imaginea. În centrul scenei de iarnă se afla o fetiță cu părul lung și negru, într-o haină de un roșu-aprins, răsând.

Citatul, imaginea, felicitarea, cadoul – Paul încercase să-și țină ascunse sentimentele, își zise, dar se dăduse de gol. Totul se citea în desenul cu fetița care râdea și în cântecul pe care avea să-l asculte mai târziu.

Julia oftă, punând totul la loc în cutie și lăsând-o la picioarele ei.

– Așadar, Gabriel te tratează cum se cuvine?

Tom abordă subiectul relației ei între îmbrăcături de curcan.

– Mă iubește, tată. E foarte bun cu mine.

Tatăl ei clătină din cap, reflectând asupra faptului că Simon avusese doar aparența unui om bun, în timp ce Gabriel era cu adevărat un om bun, iar el nu sesizase diferența.

– Să-mi spui dacă nu e, zise, gustând din piure.

Julia aproape că-și dădu ochii peste cap. Da, era un pic cam târziu ca Tom să facă pe tatăl prea protector, dar mai bine mai târziu decât niciodată.

– Când am intrat în oraș cu Gabriel azi-dimineață, am trecut pe lângă casă. Am văzut anunțul pe iarbă.

Tom se șterse la gură cu un șervețel.

– Am pus-o în vânzare acum câteva săptămâni.

– De ce?

– De ce nu? Nu pot să stau într-o casă în care fiica mea nu se simte în siguranță.

– Dar ai crescut în casa aia. Cum rămâne cu tine și Deb?

El ridică din umeri, ascunzându-se după o cană de cafea.

– Am terminat-o cu ea.

Julia scoase o exclamație de uimire.

– Nu știam. Îmi pare rău.

Tom sorbi din cafea cu un aer stoic.

– Am avut o neînțelegere. Și copiii ei nu mă plac.

Ea își făcu de lucru cu tacâmurile, aliniindu-le la milimetru.

– Așadar, Deb le-a luat partea lui Natalie și Simon?

El dădu din nou din umeri.

– Era o chestie care se cocea de mult. Drept să spun, sunt ușurat.
E plăcut să fiu un om liber.

Îi făcu cu ochiul, cu un gest complice.

– Caut o casă mai mică. Aș vrea să folosesc o parte din banii pe care-i câștig ca să-ți plătesc studiile.

Julia fu surprinsă. Apoi se înfurie. Conflictul ei cu el îi costase așa mult pe ea și pe tatăl ei – prea mult spre a fi compensați de un cazier și muncă în folosul comunității. Ea rămăsese cu sechele și tatăl ei își pierduse potențiala viitoare soție și casa părintească a familiei Mitchell.

– Tată, ar trebui să pui deoparte banii pentru când o să ieși la pensie.

– Sunt sigur c-or să mi-ajungă pentru tot. Și, dacă nu vrei să te folosești de banii mei pentru studii, cumpără-ți bere de ei. De-acum înainte, suntem doar noi doi, puștoaico.

Întinse mâna s-o ciufulească, gestul lui preferat de afecțiune.

Tom se ridică să meargă la toaletă, lăsând-o singură, uitându-se la cheeseburger-ul din care mâncase doar jumătate și reflectând asupra schimbărilor suferite de tatăl ei. Era cufundată în gânduri, făcându-și de lucru cu paharul de bere de ghimbir din fața ei, când cineva se așeză pe scaunul de lângă ea.

– Bună, Jules.

Tresărind, Julia se întoarce și dădu cu ochii de fosta ei colegă de cameră, Natalie Lundy, așezată lângă ea.

Odinioară, Julia o poreclise în glumă pe fosta ei prietenă Jolene, pentru că formele ei frumoase și voluptoase se potriveau de minune cu acel cântec. Dar asta se întâmpla înainte ca Natalie s-o trădeze. Acum, frumusețea ei părea rece și aspră.

Uitându-se la ea, Julia observă ceva forțat în felul în care era îmbrăcată – haina vintage unicat cu manșetele ușor roase, cizmele scumpe tocite, cumpărate la mâna a doua. La prima vedere, îi dădea impresia că e bogată și elegantă. Dar dacă te uitai de două ori la ea, cum făcu Julia, observai ceea ce alții nu vedeau – fata de

provincie rușinată de originile ei proletare, care voia să-și lase trecutul cât mai departe în urmă.

– Crăciun fericit, Natalie. Ce să fie? o întrebă Diane, chelnerița, aplecându-se peste teighea.

Julia o privi pe Natalie trecând de la o atitudine rece și posacă la una veselă și zâmbitoare, adoptând accentul local.

– Crăciun fericit, Diane. Vreau doar o cafea. Nu pot să stau mult.

Chelnerița îi zâmbi și-i turnă cafeaua, trecând apoi la un grup de colegi de-ai lui Tom de la brigada de pompieri voluntari, aflați la celălalt capăt al barului. De îndată ce Diane se întoarse cu spatele, expresia lui Natalie se schimbă. Se uită la Julia cu ochii plini de ură.

– Am ceva de vorbit cu tine.

– Nu vreau să aud nimic din ce-ai avea de zis.

Julia dădu să se ridice, dar Natalie o apucă pe furiș de mână.

– Stai jos și ține-ți gura sau o să fac o scenă.

Vocea ei era joasă, aproape o șoaptă. Schiță un zâmbet prefăcut. Nimeni n-ar fi ghicit, uitându-se la ea, că tocmai o amenința pe Julia, care înghiți în sec și se așeză din nou pe scaun.

Natalie îi dădu drumul la mână, după ce i-o strânse răutăcios.

– Trebuie să vorbim despre Simon.

Julia se uită fără să vrea spre toaletă, sperând că tatăl ei avea să se întoarcă.

Natalie continuă.

– O să presupun că neînțelegerea ta recentă cu Simon a fost ceva neintenționat. Erai supărată; el a zis niște chestii pe care n-ar fi trebuit să le spună, tu ai chemat poliția. Din cauza acestei neînțelegeri, Simon are cazier acum. Sunt sigură că nu e nevoie să-ți explic de ce acel cazier trebuie să dispară înainte ca el să candideze pentru un loc în Senat. Trebuie să îndrepti acea neînțelegere. Chiar azi.

Natalie zâmbi, dându-și părul peste umăr, comportându-se ca și cum ea și Julia aveau o conversație amicală.

– Nu pot să fac nimic, mormăi Julia. Deja a făcut o înțelegere cu procuratura.

Natalie luă o gură de cafea.

– Nu mă lua de proastă, Jules. Știu asta. Evident, va trebui să-i spui procurorului c-ai mințit. Explică-i c-a fost o ceartă între îndră-

gostiți care-a scăpat de sub control, te-ai răzbunat și acum te simți prost c-ai inventat toată povestea.

Râse un pic cam prea tare.

– Deși nu înțeleg cum de-a crezut cineva că Simon ar putea fi interesat de tine. Uită-te la tine, pentru Dumnezeu! Arăți ca naiba.

Julia înghiți o replică tăioasă, decidând, prudent, că era mai bine să tacă.

Natalie se aplecă spre ea, trăgând de marginea de sus a puloverului fără guler al Juliei, cu degete reci ca gheața, și studiindu-i atent gâtul.

– N-ai rămas cu niciun semn. Arată-i procurorului gâtul și spune-i c-ai mințit.

– Nu.

Julia se desprinse din mâinile lui Natalie, rezistând impulsului de a-i arăta mușcătura pe care o ascunsese cu fard corector de dimineață. Își trase puloverul mai sus pe gât, acoperind cu mâna locul unde-o mușcase Simon. Era o durere-fantomă, știa asta, dar încă mai simțea unde dinții lui îi trecuseră prin piele.

Natalie începu să-i vorbească șoptit.

– Nu te rog – te anunț.

Își scoase BlackBerry-ul din poșeta voluminoasă și-l puse pe bar între ele.

– Speram că nu va trebui să recurg la asta, dar nu-mi dai de ales. Am poze cu tine făcute de Simon. Sunt foarte... colorate.

Julia se uită involuntar la telefon. Încercă să înghită, dar i se uscă gura. Cu o mână tremurândă, duse paharul la gură, făcând mari eforturi să nu verse băutura.

Natalie zâmbea, savurând în mod vădit chinul la care își supunea losta rivală. Înșfăcă grăbită telefonul, parcurgând pozele.

– N-am putut niciodată să-mi dau seama cum a reușit să-ți faci pozele fără știrea ta. Sau poate știai și nu-ți păsa.

Își lăsă capul într-o parte, privind-o cu ochii îngustați.

– Oare ți-ar păsa dacă toată lumea din Selinsgrove ar vedea pozele astea pe internet?

Julia studie ochii oamenilor din jurul lor, sperând că nu auziseră amenințarea lui Natalie. Cel puțin nu se uita nimeni în direcția lor. Primul ei impuls fu să fugă, să se ascundă. Dar strategia asta n-o

salvase de mama ei când era mică. Mama ei o găsea întotdeauna. N-o salvase nici de Simon. Fusese oprit doar pentru că Gabriel îl lovisese la rândul lui.

Julia se săturase să se ascundă. Se simți încordându-se.

– Tu ești vinovată că Simon are cazier. A venit la mine după poze. Dar în tot timpul ăsta erau la tine.

Natalie zâmbi suav, dar nu negă acuzația.

– Acum vrei să strâng în urma ta. Dar n-am de gând s-o fac.

Natalie izbucni în râs.

– Oh, ba da.

Se uită din nou la ecran, apropiindu-l de ochi.

– Măiculiță, ce țâțe mici ai!

– Știi că domnul senator Talbot vrea să candideze la președinție? exclamă Julia fără să vrea.

Natalie își dădu părul peste umăr.

– Normal că știi. O să fac parte din echipa de campanie.

Julia se uită lung la ea.

– Acum înțeleg. Faptul că Simon are cazier o să constituie o problemă pentru senator, așa că vrei să-l faci dispărut. Ai pus-o.

– Cum așa?

– Dacă faci publice pozele alea, Simon o să-ți dea papucii cât ai zice pește. Și n-o să mai pleci din orașul ăsta.

Natalie dădu din mână, cu un aer nonșalant.

– N-o să-mi dea papucii. Și senatorul nu va afla niciodată de poze.

Julia simți că inima îi bate să-i spargă pieptul.

– Dacă eu apar în poze, atunci apare și Simon. Ce părere o să aibă domnul senator despre asta?

– N-ai auzit de un progrămel numit Photoshop? Pot să-l tai pe Simon și să pun pe altcineva în loc. Dar nu va fi nevoie pentru că tu o să fii o fetiță cuminte și-o să faci ce trebuie să faci. Nu-i așa, Jules?

Natalie îi zâmbi disprețuitor, punându-și BlackBerry-ul la loc în poșetă și se ridică să plece, dar Julia o opri.

– N-o să te prezinte niciodată părinților lui. Poți să fii mai mult decât secretul rușinos al lui Simon.

Natalie avu aerul că șovăie, apoi expresia ei se înăsprî.

– Nu știi ce vorbești, se răsti la ea. O să-mi dea exact ce doresc, ca și tine. Dacă nu rezolvi problema azi, o să postez pozele Online. Crăciun fericit!

Dădu să plece, dar Julia strigă după ea.

– Stai!

Natalie se opri, uitându-se la fosta ei prietenă cu un dispreț neprefăcut.

Julia inspiră adânc și-i făcu semn să se apropie.

– Spune-i lui Simon să-i amintească domnului senator să-și reînnoiască abonamentul la Washington Post.

– De ce?

– Pentru că, dacă faci publice pozele alea, o să-l sun pe Andrew Sampson de la Post. Îl mai știi, nu-i așa? A scris un articol anul trecut despre cum a fost arestat Simon pentru că a condus în stare de ebrerie și despre intervenția senatorului.

Natalie clătină din cap.

– Nu te cred.

Julia își încleștă pumnii cu un aer hotărât.

– Dacă publici pozele, n-o să am nimic de pierdut. O să le spun ziaristilor că Simon m-a agresat, apoi a trimis-o pe drăguța lui de rezervă să mă șantajeze.

Ochii verzi ai lui Natalie se făcură cât cepele, transformându-se apoi în două fante de culoarea jadului.

– N-ai îndrăzni, murmură.

– Pune-mă la încercare!

Natalie se uită la ea cu un amestec de surprindere și furie, încleștând din dinți.

– Te-ai lăsat călcată în picioare ani de zile, fără să faci nimic. În niciun caz n-o să suni un reporter să-i spui ce-ai pe suflet.

Julia își ridică bărbia, străduindu-se să-și ascundă tremurul din glas.

– Poate că m-am săturat să fiu călcată în picioare.

Ridică vehement din umeri.

– Dacă publici pozele, n-o să mai lucrezi în veci în echipa de campanie a senatorului. O să fii doar parte dintr-un scandal rușinos pe care o să vrea să-l mușamalizeze.

Pielea ca fildeșul a lui Natalie se făcu de un roșu-aprins.

Julia profită de tăcerea ei și continuă.

– Lasă-mă în pace și-o să uit de voi doi. Dar n-am de gând să mint vreodată în legătură cu ce mi-a făcut. Am mințit de prea multe ori ca să-l acopăr și mi-a ajuns.

– Ești doar ofticită că Simon m-a ales pe mine în locul tău, exclamă Natalie, ridicând glasul. Tu erai o copiliță prăpădită, de toată jena, care nu știa nici măcar să-i dea o muie ca lumea!

În tăcerea stingherită care se lăsă, Julia realizează că ceilalți clienți din restaurant amuțiseră. Se uită de jur împrejur, rușinată la culme, sub privirile oamenilor din oraș. Toată lumea auzise dezvăluirea fără perdea a lui Natalie, inclusiv soția predicatorului baptist, care stătea într-un colț retras cu fiica ei, bând ceai.

– Nu mai ești așa dură acum, este? șuieră Natalie.

Până să apuce Julia să-i dea replica, Diane apărură brusc de după teighea.

– Natalie, du-te acasă! Nu poți să intri în restaurantul meu și să spui așa ceva.

Furioasă, Natalie se dădu câțiva pași înapoi, nu înainte de a mormăi câteva înjurături deocheate.

– Nu se termină aici.

Julia își ridică bărbia.

– Oh, ba da. Ești prea deșteaptă ca să-ți pui în pericol viitorul făcând o prostie. Întoarce-te la el și lasă-mă în pace!

Natalie îi aruncă o privire ucigătoare, apoi făcu stânga împrejur și ieși ca vijelia.

– Ce se întâmplă?

Tom apărură brusc din spatele Juliei.

– Jules? Ce s-a întâmplat?

Până să apuce ea să răspundă, Diane îi relatează ce se întâmplase, lăind la greu la montaj.

Tom înjură și-i puse o mână pe umăr Juliei.

– Ești bine?

Ea încuviință fără tragere de inimă, luând-o la fugă spre toaletă. Nu era sigură cum avea să mai dea ochii cu lumea după ce vorbe-i aruncase Natalie. Simțind c-o ia cu greață, se agăță de măsura de loaletă.

Diane intră după ea în baie. Umezi niște prosoape de hârtie cu apă rece și i le întinse.

– Îmi pare rău, Jules. Ar fi trebuit să-i dau una după ceafă. Nu-mi vine să cred c-a putut să spună asemenea mizerii în restau-rantul meu.

Julia își șterse fața, fără să spună nimic.

– Scumpo, nimeni n-a auzit nimic din ce-a spus fata aia. E gălăgie și toată lumea vorbește despre cum Moș Crăciunul de la mall s-a îmbătat ieri în pauza de prânz și-a încercat să sărute unul din spiriduși.

Julia se strâmbă stânjenită.

Diane îi zâmbi cu un aer compătimator.

– Vrei să-ți fac un ceai, ceva?

Julia clătină din cap și inspiră adânc, încercând să se calmeze.

Dacă e vreun zeu care să-mi audă rugăciunea, te rog, provoacă-le amnezie tuturor oamenilor din Kinfoolks, fă să nu-și mai amintească ultimul sfert de oră.

La scurt timp după aceea, își reluu locul la bar, lângă tatăl ei. Rămase cu capul plecat, evitând privirile tuturor. Era mult prea ușor să-și închipuie că toată lumea din restaurant șuşotea despre păcatele ei și-o judeca.

– Îmi pare rău, tată, spuse cu o voce moale.

El se încruntă, cerându-i lui Diane încă o ceașcă de cafea și o gogoasă cu jeleu.

– De ce-ți pare rău? o întrebă, cu o voce răgușită.

Diane îi servi, bătând-o pe Julia pe braț cu un aer încurajator, și merse să ia comada de la alte mese ca să le ofere puțină intimitate.

– E numai vina mea – ce s-a întâmplat cu Deb, cu Natalie, cu casa...

Nu voia să plângă, dar cumva simți că-i dau lacrimile și nu reuși să le stăpânească.

– Te-am făcut de râs de față cu toată lumea.

Tom se aplecă spre ea.

– Hei, nu vreau să aud tâmpenii din astea. Nu m-ai făcut nicio-dată de râs. Sunt mândru de tine.

Vocea i se frânse un pic și începu să tușească.

– Era de datoria mea să te protejez și n-am făcut-o.

Julia își șterse o lacrimă.

– Dar acum ți-am distrus viața.

El pufni.

– Oricum nu țineam prea mult la viața aia. Prefer să pierd casa și s-o pierd pe Deb decât pe tine. N-am stat deloc în cumpănă. Deloc.

Împinse gogoșa spre ea și așteptă până ce Julia luă o îmbucătură.

– Când am întâlnit-o pe mama ta, am fost fericit. Am avut câțiva ani buni împreună. Dar cea mai fericită zi din viața mea a fost ziua când te-ai născut tu. Dintotdeauna mi-am dorit o familie. N-am de gând să las pe nimeni și nimic să mă mai despartă vreodată de familia mea. Îți dau cuvântul meu.

Julia îi zâmbi și el se aplecă spre ea, ciufulind-o.

– Aș vrea să trec pe la Deb să am o vorbă cu ea legat de ce s-a întâmplat. Trebuie să-și învețe fiica să se poarte în public. Ce-ar fi să-ți suni iubitul și să-l rogi să vină să te ia? Ne vedem mai pe seară la Richard.

Julia încuviință, ștergându-și lacrimile. Nu voia ca Gabriel s-o vadă plângând.

– Te iubesc, tată.

Tom își dresе glasul stânjenit, evitându-i privirea.

– Și eu. Acum termină-ți gogoșa înainte să înceapă Diane să ne ia chirie.

CAPITOLUL 8

Gabriel se bucură că avea o scuză să termine mai devreme cu cumpă-răturile de Crăciun. Când ajunseră la restaurant, el și cu Richard se îndreptară spre bar spre a li se alătura Juliei și lui Tom.

Julia se ridică și-l îmbrățișă strâns.

– Ce s-a întâmplat? se încruntă el. Ai plâns.

– E doar melancolia de Crăciun.

Julia observă stânjenită că unii dintre clienți erau în continuare cu ochii pe ea.

– Ce melancolie de Crăciun?

– Îți spun mai târziu.

Începu să-l tragă spre ușă.

Richard profită de ocazie să-l salute pe Tom și, pe când ce cei doi prieteni vechi stăteau de vorbă, Gabriel îi dădu blând părul după ureche Juliei spre a-i șopti ceva drăgăstos la ureche.

O străfulgerare subită îi atrase atenția lui Richard – cerceii lui Grace. În mod clar, subestimase noua relație a fiului său. Știa că Grace s-ar fi bucurat să știe că băiatul lor îi dăruise Juliei cerceii ei.

Grace o iubise pe Julia ca o fiică și o considerase întotdeauna un membru al familiei. Poate că într-o bună zi Gabriel o va face oficial membru al familiei.

Gabriel și Tom se salutară politicos și Gabriel luă de jos cadoul pe care-l primise Julia de la Paul. Spre lauda lui, rezistă tentației de a face vreun comentariu sarcastic și luă cutia fără să zică nimic.

Pe când cei trei se apropiau de ieșire, Jamie Roberts intră în restaurant. Era îmbrăcată în uniformă.

– Bună, Jamie.

Gabriel îi zâmbi, dar se încordase.

– Bună, Gabriel. Ai venit acasă de Crăciun?

– Da.

Jamie îi salută pe Julia și Richard și se întoarse din nou spre Gabriel, observând că o ținea de braț pe Julia.

– Arăți bine. Pari fericit.

– Mulțumesc. Chiar sunt.

Îi zâmbi sincer.

Jamie încuviință.

– Mă bucur pentru tine. Crăciun fericit!

Julia și Gabriel îi mulțumiră și ieșiră tăcuți din restaurant, refleclând fiecare în sine să că iertarea avea darul de a ușura unele poveri.

Când intrară în casa familiei Clark, Gabriel complota cu Richard să savureze un scotch și câte un trabuc pe terasă. Julia era încă un pic șocată după confruntarea cu Natalie, dar era atât de ușurată că ajun-sese acasă, încât alungă orice gând despre cele petrecute în cursul după-amiezii. Se făcu nevăzută în camera de zi în timp ce Gabriel și Richard își puneau hainele în cuier.

– Scumpo? Vrei să-mi dai haina? strigă Gabriel.

Când nu primi niciun răspuns, veni după ea.

Se opri brusc și amuți. Scumpa lui Julianne rămăsese încremenită ca o stană de piatră, uitându-se fix la o femeie aflată în camera de zi cu Aaron și Rachel. Instinctiv, Gabriel o cuprinse de mijloc și o trase spre el, lipind-o cu spatele de pieptul lui.

O privi pe femeie ridicându-se și pășind grațios spre ei. Avea mișcările unei balerine sau ale unei prințese și fiecare gest răspândea, ca o mireasmă, aerul inefabil al cuiva crescut în puf.

Era înaltă, aproape la fel de înaltă ca Gabriel, cu părul lung, drept și blond, și ochi mari, de un albastru polar. Avea un ten impecabil și o siluetă de manechin, cu excepția sânilor ei generoși, perfect modelați. Purta cizme negre cu toc cui, până la genunchi, o fustă neagră, dreaptă, de lână și un pulover bleu de cașmir care-i cădea provocator de pe umerii de alabastru.

Era frumoasă. Și imperioasă. Îi aruncă o privire Juliei, înconjurată de brațele lui Gabriel, și se arcui ca o pisică albastră de Rusia.

– Gabriel, dragule. Mi-ai lipsit!

Vocea ei era voluptoasă și cristalină, doar cu o undă de accent britanic. Veni să-l strângă în brațe.

Julia se desprinse dintre ei, neținând morțiș să ia parte la o îmbrățișare în grup.

– Ce cauți aici?

O sumedenie de emoții se succedară pe chipul lui Gabriel în timp ce ea îl săruta cu buze pline, trandafirii, pe amândoi obraji.

Îl sărută încet, emanând senzualitate. Ca să fie tacâmul complet, îi șterse urma de ruj pe care i-o lăsase, râzând înfundat, ca și cum ar fi fost o glumă știută doar de ei.

Ochii lui se îndreptară instinctiv spre Julia și ea îi întâlni privirea, cu o umbră de dezamăgire în ochi.

Până să apuce Gabriel să spună ceva, Richard își dresse glasul și făcu un pas spre ei. Ea îi împinse la o parte mâna pe care i-o întinsese și-l îmbrățișă.

– Richard. E o plăcere, ca întotdeauna. Mi-a părut nespuse de rău să aud vestea despre Grace.

El se lăsă îmbrățișat, politicoș, și se îndreptă spre Julia ca s-o ajute să-și scoată haina. După ce i-o puse în cuier, îi convinse din

priviri pe Aaron și Rachel să j se alătore în bucătărie, lăsând-o pe Paulina fără public.

– N-am știut că ai două surori.

Luă notă de existența Juliei cu un zâmbet glacial. O domina în înălțime pe Julia, care purta pantofi cu talpă joasă, blugi și un pulover negru cu nasturi. Pe lângă ea, Julia se simțea mică și șleampătă.

– Am doar o soră și știi asta, se răsti Gabriel la ea. Ce cauți aici?

Julia își veni în fire și-i întinse cu îndrăzneală mâna, înainte ca (Gabriel să facă o scenă.

– Eu sunt Julia. Am vorbit la telefon.

Paulina își controlează expresia, dar Julia văzu ce încerca să ascundă – văpaia rece a resentimentului.

– Serios? o întrebă cu un răs prefăcut. De bună seamă, nu te aștepti să țin socoteala tuturor fetelor care au răspuns la telefonul lui (Gabriel de-a lungul anilor. Dacă nu cumva ești una din fetele cu care am vorbit când am întrerupt un ménage... Mai ții minte noaptea aia, (Gabriel?

Julia își retrase mâna de parcă ar fi plesnit-o.

– Aștept un răspuns la întrebare, spuse Gabriel, cu o voce forțată, rece ca un lac înghețat. Ce cauți aici?

Julia încercă să se dea înapoi. Imaginea evocată de Paulina o dezgusta și nu era sigură că răspunsul, oricare avea să fie, n-o să-i întoarcă stomacul pe dos. Gabriel o prinse de braț, implorând-o din priviri să nu dea bir cu fugiții.

– Am venit să te văd, desigur. Nu-mi răspundeai la telefon și (arson mi-a zis că o să fii cu familia.

Paulina părea iritată.

– Ești în drum spre Minnesota?

– Știi că ai mei nu mai vorbesc cu mine. Oricum, Gabriel, trebuie să vorbesc cu tine.

Îi aruncă o privire otrăvită Juliei.

– Între patru ochi.

Gabriel era conștient de faptul că tot ce se vorbea în camera de /i se auzea până în bucătărie. Făcu un pas spre Paulina, vorbindu-i aproape în șoaptă.

- Dă-mi voie să-ți amintesc că ești musafiră aici. N-o să accept mojiții la adresa nimănui, mai ales la adresa lui Julianne. M-ai înțeles?

- Nu m-ai tratat niciodată ca pe un musafir când ți-o luam în gură, mormăi Paulina, cu ochii aruncând vâpăi.

Julia inspiră adânc, simțind că i se întoarce stomacul pe dos. Dacă ar fi întâlnit-o pe Paulina acum câteva săptămâni, întâlnirea ar fi fost stânjenitoare și neplăcută. Dar s-o întâlnească acum, după ce petrecuse ore întregi în patul lui Gabriel, era incredibil de dureros.

Paulina știa cum era să aibă relații intime cu el. Știa sunetele pe care le scotea, mirosul lui, expresia de pe chipul lui când ajungea la orgasm. Era mai înaltă, mai sofisticată și mult mai frumoasă. Și era limpede că, spre deosebire de Julia, nu avea nicio ezitare în a face sex oral cu el. Mai mult, și mult mai grav, concepuse un copil cu Gabriel, ceva ce el n-avea să mai poată face cu nimeni altcineva.

Julia se desprinsese din strânsoarea lui Gabriel, întorcându-le spatele foștilor amanți. Știa c-ar fi fost mai bine ca ea și Gabriel să prezinte un front unit. Știa de asemenea c-ar fi mai bine să rămână fermă pe poziție decât să se retragă. Dar spiritul ei fusese rănit la Kinfolks și nu mai avea energia să se lupte. Epuizată emoțional, urcă greoi scările fără să se uite în urmă.

Gabriel o privi cum se îndepărtează, simțindu-și inima grea ca de plumb. Își dori să se ducă după ea, dar în niciun caz n-avea s-o lase pe Paulina singură cu tatăl și sora lui. Se scuză pentru o clipă, dispărând în bucătărie să-i spună lui Rachel că Julia se simțea rău și rugând-o să vadă ce face.

Rachel urcă scara și-o întâlnește pe Julia ieșind din baia de la etaj.

- Ești bine?

- Nu. Trebuie să mă întind un pic.

Când Rachel îi deschise prevenitor ușa de la vechea cameră a lui Gabriel, Julia ignoră gestul și traversează holul, intrând în camera de oaspeți. Rachel își privi prietena descălțându-se încet și lăsându-și pantofii pe covorul de lângă pat.

- Vrei să-ți aduc o aspirină sau ceva?

- Nu. Am nevoie doar de odihnă.

- Cine e femeia aia? Și ce cauți aici?

Julia îi răspunse printre dinții încleștați:

- Trebuie să-l întreb pe fratele tău.

Rachel își încleștă mâna pe clanță.

- O să-l întreb. Dar.faptul că nu știu cine e îmi spune deja ceva. Probabil că n-a fost foarte importantă dacă Gabriel n-a adus-o nici-odată acasă.

Dădu să iasă.

- Ar trebui să-ți spună și ție ceva.

Julia se lăsă pe pat, sperând c-o s-o ia repede somnul.

* * *

Gabriel intră în bucătărie după trei ore și-i găsi pe Aaron și Itachel contrazicându-se în legătură cu modul în care trebuia gătită celebra rețetă de pui Kiev a lui Grace.

- Îți spun, trebuie să congelezi untul mai întâi. Așa-l făcea mama ta. Aaron părea exasperat.

- De unde știi? Nu scrie nimic de congelat untul aici.

Rachel arată spre caietul cu rețete.

- Grace congela întotdeauna untul, spuse Gabriel, încrunlându-se. Probabil c-a presupus că oricine o să știe asta. Unde e Julia?

Rachel se întoarse spre el cu un aer amenințător, cu un tel mare de sârmă în mână.

- Unde-ai fost?

El își încleștă maxilarul.

- Pe-afară. Unde e?

- Sus. Dacă nu cumva s-a hotărât să se întoarcă acasă la tatăl ei.

- De ce-ar face una ca asta?

Rachel îi întoarse spatele fratelui ei, reîncepând să bată ouăle.

- Oh, nu știu. Poate pentru c-ai ieșit cu una din fostele tale iubite și ai lăsat-o trei ore singură. Sper să-ți dea papucii.

- Scumpo...

Aaron îi puse mâna pe umăr, dojenitor.

- Nu!

Rachel îi împinse mâna la o parte furioasă.

- Gabriel, ai noroc că Scott nu e aici. Pentru că el te-ar fi târât deja afară să-ți tragă vreo două.

Aaron se încruntă.

– Dar eu ce-am? Aș putea și eu să-l târăsc afară pe Gabriel, dacă aș vrea.

Rachel își dădu ochii peste cap.

– Nu, n-ai putea. Și în momentul de față, am nevoie să conge-lezi afurisitul ăla de unt.

Gabriel mormăi ceva neinteligibil și ieși. Urcă agale scările, încercând cu disperare să formuleze o scuză demnă de ea.

(Nu că era cu puțință, nici măcar pentru cineva cu elocința lui.)

Se opri în fața ușii, încercând să se adune și inspirând adânc înainte să intre. Dar patul era pustiu.

Intrigat, se uită prin cameră. Nici urmă de Julia.

Întorcându-se în hol, se întrebă dacă se refugiase în camera lui Scott, dar nu era acolo. Nici în baie nu era nimeni. Privirea îi poposi pe ușa închisă a camerei de oaspeți de vizavi. O deschise.

Julia era întinsă în mijlocul patului, dormind adânc. Se întrebă dacă s-o lase să doarmă, dar respinse ideea. Trebuiau să stea de vorbă, fără să tragă nimeni cu urechea, și, măcar pentru scurt timp de-acum încolo, familia lui avea alte preocupări.

Fără un cuvânt, se descălță și se strecură în pat, cuibărindu-se în spatele ei. Pielea ei era catifelată, dar rece la atingere. Se încolăci în jurul ei.

Julia clipi somnoroasă.

– Gabriel, cât e ceasul?

– Șase și jumătate.

Se frecă la ochi.

– De ce nu m-a trezit nimeni?

– Mă așteptau pe mine.

– Te așteptau să ce?

– Am ieșit. Când m-am întors, Richard a vrut să stea de vorbă cu mine.

– Unde-ai fost?

El își feri privirea cu un aer vinovat.

– Ai fost cu ea?

– I-au suspendat permisul pentru c-a condus în stare de ebrietate. Am lăsat-o la un hotel.

– De ce-ai stat atâta?

El făcu o pauză, cu o expresie chinuită.

- Am stat de vorbă.
- De vorbă? La un hotel?
- E necăjită de direcția în care a luat-o viața ei. Apariția ei aici a fost o încercare disperată de a schimba lucrurile.

Julia începu să se facă ghem, trăgându-și genunchii la piept.

- Nu, nu, nu, exclamă el, trăgându-i brațele și genunchii la o parte, încercând disperat să relaxeze postura ei defensivă. A plecat și nu se mai întoarce. I-am spus din nou că m-am îndrăgostit de tine. Are banii mei și avocații angajați de mine, atât și nimic mai mult.

- Nu s-a mulțumit niciodată doar cu asta. Te vrea și n-o interesează că ești cu mine.

El îi cuprinse în brațe trupul încordat.

- Nu-mi pasă de ce vrea ea. Sunt îndrăgostit de tine și tu ești viitorul meu.

- E frumoasă. Și sexy.

- E răutăcioasă și meschină. N-am văzut nimic frumos la ea azi.

- Ați zămislit un copil împreună.

El se crispă.

- N-a fost alegerea mea.

- Urăsc să te împart cu altcineva.

Gabriel se încruntă.

- Nu va trebui niciodată să mă împărți cu altcineva.

- Trebuie să te împart cu trecutul tău – cu Paulina, cu doamna profesoară Singer, cu Jamie Roberts, – cu nenumărate alte femei pe lângă care probabil că voi trece pe stradă în Toronto.

El își încleștă maxilarul.

- O să mă străduiesc să te protejez de astfel de întâlniri stânjenitoare pe viitor.

- Tot doare.

- Îmi pare rău, șopti el. Dacă aș putea să schimb trecutul, aș face-o. Dar nu pot, Julianne, oricât de mult mi-aș dori.

- Ți-a dăruit ce nu-ți pot da eu.

El se aplecă peste trupul ei, apăsând salteaua lângă șoldul ei.

- Dacă ți-ar fi sete și cineva ți-ar oferi apă din ocean, ai bea-o?

- Sigur că nu.

- De ce nu?

Ea se cutremură.

– Pentru că apa oceanului e sărată și murdară.
– Și dacă cineva te-ar pune să alegi între apa aia și un pahar de Perrier, ce-ai alege?

– Perrier-ul, desigur. Dar nu văd ce-are asta de-a face cu ea.

El o privi cu ochii îngustați.

– Chiar nu vezi?

Se apropie de ea, lipindu-și pieptul de al ei, îngenunchind între picioarele ei ca să-și poată împinge șoldurile în ale ei.

– Nu vezi în ce sens e o comparație între voi două? Asta e apa mea.

Se lipi din nou de ea.

– Tu ești apa mea. Să fac dragoste cu tine e tot ce-mi trebuie spre a-mi potoli setea. De ce aș renunța la asta pentru apa din ocean?

Se frecă de ea, de parcă voia să-i stimuleze memoria.

– Ea n-are nimic să-mi ofere.

Își lăasă capul spre ea astfel că nasurile aproape li se atingeau.

– Și ești frumoasă. Fiecare parte a corpului tău e o capodoperă, din creștet până-n tălpi. Ești Venus și Beatrice a lui Botticelli. Ai idee cât de mult te ador? Mi-ai furat inima din clipa în care te-am văzut, când aveai șaptesprezece ani.

Corpul ei începu să se relaxeze treptat sub efectul atingerii și cuvintelor lui șoptite.

– Cum a rămas cu ea?

– I-am spus că nu accept să-și facă apariția nepoftită și am somat-o să n-o mai facă niciodată. A reacționat așa cum mă așteptam.

Gabriel fu întrerupt de o bătaie sonoră în ușă.

– Intră!

El se întoarse pe o parte chiar când intra Rachel pe ușă.

– Am pus masa și Tom și Scott au ajuns. Veniți și voi?

Se uită de la fratele ei la cea mai bună prietenă a ei și înapoi.

– E nevoie să-l trimit pe Scott aici?

Julia clătină din cap.

– A venit și cu prietena lui?

– Nu, ea își petrece Crăciunul cu părinții ei. I-am spus s-o invite, dar mi-a făcut ditamai tărăboiul.

Rachel părea iritată.

– Credeți că i-e rușine cu noi?

– Mai curând i-e rușine cu ea, zise Gabriel. Probabil că e slipteuză.

– Profesorii care se simt cu musca pe căciulă să tacă din gură.

Rachel se uită chiorâș la fratele ei și ieși ca vijelia.

Julia părea intrigată.

– Ce-a fost cu faza asta?

Expresia lui se încordă.

– Scumpa mea soră n-a fost prea încântată de Paulina – și de mine.

CAPITOLUL 9

Fu un Ajun al Crăciunului diferit de toate cele trăite de fiecare dintre ei. Absența lui Grace fu resimțită cel mai acut de soțul și copiii ei, Aaron își dorea să fie deja însurat și Rachel își dorea ca puiul ei à la Kiev să fie măcar pe jumătate la fel de bun ca al maică-sii, cu sau fără unt congelat.

După cină, Gabriel, Tom și Richard se retraseră pe veranda din spate să fumeze trabucuri și să bea scotch în timp ce restul familiei savura cafeaua în bucătărie.

– Cum a fost în Italia? o întrebă Aaron pe Julia în timp ce-și mai puneau amândoi câte o ceașcă de cafea de la filtru.

– A fost superb. Am avut vreme bună și ne-am simțit minunat, t-âm merg planurile de nuntă?

– Se așază încet. Când Rachel a încercat să închirieze o sută de porumbei căroră să le dăm drumul după ceremonie, am pus piciorul m prag. Cred că unele din rubedeniile mele mai puțin pacifiste ar putea fi tentate să împuște jivinele.

Îi făcu cu ochiul.

– Ce fac ai tăi?

– Sunt bine. Rachel a inclus-o pe mama în pregătiri, așa că e foarte entuziasmată. Cum merg lucrurile între tine și Gabriel?

Julia băgă nasul în frigider, căutând frișca.

– Bine.

– Cu excepția faptului că și-a făcut apariția fosta.

Se uită cu coada ochiului la el și el îi aruncă o privire compătimitoare.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

Aaron își făcu de lucru cu o linguriță.

– Gabriel se poartă altfel când e în preajma ta.

Puse lingurița pe bufet și-și frecă barba.

– Pare fericit.

– Și el mă face fericită.

– Gabriel fericit e ceva la fel de rar ca un hobbit. Ne bucurăm să-l vedem așa. Cât despre fostă, hm, mă îndoiesc că a fost o relație serioasă. N-a fost nimic din ce are cu tine.

– Mulțam, Aaron.

Cei doi prieteni se îmbrățișară pe fugă.

Mai târziu în cursul serii, Julia și Gabriel se refugiară în camera pe care-o închiriaseră la o pensiune. Ea tocmai se spăla pe față în baie când auzi acordurile de la *Lying in the Hands of God* venind dinspre dormitor.

Gabriel veni în spatele ei, doar cu un șort bleumarin de mătase pe el și un zâmbet pe chip.

– Nu sunt Barry White, dar sunt al tău.

O privi pentru o clipă sau două, cu o expresie ațâțată. Își frecă nasul de gâtul ei, dându-i părul la o parte și lăsând sărutări ușoare ca o adiere pe pielea ei.

– Te vreau, îi șopti el. Acum.

Își strecură mâna pe sub tricoul ei, dezvelindu-i pielea abdomenului deasupra elasticului de la treningul ei.

– Ce-ar fi să te schimbi într-una din minunățiile pe care le-ai luat de la Toronto? Sau poate în corsetul albastru din dantelă. Știi că e preferatul meu, îi spuse pe șoptite, lăsându-și gura să alunece seducător pe umărul ei.

– Nu pot.

El rânji.

– Nu aici, iubito. Nu sunt sigur că ești pregătită să te uiți la noi în oglindă. Deși nu m-aș supăra.

Când el începu să-i scoată tricoul, ea se feri.

– Nu în seara asta.

El își lăsă brațele pe lângă corp, uitându-se la ea.

Ea își feri privirea și începu din nou să se spele pe față.

Gabriel se încruntă și ieși, oprind iritat casetofonul. Cu excepția mterludiului lor de la Uffizi, nu-l refuzase niciodată. Sigur, erau împreună doar de două săptămâni și-un pic. Dar chiar și-așa...

Domnul profesor Emerson nu era obișnuit să fie respins de o iubită. Era sigur că Julia avea motivele ei – sau cel puțin un motiv i are începea cu P și se termina cu A. Se trânti pe pat, acoperindu-și lița cu brațele. Era de înțeles, Julianne era încă supărată de apariția l'aulinei. Sexul probabil că era ultimul lucru la care-i stătea gândul. (a să nu mai pomenească de faptul că i se întâmplase ceva neplăcut la restaurantul Kinfolks în cursul după-amiezii.

Faptul că-l refuzase îl făcu să tânjească și mai mult după ea. După mireasma părului ei, după senzația pe care i-o dădea pielea ei ile satin, după felul în care Julia închidea strâns ochii chiar înainte să ajungă la orgasm și s-o simtă mișcându-se sub el, cu el...

Avea nevoie să facă dragoste cu ea ca să știe că totul era bine – că Inlul era bine între ei.

Da, sexul era precum un măr pe zi pentru el și avea nevoie de el. Trebuia să-i arate nu prin vorbe, ci prin fapte c-o iubea, c-o venera, c-ar face orice pentru ea. Trebuia să știe că ea încă-l mai dorea, s-o audă șoptindu-i numele.

Dar ea nu părea să aibă nevoie de el. Cu siguranță, nu-l dorea. Nu în noaptea asta.

Gabriel își continuă reflecțiile melancolice până ce ea veni lângă el în pat. Julia se întinse pe-o parte, privindu-l, dar el nu reacționează la prezența ei. Stinse doar veioza pe noptieră.

În întuneric, rămaseră amândoi tăcuți, simțind o barieră de gheață, nevăzută, între ei.

– Gabriel?

– Da?

– Trebuie să-ți explic ceva.

El oftă încet, suflând tot aerul din plămâni.

– Înțeleg, Julianne. Noapte bună!

Încercă să-și ascundă tensiunea din glas, dar eșuă lamentabil. Se întoarse cu spatele la ea.

Julia se încordă. Acum bariera nevăzută părea mai curând un zid înalt, de nepătruns.

Bărbații au un ego atât de fragil, orice-i zgândăre.

Voia să-i explice situația și să scoată totul la lumină, dar, dacă el avea să fie așa susceptibil, atunci prefera să aștepte până dimineța. Sau până mai târziu. Julia se întoarse cu spatele și închise ochii, hotărâtă să uite ziua oribilă pe care-o avusese. Încercă să-și înăbușe suspi-nele, sperând că va reuși să-și rețină lacrimile produse de hormoni. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca el s-o surprindă plângând.

Băieții sunt bătuți în cap.

Scânci câteva minute, apoi Gabriel o îmbrățișă, lipindu-și pieptul gol de spatele ei.

– Iartă-mă, îi șopti el.

Ea încuviință, scâncind în continuare.

– Te rog, nu plânge.

– Nu plâng.

– N-am vrut să fiu măgar.

Se rezemă într-un cot.

– Uită-te la mine.

Îi zâmbi spăsit.

– Am fost răsfățat, având în vedere de câte ori am făcut dragoste în ultimele două săptămâni. Dar știu c-o să ai zile când vei fi obosită sau n-o să ai chef. Promit să nu mă îmbufnez – prea tare.

Ea zâmbi mânzește și se întinse să-i sărute buza de jos, care-i dădea un aer bosumflat.

El îi șterse lacrimile din ochi.

– Vrei să-mi povestești de ce-ai plâns azi după-amiază la restaurant?

Julia clătină din cap.

– Te rog?

– Sunt prea obosită.

El își frecă nasul de ea până când o simți relaxându-i-se în brațe.

– Cum pot să te ajut?

– N-am nevoie de nimic.

– O baie fierbinte? Un masaj?

Avea o expresie de băiețel, dornic să-i facă pe plac.

– Dă-mi voie să te ating. O să te fac să te simți mai bine.

– Gabriel, mi se închid ochii.

-
- Voiam să fac ceva pentru tine.
 - Doar ține-mă în brațe.
 - Asta aș face-o cu dragă inimă oricum.
- O mai sărută o dată, îmbrățișând-o apoi din spate.
- Crăciun fericit, Gabriel!
 - Crăciun fericit!

Cu câteva ore mai devreme, o femeie singură urca într-un taxi în fața hotelului Comfort Inn. Plângea.

Taximetrul îi ignoră politicos lacrimile și dădu mai tare radioul, sperând să-i acorde puțină intimitate în cursul drumului lung până în Harrisburg. Cântecele de la radio era genul de melodie care te prinde, astfel că se trezire amândoi fredonându-l.

În timp ce fredona, se gândi la pachetul pe care i-l lăsase managerului de pe tura de noapte de la hotel, Will. Îi dăduse cinci bancnote noi-nouțe de douăzeci de dolari în schimbul promisiunii de a livra pachetul cu pricina la o anumită adresă din Selinsgrove în dimineața următoare, la nouă. În dimineața de Crăciun.

Când el îi dezvăluise (cum se întâmplă în orașele de provincie) că știa adresa și fusese coleg de liceu cu fratele lui Gabriel, Scott, femeia îl trase de limbă pe ocolite în legătură cu noua prietenă a lui Gabriel.

Will îi răspunse entuziast, dat fiind că familia lui se cunoștea cu Tom Mitchell și cu fiica lui de ani de zile. De fapt, după cum îi dădu raportul Will, Tom se lăudase recent că Julia se descurca de minune la masteratul pe care-l făcea la Universitatea din Toronto.

De îndată ce femeia află acest lucru surprinzător, decise să părăsească hotelul și să plece din Selinsgrove. Privind copacii acoperiți de promoroacă pe lângă care treceau, se întrebă cum putea să afle dacă Julianne fusese studenta lui Gabriel când își începuseră relația.

CAPITOLUL 10

În zorii zilei de Crăciun, Gabriel stătea în șort, cu ochelarii la ochi, dezbătând în sinea lui dacă s-o trezească sau nu pe Julianne. Ar fi putut să se întoarcă în camera de zi luminată, unde-o făcuse pe Moș Crăciun doar cu o oră în urmă. Dar prefera să fie lângă ea, chiar și pe întuneric.

Îl bântuia conversația pe care o avusese cu Richard în ajun. Tatăl lui adoptiv îl întrebase despre Paulina și el nu-i zisese mai mult decât se simțise în stare, subliniind că Paulina reprezenta trecutul și Julia era viitorul lui. Richard, care era un om plin de compasiune, își încurajă fiul să-i impună Paulinei terapia ca o condiție necesară pentru a profita în continuare de fondul fiduciar, arătând că avea categoric nevoie de ajutor specializat.

Odată ce Gabriel încuviință, Richard schimbă delicat subiectul, revenind la Julia și întrebându-l dacă e îndrăgostit de ea. Gabriel îi răspunse fără echivoc că da, moment în care Richard îi răspunse invocând cuvântul cu *r*, responsabilitate.

– Îmi asum responsabilitatea pentru ea.

– E încă studentă. Dacă rămâne însărcinată?

Expresia lui Gabriel se înăspri.

– Asta n-o să se întâmple.

Richard zâmbi.

– Așa am crezut și eu cândva. Și-apoi ne-am trezit cu Scott.

– Am demonstrat deja că pot face față cu vârf și îndesat responsabilităților.

Tonul lui Gabriel era glacial.

Tatăl lui adoptiv se rezemă de spătarul scaunului, împreunându-și degetele cu un aer îngândurat.

– Julia seamănă cu Grace în unele privințe – nu în ultimul rând prin tendința ei de a se sacrifica pentru cei pe care-i iubește.

– N-o s-o las să-și sacrifice visurile pentru mine, poți fi sigur de asta.

Privirea lui Richard se îndreptă involuntar spre fotografia soției lui, pe care o ținea întotdeauna pe birou, o femeie zâmbitoare, cu ochi blânzi.

– Cum a reacționat Julia la vizita Paulinei?

– N-am discutat cu ea despre asta.

– Dacă o părăsești pe Julia, o să ai o problemă serioasă cu frații tăi, precum și cu mine.

Fruntea lui Gabriel se înnegură, precum cerul înaintea furtunii.

– Nu intenționez s-o părăsesc vreodată. Și nu vreau să trăiesc fără ea.

– Atunci de ce nu-i spui lucrul ăsta?

– Pentru că suntem împreună abia de două săptămâni.

Richard ridică surprins din sprânceană, dar alese să nu-și ia fiul la întrebări cu privire la interpretarea ambiguă a expresiei *suntem împreună*.

– Știi ce părere am eu despre acest subiect. Ar trebui s-o iei de soție. În momentul de față, dai impresia că o duci cu vorba; acțiunile tale sugerează că e doar partenera ta pentru o escapadă sexuală, când, de fapt, intențiile tale sunt serioase.

Gabriel se zbârli la auzul descrierii.

– Julianne nu e metresa mea.

– Nu vrei să-ți iei un angajament față de ea.

– Îi sunt devotat. Nu există altcineva.

– Dar apare Paulina, care-a venit după tine și face o scenă în fața Juliei și a familiei tale.

– Nu pot să previn asta, se burzului Gabriel.

– Nu?

Richard își țuguie buze.

– Mi-e greu să cred că o femeie inteligentă ca Paulina și-ar face pur și simplu apariția fără o undă de speranță că avansurile ei vor fi acceptate.

Gabriel se încruntă, dar nu se obosi să-l contrazică.

– De ce nu vrei să-i faci niște promisiuni Juliei? Sunt sigur că își face griji în legătură cu ce vă va aduce viitorul. Căsătoria e o taină care există, în parte, spre a proteja femeile de exploatarea sexuală. Dacă-i răpești acea protecție, nu e cu mult deasupra unei metrese, oricum alegi să-i spui. Și a văzut ce s-a întâmplat – ce se întâmplă – cu Paulina.

– Asta n-o să se întâmple cu Julianne.

– Ea de unde să știe asta?

Richard bătu darabana pe birou.

– Căsătoria nu e doar un petic de hârtie. E un mister. De fapt, există un Midraș care sugerează că ar fi încheiată în rai între suflete-pereche. Nu vrei să fii pe veci cu Julia?

– Nu contează ce vreau eu. N-o s-o forțez să ia o decizie pripită, care i-ar schimba radical viața, în mijlocul anului școlar, mormăi Gabriel, frecându-se la ochi. E prea curând.

– Roagă-te să nu aștepti până va fi prea târziu, îi replică Richard, uitându-se trist la poza lui Grace.

Cu aceste cuvinte răsunându-i, așadar, în minte, Gabriel stătea și și privea sufletul-pereche cum doarme în dimineața de Crăciun.

Ca și cum îi auzea gândurile, ea se foi în somn, cuprinsă de o neliniște nelămurită. O clipă mai târziu, se întoarse spre el, atingând cu degetele mătasea de pe șoldul lui.

În camera întunecată, Gabriel semăna cu un gargui – o siluetă cenușie, nemișcată, care-o privea prin lentilele ochelarilor într-o lăcere împietrită. Juliei îi luă o clipă să-l recunoască.

– Ce faci?

– Nimic. Culcă-te la loc.

Chipul ei se schimonosi, intrigat.

– Dar stai pe întuneric, pe jumătate gol.

El îi zâmbi timid.

– Aștept să te trezești.

– De ce?

– Ca să putem desface cadourile. Dar e devreme. Culcă-te la loc.

Ea se trase mai aproape de el, căutându-i mâna și strângând-o. Îi sărută dosul palmei și-i trase mâna la piept.

El zâmbi și-și lipi palma de pieptul ei, spre a-i simți inima cum bate. Expresia lui deveni gravă.

– Iartă-mă pentru aseară.

Își drese glasul stânjenit.

– Nu vreau să crezi că îmi doresc doar sex. Nu-i așa.

Zâmbetul ei păli.

– Știu asta.

El ridică mâna, mângâindu-i sprâncenele.

– Te doresc, desigur. Mi-e greu să nu te ating, să nu vreau să fiu cu tine la modul ăla.

Mâna lui îi alunecă timid pe obraz.

– Dar te iubesc și vreau să iiii cu mine pentru că vrei și tu. Nu pentru că te simți obligată.

Ea se abandonează mângâierii lui.

– Nu mă simt obligată. Au fost atâtea ocazii când ai fi putut să mă forțezi, de pildă în noaptea când eram în camera ta din adolescență și eu... mi-am scos bluza. Dar ai avut răbdare cu mine. Și

când am făcut-o pentru prima dată, ai fost minunat. Sunt norocoasă să te am ca iubit.

Îi zâmbi somnoroasă.

– Vino încoace. Cred că amândoi avem nevoie de puțină odihnă.

Gabriel se strecură sub așternuturi și se cuibări lângă iubita lui. Odată ce începu să respire regulat, semn că adormise, îi făcu câteva promisiuni pe șoptite în italiană.

Când se trezi, Julia fu răsfățată cu micul dejun la pat. Apoi fu bătută la cap până când acceptă să-l însoțească pe Gabriel în camera de zi. Era atât de entuziasmat, încât practic țopăia de bucurie.

(Într-un mod foarte demn, potrivit pentru un profesor universitar, desigur, deși n-avea cămașă pe el.)

Un brăduț de Crăciun parcă desprins din Charlie Brown fusese *împrumutat* din salonul pensiunii și pus în mijlocul încăperii. Sub el se aflau mai multe cadouri viu-colorate. Într-un colț al canapelei erau atârnați doi ciorapi mari, roșii, pe care erau brodate numele lor.

– Crăciun fericit!

O sărută pe frunte, simțindu-se foarte mândru de sine.

– N-am avut niciodată un ciorăpel pentru cadouri.

O conduse spre canapea și-i puse ciorapul în poală. Era încărcat cu dulciuri și chiloței cu imprimeuri de sezon. Iar în degetul mare era un stick pe care se afla o înregistrare a unui dans foarte intim în timp ce erau sprijiniți de perete la Royal Ontario Museum.

– De ce n-ai avut ciorăpel?

– Sharon nu-și amintea întotdeauna că e Crăciunul și tata nu s-a gândit la asta.

Julia ridică din umeri.

Gabriel clătină din cap. Nici el nu avusese ciorăpel înainte să se mute cu familia Clark.

Julia arată spre câteva dintre cadourile împachetate în hârtie cu pătrățele roșii și verzi, așezate pe măsuța de cafea.

– Ce-ar fi să-ți desfaci mai întâi cadourile?

Gabriel se luminează la față și se așează turcește pe podea, lângă pom. Luă o cutiuță și rupse hârtia cu o bucurie extatică.

Julia râse văzându-l, profesorul foarte serios stând în chiloți, cu ochelarii la ochi, și atacându-și cadourile ca un țânc de patru ani.

Gabriel deschise cutia și fu foarte surprins să vadă ce conținea. Pe patul de mătase crem se afla o pereche de butoni de argint. Dar nu erau niște butoni oarecare. Erau ornați cu stema Florenței. Se uită la ei și se minună.

– Îți plac?

– La nebunie, Julianne. Doar că sunt surprins. Cum i-ai...

– În timp ce tu erai la o întâlnire, am făcut o plimbare până la Ponte Vecchio și ți i-am luat. M-am gândit c-o să arate bine la cămășile tale de fițe.

Își lăasă capul în jos.

– Mă tem că i-am luat din bursă. Așa că, de fapt, ți i-ai cumpărat singur.

Gabriel se ridică în genunchi și veni spre ea, sărutând-o recunoscător.

– Banii ăia sunt ai tăi. I-ai câștigat. Și butonii sunt cadoul perfect. Mulțumesc.

Ea zâmbi văzându-l îngenuncheat în fața ei.

– Mai e un cadou pentru tine acolo.

El zâmbi larg când găsi un al doilea cadou, mai mic și plat. Despachetându-l, descoperi o reproducere înrămată, de douăzeci pe douăzeci și cinci de centimetri, a tabloului lui Chagall, *Îndrăgostiți sub clar de lună*.

În felicitarea atașată la acest tablou, Julia îi scrisese câteva dulce-gării, declarându-și dragostea și recunoștința pentru că-l regăsise. Adăugase de asemenea un alt dar, mai important.

Aș vrea să-ți pozez.

Cu toată dragostea mea,

Julia.

Îmbrățișări și sărutări.

Gabriel rămase iară cuvinte. O privi întrebător.

– Cred că a venit vremea să ai niște fotografii cu noi atârinate pe pereți în camera ta. Și aș vrea să fac lucrul ăsta pentru tine. Dacă mă lași.

El veni lângă ea pe canapea și-o sărută apăsător.

– Mulțumesc. Tabloul e minunat, dar tu ești adevărata minune.

îi zâmbi larg.

– Afecțiunea ta pentru Chagall va fi sursa noastră de inspirație. Dar cred că va trebui să exersăm pozele mai întâi.

Își undui sprâncenele cu subînțeles, aplecându-se apoi s-o sărute, trăgându-i buza de jos între buzele lui.

– Tu ești cel mai important dar, murmură.

O simți zâmbind sub buzele lui și se desprinse din sărut spre a alege unul din cadourile ei de sub pom.

Ea îl întâmpină cu ochii scânteind de emoție. Când deschise cutiuța, descoperi înăuntru un CD pe care i-l făcuse el, cu titlul Iubind-o pe Julianne.

– E playlist-ul pe care l-am ascultat la Florența, îi explică el.

– Mulțumesc. Chiar voiam să-ți cer cântecele alea. Îmi vor trezi amintiri fericite.

Sub caseta de bijuterii găsi mai multe cupoane de cadouri la diverse tratamente de îngrijire la Hotelul Windsor Arms din Toronto, unele cu nume exotice cum ar fi Duș Vichy și împachetare corporală cu alge și sare.

Ea îi mulțumi, citind cu voce tare numele până ce ajunse la ultimul cupon.

Ți-am făcut o programare la un chirurgplastician din Toronto de îndată ce ne întoarcem. Bazat pe informațiile pe care i le-am oferit, e sigur că cicatricea ta poate fi eliminată complet.

Nu mai ai de ce să-ți faci griji pentru asta.

Gabriel.

El îi desprinse foaia dintre degetele încordate, zâmbind stânjenit.

– Probabil că n-ar îl trebui s-o includ între cadouri. Iartă-mă. Julia îl prinse de mână.

– Mulțumesc. Am crezut că va trebui să aștept. Dar ăsta e cel mai frumos cadou pe care mi-l puteai face.

Gabriel răsuflă ușurat și se aplecă s-o sărute pe creștet.

– Meriți, declară el, cu ochii strălucitori.

Ea schiță un zâmbet și se uită peste umărul lui, zărind o cutie mare rămasă sub pomul de Crăciun.

– Mai e un cadou? E pentru mine?

El încuviință.

- Ei bine, pot să-l deschid?

- Aș prefera să aștepti.

Ea se încruntă.

- De ce? Vrei să-l iau cu mine acasă la Richard? Să-l deschid în fața familiei tale?

- Oh, Doamne, nu!

își trecu degetele prin păr, zâmbind cu jumătate de gură.

- Scuze. Numai că e... ăă... oarecum personal. Vrei să aștepti până diseară? Te rog!

Ea se uită curioasă la cadou.

- Luându-mă după cât de mare e cutia, nu e o pisicuță.

- Nu, nu e. Deși, dacă ți-ai dori un animal de companie, ți-aș lua unul.

Se uită cu un aer bănuitor la cutia desfăcută, aflată lângă ușă.

- Ce ți-a trimis Paul?

Julia ridică din umeri, prefăcându-se că nu anticipase întrebarea.

- O sticlă cu sirop de arțar, pe care i-am dat-o tatei, și niște jucării.

- Jucării? Ce fel de jucării?

Ea păru indignată.

- Jucării pentru copii, desigur.

- Nu-ți dăduse și un iepuraș de jucărie acum câteva luni? Cred că are un fel de fetiș legat de iepuri.

Violatorul de îngeri.

- Gabriel, tu ai un fetiș legat de pantofii de damă. Domnule profesor Ciob, vi-l prezint pe domnul Oală Spartă.

- N-am negat niciodată că încălțăminte de damă îmi trezește un sentiment de apreciere estetică. Pantofii sunt opere de artă, la urma urmelor, declară el pe un ton afectat. Mai ales când sunt purtați de o femeie atât de frumoasă ca tine.

Ea nu-și putu reține un zâmbet.

- Mi-a făcut cadou o văcuță Holstein de pluș și două statuete cu Dante și Beatrice.

Pe chipul lui Gabriel se citi consternarea.

- Statuete?

Schiță un zâmbet provocator.

- Vrei să spui *figurine*?

- Statuete, figurine, nu contează.

- Au toate părțile anatomice?

- Acum cine se poartă ca un copil?

El întinse mâna și-i mângâie obrazul.

- Mă întrebam doar ce figuri ar putea să facă - într-un cerc intim, desigur.

- Dante s-ar răsuci în mormânt.

- Am putea să punem în scenă acel eveniment luând figurina de la Paul și îngropând-o în curtea din spate. Dar aș vrea s-o păstrez pe Beatrice.

- Ești incorigibil.

Julia nu putu decât să izbucnească în râs.

- Mulțumesc pentru cadouri. Și mulțumesc pentru că m-ai luat în Italia, ceea ce a fost cel mai frumos cadou.

- Cu plăcere.

Îi cuprinse fața în mâini, uitându-se o clipă în ochii ei, înainte de a o săruta.

Ceea ce începu ca un sărut timid, cu gura închisă, se înfierbântă rapid până când începură să se agațe unul de celălalt cu mâini lebrile, pătimașe. Julia se ridică pe vârfuri, lipindu-se de pieptul lui gol. Gabriel gemu frustrat și se trase blând înapoi. Își scoase ochelarii ca să se poată freca la ochi.

- Aș prefera să continuăm ceea ce tocmai am început, dar Richard vrea să mergem la biserică.

- Bun.

Gabriel își puse ochelarii la ochi.

- O fată catolică de treabă, așa ca tine, n-ar prefera să meargă la o liturghie de-a voastră?

- Dumnezeu e unul singur. Am mai mers cu ai tăi la biserică.

Julia îi studie chipul.

- Nu vrei să mergem?

- Biserica nu e cel mai bun loc pentru mine.

- De ce nu?

- N-am mai fost de ani de zile. Lumea o să mă... judece.

Ea îl privi cu un aer grav.

- Cu toții suntem păcătoși. Dacă la biserică ar merge numai cei fără păcat, bisericile ar fi goale. Și mă îndoiesc sincer că oamenii

care merg la biserica lui Richard te vor judeca. Membrii bisericilor de rit anglican sunt foarte primitivi.

Îl pupă repede pe obraz și se făcu nevăzută în dormitor să scoată cu ce-avea să se îmbrace. El veni după ea și se trânti în pat, privind-o cum lua la rând umerășele din șifonier.

– Cum de mai crezi în Dumnezeu? Nu ești furioasă pe el pentru toate lucrurile care ți s-au întâmplat?

Julia se opri din ceea ce făcea ca să se uite la el. Părea foarte nefericit.

– Lucruri rele li se întâmplă tuturor. De ce viața mea ar fi altfel?

– Pentru că ești un om bun.

Ea își privi mâinile.

– Universul nu e guvernat de magie – nu există o serie de împrejurări aparte pentru cei buni și pentru cei răi. Toată lumea suferă la un moment dat. Întrebarea e ce faci cu acea suferință, nu-i așa?

El o privi lipsit de expresie.

Julia continuă.

– Poate că lumea ar fi un loc mult mai rău dacă Dumnezeu n-ar exista.

El înjură înfundat, dar n-o contrazise.

Ea se așeză pe pat lângă el.

– Ai citit vreodată Frații Karamazov?

– E una dintre cărțile mele preferate.

– Atunci îți amintești conversația dintre Alioșa, preotul, și fratele lui, Ivan.

Gabriel râse amar, dar nu cu răutate.

– Bănuiesc că eu sunt liber-cugetătorul răzvrătit și tu ești băiețandru pios?

Julia îl ignoră.

– Ivan îi înșiră lui Alioșa motivele pentru care fie Dumnezeu nu există, fie, dacă există, e un monstru. E o discuție foarte intensă și am reflectat mult timp asupra ei. Dar amintește-ți cum încheie Ivan discuția. Spune că respinge creația Lui Dumnezeu, lumea asta, și totuși există un aspect al acestei lumi care i se pare neașteptat de frumos – frunzulițele umede care se ițesc în copaci primăvara. Le

iubește, deși urăște lumea din jurul lor. Frunzulițele nu reprezintă credința sau mântuirea. Sunt ultima rază de speranță. Îl ajută să nu cadă pradă deznădejzii, dovedindu-i că, în ciuda relelor pe care le-a văzut, a mai rămas măcar un lucru bun și frumos pe lume.

Își schimbă poziția spre a-i vedea mai bine expresia și, cu multă tandrețe, îi cuprinse fața în mâini.

– Gabriel, ce anume joacă rolul frunzulițelor umede pentru tine?

Întrebarea ei îl luă complet prin surprindere. În așa măsură încât rămase înlemnit, uitându-se la frumoasa brunetă din fața lui. În momente ca acesta își amintea de ce crezuse inițial că Julia e un înger. Era înzestrată cu o compasiune cum puțini oameni aveau. Cel puțin, din experiența lui.

– Nu știi. Nu m-am gândit niciodată până acum la asta.

– Pentru mine Grace a jucat rolul ăsta. Și tu.

Îi zâmbi timid.

– Și chiar și înaintea voastră, au fost voluntarii din Armata Salvării din St. Louis care s-au purtat frumos cu mine când mama se purta urât. Ei mi-au dat un motiv să cred.

– Dar cum rămâne cu suferința celor nevinovați? A copiilor?

Vocea lui Gabriel era aproape șoptită.

– Cum rămâne cu nou-născuții?

– Nu știi de ce mor copiii nou-născuți. Mi-aș dori să nu fie așa.

Expresia Juliei era gravă.

– Dar care-i treaba cu noi ceilalți, Gabriel? De ce-i lăsăm pe oameni să-și maltrateze copiii? De ce nu-i apărăm pe cei bolnavi și slabi? De ce îi lăsăm pe soldați să-i ia pe sus pe vecinii noștri, obligându-i să poarte o stea și înghesuindu-i în vagoane de marfă? Nu Dumnezeu e rău – noi suntem. Toată lumea vrea să știe de unde vine răul și de ce e atâta rău în lume. De ce nu se întreabă nimeni de unde vine binele? Ființele umane au o capacitate uriașă de a comite acte de cruzime. De ce există binele, atât cât există? De ce oameni ca (irace și Richard sunt atât de buni? Pentru că există un Dumnezeu

și El n-a îngăduit ca lumea să devină complet putredă. Există frunzulițe umede, dacă le cauți. Și, când le recunoști, simți prezența Lui.

Gabriel închise ochii, sorbindu-i cuvintele odată cu atingerea ei, știind în sinea lui că ea rostise un adevăr extrem de profund.

Oricât ar fi încercat, nu-și putea pierde cu totul credința; chiar și în perioada cea mai sumbră din viața lui, lumina nu pierise. Avusese parte de călăuzirea lui Grace și, prin mâna Providenței, după moartea ei, o regăsise pe Beatrice, care-l călăuzise mai departe.

O sărută cast și, când ea îl lăsă ca să intre la duș, se minună de inteligența ei discretă. Era mult mai inteligentă decât el, deoarece intelectul ei era caracterizat de o originalitate creativă la care el putea visa doar. În ciuda a tot ce i se întâmplase, ea nu-și pierduse credința, nădejdea sau caritatea.

Nu mi-e egală; mi-e superioară.

Efrunzulița mea umedă.

* * *

O oră mai târziu, Julia și Gabriel porniră cu mașina spre Biserica Episcopală Anglicană a Tuturor Sfinților. Gabriel purta un costum negru cu cămașă albă, la care-și pusese mândru butonii de la Julia, iar ea purta o rochie mov până sub genunchi și o pereche de cizme negre, înalte, pe care i le luase el din Florența.

O mare de stinghereală. Astfel ar fi descris Gabriel atmosfera din biserică în momentul în care se așează cu Julianne în capătul stranei familiei.

Fu recunoscător pentru liturghie, ordine și pentru modul în care citatele din Scriptură și cântările erau integrate în slujbă. Se trezi reflectând asupra propriei vieți și a pașilor care-l aduseseră la femeia superbă care-l ținu de mână de-a lungul întregii slujbe.

Crăciunul era o sărbătoare a nașterii – a unei anumite nașteri. Pretutindeni în jurul lui văzu copii și prunci: scena ieslei recreată

În fața bisericii, prapurii și ferestrele cu vitraliu, precum și tenul luminos al femeii însărcinate așezate în strana de vizavi.

Într-o străfulgerare de moment, Gabriel își dădu seama că regreta decizia de a face vasectomie, nu doar în ceea ce-l privea pe el și faptul că nu mai putea avea copii, ci și în privința Juliannei. Își închipui cum ar fi fost să fie întins în pat cu Julia gravidă alături, într-un stadiu avansat al sarcinii, punându-și mâna pe pântecul ei

spre a simți cum mișcă pruncul lor. Se imagină ținându-și în brațe fiul lor nou-născut, șocat de părul lui negru și bogat.

Fu tulburat de aceste fantezii. Marcau o schimbare a perspectivei și priorităților lui, o depășire a sentimentului de vinovăție și a egoismului care-i caracterizaseră viața până în momentul reapariției Beatricei. O întoarcere spre ideea unui angajament permanent față de o femeie cu care voia să întemeieze o familie, cu care voia să aibă un copil. Dragostea lui pentru Julianne îl schimbase în numeroase privințe. Nu realizase cât de radicale erau aceste schimbări până în clipa în care se uitase lung la femeia necunoscută, însărcinată, cu un amestec de tristețe și jind.

Acestea erau gândurile care îl preocupau în timp ce o ținea pe Julianne de mână, până când veni momentul împărtășaniei. El fu singura persoană din strana familiei care nu se ridică și nu se puse la rând de-a lungul naosului spre a merge să ia împărtășania.

Mersul la biserică avea ceva liniștitor, își zise. Deși experiența în ansamblu, în special predica, îl făcu să se simtă spăsit. Își irosise o bună parte din viață – ani pe care nu-i mai putea recupera vreodată.

Nu apucase să-i spună lui Grace lucrurile pe care-și dorise să i le spună înainte de moartea ei. Nu le acordase nici Paulinei, nici lui Julianne, demnitatea pe care o meritau. Nu o tratase cu respect pe niciuna din femeile cu care avusese relații.

Gândindu-se la Paulina, Gabriel își luă ochii de la femeia brunetă în rochia elegantă, mov, și-și lăsă capul în pământ, rugându-se aproape involuntar să fie iertat și călăuzit. Era ca un acrobat pe sârmă, știa, încercând să găsească un compromis între a-și asuma responsabilitatea pentru greșelile trecute și a o face pe Paulina să nu mai fie dependentă de el. Se rugă ca ea să poată găsi pe cineva care s-o iubească și s-o ajute să lase trecutul în urmă.

Gabriel era atât de cufundat în rugăciune, încât nu observă când membrii familiei lui se strecurară pe lângă el, așezându-se din nou la locurile lor, nici când Julia își strecură mâna caldă în jurul brațului lui, lipindu-se de el spre a-l liniști. Și nu observă momentul din slujbă, chiar înainte de binecuvântare, când tatăl lui izbucni într-un plâns înfundat, scuturat de suspine, și Rachel îl înconjură cu brațul, lăsându-și capul blond pe umărul lui.

Împărăția Cerurilor e precum o familie, își zise Julia, privindu-i pe Rachel și Scott îmbrățișându-și tatăl. Locul în care dragostea și iertarea înlocuiesc lacrimile și suferința.

CAPITOLUL 11

După prânz, Rachel mobiliză membrii familiei s-o ajute să pregătească cina festivă cu friptură de curcan. Julia vorbi un pic la telefon cu Tom, determinându-l să-i promită că va veni în jur de ora trei ca să facă schimb de daruri, apoi ea și Rachel intrară în bucătărie ca să curețe mere pentru două plăcinte.

Rachel trișase și cumpăraseră foaia, dar o scosese din ambalajul de la Pillsbury și-o pusese în folie la congelator, astfel că nimeni n-avea să știe.

– Hei, frumoaselor!

Scott intră în bucătărie, rânjind cu gura până la urechi, și începu să cotrobăie prin frigider.

– Ce-i cu fericirea asta pe tine? îl întrebă sora lui, în timp ce curăța un măr.

– E spiritul sărbătorilor.

Râse în barbă când Rachel scoase limba la el.

– Am auzit că ai cunoscut pe cineva, îl trase de limbă Julia.

Scott începu să adune câte ceva de mâncare pe o farfurie, ignorând comentariul.

Rachel era pe punctul de a-și dojeni fratele pentru proasta lui creștere când sună telefonul. Răspunse, făcându-se nevăzută în sufragerie când descoperi că era viitoarea ei soacră.

Scott se întoarse imediat, aruncându-i o privire spăsită Juliei.

– O cheamă Tammy. Nu sunt pregătit s-o treacă toată lumea prin furcile caudine.

– Înțeleg.

Julia îi zâmbi timid și se întoarse la mărul pe care-l curăța.

– Are un copil, exclamă el brusc.

Își rezemă trupul masiv de bufet, încrucișându-și brațele la piept.

Julia lăasă din mână cuțitul.

–Oh.

– Un băiat de trei luni. Locuiesc cu părinții ei. N-a putut să vină cu el pentru că încă îl alăptează.

Scott vorbea încet, aproape în șoaptă, și se tot uita înspre ușa care dădea spre camera de zi.

– Când o s-o prezinți familiei, ar trebui să-l iei și pe el. O să-i întâmpine cu brațele deschise pe amândoi.

– Nu sunt așa sigur.

Scott părea foarte stânjenit.

– O să se bucure să aibă un copil prin preajmă. Eu și Rachel o să ne certăm pe el.

– Tu ce-ai crede dacă fiul tău ar veni acasă cu o iubită care are un copil pe care îl crește singură? Un copil pe care l-a făcut cu altcineva?

– Părinții tăi l-au adoptat pe Gabriel. Nu cred că tatăl tău ar avea vreo obiecție.

Julia oftă, aruncându-i o privire întrebătoare.

– Decât dacă iubita ta e cumva căsătorită.

– Poftim? Nu! Prietenul ei a părăsit-o când era însărcinată. Suntem prieteni de ceva vreme.

Își trecu degetele prin păr, trăgând de el până când îi stătea aproape ca niște țepi.

– Mă tem că tata o să creadă că e ciudat că am o relație cu o femeie care are un copil mic.

Julia arată spre scena ieslei care era expusă sub bradul de Crăciun din camera învecinată.

– Iosif și Maria au avut o relație similară.

Scott se uită la ea ca și cum îi mai apăruse un cap.

Apoi începu să râdă înfundat, întorcându-se la sendvișul lui.

– Că bine zici, Jules. Va trebui s-o țin minte pe-asta.

* * *

Mai târziu în cursul după-amiezii, toată familia se strânse în jurul bradului de Crăciun spre a desface darurile. În familia Clark domnea generozitatea, astfel că erau o mulțime de cadouri, unele serioase, altele menite ca o glumă. Julia și tatăl ei primiră fiecare o cantitate generoasă de daruri.

În timp ce toată lumea admira darurile primite și savura lichior de ou, Rachel îi trânti ultimul cadou în poala lui Gabriel.

– Asta a sosit pentru tine azi-dimineață.

– De la cine e?

Îl privi nedumerit.

– Nu știu.

Gabriel se uită cu speranță la Julia, dar ea scutură din cap.

Dornic să dezlege misterul, începu să rupă hârtia de împachetat, își strecură degetele între capacul și fundul cutiei, despărțindu-le, desfăcu cu grijă capacul și dădu la o parte foița albă.

Până să apuce altcineva să vadă ce descoperise, împinse cutia la o parte, țâșnind în picioare. Fără un cuvânt, ieși grăbit pe ușa din spate, trântind ușa după el.

– Ce-a fost în cutie?

Vocea lui Scott rupse tăcerea.

Aaron, care asistase la scenă din hol, intră în cameră.

– Pariez că e de la fosta. Aș pune rămășag pe chestia asta.

Julia se îndreaptă împleticit spre bucătărie, traversând veranda din spate și luându-se după iubitul ei, care se îndepărta de casă.

– Gabriel? Gabriel! Stai!

Fulgi mari, rotofei, cădeau din cer ca niște pene de pasăre, învelind iarba și copacii în promoroacă. O luă cu frig.

– Gabriel!

El se făcu nevăzut în pădure fără să se uite în urmă.

Julia grăbi pasul. Dacă-l pierdea din ochi, trebuia să se întoarcă spre casă. Nu putea să riște să se rătăcească din nou în pădure fără haină pe ea. Sau fără o hartă.

Începu să se panicheze, amintindu-și de coșmarul ei recurent în care rămânea singură în pădure.

– Gabriel! Nu mai merge așa repede!

Croindu-și drum printre copaci, făcu câțiva pași înainte să dea cu ochii de el, oprit în fața unui pin înalt.

– Întoarce-te în casă.

Tonul lui era la fel de rece ca ninsoarea.

– Nu te las.

Mai făcu câțiva pași. Auzind-o, Gabriel se întoarse. Era îmbrăcat în costum și cravată și purta pantofi scumpi, italienești, distruși acum.

Unul din tocurile ei se agăță într-o creangă și ea se împiedică, agățându-se de trunchiul unui copac ca să nu cadă în nas.

Gabriel fu lângă ea într-o clipă.

– Întoarce-te în casă înainte să pățești ceva.

– Nu.

Părul ei lung și buclat îi cădea peste umeri și își ținea brațele încrucișate la piept de frig. Pe creștetul ei și peste rochia mov se așternuse un strat fin de zăpadă.

Arăta ca un înger de zăpadă – o figură ca acelea care apar în basme sau într-un glob cu zăpadă, cu fulgii plutind în jurul ei ca și cum îi erau prieteni. Își aminti de momentul când dăduse peste ea în biroul lui de la bibliotecă și un teanc de hârtii zburaseră cât colo, învolburându-se în jurul ei.

– Superbă.

Priveliștea îi distrase atenția pentru o clipă. Când rosti cuvintele, răsuflarea lui caldă stârni norișori de abur în aerul dintre ei.

Ea îi întinse o mână rozalie.

– Hai înapoi cu mine.

– Nu-mi va reda niciodată libertatea.

– Cine?

– Paulina.

– Trebuie să înceapă o viață nouă. Are nevoie de ajutorul tău.

– Ajutor?

Se uită încruntat la ea.

– Vrei s-o ajut? După ce s-a pus în genunchi în fața mea și-a încercat să mă dezbrace?

– Poftim?

El încleștă din dinți, ocărându-se pentru prostia lui.

– Nimic.

– Nu mă minți!

– A fost un gest disperat al unei femeiperate.

– Ai refuzat-o?

– Evident! Drept cine mă iei?

Ochii lui albaștri aruncau vâpăi amenințătoare.

- Ai fost surprins?
îi zvâcni un mușchi pe obraz.

- Nu.

Julia își încleștă pumnii atât de tare, încât unghiile i se înfipseră în palmă.

- De ce nu?

Gabriel se uită la copacii din spatele ei, nevrând să-i răspundă la întrebare.

- De ce n-ai fost surprins? repetă ea, cu o voce mai tare.

- Pentru că asta face de obicei.

- Face sau făcea?

- Care-i diferența? se răsti el.

Julia îl privi cu ochii îngustați.

- Dacă trebuie să ți-o explic, atunci ai mai multe sechele decât credeam.

El nu voia să-i răspundă. Reticența i se citea în ochi, în expresie, chiar și în postură.

Julia îi aruncă o privire pătrunzătoare.

Gabriel se uită involuntar peste umărul ei, în zare, aproape ca și cum ar fi căutat o cale de scăpare. Apoi se uită din nou la ea.

- Apărea din când în când și atunci ne...

Nu duse la capăt propoziția.

Julia simți că i se face rău. Închise ochii.

- Când te-am întrebat dacă Paulina e amanta ta, mi-ai zis că nu.

- N-a fost niciodată amanta mea.

Julia deschise ochii.

- Nu încerca să mă faci din vorbe! Mai ales când e vorba de tovarășele tale de așternut.

El încleștă din dinți.

- Tu nu te cobori la nivelul ăsta, Julianne.

Ea râse amar.

- Oh, da. Nu mă cobor la a spune adevărul. Dar tu poți să minți de îngheață apele!

- Nu te-am mințit niciodată în legătură cu Paulina.

- Ba da. Nu-i de mirare că te-ai înfuriat așa tare când am numit-o pe Paulina tovarășa ta de așternut în timpul seminarului despre Dante. Aveam dreptate.

Julia îi aruncă o privire devastată.

– Te-ai culcat cu ea în patul tău? În patul în care am dormit împreună?

Gabriel își lăasă ochii în pământ.

Ea începu să se dea înapoi.

– Sunt atât de furioasă pe tine acum că nu știu ce să spun.

– Iartă-mă.

– Nu e suficient, îi strigă, îndepărtându-se de el. Când te-ai culcat ultima dată cu ea?

El veni grăbit spre ea, dând s-o ia de braț.

– Nu mă atinge!

Julia se feri, împiedicându-se de o rădăcină de copac.

Gabriel o prinse chiar înainte să cadă.

– Ai răbdare o clipă, bine? Lasă-mă să-ți explic.

După ce se asigură că se ținea mai bine pe picioare, îi dădu drumul.

– Când te-am întâlnit în septembrie, se sfârșise totul între mine și Paulina. Nu mai fusesem cu ea din decembrie anul trecut, când i-am spus că trebuie să punem capăt definitiv poveștii.

– Mi-ai dat de înțelese că ai pus capăt relației cu ea când erai la Harvard. Ai idee cât de mult mă doare lucrul ăsta? Ai idee cât de imbecilă mă face să mă simt? Intră nonșalantă în casa părinților tăi ca la ea acasă – ca și cum eu aș fi tovarășa de așternut. Și nici nu-i de mirare! Te culci cu ea de ani de zile.

Gabriel se foi stânjenit în zăpadă.

– Încercam să te protejez.

– Ai grijă ce spui, Gabriel. Ai mare grijă.

El rămase încremenit. N-o mai auzise niciodată vorbindu-i pe tonul acela. Brusc, simți că o pierdea. Simpla idee îl paraliza de spaimă.

Începu să vorbească foarte repede.

– Ne vedeam doar o dată sau de două ori pe an. După cum am zis, n-am mai fost cu ea din decembrie anul trecut.

Își trecu degetele prin păr.

– Te așteptai să-ți fac inventarul tuturor partidelor de sex pe care le-am avut vreodată? Ți-am spus că am un trecut.

Ochii lui Gabriel se ațintiră într-ai ei. Îi susținu privirea, făcând un pas timid spre ea.

– Îți amintești de noaptea în care ți-am povestit despre Maia?

– Da.

– Mi-ai zis că pot fi iertat. Am vrut să te cred. M-am gândit că, dacă ți-aș spune cum i-am cedat în mod repetat Paulinei, aveam să te pierd.

Își drese glasul.

– N-am vrut să te rănesc.

– Mă minți și acum?

– Nu.

Expresia ei era sceptică.

– O iubești?

– Evident că nu.

Făcu încă un pas precaut spre ea, dar ea ridică mâna, oprindu-l.

– Așadar, te-ai culcat cu ea ani de zile – după ce-ai conceput un copil cu ea și a avut o cădere nervoasă, dar n-ai iubit-o?!

Buzele lui se subțiară.

– Nu.

El văzu lacrimi în ochii ei mari și negri și o văzu silindu-se să și le rețină, cu chipul ei frumos boțit de tristețe. Se apropie de ea, scoțându-și haina de la costum și punându-i-o blând pe umeri.

– O să răcești. Ar trebui să te întorci în casă.

Ea strânse haina în mâini, ridicându-și reverele până la gât.

– A fost mama Maiei, șopti Julia. Și uite cum te-ai purtat cu ea.

Gabriel se încordă. Mama Maiei.

Rămaseră amândoi în tăcere, observând după o vreme că ninsoarea se opri.

– Când aveai de gând să-mi spui?

Gabriel șovăi, simțind că inima îi bătea să-i spargă pieptul. Nu era foarte sigur ce-avea să spună până ce cuvintele îi țâșniră de pe buze.

– N-aveam de gând.

Ea se întoarse și o luă în direcția care bănuia c-o va duce spre casă.

– Julia, așteaptă!

Veni după ea, trăgând-o de mână.

- Ți-am spus să nu mă atingi!
Își trase mâna, uitându-se furioasă la el.

- Mi-ai dat limpede de înțeles că nu vrei să știi detalii despre
genul de om care eram înainte să ne întâlnim. Ai zis că m-ai iertat.

- Te-am iertat.

- Știai c-am trăit în desfrâu, o dojeni el blând.

- În mod clar, mi-am imaginat c-ai avut limite.
Gabriel se dădu înapoi, rănit de comentariul ei.

- Am meritat-o, zise, pe un ton glacial. Nu ți-am spus totul și-ar fi
trebuit s-o fac.

- Cadoul era de la ea?

- Da.

- Ce era?

Umerii lui se încovoieră.

- O ecografie.

Julia icni, gâfâind când aerul înghețat îi inundă plămânii.

- De ce-ar face una ca asta?

- Paulina presupune c-am ținut totul secret. Are dreptate,
desigur, în ceea ce-i privește pe frații mei. Dar presupune că nu ți-
am spus ție. Ți-ai spus că se asigură că-ți voi spune.

- Te-ai folosit de ea.

Juliei începură să-i clănțâne dinții.

- Nu-i de mirare că se agață de tine. Ai hrănit-o cu resturi, ca pe
un câine. Ai fi în stare să te porți așa și cu mine.

- Niciodată. Știu că m-am purtat abominabil cu Paulina. Dar asta
nu-i dă dreptul să te rănească pe tine. Tu n-ai nicio vină în toată
povestea asta.

- M-ai indus în eroare.

- Da. Da, așa e. Poți să mă ierți?

Julia rămase tăcută o clipă, frecându-și mâinile să se încălzească.

- I-ai cerut vreodată iertare Paulinei?

Gabriel clătină din cap.

- Te-ai jucat cu sentimentele ei. Știu cum e. Din cauza asta, o pot
compătimi.

- Pe tine te-am cunoscut prima, șopti el.

- Asta nu-ți dă dreptul să fii crud.

Julia tuși un pic, simțind cum o arde pe gât aerul rece.

El îi atinse blând umărul.

– Te rog, întoarce-te. E frig.

Ea se întoarce să plece și Gabriel o prinse de mână.

– Am simțit ceva pentru ea, dar nu era dragoste. Era un amestec de vinovăție și poftă carnală, și ceva afecțiune, dar n-a fost niciodată dragoste.

– Ce-o să faci acum?

El îi înconjură mijlocul cu brațele, trăgând-o lângă el.

– Voi rezista impulsului de a reacționa la cadoul pe care mi l-a lăsat și-o să fac tot ce-mi stă în puteri să-mi răscumpăr greșeala față de tine. Tu ești cea pe care o doresc. Îmi pare nespuse de rău că te-am rănit.

– Poate că-o să te răzgândești.

El o strânse mai tare în brațe, cu o expresie pătimasă.

– Tu ești singura pe care am iubit-o vreodată.

Când Julia nu-i răspunse, începu să-o conducă spre casă.

– Nu te-aș înșela niciodată, jur. Cât despre ce-a încercat Paulina să facă ieri...

îi strânse încheietura.

– Odinioară aș fi putut să cad în ispită. Dar asta era înainte să te găsesc pe tine. Aș prefera să-mi petrec restul vieții sorbind dragostea la decît să sec toate oceanele lumii.

– Promisiunile tale sunt deșarte cît timp nu ești sincer cu mine. Te-am întrebat dacă a fost amanta ta și ai încercat să mă amețești cu vorbele.

El făcu o grimasă.

– Ai dreptate. Iartă-mă. Nu se va mai repeta.

– O să te sature de mine până la urmă. Și, cînd te vei sătura, o să te întorci la ce ți-e familiar.

Gabriel se opri. Se întoarce spre ea.

– Paulina n-a fost niciodată ceva familiar pentru mine. Avem un trecut comun, dar n-am fost niciodată compatibili. Și n-am fost niciodată o pereche potrivită.

Julia îl privi sceptic.

– Am rătăcit prin întuneric căutînd ceva mai bun, ceva real. Te-am găsit pe tine și nici de-al naibii n-am de gînd să te pierd.

Ea îi evită privirea, studiind copacii și cărarea care părea să ducă spre livadă.

- Bărbații se plictisesc.
- Doar dacă sunt bătuți în cap.

O privi cu ochii întunecați, îngustați de neliniște. Clipi de câteva ori sub privirea ei, încruntându-se apoi.

- Crezi că Richard ar fi înșelat-o pe Grace?
- Sigur că nu.
- De ce?

- Pentru că e un om bun. Pentru c-a iubit-o.

- Nu pretind c-aș fi un om bun, Julia. Dar te iubesc. N-o să te înșel.

Ea rămase tăcută o clipă.

- Nu sunt atât de distrusă încât să nu-ți pot spune nu.
- N-am zis vreodată c-ai fi.

Gabriel avea un aer sumbru.

- Îți spun nu acum. Dacă mă mai minți vreodată, va fi pentru ultima dată.

În vocea ei se citea un avertisment.

- Promit.

Julia oftă încet, descleștându-și pumnii.

- N-o să mă culc cu tine în patul pe care l-ai împărțit cu ea.
- O să redecorez complet înainte să ne întoarcem la Toronto. O să vând casa, la naiba, dacă asta vrei.

Ea își țuguie buzele.

- Nu-ți cer să-ți vinzi apartamentul.

- Atunci iartă-mă, îi șopti el. Dă-mi o șansă să-ți dovedesc că merit încrederea ta.

Ea șovăi.

Gabriel veni spre ea și-o cuprinse în brațe. Ea se lăsă îmbrățișată cu inima îndoită și rămaseră sub ninsoare, în pădurea în care cădea întunericul.

CAPITOLUL 12

Mai târziu în seara aceea, Gabriel și Julia stăteau în pijama pe podea, lângă brăduțul lor în stil Charlie Brown. Julia îl încurajă pe

Gabriel să desfacă darul de la Paulina, ca toate secretele să iasă la lumină. El nu voia s-o facă, dar, de dragul Juliei, o făcu.

Luă poza de la ecografie în mână și se strâmbă. Julia îl rugă pe șoptite să i-o arate, iar el i-o dădu oftând.

– Poza asta nu-ți poate face nimic. Chiar dacă Rachel și Scott ar afla, te-ar înțelege.

Urmă cu degetul conturul căpșorului.

– Ai putea să pui poza într-un loc ascuns, dar ea n-ar trebui să stea într-o cutie. A avut un nume. Merită să nu fie uitată.

Gabriel își lăsă capul în mâini.

– Nu ți se pare morbid?

– Nu cred că există nimic morbid când e vorba de copii. Maia a lost fiica ta. Paulina a vrut să te rănească trimițându-ți poza asta, dar de fapt e un dar. Trebuia să ai poza asta. Ești tatăl ei.

Gabriel simți un nod în gât care-l împiedică să-i răspundă, încercând să se concentreze pe altceva, puse restul darurilor de la Paulina lângă ușa. Avea să i le returneze cât mai curând posibil.

Julia veni după el.

– De-abia aștept să port darul de la tine.

Arată spre corsetul negru și pantofii care rămăseseră în cutia de sub pom.

– Serios?

– Va trebui să-mi fac puțin curaj, dar cred că arată foarte frumos și feminin. Îmi plac la nebunie pantofii. Mulțumesc.

Umerii lui Gabriel se relaxară. Voia s-o vadă cum probează darurile de la el. Voia s-o vadă încălțată cu pantofii ăia – urcată poate pe dulăpiorul din baie, cu el între picioare -, dar își ținu dorințele pentru sine.

– Hm, trebuie să-ți explic ceva.

Julia îl luă de mână, împletindu-și degetele cu ale lui.

– Nu pot să le port în seara asta.

– Sunt sigur că, după ultimele două zile, să porți așa ceva ar fi ultima chestie pe care ai vrea s-o faci.

Gabriel îi mângâie dosul palmei cu degetul mare.

– Mai ales cu mine.

– O să mai treacă puțină vreme până ce le voi putea purta.

– Înțeleg.

Gabriel începu să-și desprindă degetele de ale ei.

– Am încercat să-ți explic azi-noapte, dar, ăă, nu m-ai lăsat să termin.

El se opri.

– Hm, sunt la ciclu.

Gabriel rămase cu gura întredeschisă. Apoi o închise. O trase spre el, îmbrățișând-o afectuos.

– Nu e reacția la care mă așteptam.

Vocea Juliei era înfundat^ în pieptul lui.

– Poate că nu m-ai auzit?

– Așadar, azi-noapte... n-a fost din cauză că nu mă doreai?

Ea se dădu înapoi surprinsă.

– Sunt încă supărată pentru ce s-a întâmplat cu Paulina, dar sigur că te vreau. Întotdeauna mă faci să mă simt specială când facem dragoste. Dar în momentul de față, nu vreau s-o fac. Sau, mai bine zis, să te las pe tine s-o faci. ăă, știi ce vreau să zic, se fâstâci Julia.

Răsuflând ușurat, Gabriel o sărută pe frunte.

– Am alte planuri pentru tine.

O luă de mână, conducând-o spre baia mare, oprindu-se doar cât să dea drumul la casetofon. În încăpere începură să răsunе acordurile de la Until, al lui Sting, în timp ce ei dispăreau în baie.

* * *

Paulina se trezi într-o cameră necunoscută în Toronto, acoperită de o sudoare rece. Ori de câte ori ar fi avut până acum visul, evenimentele din el și groaza pe care i-o trezea rămâneau constante. Nu exista destulă vodcă, nu existau îndeajuns de multe medicamente care să-i ia durerea din piept sau să-i oprească lacrimile din ochi.

Întinse mâna după sticla de pe noptieră, răsturnând ceasul deșteptător din camera de hotel. Câteva shot-uri și câteva pilule albastre, și-avea să adoarmă din nou, lăsând întunericul s-o înghită.

Nu exista alinare pentru ea. Alte femei puteau să aibă un al doilea copil care să aline durerea pierderii primului. Dar ea n-avea

să mai aibă vreodată copii. Iar tatăl copilului pe care-l pierduse n-o mai voia.

Era singurul bărbat pe care-l iubise vreodată, și-l iubise de la distanță și-apoi îl iubise de aproape, dar el n-o iubise niciodată. Nu cu adevărat. Dar avea un suflet prea nobil ca s-o arunce ca pe un gunoi, așa cum era de fapt.

Plângând cu capul în pernă, amețită, jelea cu vorbe pierderea îndoită...

Maia.

Gabriel...

CAPITOLUL 13

Domnul profesor Giuseppe Pacciani nu era o persoană virtuoasă, clar era inteligent. N-o crezu pe Christa Peterson când ea îi declară că era dispusă să aibă o întâlnire amoroasă cu el. Ca să se asigure că vor avea cu adevărat partida cu pricina, refuză să-i dezvăluie numele fidanzatei din Canada a domnului profesor Emerson până ce Christa n-avea să se vadă cu el în februarie, la Madrid.

Christa nu era dispusă să aștepte așa de mult sau să se culce din nou cu el spre a extrage de la el informația, așa că nu-i răspunse la ultimul e-mail. Decise să-și regrupeze forțele și să găsească o cale alternativă de a descoperi cum se numea logodnica domnului profesor Emerson.

S-ar fi putut spune că era geloasă și asta era principalul motiv pentru care se întreba cine reușise să-i atragă atenția domnului profesor când ea eșuase (în mod inexplicabil). S-ar fi putut spune că începuse să aibă anumite suspiciuni legate de o brunetă cu ochi de căprioară, de când domnul profesor Emerson aproape că se luase de păr cu studenta respectivă pe tema unei amante pe nume Paulina.

Dar poate explicația cea mai aproape de adevăr era fascinația ei proaspăt descoperită și oarecum perversă stârnită de zvonurile pe care le auzise despre doamna profesoară Singer și stilul ei de viață nu tocmai secret. Când domnul profesor Emerson o îmbrățișase

după prelegerea ținută la Universitatea din Toronto, asta dăduse apă la moară gurilor rele. Printre care se afla și Christa.

Poate că Giuseppe se înșela. Poate că domnul profesor nici nu avea vreo fidanzata de fapt. Poate că avea o amantă căreia îi plăcea să-l domine.

Spre a dezlega acest mister succulent, Christa luă legătura cu un fost iubit din Florența care scria la ziarul La Nazione, sperând că avea să-i ofere informații legate de viața personală a domnului profesor Emerson. În timp ce aștepta un răspuns de la el, se concentrează pe o sursă de informații autohtonă. În Vestibul, toate păcatele aveau să iasă la lumină.

Domnul profesor Emerson încetase să mai frecventeze clubul Lobby din seara în care Christa încercase să-l seducă. Așadar, deduse ea, relația lui cu logodnica trebuie să fi început cam în perioada aceea. Până atunci, nu-l interesase cu cine se culca și când o făcea. Sau poate că el și logodnica lui avuseseră o relație fără obligații până în acea noapte fatidică. Era posibil ca profesorul să nu fie câtuși de puțin monogam în relația lui și să fi avut o logodnică în tot acest timp, deși o astfel de relație probabil că ar fi fost dată în vileag de gurile rele.

(Toronto e, la urma urmelor, un oraș mic.)

Christei îi era limpede ce avea de făcut. Probabil că domnul profesor și logodnica lui fuseseră în Lobby la un moment dat în timpul primului semestru, dat fiind că părea barul lui preferat. Tot ce-avea de făcut era să găsească pe cineva care lucra la club și să-l tragă de limbă.

Într-o noapte de sâmbătă, Christa se puse să pândească personalul de la Lobby, încercând să descopere veriga slabă. Se așeză la bar, ignorând cu desăvârșire americanca înaltă, blondă, care venise acolo cu același scop, după ce luase primul avion dinspre Harrisburg. (Îhrista își schimonosi scârbită buzele roșii și pline când femeia își scoase iPhone-ul și începu să vorbească foarte tare în italiană cu un șef de sală pe nume Antonio.

Christa realizează curând că n-avea prea multe opțiuni. Ethan avea o relație serioasă, ceea ce însemna că n-avea să se lase sedus. Mai mulți dintre barmani erau gay, iar la mese serveau doar fete. Ceea ce însemna că singura ei opțiune era Lucas.

Lucas era genul de tocilar obsedat de computere (nu c-ar fi ceva rău în asta) și îl ajuta pe Ethan la asigurarea securității, pe partea lehnică. Lucas avea acces la înregistrările de pe camerele de securitate și el fu cel care acceptă, cu entuziasm chiar, s-o lase pe Christa să intre în club în afara programului pentru a parcurge CD după CD cu înregistrări, începând din septembrie 2009.

Și așa se trezi Christa cocoțată pe măsuța de toaletă din baia fetelor, în timp ce Lucas se opintea în ea, într-o dimineată de duminică, când ar fi trebuit să fie la biserică.

* * *

Gabriel și Julia se întoarseră la Toronto pe 1 ianuarie, seara târziu. Merseră la apartamentul Juliei ca să poată lăsa niște lucruri și să-și ia haine curate. Sau așa crezu Gabriel. În timp ce taxiul îi aștepta să se întoarcă, el rămase în mijlocul apartamentului ei rece și sărăcăcios, așteptându-se ca ea să-și pregătească o geantă cu schimburi. Ceea ce nu se întâmplă.

– Asta e casa mea, Gabriel. Sunt plecată de trei săptămâni. Am rufe de spălat și mâine trebuie să încep să lucrez la disertație. Luni încep orele.

El se întunecă rapid la față.

– Da, sunt la curent cu faptul că încep orele.

Tonul lui era tăios.

– Dar îngheți aici. N-ai nimic de mâncare și nu vreau să dorm fără tine. Hai acasă cu mine și poți să te întorci mâine.

– Nu vreau să merg acasă cu tine.

– Ți-am spus c-o să redecorez dormitorul mare, ceea ce am și făcut. Patul, mobila, totul e nou-nouț.

Gabriel făcu o grimasă rugătoare.

– Au și zugrăvit.

– Tot nu sunt pregătită.

Îi întoarse spatele și începu să-și desfacă bagajul. El aruncă o privire la ce făcea ea și ieși cu pași mari din apartament, trântind ușa după el.

Julia oftă.

Gabriel se străduia, știa asta. Dar revelațiile lui îi subminaseră la greu încrederea în sine deja fragilă, o încredere pe care de-abia începuse s-o reconstruiască în timpul șederii lor în Italia. Se cunoștea îndeajuns de bine ca să știe că teama ei c-o să-l piardă își avea origi-nile în divorțul părinților ei și în trădarea lui Simon. Deși știa lucrurile astea, îi era foarte greu să-și impună să le ignore și să creadă că dragostea lui Gabriel nu va păli niciodată.

Tocmai se îndrepta spre ușă, gata să tragă zăvorul, când Gabriel intră, cu valiza în mână.

– Ce faci?

– Te încălzesc, spuse el țepos.

Gabriel lăsă valiza din mână și dispăru în baie, închizând ușa după el. Ieși după câteva minute cu cămașa descheiată și scoasă din pantaloni, bombănind ceva cum că reușise în sfârșit să pornească afurisitul de radiator electric.

– De ce te-ai întors?

– M-am dezobișnuit să dorm fără tine. De fapt, sunt gata să vând afurisitul de apartament și toată mobila din el și să-mi cumpăr o casă în altă parte.

Scutură din cap și începu să se dezbrace fără să se jeneze, fără a-i mai spune altceva.

În timp ce Julia intră în baie, Gabriel studie câteva din lucrurile pe care ea le pusese pe măsuta pliantă – cartea cu reproducerile după

Botticelli pe care i-o dăruise de ziua ei, o lumânare înaltă, o cutie de chibrituri și albumul cu fotografiile pe care i le făcuse el.

Răsfoind albumul, începu să se simtă excitat. Julia îi promisese că-i va poza din nou. Voia ca el s-o fotografieze. Cu o lună în urmă, n-ar fi crezut în veci c-avea să se întâmple una ca asta. Fusese atât de sfioasă, atât de emoționată.

Își aminti expresia din ochii ei când o luase cu el în pat după cearta oribilă pe care o avuseseră în timpul seminarului lui. Gândindu-se la ochii lui Julianne, mari și îngroziți, la cum tremurase sub mâinile lui, i se risipi excitarea. N-o merita. Știa asta. Dar faptul că ea însăși se considera nedemnă de el o împiedica să vadă asta.

Răsfoi albumul, oprindu-se la o poză – Julianne surprinsă din profil, în timp ce el îi pusese o mână pe umăr, ținându-i părul ridicat cu cealaltă mână și sărutându-i gâtul grațios.

Ea nu știa că Gabriel avea o copie a acelei fotografii ascunsă în dulap. N-o expusese pentru că se temuse de reacția ei. Când avea să se întoarcă în dormitorul lui proaspăt redecorat, primul lucru pe care avea să-l facă va fi să atârne acea poză pe perete.

Numai gândul la asta îi stârni din nou dorința, așa că luă lumânarea și-o aprinse cu un băț de chibrit, punând-o pe măsuță și stingând luminile. Când Julia intră în camera întunecată, lumânarea arunca o lumină romantică peste fotografiile și în jurul patului.

El se așeză pe marginea patului ei îngust, complet dezbrăcat, în timp ce ea stătea ținută locului, cu o pijama veche, de flanelă, în mână. Pijama avea un imprimeu cu rășuște de cauciuc.

– Ce faci?

Se uită la articolul de îmbrăcăminte cu un dezgust aproape vădit.

– Mă pregătesc de culcare.

Gabriel se uită fix la ea.

– Treci încoace.

Ea veni încet spre el.

El îi luă hainele din mână, aruncându-le cât volo.

– N-ai nevoie de pijama. N-ai nevoie să porți nimic.

Julia începu să se dezbrace cu grijă în fața lui, punându-și hainele pe unul din scaunele pliante.

El o opri în drumul ei spre pat și-și lăsă mâinile deasupra creștelui ei, aproape ca și cum o binecuvânta. Apoi începu s-o mângâie, trecându-și degetele prin părul ei lung, atingându-i chipul, mângâindu-i sprâncenele și pomeții. Ochii lui rămaseră ațintiți într-ai ei, privind-o cu o patimă care reverberă în conștiința ei, mistuind-o.

Nimeni nu se uitase vreodată așa la ea, niciodată în viața ei. Cu o privire ca o rază laser, care o împietrea și o atrăgea inexorabil. Ca și cum ar fi fost singura femeie din încăperea, din lume, singura femeie care trăise vreodată. De parcă era Eva.

Ceva din aerul profesorului Emerson de odinioară se ghicea în el acum, mai ales în expresia lui, care era senzuală, neîmblânzită,

închise un pic ochii și mâinile lui urcară de-a lungul gâtului ei, atingându-i chipul, oprindu-se pentru o clipă.

– Deschide ochii.

Îl ascultă și i se tăie răsuflarea văzând expresia lacomă din ochii lui. Era ca un leu înfometat, dar pândindu-și încă prada. Nu voia s-o sperie. Dar ea nu avea cale de scăpare, prinsă în propria dorință.

– Ți-a lipsit atingerea mea? o întrebă cu o voce șoptită, care stârnea văpăi în ea.

Julia încuviință printr-un geamăt sugrumat. Pieptul lui se umflă de mândrie.

Gabriel parcurse cale lungă, începând de la chipul ei până la genunchi, și păru să savureze călătoria, zăbovind asupra anumitor părți, cu o atingere ușoară, dar pătimașă. Ea se simți înfierbântată sub degetele lui blânde, în ciuda frigului din încăpere. De îndată ce se gândi la frig, se crispă.

Gabriel se opri imediat din explorări și se dădu la o parte, lăsând-o să se urce în pat, la perete. Își lipi pieptul de spatele ei, trăgând cuvertura violet peste trupurile lor dezgolite.

– Mi-a fost dor să fac dragoste cu tine. Era ca și cum mi se amputase un membru.

– Și mie mi-a fost dor de tine.

El zâmbi ușurat.

– Mă bucur mult să aud asta. A fost un chin să rezist o săptămână fără să te pot atinge astfel.

– A fost un chin să rezist o săptămână fără să pot simți atingi'rea ta.

Auzind fiorul de dorință din glasul ei, Gabriel simți că-i ia sângele foc. O strânse mai tare în brațe, blând însă.

– Cuibăritul e o parte esențială a actului de a face dragoste.

– N-aș fi zis niciodată că sunteți genul căruia îi place să se cuibărească, domnule profesor Emerson.

El trase cu buzele de pielea de pe gâtul ei, sugând-o încetșor.

– Am descoperit că-mi plac foarte multe lucruri noi de când am devenit iubitul tău.

Își îngropă fața în părul ei, inspirându-i cu nesaț parfumul de vanilie.

– Uneori mă întreb dacă îți dai seama cât de mult m-ai schimbat. E minune, nu altceva.

– N-am darul să fac minuni. Dar te iubesc.

– Și eu te iubesc.

El rămase tăcut câteva clipe, spre surprinderea ei. Se așteptase ca el să înceapă pe dată să facă dragoste.

– Nu mi-ai spus nici acum ce s-a întâmplat la Kinfolks în Ajunul Crăciunului.

Gabriel încercă să pară relaxat, pentru că nu voia ca ea să creadă că o dojenește.

În speranța de a pune rapid capăt conversației, ca să treacă la alte îndeletniciri, Julia îi povesti pe scurt altercația pe care o avusese cu Natalie. Sări peste momentul când Natalie făcuse mișto de activitățile ei sexuale cu Simon în fața tuturor. Gabriel o întoarse pe spate spre a-i putea vedea expresia.

– De ce nu mi-ai spus?

– Era prea târziu ca să mai poți face ceva.

– Te iubesc, la naiba! De ce nu mi-ai spus?

– Când ne-am întors acasă, ne aștepta Paulina.

El se strâmbă.

– Mda. Așadar, ai amenințat-o pe fosta ta colegă de cameră c-o s-o dai la ziar?

– Da.

– Crezi că te-a crezut?

– Vrea să plece din Selinsgrove. Vrea să devină oficial iubita lui Simon și să apară la brațul lui la recepții oficiale la Washington. N-o să facă nimic ce-ar putea pune în pericol planul ăsta.

– Nu are deja toate lucrurile astea?

– Natalie e secretul rușinos al lui Simon. De-asta mi-a luat atât de mult timp să-mi dau seama că se futea cu ea.

Gabriel se strâmbă. Julia nu folosea prea des cuvinte obscene și, când o făcea, îl tulbura.

– Uită-te la mine.

Își rezemă antebrațele de saltea, de-o parte și de alta a umerilor ei.

Ea își ridică privirea, citind preocupare în ochii lui albaștri.

- Îmi pare rău că individul te-a rănit. Și-mi pare rău că nu i-am boțit mai tare mecla când am avut ocazia. Dar nu pot să spun că-mi pare rău că s-a dat la colega ta de cameră. Altfel n-ai fi cu mine acum.

O sărută, mângâindu-i gâtul, până când ea oftă de mulțumire sub buzele lui.

- Tu ești frunzulița mea umedă. Frunzulița mea frumoasă și tristă, vreau să te văd fericită și reîntregită. Îmi pare rău pentru toate lacrimile pe care le-ai vărsat din vina mea. Sper că într-o bună zi mă vei putea ierta.

Ea își ascunse fața între gâtul și umărul lui, strângându-l mai tare în brațe. Mâinile ei începură să-i exploreze trupul până când se contopiră cu el. Tăcerea din garsoniera ei minusculă era tulburată doar de sunetul respirației lorx de gâfâieli înfundate și de gemetele ei din ce în ce mai pătimașe.

Era un limbaj subtil - acest limbaj comun al îndrăgostiților: suspine și gemete care-și răspundeau, nerăbdarea crescândă, urcând până când gemetele se transformau în țipete și țipetele redeveneau suspine. Trupul lui Gabriel îl acoperea cu desăvârșire pe al ei, greulatea delicioasă a unui trup bărbătesc, senzația de transpirație și atin-gerea pielii lui pe a ei.

Aceasta era fericirea pe care o căuta întreaga lume - deopotrivă sacră și profană. Contopirea a două entități diferite într-o unitate desăvârșită. Întruchiparea dragostei și satisfacției depline, i ntrezărirea extatică a unei viziuni mistice.

Înainte să se retragă din ea, Gabriel o sărută încă o dată pe obraz.

- Vrei?

- Ce să vreau?

- Să mă ierți pentru că n-am fost sincer în privința Paulinei. Pentru că am profitat de ea.

- Nu pot să te iert în numele ei. Doar ea poate să facă asta.

Julia își mușcă buza de jos.

- Acum, mai mult ca oricând, trebuie să-i asiguri ajutorul necesar spre a putea începe o viață nouă. Îi datorezi lucrul ăsta.

El vru să spună ceva, dar cumva bunătatea ei nemăsurată îl reduse la tăcere.

CAPITOLUL 14

Oată cu începutul semestrului, Julia deveni extrem de presată să-și termine disertația și Katherine Pieton îi cerea să-i trimită mai repede noile capitole. Cu cât le avea mai rapid, cu atât mai ușor avea să-i fie să-i vorbească la obiect despre abilitățile Juliei lui Greg Matthews, șeful Catedrei de Romanistică de la Harvard, în caz că acesta avea să-i ceară mai multe informații după ce-i primise scrisoarea de recomandare.

Julia nu se putea concentra când Gabriel era prin preajmă. Vocea i se înmuie când îi spuse motivul. Avea de-a face cu ochii lui albaștri, cu acrobațiile sexuale și electricitatea care plutea în aer între ei, iar toate acestea o împiedicau să se concentreze asupra a ce avea de făcut. Gabriel fu extrem de măgulit.

Așa că fericita pereche ajunse la un compromis. Aveau să comunice prin telefon, sms și din când în când e-pe mail, dar, în afara unui prânz sau a unei cine împreună în timpul săptămânii, Julia avea să stea la garsonieră. În după-amiezile de vineri, avea să vină la Gabriel ca să petreacă weekendul cu el.

Într-o seară de miercuri, pe la jumătatea lui ianuarie, Julia îl sună pe Gabriel după ce-și făcuse tema pe ziua respectivă.

– Am avut o zi nasoală, îi spuse, cu o voce care părea obosită.

– Ce s-a întâmplat?

– Doamna profesoară Pieton vrea să tai cam trei sferturi dintr-un capitol pentru că e de părere că prezintă o imagine romanțată a lui Dante.

– Aoleu!

– Îi detestă pe romantici, așa că-ți dai seama ce enervată a fost. Mi-a ținut o întreagă poliloghie despre asta. Mă face să mă simt bătută-n cap.

– Nu ești bătută-n cap.

Gabriel râse la telefon.

– Doamna profesoară Pieton mă face și pe mine să mă simt bătută în cap uneori.

– Mi-e greu să cred asta.

- Ar fi trebuit să mă vezi prima dată când m-a chemat la ea acasă. Aveam mai multe emoții ca în ziua în care mi-am susținut disertația. Aproape c-am uitat să iau pantaloni pe mine.

Julia izbucni în râs.

- Îmi imaginez că un domn profesor Emerson fără pantaloni pe el ar fi primit cu brațele deschise.

- Din fericire, n-a trebuit să aflu dacă e așa sau nu.

- Doamna profesoară Pieton mi-a zis că *etica muncii de care dau dovadă compensează erorile ocazionale de raționament*.

- Țasta e un mare compliment din partea ei. Ea consideră că majoritatea oamenilor nu gândesc deloc. După cum descrie ea lumea contemporană, cei mai mulți oameni sunt niște maimuțe care, întâmplător, umblă îmbrăcate. Din când în când.

Julia gemu, întorcându-se pe burtă.

- I-ar pica rangul dacă mi-ar spune că-i place teza mea? Sau că fac o treabă bună?

- Katherine n-o să-ți spună niciodată că-i place teza ta. Ea consideră că aprecierile pozitive sunt o formă de condescendență. Pur și simplu așa sunt profesorii ăștia bătrâni, fițoși, de la Oxford.

- Dumneavoastră nu sunteți așa, domnule profesor Emerson. Gabriel avu o zvâcnire doar auzind schimbarea infinitezimală din tonul ei.

- Oh, ba da, domnișoară Mitchell. Pur și simplu ai uitat.

- Acum ești drăguț cu mine.

- Sper, îi șopti el, cu vocea aproape tremurândă. Dar nu uita, tu ești iubita mea, nu-mi mai ești studentă.

Zâmbi răutăcios.

- Decât la școala dragostei.

Ea izbucni în râs și Gabriel se trezi ținându-i isonul.

- Am terminat cartea pe care mi-ai împrumutat-o, *Îndurare*.

- Ce rapidă ai fost! Cum ai reușit?

- Noaptea mă simt cel mai singură. Citesc ca să mă ia somnul.

- N-ai de ce să te simți singură. Ia un taxi și vino la mine. Îți țin eu de urât.

Julia își dădu ochii peste cap.

- Da, dom' profesor.

- Bine, domnișoară Mitchell. Cum a fost cartea?

- Nu sunt sigură de ce lui Grace îi plăcea așa mult.

- De ce?

- Ei bine, e o poveste de dragoste romantică. Dar, când s-au convertit la creștinism, au decis că dragostea dintre ei era păgână – că deveniseră idoli unul pentru celălalt. Asta m-a întristat.

- Îmi pare rău că te-a întristat. Eu n-am citit-o, deși Grace obișnuia să vorbească despre ea.

- Cum poate dragostea să fie păgână, Gabriel? Nu înțeleg.

- Pe mine mă întrebi? Credeam că eu sunt păgânul în relația asta.

- Nu ești păgân. Mi-ai spus-o chiar tu.

El oftă îngândurat.

- Așa e. Știi la fel de bine ca mine că Dante îl consideră pe Dumnezeu singurul lucru din Univers care poate ostoi dorurile sufletului. Asta e critica implicită a lui Dante la adresa păcatului lui Paolo și al Francescăi. Ei renunță la binele suprem – dragostea divină – pentru dragostea unei ființe umane. Desigur, ăsta e un păcat.

- Paolo și Francesca aveau o relație adulteră. N-ar fi trebuit să se îndrăgostească unul de celălalt de la bun început.

- E adevărat. Dar, chiar dacă ar fi fost amanți necăsătoriți, critica lui Dante ar fi fost aceeași. Dacă se iubesc unul pe celălalt mai presus de oricine și de orice, atunci dragostea lor e păgână. Au făcut idoli unul din celălalt și din dragostea lor. Și sunt, totodată, foarte nătângi, pentru că nicio ființă umană nu poate face o altă ființă umană pe deplin fericită. Oamenii sunt mult prea imperfecti pentru asta.

Julia fu consternată. Deși erau aspecte din explicația lui Gabriel pe care le știa deja, fu sincer surprinsă să-l audă rostind astfel de cuvinte.

Se părea că era o păgână în dragostea ei pentru Gabriel și nici măcar nu-și dăduse seama de asta. Mai mult, dacă el credea cu adevărat ceea ce spunea, atunci el avea o perspectivă mult mai puțin idealizată asupra relației lor. Fu șocată.

- Julianne? Mai ești la telefon?

Își drese glasul.

- Da.

- E doar o teorie. N-are nimic de-a face cu noi doi.

El rosti cuvintele, dar nu reuși să risipească stinghereala pe care-o simțea. Știa că-și făcuse un idol din Julianne, Beatrice a lui, și niciun fel de lepădare sau retorică sofisticată nu putea schimba acel adevăr. Având în vedere cât timp petrecuse luând parte la un program în doisprezece pași care-l încuraja să se concentreze pe o putere divină, și nu pe el, pe iubitele lui sau pe familia lui, știa foarte bine asta.

- Atunci de ce i-a plăcut lui Grace cartea? Nu înțeleg.

- Nu știu. Poate că, atunci când Richard a fermecat-o, l-a văzut ca pe o figură mântuitoare. S-a însurat cu ea și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți în Selinsgrove.

- Richard e un om bun, murmură Julia.

- Este. Dar nu e un zeu. Dacă Grace s-ar fi căsătorit cu el crezând că toate necazurile ei vor dispărea datorită perfecțiunii lui, relația dintre ei n-ar fi rezistat. În cele din urmă ar fi fost dezamăgită de el și l-ar fi părăsit spre a găsi pe altcineva care s-o facă fericită. Poate că motivul pentru care Richard și Grace au avut o căsnicie atât de fericită a fost faptul că aveau așteptări realiste; nu s-au așteptat ca vreunul din ei să-i îndeplinească toate nevoile celuilalt. Asta ar explica de asemenea de ce dimensiunea spirituală era atât de importantă pentru fiecare din ei.

- Poate că ai dreptate. Cartea mea e foarte diferită de romanul lui Graham Greene pe care-l citeai tu.

- Nu sunt chiar atât de diferite.

- Romanul tău este despre o aventură amoroasă și un bărbat care-L urăște pe Dumnezeu. Am căutat pe Wikipedia.

Gabriel se abținu să nu pufnească.

- Nu mai căuta chestii pe Wikipedia, Julianne. Știi că nu e o sursă de încredere.

- Da, domnule profesor Emerson, spuse ea, cu o voce ca torsul unei pisici.

El gemu.

- De ce crezi că protagonistul lui Greene îl urăște pe Dumnezeu? Pentru că iubita lui a renunțat la el în favoarea religiei. Amândoi am citit romane despre păgâni, Julianne. Doar că au avut finaluri diferite.

- Nu sunt sigură c-au fost chiar atât de diferite.

Gabriel zâmbi involuntar.

- Cred că e o oră cam târzie pentru această conversație. Sunt sigur că ești obosită și eu am niște hârțoage de terminat.

- Te iubesc. La nebunie.

Ceva legat de cum suna glasul ei îl făcu să-i bată mai repede inima.

- Și eu te iubesc. Te iubesc prea mult, sunt sigur. Dar nu știu cum să te iubesc altfel.

Ultimele lui cuvinte fură rostite în șoptă, dar scânteiară ca o văpaie între ei.

- Nici eu nu știu cum să te iubesc altfel, îi șopti ea la rândul ei.

- Atunci Dumnezeu să se îndure de noi amândoi.

* * *

Dacă l-ai fi întrebat pe Gabriel dacă voia să meargă la terapie, ar fi spus nu. Nu-l încânta ideea de a vorbi despre sentimentele sau copilăria lui, sau că va fi silit să retrăiască ce se întâmplase între el și Paulina. Nu voia să vorbească despre dependența lui sau despre doamna profesoară Singer și nenumăratele femei cu care se culcase.

Dar își dorea un viitor cu Julia și voia ca ea să fie sănătoasă – să înflorească deplin, nu doar parțial. Se temea în sinea lui că el o împiedica, cumva, să înflorească doar pentru că era, ei bine, Gabriel.

Așa că își jură să facă tot ce-i stătea în puteri spre a o susține, inclusiv să-și schimbe propriul comportament în mai bine și să se concentreze mai mult pe nevoile ei. În acest scop, recunosc că nu i-ar fi stricat o evaluare obiectivă a egoismului lui și niște sfaturi practice legate de cum l-ar putea depăși. Ca urmare, era hotărât să înfrunte stânjenea de a recunoaște că are nevoie de ajutor specializat și să meargă săptămânal la un terapeut.

Pe măsură ce ianuarie se apropia de sfârșit, deveni foarte clar că și Gabriel, și Julia fuseseră foarte norocoși în alegerea câte unui terapeuta. Nicole și Winston Nakamura erau un cuplu de terapeuți care căutau să-și ajute pacienții în rezolvarea problemelor lor psihologice și personale, urmărind, totodată, combinarea acestor considerente cu un parcurs existențial și spiritual.

Nicole își facea griji despre natura relației pe care o avea Julia cu iubitul ei. Se temea că diferența de poziție dintre Julia și Gabriel, combinată cu personalitatea lui puternică și încrederea în sine redusă a Juiei, avea să transforme relația romantică dintre ei mai curând într-un risc psihologic pentru Julia decât în ceva benefic.

Dar Julia pretindea că e îndrăgostită de Gabriel și foarte fericită cu el, și era limpede că găsea în această relație o plăcere considerabilă și un sentiment de siguranță pe măsură. Cu toate acestea, povestea ei stranie despre cum se cunoscuseră și apoi cum se regăsiseră, la care se adăugau anumite aspecte legate de trecutul lui Gabriel și perso-nalitatea lui predispusă la dependență, declanșă tot soiul de semnale de alarmă în mintea lui Nicole. Faptul că Julia nu recunoștea aceste semnale de alarmă dădea la iveală mai mult decât își dădea seama despre propria ei stare psihică.

Winston n-o luă pe ocolite, declarându-i lui Gabriel că-și punea în pericol recuperarea continuând să consume alcool și refuzând să meargă la întâlnirile Narcomanilor Anonimi. Ceea ce-ar fi trebuit să fie o ședință preliminară se transformă într-o confruntare plină de furie, al cărei deznodământ fu că Gabriel ieși din biroul lui ca vijelia.

Cu toate acestea, Gabriel reveni la ședința următoare, promițându-i că va merge la întâlnirile Narcomanilor Anonimi. Merse la una sau două și nu se mai întoarse.

CAPITOLUL 15

O ninsoare la oraș e foarte diferită de o ninsoare la țară, își zise Julia în timp ce mergea cu Gabriel prin învolburarea de fulgi spre blocul lui, ca el să-și poată lua mașina de-acolo. În seara asta avea să ia o cină festivă la un restaurant franțuzesc de fițe, Auberge du Pommier.

Gabriel o trase de braț spre ușa unui magazin, sărutând-o apăsător și lipind-o cu spatele de peretele de sticlă. Ea râse gâfâind, când el puse capăt sărutului, și îl trase la rândul ei pe trotuar ca să admire ninsoarea.

La țară, auzi zăpada șușotind în jurul tău, cu fulgi mari, rotofei, neîngrădiți de zgârie-nori și clădirile de birouri. La oraș, vântul mână zăpada printre clădirile înalte, dar cantitatea de zăpadă e

diminuată considerabil de numeroasele obstacole. Sau cel puțin așa i se părea Juliei.

Când ajunseră la blocul lui Gabriel, ea se opri în fața magazinului mare de porțelanuri care domina parterul. Dar Julia nu era interesată de vitrina mare în care străjuiau porțelanuri numai bune de cadouri de nuntă. Singura priveliște care-o interesa era bărbatul chipeș de lângă ea. Gabriel purta un palton de lână negru, cu un guler de catifea neagră, și un fular de la Burberry legat ca o cravată ascot în jurul gâtului. Mâna care-o ținea pe-a ei purta o mănușă neagră de piele. Dar ce-o fascina era ceea ce purta pe cap.

Domnul profesor Emerson purta o beretă.

Alegerea lui vestimentară exercita o atracție stranie asupra ei. Gabriel refuzase să cedeze modei locale de a purta fesuri tricotate sau tichii. O beretă neagră de lână, asortată la palton, îi venea numai bine. Și îi dădea un aer foarte elegant.

– Ce e?

Fața lui se încreți, urmărind-o în timp ce se uita la reflexia lui, cu un zâmbet înfiripându-i-se încet pe buze.

– Ești arătos, se bâlbâi ea, nereușind să-și ia ochii de la silueta lui impunătoare.

– Tu ești cea atrăgătoare, pe dinăuntru și pe dinafară. Ești un țurture superb.

O sărută îndelung, apăsător, în fața nenumăratelor servicii de porțelan cu cenușă de os, și-i depuse un sărut fugar pe ureche.

– Hai să luăm un taxi până la restaurant. Așa o să-mi pot dedica întreaga atenție ție. Dau o fugă înăuntru să scot niște bani de la bancomat și mă întorc într-o clipă. Dacă nu cumva preferi să vii cu mine.

Julia clătină din cap.

– Vreau să mă bucur de zăpadă, cât o să mai țină.

El pufni.

– E iarnă canadiană. Crede-mă, zăpada o să țină.

Îi dădu eșarfa la o parte ca s-o sărute pe gât și râse înfundat în timp ce se făcea nevăzut în Manulife Building.

Ea se uita la porțelanurile expuse în vitrină, admirând un serviciu anume și întrebându-se cum ar arăta în apartamentul lui Gabriel.

- Julia?

întorcându-se, dădu nas în nas cu Paul. El îi zâmbi și-o îmbrățișă afectuos.

- Ce faci?

- Sunt bine, răspunse ea ușor agitată, temându-se că Gabriel avea să dea peste ei.

- Arăți minunat. Ai petrecut bine de Crăciun?

- Foarte bine. Ți-am adus un сувенир din Pennsylvania. O să ți-l las în tăvița de corespondență de la catedră. Tu cum ai petrecut?

- Bine. Am fost ocupat, dar a fost bine. Cum merg cursurile?

- Bine. Doamna profesoară Pieton nu mă lasă să mă plictisesc.

- Pariez, râse Paul. Poate ieșim la o cafea într-o zi săptămâna viitoare și-mi povestești.

- Poate.

Julia îi zâmbi la rândul ei, rezistând impulsului de a se întoarce să se uite după Gabriel, când lui Paul îi pieri brusc zâmbetul de pe față.

Sprâncenele lui negre se încrețiră și făcu un pas spre ea, iar chipul lui de obicei bonom se înnegură.

- Ce-ai pățit?

Julia se uită la haina ei de iarnă, dar nu observă nimic care l-ar fi putut alarma. Apoi își trecu mâna peste față, întrebându-se dacă Gabriel îi întinsese luciul de buze pe obraz.

Dar privirea lui Paul era ațintită în altă parte. Se uita la gâtul ei.

Se apropie și mai mult de ea, intrând efectiv în spațiul ei vital, și trase de marginea șalului ei violet cu laba lui ca de urs.

- Dumnezeu mare, Julia, ce naiba e chestia aia?

Ea se crispă când el atinse timid, cu degete asprite de muncă, mușcătura de pe gâtul ei, ocărându-se pentru că aparent uitase să-și dea cu baton corector în dimineața aceea, când se machiase.

- Nimica toată. Sunt bine.

Se dădu înapoi și-și înfășură șalul de două ori în jurul gâtului, făcându-și de lucru cu capetele ca să nu trebuiască să se uite la el.

- Știu cum arată nimica toată și chestia aia nu-i o nimica toată. Iubitul tău ți-a făcut asta?

- Evident că nu! El nu m-ar răni niciodată.

Paul își lăsă capul într-o parte.

– Mi-ai spus că te-a rănit altădată. Credeam că de-asta v-ați despărțit data trecută.

Julia se trezi prinsă în plasa propriilor minciuni. Deschise gura gata să protesteze și-o închise la fel de repede, încercând să găsească o replică.

– A fost o mușcătură din dragoste? Sau de furie?

Paul încercă să păstreze un ton calm. Era furios pe oricine o tratase atât de violent pe Julia și foarte dornic să-i dea de urmă ticălosului și să-i tăbăcească fundul. De câteva ori.

– Owen nu mi-ar face niciodată așa ceva. N-a fost niciodată agresiv cu mine.

– Atunci, la naiba, Julia, ce s-a întâmplat?

Ea clipi, intrigată de furia lui, și se uită involuntar în pământ.

– Și să nu mă minți, murmură el.

– Cineva a intrat prin efracție în casa tatei de Ziua Recunoștinței și m-a atacat. Așa m-am ales cu cicatricea. Știu că e oribilă. O să fac o operație ca s-o înlătur.

Paul rămase tăcut o clipă, reflectând asupra spuselor ei.

– O mușcătură pare ceva al naibii de personal din partea unui spărgător, nu crezi?

Julia își supse obrazul.

– Și de ce te-ai simți rușinată c-ai fost atacată? N-a fost vina ta.

Paul spumega de furie.

– Nu vrei să-mi spui. Am înțeles.

Îi luă mâna într-a lui, mângâindu-i podul palmei cu degetul mare.

– Dacă ai nevoie de ajutor ca să scapi de el, poți conta pe mine.

– E foarte amabil din partea ta, dar a fost arestat. Nu mai poate ajunge la mine.

Umerii lui se relaxară un pic.

– Sunt prietenul tău, Iepuraș. Țin la tine. Lasă-mă să te ajut, înainte să se întâmple ceva mai grav.

Ea își trase mâna.

– Nu sunt un iepuraș și n-am nevoie de ajutorul tău.

– N-am vrut să te jignesc cu porecla asta.

Paul o privi spăsit.

- De ce nu ți-a sărit O wen în ajutor? Eu l-aș fi bătut măr pe spărgător. Ea fu gata să-i spună că Owen o salvase, de fapt, dar se răzgândi

rapid.

- Probabil că nu-i cine știe ce iubit dacă lasă oamenii să te agrezeze așa.

- Eram singură acasă. Nimeni n-avea de unde să știe c-o să intre cineva cu forța în casă și-o să mă atace. Nu sunt o prințesă aflată la ananghie, Paul, orice ai crede tu.

Ochii ei scăpărară.

Paul îi aruncă o privire tăioasă.

- N-am zis niciodată c-ai fi. Dar chestia aia de pe gâtul tău nu e ceva ce-ar face un spărgător. E o marcă a teritoriului, în puii mei. Și trebuie să recunoști că mai mulți oameni te-au maltratată, chiar și în scurtul interval de când te știu eu. Christa, doamna profesoară Chin, Emerson...

- De data asta a fost altceva.

- Meriți o soartă mai bună decât să fii sacul de box al altora. Tonul lui era blând și-i stârni un fior Juliei.

- Eu nu m-aș purta niciodată așa cu tine.

Julia se uită în ochii lui căprui, blânzi, și rămase tăcută, sperând că n-avea să apară Gabriel.

Paul își îndesă mâinile în buzunarele de la haină și-și lăsă greutatea de pe un picior pe altul.

- Eu mă îndrept spre Yonge Street să iau cina cu niște prieteni. Vrei să vii și tu?

- Am fost pe drumuri cam toată ziua. Mă duc acasă.

El încuviință.

- Sunt în întârziere, altfel te-aș conduce. Ai nevoie de bani de taxi?

- Nu, am. Mulțam.

Își făcu de lucru cu mânușile, potrivindu-și degetele.

- Ești un prieten de nădejde.

- Ne vedem.

El schiță un zâmbet chinuit și se urni.

Julia se întoarse să se uite dincolo de ușile de sticlă ale clădirii, dar nu-l văzu pe Gabriel.

- Julia? Ȓi strigă Paul.

- Da?

- Ai grijă, bine?

Ea încuviință și-i făcu cu mâna, privindu-l cum se întoarce și pleacă.

Pe la două dimineața, Julia se trezi brusc din somn. Era în patul lui Gabriel și în cameră era întuneric. Dar era singură.

După plecarea lui Paul, Gabriel se întorsese. Nu dădu niciun semn c-ar fi văzut-o stând de vorbă cu Paul, deși fu ceva mai tăcut ca de obicei în timpul cinei lor festive. Mai târziu, când Julia era gata de culcare, o sărută pe frunte și-i spuse c-o să vină și el curând. După câteva ore bune, tot nu venise la culcare.

Ea ieși pe vârfuri în hol. Apartamentul era învăluit în beznă. Se vedea doar o rază de lumină pe sub ușa de la biroul lui Gabriel. Rămase în hol, trăgând cu urechea. Când auzi într-un final țcănitul tastaturii, apăsă pe clanță și intră.

Să spună că Gabriel fu surprins ar fi fost un eufemism. Se uită imediat la ea, cu ochii îngustați, prin lentilele ochelarilor, și cu un aer stingherit.

- Ce faci?

Se ridică imediat, punând un dicționar mare de la Oxford peste hârțiile împrăștiate pe birou.

- Eu... nimic.

Julia ezită, lăsându-și ochii în jos și observând că era în picioarele goale. Ȓși îndoi degetele de la picioare pe covorul persan.

El veni într-o clipită lângă ea.

- S-a întâmpat ceva?

- N-ai venit la culcare. Ȓmi făceam griji.

Gabriel Ȓși scoase ochelarii, frecându-se la ochi.

- Vin în curând. Mai am doar câteva lucruri de făcut, care nu pot fi amânate.

Julia se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz, înainte de a se întoarce să iasă.

- Stai așa. Vin să te învelesc.

O luă de mână și-o conduse de-a lungul holului întunecat spre camera lor.

Patul masiv în stil medieval, mobila de culoare închisă și draperiile din mătase albastru-polar dispăruseră fără urmă din dormitorul lui. Gabriel angajase un decorator interior și-l însărcinase să reconstituie dormitorul în care stătuseră el și Julia în Umbria. Acum pereții erau zugrăviți într-o nuanță de bej și în mijlocul camerei l rana un pat mare cu baldachin, cu perdele fine ca borangicul. Julia fusese încântată de transformare și de sursa de inspirație. Camera nu mai era doar a lui, ci a lor.

– Vise plăcute.

O sărută aproape părintește pe frunte, închizând ușa dormitorului după el.

Julia rămase trează o vreme întrebându-se ce-i ascundea el. Era în cumpănă, întrebându-se dacă ar trebui să încerce să afle sau ar trebui pur și simplu să aibă încredere în el. Fără a reuși să ia vreo hotărâre, se cufundă într-un somn agitat.

CAPITOLUL 16

Paul nu putea să doarmă. Dacă ar fi fost o fire dramatică, și-ar fi descris experiența drept *o noapte întunecată a sufletului*. Dar Paul era din Vermont, astfel că n-avea tendințe melodramatice. Cu toate astea, după o seară petrecută luând cina și bând bere cu câțiva membri ai echipei lui de rugby, Paul nu reușea să-și scoată din minte imaginea mușcăturii de pe pielea Juliei.

Avea păreri bine definite legate de cum un bărbat ar trebui să se poarte cu o femeie, păreri care fuseseră influențate preponderent de părinții lui. Mama și tatăl lui nu erau predispuși la gesturi vădite de afecțiune, nici nu erau persoane sentimentale. Dar se tratau întotdeauna cu respect. Mama lui Paul îl încurajase să trateze fetele ca pe niște doamne și tatăl lui îi impusese același lucru, spunând că, dacă auzea vreodată că Paul se purtase urât cu vreo fată, va trebui să dea socoteală pentru comportamentul lui.

Paul își aminti prima sa petrecere în care se băuse la greu, pe când era în anul întâi la St. Michael's College, și cum dăduse nas în nas cu o fată cu bluza ruptă în drum spre baie. O liniștise și-o rugase

să-i arate cine o atacase. Paul îl încolțise pe agresor și-l reținuse până când apăruseră polițiștii din campus, dar nu înainte de a-i trage vreo două.

Când sora lui mai mică, Heather, fusese șicanată de niște puștani de gimnaziu, băieți care făceau comentarii obscene și-o trăgeau de breteaua de la sutien, îi așteptă pe pușoi după ore și îi amenință. După aceea, Heather și-a continuat școala fără a mai fi agresată.

În perspectiva lui Paul asupra relațiilor, violența împotriva femeilor era absolut de neconceput și și-ar fi cheltuit toate economiile pe un bilet de avion spre a da de urma individului care-i lăsase semnul Juliei, dacă ar fi știut numele dobitocului și unde se afla.

Era numai vina lui că ea nu voise să-i spună nimic, se gândi, uitându-se la peretele modestului său apartament. Trebuise s-o facă pe cavalerul în armură strălucitoare cu Julia și ea se retrăsese în cochilia ei. Dacă ar fi fost mai puțin furios și mai înțelegător, poate că ea i-ar fi dezvăluit ce se întâmplase de fapt. Dar el o forțase și acum era puțin probabil ca ea să-i spună vreodată adevărul.

Oare ar trebui să-i respect dorința și să nu mă amestec?

Sau ar trebui s-o ajut indiferent de ce zice ea?

Paul nu știa în ce parte avea să încline balanța, dar un lucru știa sigur – avea să fie cu ochii pe Julia și nici de-al naibii n-avea să lase pe cineva să-i facă rău cât era el prin preajmă.

* * *

Cu puțin înainte de unsprezece în dimineața următoare, Julia se dădu jos din pat, strecurându-se pe sub brațul lui Gabriel. Trase pe ea una din cămășile lui albe Oxford și se opri în fața fotografiei mari, înrămate, cu ea și Gabriel sărutând-o pe gât.

Iubea acea fotografie, dar fusese surprinsă s-o vadă expusă atât de vizibil și la asemenea dimensiuni pe peretele camerei lui. Îi aminti de prima ei vizită, când studiase fotografiile alb-negru care împodobeau pe-atunci pereții camerei lui. Iar el vomitase peste ea și peste puloverul lui verde ca mușchiul.

Gabriel era cu siguranță un maestru al eleganței. Ar fi arătat bine și purtând doar o pungă de hârtie. (Julia reflectă asupra acelei imagini câteva secunde bune.)

Lăsându-l pe Gabriel să sforăie ușurel, se îndreptă spre bucătărie, în timp ce lua micul dejun, se gândi la comportamentul lui în ajun.

Oare ce-o fi făcut în biroul lui într-o noapte de vineri?

Până să apuce să reflecteze asupra consecințelor acțiunilor ei, se trezi intrând în biroul lui. Se îndreptă spre masa de lucru și văzu că laptopul lui era închis. Toate hârtiile care fuseseră acolo în ajun fuse-seră strânse, iar biroul din lemn strălucitor de stejar era aproape gol. Nici nu se punea problema să-i deschidă fișierele și sertarele de la birou spre a-i descoperi secretele.

Cu toate astea, descoperi ceva neașteptat pe biroul lui – o fotografie alb-negru într-o ramă micuță, rafinată, de argint.

Maia.

Luă fotografia în mână, minunându-se că Gabriel făcuse asemenea progrese, astfel încât să ajungă să înrămeze poza de la ecograf. Cufundată în gânduri, rămase o bună bucată de vreme cu ochii la fotografie.

– Ai găsit ce căutai?

Întorcându-se, îl descoperi pe Gabriel rezemat de tocul ușii, cu brațele încrucișate la piept, purtând doar un tricou și o pereche de boxeri în dungii.

Privirea lui zăbovi un pic cam mult pe porțiunea de piele dezgolită care se întrezărea între nasturii de sus și picioarele ei frumos modelate. Se uită la poza înrămată și expresia lui se schimbă.

Julia puse grăbită poza la loc pe birou.

– Iartă-mă.

Gabriel veni spre ea.

– Încă nu m-am hotărât unde s-o pun.

Se uită la poză.

– Dar nu vreau s-o țin într-un sertar.

– Sigur că nu. Rama e minunată, adăugă.

– E de la Tiffany.

Julia își lăsă capul într-o parte.

– Numai tu ești în stare să cumperi o ramă de fotografie de la Tiffany. Eu m-aș fi dus la Wal-Mart.

– Am fost la Tiffany având un cu totul alt scop.
îi studie chipul.

Ea simți că-i stă inima-n loc.

– Ai găsit ce căutai?

Ochii lui priviră țintă într-ai ei.

– Absolut. De mult.

Julia clipi ca și cum i se înceteșase privirea, până când el se aplecă s-o sărute. Fu un sărut spectaculos. Își lăsă mâinile blând de-o parte și de alta a feței ei, apoi își lipi buzele de ale ei, apăsând pătimaș înainte de a-și începe dansul voios. Într-o clipă, ea uitase complet de ce intrase în biroul lui.

El îi mângâie limba blând cu a lui, trecându-și degetele prin părul ei, poposindu-i pe ceafa. Și, când se retrase, o sărută pe obraji.

– Mi-aș dori să te fi cunoscut dintotdeauna. Mi-aș dori ca totul să fi decurs altfel.

– Suntem împreună acum.

– Așa e, iubirea mea. Îți stă bine cu cămașa mea.

Vocea lui se îngroșă brusc.

– Aveam de gând să te scot în oraș la micul dejun. E un loc micuț după colț unde au clătite, cred c-o să-ți placă.

Ea îl luă fericită de mână, lăsându-l s-o conducă în dormitor ca să poată face duș împreună spre a începe o nouă zi.

Mai târziu, în cursul după-amiezii, lucrară împreună în birou. Gabriel stătea la birou citind un articol, în timp ce Julia stătea cocoțată în fotoliul lui roșu de catifea verificându-și e-mailul.

Dragă Julia,

Trebuie să-mi cer scuze. Îmi pare nespus de rău că te-am necăjit când ne-am întâlnit ieri.

N-am vrut. Îmi făceam griji pentru tine.

Dacă ai nevoie de cineva cu care să stai de vorbă, sună-mă oricând.

Sper că putem rămâne prieteni.

Paul

P.S. Christa a început să întrebe de ce o ai pe doamna profesoară Pieton ca îndrumător de teză.

Julia se uită spre Gabriel și văzu că era cufundat în gânduri. Tastă rapid un răspuns.

Bună, Paul,

Sigur că suntem în continuare prieteni. Incidentul din Selinsgrove a fost traumatizant și încerc să nu mă mai gândesc la el.

Ar trebui să adaug că iubitul meu m-a salvat – în mai multe sensuri ale cuvântului.

Într-o bună zi mi-ar plăcea să ți-l prezint. E un om minunat.

Nu sunt sigură de ce-o interesează pe Christa cine e îndrumătorul meu. Sunt doar o masterandă.

Mulțam pentru avertisment.

O să-ți las cadoul de Crăciun în tăvița de corespondență luni.

Nu e cine știe ce, dar sper să-ți placă.

Și mulțumesc,

Julia

Katherine Pieton ducea o viață retrasă. Avea o casă cochetă în cartierul Annex din Toronto, de unde putea merge pe jos până la facultate. Își petrecea verile în Italia și vacanțele de Crăciun în Anglia. Și-și petrecea cea mai mare parte a timpului publicând articole și monografii dedicate lui Dante. Cu alte cuvinte, ducea viața unei profesoare universitare nemăritate și respectabile, cu excepția faptului că nu se ocupa de grădinărit, nu avea o suită de amanți sau o puzderie de pisici. (Din păcate.)

În ciuda vârstei, primea foarte multe oferte să țină prelegeri publice și mai multe universități încercaseră s-o ademenească să mai țină cursuri, oferindu-i salarii extravagante și un număr mic de ore. Katherine ar fi preferat să sape Canalul Panama cu unghiile în timp ce suferea de malarie decât să renunțe la timpul pe care-l putea dedica cercetării pentru a avea un birou în campus și ca să participe la ședințe ale facultății.

Ca urmare, atunci când Greg Matthews de la Universitatea Harvard o sună în luna ianuarie cu o ofertă de a-i crea un post cu un grant inclus pe studiul operei lui Dante, asta fu răspunsul pe care i-l dădu.

El amuți pe moment, înainte de a bălmăji:

– Dar, doamna profesoară, am putea aranja astfel încât să nu fiți nevoită să predați. Tot ce-ar trebui să faceți ar fi să țineți câteva

prele-geri pe semestru, să fiți prezentă în campus și să coordonați câteva teze de doctorat. Atâta tot.

– Nu vreau să-mi mut toate cărțile, spuse Katherine.

– O să angajăm o companie pentru mutări.

– O să mi le amestece și-mi va lua câteva săptămâni să le așez iar în ordine.

– O să angajăm o companie specializată – unii care sunt obișnuiți să mute biblioteci. O să vă ia cărțile de pe rafturi, o să le împacheteze în ordine și o să vi le pună la loc pe rafturi aici în Cambridge, exact cum erau în Toronto. Nu va trebui să faceți absolut nimic.

– Companiile de mutări nu știu să pună cărțile pe categorii, râse ea disprețuitor. Dacă pun ceva pe un alt raft? Am mii de cărți în bibliotecă și s-ar putea să nu mai găsesc niciodată ce pun ei aiurea. Și dacă pierd vreo carte? Unele din cărți sunt de neînlocuit!

– Doamna profesoară, dacă acceptați postul, vin la Toronto și vă mut eu personal cărțile.

Katherine rămase tăcută o clipă, până când își dădu seama că Greg vorbea serios. Atunci izbucni în hohote de râs.

– Lumea de la Harvard pare foarte amabilă.

– Nici nu bănuieți, mormăi el, sperând c-avea să se răzgândească.

– Nu mă interesează. Sunt o mulțime de oameni mai tineri cărora le-ați putea oferi un post în locul unei pensionare de șaiszeci și opt de ani. Că tot vorbeam de catedra dumneavoastră, vreau să vă vorbesc despre masteranda mea, Julianne Mitchell, și de ce cred c-ar trebui s-o primiți la doctorat.

În următoarele zece minute, Katherine îi spuse lui Greg de ce fusese o greșală din partea lui că nu-i oferise lui Julianne finanțare corespunzătoare anul trecut. Apoi doamna profesoară Pieton sublinie de ce era necesar ca Julianne să primească o bursă consistentă începând din septembrie. Într-un final, odată ce-l muștrului bine și-i spuse efectiv cum să-și facă treaba ca Director de studii postuniversitare (care nu era, de fapt, treaba lui), îi închise telefonul în nas.

Greg se uită uluit la receptorul pe care-l ținea în mână.

* * *

În ultima săptămână din ianuarie, Julia plutea de fericire, ca într-o stare de imponderabilitate, iar pielea de pe gâtul ei era din nou imaculată mulțumită tehnologiei medicale. Pielea i se vindecase în urma operației de înlăturare a cicatricii și nimeni n-avea să știe vreodată că fusese marcată. Terapia mergea bine, ca și relația ei cu Gabriel, deși uneori el părea absent și trebuia să-l strige ca să-l readucă la momentul prezent.

Tocmai avusese o șuetă plăcută la cafea cu Paul, în care discutaseră buna dispoziție inexplicabilă a Christei din ultima vreme, și era în drum spre bibliotecă când primi un telefon care avea să-i schimbe viața. Greg Matthews o anunță că fusese acceptată înainte de termen la programul de doctorat al secției de Romanistică de la Harvard, cu o bursă foarte generoasă, începând din toamnă.

Acceptul depindea de absolvirea masteratului la Universitatea din Toronto, dar, după cum sublinie domnul profesor Matthews, având în vedere scrisorile de recomandare și elogiul pe care i-l făcuse doamna profesoară Pieton, Julia probabil că n-avea să aibă probleme în acest sens. Domnul profesor Matthews era nerăbdător să primească o confirmare din partea Juliei, dar știa că majoritatea masteranzilor au nevoie de un scurt răgaz, așa c-o rugă să-l sune și să-i dea răspunsul într-o săptămână.

Julia fu surprinsă de cât de calmă și stăpână pe ea părea la telefon. Desigur, n-avusese prea multe de spus. După ce se încheie conversația, îi trimise un mesaj lui Gabriel cu degetele tremurând de emoție.

Tocmai m-au sunat de la Harvard – m-au acceptat.

Depinde de absolvirea masteratului.

Cu drag, J.

După câteva minute, primi un mesaj.

Felicitări, scumpo.

Sunt într-o ședință.

Ne vedem la mine – într-o oră?

G.

Julia zâmbi uitându-se la iPhone și-și încheie rapid treburile la bibliotecă, luând-o apoi spre Manulife Building. Era entuziasmată, dar și îngrijorată. Pe de o parte, faptul că intrase la Harvard

Sytain Reynord 197

era încununarea visurilor și eforturilor ei. Pe de altă parte, Harvard însemna o separare de Gabriel.

Încurajată de sfatul lui Nicole de a fi blândă cu ea însăși, Julia decise să facă un duș fierbinte spre a-și lăsa un răgaz de reflecție. Lăsă un bilet pe masa din hol, unde Gabriel își ținea de obicei cheile, și se simți ca la ea acasă în baia lui spațioasă. După un sfert de oră, aproape c-o luase somnul sub dușul cu efect de ploaie tropicală.

– O priveliște bine-venită, șopti Gabriel, deschizând ușa cabinei de duș. O Julianne înfierbântată, udă și dezbrăcată.

– E loc și pentru un Gabriel înfierbântat, ud și dezbrăcat, spuse ea, luându-l de mână.

El zâmbi.

– Nu chiar acum. Ar trebui să sărbătorim. Unde vrei să ieșim la cină?

Altădată, Julia ar fi acceptat pur și simplu sugestia lui Gabriel pentru că voia să-i facă pe plac. Dar, de data asta, spuse ce-avea pe inimă.

– Putem să rămânem acasă? Nu vreau să văd prea mulți oameni în jur.

– Sigur. Stai doar să mă schimb, mă întorc imediat.

Când se întoarse Gabriel, Julia stătea în mijlocul băii, înfășurată într-un prosop.

El îi întinse un pahar de șampanie și ciocniră.

– Am ceva pentru tine, zise, făcându-se nevăzut în dormitor.

Se întoarse o clipă mai târziu cu ceva roșu-aprins în mână.

Ridică obiectul, ca ea să poată citi scrisul.

– A fost al meu. Vreau să ți-l dăruiesc.

Îi luă paharul din mână, punându-l lângă al lui pe măsuta de toaletă, apoi trase de prosopul ei până ce căzu pe podea.

Julia își trase peste cap hanoracul de la Harvard, arătând ca o studentă pe jumătate dezbrăcată care tocmai picase din pat cu iubitul ei.

– Superbă, șopti el, strângând-o în brațe și sărutând-o cu foc. E o mare realizare și știu cât ai muncit pentru asta. Sunt mândru de tine.

Julia simți că-i dau lacrimile la auzul laudelor lui pentru că, în afara lui Grace, nimeni nu se mai declarase vreodată mândru de ea sau de realizările ei.

- Mulțumesc. Ești sigur că vrei să te despartți de hanorac?
- Sigur, fata mea deșteaptă.
- Încă nu m-am hotărât dacă o să accept sau nu oferta.
- Ce?

El se retrase, cu o grimasă.

- Abia m-au anunțat azi. Am o săptămână la dispoziție să mă hotărâsc.

- Ce-ai de hotărât? Ar fi o nebunie să nu accepți!

Ea-și făcu de lucru cu mâinile. Crezuse că Gabriel va fi întristat la gândul că trebuiau să se despartă. Nu-și închipuise că va fi atât de entuziasmat.

El începu să se plimbe de colo-colo.

- Nu ți-au oferit destui bani? Pentru că știi că sunt dispus să acopăr costurile. O să-ți cumpăr un apartament lângă Harvard Square, pentru Dumnezeu.

- Nu vreau să fiu întreținută.
- Ce tot spui?

Gabriel întoarse capul, aruncându-i o privire tăioasă.

Julia își încordă umerii și-și ridică bărbia.

- Vreau să fiu pe picioarele mele.

Gabriel gemu frustrat și-i cuprinse fața în mâini.

- Julianne, nu vom fi niciodată egali. Tu-mi ești superioară. Am mai multe vicii și mai mulți bani. Refuz să-mi împart viciile cu tine, dar banii îți aparțin. Ia-i.

- Nu-i vreau.

- Atunci lasă-mă să te ajut să iei un împrumut. Te rog, nu refuza ocazia asta. Te rog. Ai muncit din greu pentru ea.

- Nu e vorba de bani. Greg Matthews mi-a oferit o bursă foarte generoasă, mai mult decât suficientă spre a-mi acoperi cheltuielile.

Apucă de poalele hanoracului, trăgând de el spre a-și acoperi mai bine trupul dezgolit.

- Mă tem de ce-o să se întâmple cu noi dacă plec.
- Vrei să pleci?
- Da. Dar nu vreau să te pierd.

- De ce m-ai pierde?

Își ascunde fața la pieptul lui.

- Relațiile la distanță sunt dificile. Ești un bărbat foarte arătos. O sumedenie de femei vor încerca să-mi ia locul.

El îi aruncă o căutătură încruntată.

- Nu mă interesează o sumedenie de femei. Mă interesezi doar tu. Am făcut cerere să mi se acorde un an sabatic. Dacă nu e aprobată, aș putea să-mi iau concediu. Nu mi-ar strica să-mi petrec un an la Harvard și să-mi termin cartea. Putem merge împreună și așa voi câștiga un răgaz să-mi dau seama ce-ar trebui să fac.

- Nu te pot lăsa să faci asta. Cariera ta e aici.

- Profesorii universitari își iau câte un an sabatic tot timpul, întreab-o pe Katherine.

- Și dacă o să începi să mă detești? Întrebă ea.

- E mult mai probabil ca tu să mă detești pe mine - pentru că ești legată de un bărbat mai în vârstă când ar trebui să ieși cu bărbați de vârsta ta. Și pe deasupra, un bărbat mai în vârstă care e un știe-tot egoist și nu se poate abține să nu facă pe șeful.

Julia își dădu ochii peste cap.

- Bărbatul pe care-l iubesc nu e individul pe care l-ai descris. Nu mai e. În plus, e o diferență de numai zece ani între noi.

El zâmbi mânzește.

- Mulțumesc. Nu e musai să stăm împreună, dacă nu vrei. O să-ți fiu vecin. Sigur, dacă nu vrei să vin...

Înghiți în sec și așteptă răspunsul ei.

Julia își aruncă brațele după gâtul lui.

- Sigur că vreau să vii cu mine.

- Bun, șopti el, trăgând-o spre dormitor.

După ce Julia se întoarse la apartamentul ei a doua zi, Gabriel își petrecu după-amiaza lucrând în biroul de-acasă. Tocmai se pregătea s-o sune și s-o întrebe dacă voia să ia cina cu el când îi sună mobilul. Văzând că era Paulina, refuză să răspundă.

După câteva minute, sună telefonul fix. Soneria personalizată îl anunță că apelul venea de la paznicul de jos. Răspunse.

- Da?

- Doamnule profesor Emerson, e o femeie aici care spune că vă caută.

– Cum o cheamă?
– Paulina Grușeva.
Gabriel înjură.
– Spune-i să plece.
Paznicul continuă cu o voce mai scăzută.
– Sigur, dom' profesor. Dar să știți că pare supărată. Și vă strigă numele destul de tare.
– Bine, exclamă furios. Spune-i că vin imediat.
Luă cheile și ieși din apartament, îndreptându-se spre lift și înjurând.

CAPITOLUL 17

Ușurată odată ce i se confirmase intrarea la Harvard, Julia putu să se concentreze cu un elan înnoit asupra disertației. În intervalele când ea și Gabriel erau despărțiți, lucra neobosit, stând ore în șir la bibliotecă sau în garsoniera ei scriind.

Ca răsplată, Gabriel decise s-o ia într-o escapadă în Belize în weekendul de Sf. Valentin. Era o celebrare a dragostei lor, a intrării ei la Harvard și-a altor lucruri pe care Gabriel încă nu era pregătit să i le împărtășească.

În ziua plecării, Julia stătea pe terasa din față a clădirii, verificându-și corespondența. Descoperi o scrisoare de la Harvard, pe care o deschise imediat. Era o ofertă oficială de înscriere în programul doctoral, care includea condițiile cu privire la acceptarea ei în program și cu privire la bursă.

Descoperi de asemenea un plic mare cu emblema Universității din Toronto. Deasupra adresei, expeditorului scria Decanatul pentru Studii Postuniversitare. Rupse grăbită plicul și citi scrisoarea aflată înăuntru. Apoi își târî bagajul până pe Bloor Street, făcând cu mâna unui taxi care s-o ducă până la apartamentul lui Gabriel.

Dădu fuga în hol, trecând pe lângă paznici, și țâșni în liftul care avea s-o ducă la etajul lui. Străbătând împleticit holul, intră cu cheia ei.

– Scumpo?

Gabriel veni spre ușa de la intrare zâmbind.

– Ai ajuns mai devreme. Sunt flatat că n-ai putut sta departe de mine.

Ea îi dădu la o parte brațele întinse spre ea și-i îndesă în mână una dintre scrisori.

– Ce-i asta?

Se uită la scrisoare.

5 februarie 2010

Decanatul pentru Studii postuniversitare Universitatea din Toronto Toronto, Canada

Stimată domnișoară Julianne Mitchell,

Am primit o plângere conform căreia ați fi încălcat Codul de Etică al Universității din Toronto cu privire la chestiuni academice. Ca urmare a acestei plângeri, sunteți rugată să vă înfățișați la Decanat în data de 19 februarie 2010, pentru o discuție preliminară. Șeful Catedrei de Italianistică, domnul profesor Jeremy Martin, va fi de asemenea prezent.

Puteți aduce un însoțitor la această întâlnire. Acesta poate fi un reprezentant al Asociației masteranzilor și doctoranzilor, un membru al familiei, un prieten sau un avocat.

Această întâlnire este una strict informativă și nu constituie o audiere, nici dovada că Decanatul a adoptat vreo poziție privind legitimitatea acuzației.

Vă rugăm să confirmați primirea acestei scrisori și prezența la această întâlnire. Dacă nu luați parte la întâlnire, o anchetă cu privire la plângere va fi inițiată automat.

Cu urări de bine,

Dr. David Aras

Decan, Studii postuniversitare

Gabriel se uită în ochii speriați ai Juliei și încercă să găsească niște cuvinte menite s-o asigure că n-avea motive de îngrijorare – dar nu reuși.

CAPITOLUL 18

Julia văzu o străfulgerare de teamă în ochii lui Gabriel, pentru o clipă doar. Nimic n-o înspăimântă mai mult decât să-l vadă pe Gabriel speriat.

O ajută să-și scoată haina și o îndemnă să se așeze în fotoliul roșu de lângă șemineu. Trăgând de maneta care aprindea focul în șemineu, trecu în camera învecinată. Julia se rezemă de spătarul fotoliului și-și puse mâinile peste față.

– Bea asta.

Îi împinse un pahar în mână.

– Ce e?

– Laphroaig. Scotch.

– Știi că nu-mi place.

– Ia o gură doar, cât să atenueze șocul.

Duse paharul de cristal la gură și bău, simțind cum o ardea alcoolul pe limbă și pe gât. Tușind tare, îi dădu paharul înapoi. Gabriel dădu pe gât restul de scotch și se așeză pe canapea în fața ei.

– Ce e Codul de Etică al Universității cu privire la chestiuni academice? îl întrebă.

– E regulamentul cu privire la orice fel de abateri academice – copiat, plagiat, fraudă academică etc.

– De ce m-ar acuza cineva de fraudă academică?

Gabriel își trecu mâinile peste față.

– Habar n-am.

– Ești sigur?

– Normal că sunt sigur! Crezi că ți-aș ascunde așa ceva?

– Mi-ai ascuns ceva. în noaptea aia când ai lucrat până târziu în birou, n-ai vrut să-mi spui ce...

– Scriam o aplicație pentru un post, o întrerupse el. Greg Matthews m-a sunat în seara în care am luat cina la Auberge. Mi-a propus să aplic la un post cu un grant inclus, dar mi-a zis că aveau nevoie imediat de memoriul meu de activitate. Mi-a luat mai mult decât mă așteptam să-l pregătesc.

– De ce nu mi-ai zis?

El își feri privirea.

– N-am vrut să-ți faci speranțe deșarte. Sunt puține șanse să obțin acel post. N-am gradul de profesor și, fără îndoială, caută persoane cu mai multă experiență. Dar trebuia să încerc – de dragul tău.

– Mi-aș fi dorit să-mi fi spus. Mi-am închipuit tot soiul de lucruri.

El o privi drept în ochi.

– Credeam că ai încredere în mine.
– Sigur că am încredere în tine. În femeile din preajma ta n-am încredere.

– N-ar fi trebuit să-ți ascund c-am aplicat la postul ăsta.

El își târșâi picioarele stânjenit.

– N-am vrut să fii dezamăgită de mine atunci când n-o să-l obții.

– N-o să fiu dezamăgită de tine, Gabriel, decât dacă ai secrete față de mine.

El se strâmbă și se făcu nevăzut în sufragerie. Când se întoarse, își mai turnase un deget de scotch.

– Am o întâlnire cu Jeremy săptămâna asta. Aș putea să-l întreb de tine.

Ea clătină din cap.

– N-ar trebui să te amesteci în chestia asta.

– Ai idee la ce s-ar putea referi plângerea?

– N-am făcut nimic altceva decât să merg la ore și să-mi fac treaba de când am venit aici. Cu excepția faptului c-am avut niște ciocniri cu Christa și acea confruntare cu doamna profesoară Chin – Singer. Crezi că e mâna...?

Gabriel păru să reflecte o clipă asupra acestei ipoteze.

– Nu cred. A apărut în fața unei comisii disciplinare anul trecut, când Paul Norris a făcut o plângere împotriva ei. Sunt sigur că n-ar vrea să mai aibă de-a face cu ei. Nu ți-e profesoară, așa că de unde ar avea ea habar de activitatea ta academică?

– Nu, n-ar avea de unde.

fulia se opri și pe chipul ei frumos apăru o expresie șocată.

– Crezi că m-o fi acuzat Katherine Pieton de ceva?

– Nu. Ea n-ar face-o fără să-ți ceară o explicație mai întâi. Și m-ar suna pe mine, ca între prieteni.

– Care sunt sancțiunile pentru abateri academice?

– Depinde de gravitatea abaterii. Ar putea fi o muștrare sau nota zero la un examen sau curs. În cazuri extreme, ar putea chiar să te exmatriculeze.

Juliei i se tăie respirația. Dacă era exmatriculată, n-avea să termine masteratul. Și asta însemna că nici Harvardul...

Gabriel o privi țintă.

– Paul ar fi capabil de așa ceva?

- Nu. El vrea să mă ajute, nu să-mi facă rău.

- Violatorul de înger, mormăi Gabriel.

- Dar Christa?

El se foi pe canapeaua de piele.

- E posibil.

Julia îl privi cu ochii îngustați.

- Ce-mi ascunzi?

- Știi deja că e genul care caută sămânță de scandal.

- Ce-a mai făcut Christa, Gabriel? Spune-mi.

El se ridică și începu să se plimbe prin fața șemineului.

- Nu vreau să vorbesc despre asta.

Julia puse mâna pe scrisoarea decanului și-o luă spre ușă.

- Stai, ce faci?

O luă la fugă după ea.

- Te-am avertizat să nu mă minți. Probabil c-ar fi trebuit să fiu mai explicită și să-ți spun că nu poți nici s-o dai cotită.

Își luă haina din debara, trăgând-o grăbită pe ea.

- Nu pleca.

Se uită la el, cu ochii scăpărând.

- Atunci spune-mi care-i faza cu Christa.

El se frecă la ochi cu dosul palmei.

- Bine.

Gabriel o ajută să-și scoată haina și-o conduse înapoi în camera de zi. Ea refuză să se așeze, alegând să rămână în picioare în fața șemineului, cu brațele încrucișate.

- Te șantajează? De-asta i-ai acceptat propunerea de teză?

- Nu chiar.

- Spune-mi odată, Gabriel.

El îi întoarse spatele, uitându-se pe geam la cerul pe care se profilau clădirile orașului.

- Christa Peterson m-a acuzat de hărțuire sexuală.

CAPITOLUL 19

Julia se uită la Gabriel cu ochii mari.

- Poftim?

- Christa a depus o plângere la persoana care monitorizează cazurile de hărțuire sexuală, care i-a trimis-o mai departe lui Jeremy. De-asta trebuie să mă întâlnesc cu el săptămâna asta.

Tremurând, Julia se lăsă să cadă în fotoliul de catifea roșie.

- Când ai aflat?

Un mușchi zvâcni pe maxilarul colțuros al lui Gabriel.

- M-a sunat acum câteva zile.

- Acum câteva zile?

Ea încleștă din dinți.

- Cât aveai de gând să aștepti până să-mi spui?

- N-am vrut să ne strice vacanța în Belize. Voiam să-ți spun la întoarcere. Îți jur.

Julia se uită furioasă la el.

- Credeam că nu mai avem secrete unul față de altul.

- Nu era un secret - voiam doar s-apuci să te relaxezi câteva zile înainte să-ți dau vestea proastă.

Oftând, se întoarse spre ea.

- De ce te-ar acuza Christa de hărțuire? Ea te-a hărțuit pe tine!

- Nu știu detalii legate de acuzațiile ei. Ar fi trebuit să fac eu o plângere, dar n-am vrut să atrag atenția.

- Ce ne facem?

Gabriel privi hotărât focul din șemineu.

- O să-mi sun avocatul și o să ne asigurăm că vom rezolva cu amândouă acuzațiile. Rapid.

Julia se ridică și-i cuprinse mijlocul cu mâinile, ascunzându-și fața în puloverul lui.

* * *

- Ce mai e, Emerson? Sunt în pat cu o funcționară tânără și sexy de la o firmă de avocatură concurentă.

John Green răspuse la mobil în timp ce din fundal se auzeau chițaieli și chicoteli pițigăiate.

- Trage-ți fermoarul, John. O să dureze.

Avocatul înjură, acoperind telefonul cu o mână.

- Să nu pleci, scumpete, îi spuse tovarășei de nebunii înainte de a se îndrepta spre baie, îmbrăcat doar într-un slip roșu.

– Deja mă ocup de acuzația de hărțuire sexuală, Emerson. Nu-i nevoie să mă bați la cap. Eram pe punctul să am cea mai mișto partidă din viața mea.

– Nu de asta te-am sunat.

Gabriel îi rezumă scrisoarea pe care o primise Julia de la decanat.

– Nu pot s-o ajut pe prietena ta.

Gabriel începu să protesteze spumegând, dar John îl ignoră.

– Uite ce e, dacă te cheamă pe tine pentru hărțuire sexuală și pe fetița – ăă – prietena ta legat de nu știu ce abatere academică, îmi pun Porsche-ul la bătaie că există o legătură între cele două plângeri. I-ai spus să nu pomenească de tine în conversația ei cu decanul?

Gabriel încleștă din dinți.

– Nu.

– Păi, ar cam trebui. Nu vrei să fii amestecat în cine știe ce din cauza ei. Ai destule probleme pe cap.

Profesorul inspiră și expiră chinuitor de încet.

– Nu am obiceiul să mă lepăd de prietenii mei, cu atât mai puțin de Julianne. E limpede? Sau trebuie să-mi caut alt avocat?

– Bine. Dar are nevoie de propriul ei avocat. Dacă există vreo legătură între aceste două acuzații, ar putea crea un conflict de interese pentru mine. Și cred că le-am putea trezi suspiciuni celor de la facultate, dacă vă reprezint pe amândoi.

– Bine! spuse Gabriel furios. Pe cine-mi recomanzi?

John se gândi o clipă.

– Ți-aș recomanda-o pe Soraya Harandi. Lucrează la una dintre firmele de pe Bay Street și a reprezentat angajați ai facultății împotriva Universității cu alte ocazii. Am avut o relație cu ea acum câțiva ani și mă urăște de moarte. Dar se pricepe la ce face.

Mormăi în telefon, aparent întinzând mâna după BlackBerry.

– Îți trimit prin sms datele ei de contact. Spune-i prietenei tale s-o sune la birou pe Soraya și să-i explice situația secretarei ei. Sunt sigur că nu va scăpa ocazia.

– Care-i riscul ca vreuna dintre aceste plângeri să aibă... consecințe negative?

- Habar n-am. E posibil ca Universitatea să inițieze o anchetă și să respingă ambele acuzații. Dar n-o lăsa să se ducă la întâlnire fără un avocat, sau chestia asta s-ar putea întoarce împotriva amândurora.

- Mulțam, John.

în glasul lui Gabriel se citea sarcasmul.

- Între timp, aș vrea să-mi faci o listă cu tot – absolut tot – ce-ar putea fi relevant pentru acuzația de hărțuire. Orice fel de dovadă ar putea prezenta ea, cum ar fi e-mailuri, sms-uri, mesaje și fotografii. Trimite-mi tot și o să încep să mă uit peste ele. Și trimite-mi și tot ce-i legat de prietena ta. Nu-mi place să spun: *Ți-am zis eu*, Gabriel.

Dar ți-am zis. Universitatea are o politică de toleranță zero cu privire la relațiile dintre profesori și studenți, ceea ce înseamnă că pot s-o exmatriculeze pe prietena ta și să te concedieze pe tine. Să sperăm că nu există nicio legătură între cele două plângeri și că cineva a pârât-o că n-a returnat niște cărți la bibliotecă.

- E întotdeauna o plăcere să vorbesc cu tine, zise Gabriel pe un ton glacial.

- Dacă n-ai gândi cu mădularul, n-ar trebui să vorbești cu mine. Sper doar că prietena ta a meritat, pentru că, dacă se duce naibii totul, o să se dovedească o partidă foarte scumpă.

Până să apuce John să-și ia rămas-bun, Gabriel dădu cu telefonul de perete, privindu-l cum se face țândări, căzând pe parchetul din lemn masiv. Apoi inspiră de câteva ori adânc, astfel încât să o poată convinge pe Julia c-ar trebui pur și simplu să se bucure de vacanță.

* * *

În aceeași după-amiază, domnul decan David Aras stătea în biroul lui de pe St. George Street, uitându-se surprins la telefon. De obicei, secretara lui era mult mai eficientă în a cerne apelurile care-i erau adresate. Dar doamna profesoară Katherine Pieton era perseverența întruchipată și de obicei obținea ceea ce-și dorea. În acest caz, asta însemna o convorbire cu decanul pentru studii postuniversitare de la Universitatea din Toronto.

Ridică receptorul și apăsă pe buton.

- Bună ziua, doamna profesoară. Cărui fapt îi datorez această plăcere?

- Nu e nicio plăcere, David. Vreau să știu de ce am primit o scrisoare de la biroul tău prin care mi se solicită să apar la unul din procesele tale staliniste.

David strânse din buze ca să nu-i zică vreo două. Era o celebritate, era mai în vârstă și era fepieie. N-avea de gând s-o înjure.

(Decât în lituaniană. Poate.)

- Trebuie să vă pun câteva întrebări. Va dura maxim zece minute și apoi veți putea să plecați, îi răspunse curtenitor.

- Aiurea. Îmi ia zece minute să cobor treptele din fața casei iarna. O să-mi ia o veșnicie să vin pe jos până la biroul tău. Vreau să știu la ce fel de întâlnire sunt somată să vin și de ce, sau refuz să vin. Nu putem să ne petrecem cu toții după-amiezile lăsându-ne secretarele să răspundă la telefon și să ne răsfete cu cafea cât timp clocim noi metode de a le face altora viața amară.

Decanul își dresе glasul.

- S-a înaintat o plângere la adresa masterandei pe care o supervizați.

- Domnișoara Mitchell? Ce fel de plângere?

Foarte pe ocolite, îi explică natura plângerii primite.

- Asta-i culmea! Ai cunoscut-o măcar?

- Nu.

- E o plângere absurdă împotriva unei studente nevinovate și conștiințioase. Și e nevoie să-ți amintesc, David, că nu e prima dată când o masterandă cu rezultate bune e ponegrită dinaintea Universității?

- Sunt conștient de acest lucru. Dar există chestiuni legate de această problemă pe care nu le pot discuta cu dumneavoastră. Vreau să vă pun câteva întrebări referitoare la interacțiunea dumneavoastră cu domnișoara Mitchell. Atâta tot.

- N-am de gând să dau niciun pic credibilitate unei vânători de vrăjitoare îndreptate împotriva masterandei mele.

David se încruntă la ea prin telefon.

- Fără mărturia dumneavoastră, e foarte posibil să se comită o mare nedreptate. S-ar putea să fiți exact persoana de care avem nevoie spre a salva reputația domnișoarei Mitchell.

- Ce aiureală! E de datoria ta să te asiguri că se face dreptate. Sunt surprinsă c-ai luat o asemenea plângere în serios. Foarte surprinsă. Și nu te mai încrunta așa, David. Te aud cum te îmbufnezi și nu-mi place.

Decanul își reține o înjurătură în lituaniană.

- Doamna profesoară Pieton, refuzați să-mi răspundeți la întrebări?

- Ești tare de urechi? Sau setea ta de putere ți-a încetinit neuronii? Am zis că refuz să cooperez. Nu mai sunt angajată universității. M-am pensionat. Mai mult, voi ridica această problemă diseară la cina pe care o s-o iau cu rectorul. Sunt sigur că el și invitații lui vor fi foarte interesați să afle cum acționează administrația propriei lui universități. Și, apropo, dineul e în cinstea lui Mary Asprey, roman-ciera. Ca fostă absolventă, știu că e profund interesată de activitățile facultății, în special de manevrele patriarhale. Mă întreb ce părere va avea despre asta.

Și, fără să mai zică altceva, doamna profesoară Pieton îi închise.

* * *

Când Gabriel și Julia sosiră în sfârșit la complexul Turtle Inn din Belize, era seara târziu și răsăriseră deja stelele. Julia explorează camerele - un bungalou privat pe o plajă izolată - în timp ce Gabriel comanda ceva prin room service.

Pereții bungaloului erau complet albi, cu excepția unui șir de lambriuri înalte, din lemn de tec, care se deschideau și dădeau spre terasa acoperită. Tavanele erau dintr-un amestec de bambus și stuf, și în mijlocul camerei trona un pat mare, înconjurat de o plasă de fânțari. Julia fu fermecată mai ales de baia și de dușul în aer liber, aflate pe o verandă laterală.

În timp ce Gabriel se războia la telefon cu personalul, Julia se dezbracă rapid și făcu un duș. Spațiul nu era complet închis și, de la duș, avea vedere la ocean. Dar, dat fiind că se întunecase și erau pe o plajă privată, nu risca să fie surprinsă de nimeni, în afara iubitelui ei.

- Ne vor aduce cina cam într-o oră. Îmi pare rău c-o să dureze așa mult.

Gabriel se lînse pe buze, văzând-o pe Julia în halatul de baie.

El se schimbbase într-o cămașa albă de in, aproape deschiat , cu m necile suflecate care  i dezgoleau antebrățele. Purta pantaloni kaki, suflecați și ei, lăsând să i se vadă picioarele goale.

( n treacăt, trebuie spus că p n  și picioarele lui erau sexy.)

– Vrei să facem o plimbare pe plajă?

– Cred c-aș prefera să facem altceva.

Z mbind, îl trase spre pat și-l împinse blând, făcându-l să se așeze pe margine.

El o prinse de cordonul halatului.

– Eu aș fi mulțumit doar să mă relaxez. A fost un drum lung.

După expresia lui se vedea că vorbește serios, ceea ce o cam surprinse.

– Mi-e dor de tine,  i șopti Julia răgușit.

El o trase între genunchi și-și lăsă mâinile pe fundul ei.

– Am putea să tragem un pui de somn înainte de cină. Nu ne zorește nimeni.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Gabriel, vreau să faci dragoste cu mine. Dacă vrei să mă refuzi, doar spune-mi.

El z mbi cu gura p n  la urechi, încântat la culme.

– Nu te-aș refuza niciodată, domnișoară Mitchell.

– Bun. Dați-mi cinci minute, domnule profesor Emerson.

El se lăsă pe spate, fără a-și ridica picioarele de pe podea, încrederea proaspăt descoperită a Juliei era extrem de ispititoare. Cu o singură propoziție, îl excitase așa tare, că deja tânjea după ea.

După ceea ce păru o veșnicie, deși trecuseră de fapt doar câteva minute, Julia ieși din baie purtând darul lui de la Crăciun. Satinul negru punea în evidență nuanțele de crem și trandafiriu ale pielii ei, în timp ce corsetul în sine făcea sânii ei să pară mai plini și mijlocul ei mai subțire. Gabriel nu putu să nu admire silueta pe care i-o  nf țișea ea acum, având forma des v rșit  a unei clepsidre.

Ochii lui priviră lacom chiloței negri de dantelă, foarte firavi, combinați cu ciorapi de mătase neagră, susținuți de un portjartier.  n sfârșit, încununarea ținutei ei, în picioare purta o pereche de pantofi negri cu toc.

Gabriel fu gata să facă un atac de cord când dădu cu ochii de pantofi.

– Bonsoir, Professeur. Vous allez bien? susură Julia.

îi luă o clipă să-și dea seama de ce optase ea pentru această limbă, la cât de fascinat era de silueta și de încălțăminte ei.

Julia avea pe cap bereta lui.

Când se uită în sfârșit în ochii ei, Julia îl văzu înghițind în sec. Ea schiță o expresie provocatoare, făcând botic, și-și scoase bereta, aruncând-o spre el. După ce el o aruncă într-o parte, ea începu să se apropie încet, foarte încet, de pat.

– Îmi place foarte mult cadoul meu de Crăciun, domnule profesor.

Gabriel înghiți, nereușind să scoată o vorbă.

– Ai văzut cum e la spate?

Făcu o piruetă, privindu-l peste umăr.

El întinse un deget spre a atinge șireturile cu care se lega corsetul, lăsându-și mâna în jos, până în dreptul chiloțelilor care-i decupau posteriorul obraznic.

– M-ai tachinat destul, domnișoară Mitchell. Treci încoace.

O trase spre el, sărutând-o cu patimă.

– O să-mi desfac pe îndelete cadoul – cu excepția pantofilor. De dragul tău, sper că sunt comozi.

După ce bătu la ușă zece minute, chelnerul care venise cu cina trebui s-o ia înapoi în bucătărie, așteptând noi instrucțiuni.

Așteptă zadarnic.

* * *

Cu mult după miezul nopții, în cameră pluteau acorduri suave – noul playlist al lui Gabriel, care includea melodii de Sarah McLachlan, Sting și Matthew Barber. Julia era întinsă pe burtă într-o învolburare de cearșafuri de ip, somnoroasă și satisfăcută. Spatele ei era dezvelit până la gropițele de deasupra rotunjimii feselor.

Gabriel așezase cu dichis o parte din cearșaf peste fundul ei și-și scosese aparatul foto. Stătea lângă pat, făcând poză după poză, până când ea căscă și se întinse, ca o pisică somnoroasă.

– Ești superbă, spuse el, lăsând aparatul la o parte ca să se așeze lângă ea.

Ea se uită la el cu ochii mari, luminoși, în timp ce el își lăsa degetele să alunece pe șira spinării ei, zâmbind apoi melancolic.

– Când iubești ceva, nu-i vezi defectele.

– Bănuiesc că așa e. Dar tu chiar ești frumoasă.

Ea se întoarse spre a-l vedea mai bine, strângând o pernă la piept.

– Dragostea face ca totul să fie frumos.

El își întinse buzele, într-un gest familiar. Mâna lui se opri la baza coloanei ei, chiar deasupra gropițelor.

Ea citi întrebarea nerostită în ochii lui.

– Da, Gabriel, ești frumos în ochii mei. Cu cât te cunosc mai bine, cu atât mai limpede văd ce fel de om ești de fapt și cu-atât mai frumos devii în ochii mei.

El o sărută, sărutul blând, recunoscător, al unui adolescent care tace curte unei fete, și-și trecu degetele prin părul ei lung, șaten.

– Mulțumesc. Ți-e foame, nu-i așa?

– Da.

Se uită înspre ușă.

– Cred că am ratat cina pentru că ne ospătam cu – ăă – alte chestii.

– Și ce mai ospăț a fost, domnule profesor. Măcar avem un coș cu fructe.

Julia se ridică în capul oaselor, înfașurându-și cearșaful în jurul pieptului, în timp ce el se îndreptă spre coșul mare aflat pe măsuta de cafea. Găsi un briceag în bucătărioară, schimbă muzica și veni cu un mango în pat.

– Trebuia să adaptez cântecul la fruct, spuse, cu o scânteie în ochi. Acum întinde-te.

Ea simți că inima începea să-i bată mai repede.

– N-ai nevoie de ăsta.

Cu un gest îndrăzneț, îi dădu cearșaful la o parte. Acum erau amândoi dezbrăcați.

– Cine cântă?

– Bruce Cockburn.

Începu să taie încet fructul, măsurând din priviri trupul Juliei.

Ea îi aruncă o privire întrebătoare.

– Un prânz dezgolit?

– Mai curând o gustare nocturnă dezgolită.

Cu degete îndemânatic, tăie o felie din fruct, lăsând suc să-i curgă de pe degete peste abdomenul ei. Julia ridică din sprânceană.

– Hmmm.

El se uită la suc cu o expresie poznașă.

– Va trebui să fac ceva în privința asta.

Ea deschise gura când el se aplecă spre ea s-o hrănească.

– Ai un fetiș cu hrănitul, îi spuse, lingându-se pe buze și întinzându-se să mai ia o bucată.

El se aplecă dinaintea ei ca și cum facea o plecăciune, scoțând limba spre a aduna stropii de pe pântecul ei.

– Poftim? o întrebă.

Julia gemu ceva incoerent.

– Nu e atât un fetiș, cât un act care îmi produce bucurie. Îmi place să am grijă de tine și e ceva senzual în a împărți mâncarea cu femeia iubită.

Îi ocoli buzele spre a o săruta pe umăr, gustându-i pielea cu vârful limbii. Retrăgându-se, mai tăie o felie de fruct. Câțiva stropi căzură, precum lumina soarelui în formă lichidă, pe sânul ei stâng.

– La naiba. Iartă-mi neglijența.

Își lăsă mâna lipicioasă să alunece de-a lungul coastelor ei, tachi-nând una din zonele lui erogene preferate, înainte de a-și lăsa buzele pe pieptul ei.

– Mă omori cu zile, reuși să îngaime ea în timp ce gura lui umedă poposea peste sfârțul ei.

– Parcă-mi amintesc că ți-am spus și eu chestia asta o dată. Și mi-ai promis că va fi o moarte minunată.

Julia deschise gura, semn că mai voia o bucată.

– Ar fi trebuit să spun o moarte lipicioasă.

El îi puse o bucată de mango pe limbă, mângâindu-i buza de jos cu policarul.

– M-am ocupat eu de asta. Nu-ți fa griji.

Fără vreun avertisment, ea se mișcă, încălecându-l și punându-și mâinile de-o parte și de alta a feței lui, trăgându-l spre ea. Se

sărutară cu patimă un răstimp, apoi ea îi luă fructul și cuțitul din mână și luă o felie în gură, ispitindu-l.

El îi aruncă o privire înfierbântată, lipîndu-și buzele de ale ei și trăgându-i fructul din gură cu dinții.

– Mmmmm, zumzăi ea. Apropo, nu cred c-am apucat să văd înregistrarea cu întâlnirea noastră de la muzeu.

Îi stoarse blând o bucată de mango pe piept și începu să sărute și să-i sugă pielea, urmând dâra de stropi.

– Ăă... ăă, Gabriel nu reușea să-și găsească cuvintele. Eu am văzut-o. E ceva incendiar.

– Serios?

Se lăsă pe spate și începu să mănânce leneș o bucată de fruct în fața lui, lingându-se încet pe degete.

– O să ți-o arăt mai târziu.

O îmbrățișă, plimbându-și mâinile pe spattele ei. Apoi, când nu se mai putu abține, aruncă totul la o parte ca s-o ia pe sus în brațe.

– Unde mergem? întrebă Julia, ușor alarmată.

– Pe plajă.

– Dar suntem dezbrăcați.

– E o plajă privată.

O sărută pe vârful nasului și-o duse până aproape de apă.

– O să ne vadă cineva, protestă ea în timp ce el pășea în mare.

– E doar un firicel de lună. Oricine ar trece ți-ar vedea doar silueta. Și ce priveliște ar avea!

O sărută îndelung și apăsă, venerându-i chipul și gâtul cu buzele în timp ce marea în flux vălurea blând în jurul lor. Apoi o lăsă pe picioarele ei spre a-și lipi fiecare părticică a trupului lui de al ei.

– Vezi ce bine ne completăm?

Tonul lui era imperios.

– Ne potrivim de minune.

Adunară apă sărată în palmele ținute căuș, spălându-se unul pe celălalt. Julia nu rezistă și se aplecă să-i sărute tatuajul, savurând combinația dintre gustul apei de mare și aroma pielii lui.

El începu s-o sărute pe gât și ea îi simți zâmbetul pe piele.

– Ai văzut vreodată filmul De aici în eternitate?

– Nu.

– Atunci trebuie să-ți fac cunoștință cu el.

O luă de mână și-o conduse spre plajă, culcându-se pe nisip.

– Te rog, îmi făcu semn, îmbiind-o să se întindă peste el.

– Aici?

Ea simți că-i sare inima din piept.

– Da, aici. Vreau să fiu în tine, dar nu vreau ca nisipul să te zgârie pe piele.

Gabriel o trase în jos și buzele lui le căutară cu nesaț pe ale ei, în timp ce valurile se spărgeau agale la picioarele lor. Glasurile lor se înălțară în țipete de plăcere sub luna palidă și zâmbitoare.

* * *

În dimineața următoare, o furtună tropicală străbătu zona. În timp ce stropii de ploaie băteau în acoperișul bungaloului, cei doi făcură dragoste pe îndelete în patul acoperit de plasa de țânțari. Dansul ploii le inspira propriul ritm.

Când erau amândoi pe deplin satisfăcuți, Gabriel propuse să facă o baie în cada mare de pe verandă, după ce asudaseră și după atâta umiditate. Instalându-se comod, înconjurată de spuma cu aromă de vanilie, Julia se rezemă de pieptul lui, în timp ce el o înconjura cu brațele. Când era în brațele lui, aproape că uita de problemele care-i așteptau în Toronto.

Se simțea în siguranță cu Gabriel. Nu din cauză că era un bărbat puternic, deși averea lui îi dădea o oarecare putere. Avea de-a face cu felul cum îi înfruntase pe cei care-o hărțuiau – mai întâi pe Christa și apoi pe Simon. Și cu faptul că îl făcuse cu ou și cu oțet pe tatăl ei pentru că o neglijase o viață întreagă.

Vulnerabilitatea pe care o împărtășesc îndrăgostiții îi era bine cunoscută Juliei acum. Cunoștea goliciunea și intimitatea, dorința și nevoia mistuitoare, precum și satisfacția cea mai profundă. Dar știa de asemenea că Gabriel o iubea și dorea s-o protejeze. În brațele lui, se simțea în siguranță, pentru prima dată în viață.

– Diminețile de sâmbătă erau preferatele mele când eram mic.

Gabriel îi întrerupsă reveria cu o voce melancolică.

– De ce?

– Mama nu mai știa de ea atunci. Puteam să mă uit la desene animate. Asta era înainte să ne taie cablul.

Schiță un zâmbet firav și Julia încercă să nu izbucnească în plâns, imaginându-și-l pe Gabriel băiețel, un băiețel trist ale cărui singure momente de fericire erau câteva ore de desene animate.

– Obişnuiam să-mi fac singur micul dejun. Cereale reci sau pâine prăjită cu unt de arahide.

Clătină din cap.

– Când rămâneam fără lapte, ceea ce se întâmpla adesea, foloseam suc de portocale.

– Cum era?

– Oribil. Nici măcar nu era suc de portocale adevărat – era Tang, de la plic.

O mângâie absent pe păr.

– Sunt sigur că un psihiatru ar avea multe de zis despre legătura dintre copilăria mea și pasiunea mea pentru lucruri fine.

Mânată de un impuls, Julia își aruncă brațele după gâtul lui, stârnind un talaz care se revărsă peste marginea căzii.

– Hei, ce-i cu asta?

Ea își îngropă fața în umărul lui.

– Nimic. Doar că te iubesc așa tare, că doare.

El o îmbrățișă blând.

– Toate astea s-au întâmplat acum treizeci de ani. Grace mi-a fost o mamă mult mai bună. Regret că n-am fost lângă ea când a murit. N-am apucat să-mi iau rămas-bun.

– Știa, Gabriel. Știa cât de mult ai iubit-o.

– Cred că tu ai avut o copilărie mult mai dureroasă.

Ea scânci în umărul lui, dar nu spuse nimic.

– Dacă răutatea îi faci pe oameni urâți, mama ta trebuie să fi fost hidoasă. Maică-mea m-a neglijat și era indiferentă, dar n-a fost niciodată crudă.

El făcu o pauză, întrebându-se dacă ar trebui să abordeze subiectul pe care îl evitau amândoi de la începutul vacanței.

– Odată ce-am cunoscut-o mai bine pe Christa Peterson, mi s-a părut urâtă. Îți sunt dator pentru că m-ai împiedicat să mă culc cu ea. Deși aș vrea să cred că până și beat aș fi avut gusturi mai bune.

Julia se dădu înapoi un pic, jucându-se cu o şuviță de păr.

El îi ridică bărbia, silind-o să-i întâlnească privirea.

– Spune-mi ce-ai pe suflet.

-
- Nu-mi place să mi te imaginez cu Christa.
 - Atunci e un mare noroc că m-ai salvat de ea.
 - Încearcă să-ți distrugă cariera.
 - Adevărul va ieși la iveală. Ai zis chiar tu că Paul a auzit-o exprimându-și aspirațiile legate de mine. Sper că va fi eliminată din program și vom scăpa amândoi de ea.
 - Nu-i doresc să pice, zise Julia încet. Atunci aș fi la fel de urâtă ca ea, bucurându-mă de necazul ei.
 - Expresia lui deveni înverșunată.
 - A fost rea cu tine nu doar o dată. Ar fi trebuit s-o ocărăști când ai avut ocazia.
 - Sunt prea bătrână ca să arunc jigniri oamenilor, indiferent dacă o merită sau nu. Nu mai s,untem la grădiniță.
 - Gabriel îi bătu vârful nasului cu degetul.
 - Și de unde-ai cules înțelepciunea asta? din Sesame Street?
 - Binefacerile unei educații catolice, murmură ea. Sau poate și-un pic de Lillian Hellman.
 - El încreți din sprânceană.
 - Ce vrei să spui?
 - Lillian Hellman a scris o piesă numită Vulpițele. În piesa asta, o fată îi spune mamei ei că unii oameni mănâncă țărână ca lăcustele și alții stau pe margine și se uită. Ea îi promite că n-o să mai stea pe margine să se uite. În loc să stăm și să ne uităm la urâtenia Christei, trebuie să-i opunem o forță mai puternică, cum ar fi mila.
 - Oamenii te subestimează, Julianne. Chiar și-așa, mă întristează când oamenii nu-ți acordă respectul pe care-l meriți.
 - Julia dădu din umeri.
 - Vor exista întotdeauna oameni precum Christa în lume. Și uneori, devenim și noi asemenea oameni.
 - El își lăsă bărbia pe umărul ei.
 - M-am răzgândit în privința ta.
 - Da?
 - Nu ești o adeptă a lui Dante, ești franciscană.
 - Ea râse.
 - Mă îndoiesc că franciscanii ar vedea cu ochi buni faptul că fac sex fără a fi măritată, într-o cadă, în aer liber.
 - El își lipi buzele de urechea ei.
-

- Promiți?

Julia scutură din cap și-i mângâie sprâncenele, una câte una.

- Îmi place să mi te imaginez băiețel, drăgălaș și curios.

El pufni.

- Nu știu cât de drăgălaș eram, dar curios sigur eram. Mai ales cu privire la fete.

Se aplecă s-o sărute, iar când buzele lui se desprinseseră de ale ei, Julia zâmbi.

- Vezi? Orice băiat care sărută așa trebuie să aibă și ceva bun. Sfântul Francisc mi-ar da dreptate.

- Îmi pare rău s-o spun, dar scumpul tău sfânt Francisc n-avea întotdeauna dreptate. E un pasaj în Infernul în care se ceartă cu un drac pe sufletul lui Guido da Montefeltro. Îl știi?

Julia clătină din cap, așa că Gabriel îi recită pasajul în italiană.

*Francesco venne poi com'io fu morto,
per me; ma un d'i neri cherubini li disse:*

„Non portar: non mi far torto.

*Venir se ne dee giu tra' miei meschini
perche diede'l consiglio frodolente,
dai quale in qua stato li sono a' crini;
chassolver non si puo chi non si pente,
ne pentere e volere insieme puossi
per la contradizion che noi consente.“*

*Iar când murii, veni Francisc al meu,
ci-un negru heruvim în drum îi stete
și-a zis : „îmi faci nedrept! Să-l lași să-l ieu*

*să meargă-n Iad la servii mei, căci dete
un sfat mișel în care-o fraudă sta,
iar eu de-atunci îi stau cu mâna-n plete!*

*Pe cel ce nu-i căit nu-l poți ierta,
și-a se căi și-n rău păstrându-și placul
nu poți, că-i contradicția-n calea ta.*

– Așa că, vezi tu, Julia, chiar și Sfântul Francisc s-a înșelat uneori în privința unor oameni. A crezut că sufletul lui Guido trebuia să ajungă în Paradis.

– Da, dar e tipic pentru Francisc să creadă ce e mai bun despre cineva – să creadă că Guido se căia sincer și să lupte pentru sufletul lui, protestă Julia. Chiar dacă până la urmă s-a înșelat.

– Sfântul Francisc s-a dat bătut prea repede.

– Crezi?

Gabriel o privi atent.

– Dacă eu aș vrea să ajung la sufletul tău, toți heruvimii negri din iad n-ar reuși să mă țină departe de tine.

Julia simți un fior pe șira spinării.

– Aș fi făcut orice spre a te izbăvi.

Vocea și expresia lui erau grave.

– Chiar dacă asta ar fi însemnat că trebuie să-mi petrec viața veșnică în iad.

* * *

Gabriel și Julia și-au petrecut ultima zi de vacanță intrând și ieșind din ocean. Au făcut plajă, apoi s-au relaxat la umbră cu o bere și un cocktail cu umbreluță. Julia picotea în șezlong, cu pălăria ei mare și pleoștită aruncată pe nisip lângă ea.

Lui Gabriel îi plăcea s-o privească în timp ce dormea – felul în care pieptul i se ridica și cobora în ritmul respirației. Felul în care buzele i se deschideau din când în când, slobozind câte un suspin. Părea atât de liniștită. Gabriel era convins că Grace ar fi fost foarte fericită că el și Julianne erau un cuplu. Fără îndoială deja l-ar îmboldi să-i pună un inel pe deget Juliei și să aleagă servicii de masă.

Avusese nenumărate momente în timpul minivacanței lor de Sfântul Valentin în care-și dorise să îngenuncheze dinaintea ei și s-o ceară în căsătorie. Dar nu numai că își făcea griji pentru că ar fi fost un clișeu, își făcea griji pentru viitorul ei. Probabil c-aveau să fie implicați cât de curând într-un scandal care putea pune în pericol cariera lui și putea compromite intrarea ei la Harvard.

Chiar dacă plângerea împotriva ei ar fi fost investigată și respinsă, Julia trebuia să se poată concentra pe terminarea masteratului fără alte griji pe cap. Era sigur că ea-și dorea să se bucure de experiența academică de la Harvard fără stresul de a planifica o nuntă. Și mai era și problema a ceea ce urma să facă el – dacă putea să-și ia un an sabatic. Altfel zis, dacă avea să iasă nevătămat după acuzația de hărțuire înaintată de Christa Peterson.

În ciuda faptului că vorbele *Căsătorește-te cu mine* îi stătură pe limbă nu doar o dată, își mușcă limba. Avea să găsească momentul și locul potrivit pentru o cerere în căsătorie. Locul trebuia să fie livada lor, sacră pentru amândoi. Ca să nu mai spună c-ar fi fost politic să-l anunțe pe Tom de intențiile lui înainte de a aborda subiectul cu Julianne. Fără îndoială, își dorea s-o facă soția lui. Și, orice aveau să aducă lunile următoare, avea s-o facă a lui.

Mai spre seară, Gabriel se simți inundat de emoție, efectul atâtor reflecții și al plăcerii pe care o simțea întotdeauna în compania lui Julianne. Tocmai se întorseseră de la restaurantul complexului. Julia voise să intre la baie să se demachieze, dar el o prinse de mână și-o conduse, fără cuvinte, în pat.

O sărută blând și începu s-o dezbrace, cu ochii scânteindu-i de dorință și adorație. O dezbracă pe îndelete, venerându-i umerii arcuiți, brațele și pielea dezvelită, făcându-i promisiuni înflăcărâte, în timp ce ea se arcuia sub atingerea lui.

O trase călare peste el, uitându-se la ea cu un amestec de dorință și mirare. Ea-și mișcă șoldurile, tachinându-l un pic, închizând ochii și lăsând emoțiile să înece orice altceva.

După câteva minute, Gabriel o întoarse pe spate și-i îngenunche între picioare. Ea scoase un țipăt când el o pătrunse.

El se opri.

– Ești bine?

– Mmhmhm, gemu ea. Doar că m-ai luat prin surprindere.

Își lăsă mâinile pe spatele lui, îndemnându-l să continue.

Lui Gabriel îi plăcea s-o aibă deasupra, știa. O privea cu adorație, atingând-o și tachinând-o. O lăuda pentru cât era de sexy, știind că, până și după câteva luni, ea se simțea încă un pic stingherită când

era într-o poziție atât de expusă. Julia era surprinsă că schimbase poziția, acoperind-o cu trupul lui, cu buzele pe gâtul ei, dat fiind că o savuraseră deja de mai multe ori.

După încă vreo câteva sărutări, el își lipi mâna de fața ei, cu ochii întunecați, cu o expresie disperată.

– Gabriel?

Julia îi studie chipul.

El închise ochii și clătină din cap, deschizându-i apoi.

Julia rămase cu gura căscată, șocată de ce văzu în ochii lui – neîncredere în sine, pasiune, speranță, dorință și nevoie. Își lăsa capul pe spate din când în când, scoțând gemete de plăcere.

– Am nevoie de tine, șopti el, cu buzele lipite de gâtul ei, mișcându-se într-un ritm accelerat, febril, apropiindu-se de climax. Nu pot să te pierd.

Răspunsul Juliei fu înghițit de o serie de gâfâituri, pe măsură ce se apropia și ea de extaz.

– Ah, ah, futu-i! Înjură Gabriel când ajunsese la orgasm, știind că Julia încă nu atinsese acel punct.

Încercă să se miște în continuare, sperând că ea avea să-i urmeze exemplul, dar asta nu s-a întâmplat.

– La naiba. Iartă-mă.

Își ascunse fața în umărul ei.

– Nu-i nimic. M-am simțit bine.

Își împleti degetele în părul lui, trăgându-l în joacă, și apoi îl sărută.

– Și mă bucur că tu ai avut orgasm.

Lui îi scăpă un mormăit spăsit. Veni lângă ea și începu s-o mângâie între picioare, dar Julia își strânse genunchii.

– Nu-i nevoie să faci asta.

Ochii lui scăpărau hotărâți.

– Ba da. Dă-mi voie.

Ea îl opri.

– N-o să mă pierzi dacă, din când în când, nu mă aduci la extaz.

Expresia lui se încorda.

– E stânjenitor.

– Așa e în viață.

Îl sărută pe nas.

-
- Nu mă aștept să fii perfect, la pat sau în orice altă privință.
 - Mulțumesc pentru asta.

O sărută încet, oftând când ea se desprinse din sărut și i se cuibări în brațe.

- Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să încerc.
- Ei bine, dacă insiști, e ceva ce-ai putea face pentru mine...

Gabriel se mișcă atât de prompt, încât Julia șovăi între șoc și impulsul de a izbucni în râs. Dar, de îndată ce el o atinse, îi pieri râsul.

* * *

Mai târziu în cursul serii, Gabriel era întins pe spate în mijlocul patului, sub plasa de țânțari. Julia stătea cu capul chiar mai jos de pectoralii lui, cu brațul înfășurat în jurul mijlocului lui.

- Ești fericită?

Vocea lui răsună în camera luminată doar de lumânări, în timp ce degetele lui o mângâiară pe creștet, coborându-i pe gât.

- Da. Tu?

- Mai mult decât am crezut vreodată c-aș putea fi.

Julia zâmbi la pieptul lui și sărută o porțiune de piele.

- Lucrurile parcă... s-au schimbat de când ne-am întors din Italia, insistă el, mângâind-o în continuare pe gât și pe umăr.

- Avem multe motive de recunoștință. Ne avem unul pe celălalt. Eu am confirmarea de la Harvard. Doamna doctor Nicole Nakamura m-a ajutat. Simt că viața mea se așază în sfârșit cum ar trebui să fie.

- Bun, șopti el. Și felul cum facem dragoste, în general, de asta ești mulțumită?

Acum Julia își ridică privirea spre a se uita în ochii lui albaștri, în care citi îngrijorare.

- Sigur.

Râse încet.

- N-o simți?

- Simt că-ți satisfac trupul. Dar trupul nu e totuna cu mintea sau cu inima ta.

Părea stânjenit și Julia se căi pentru că izbucnise în râs.

– Seara asta a fost ieșită din tipare. Dar chiar dacă n-ar fi fost așa, sunt sigură că am rezolva-o noi cumva. Tu ești mulțumit de felul cum facem dragoste? îl întrebă sfioasă.

– Da, foarte mulțumit. Simt o schimbare – simt că legătura dintre noi devine mai profundă.

Ridică din umeri.

– Mă întrebam doar dacă o simți și tu.

– Uneori cred că e un vis. Crede-mă, sunt fericită.

Se ridică să-l sărute și apoi își lăasă capul la loc pe pieptul lui.

– De ce mă întrebi chestiile astea?

– Cum îți imaginezi viitorul?

– Vreau să fiu profesoară universitară. Vreau să fiu cu tine.

Vocea Juliei era scăzută în intensitate, dar extrem de hotărâtă.

El începu să frământa cearșaful între degete.

– N-ai prefera să găsești un bărbat cumsecade care să-ți poată dăruia copii?

– Nu poți să mă întrebi dacă sunt fericită doar ca să mă dai la o parte în clipa următoare.

Când el nu răspunse, Julia îi cuprinse blând bărbia în mână, silindu-l să se uite în ochii ei.

– Nu, nu vreau să găsesc un bărbat cumsecade cu care să fac copii. Vreau să am un copil cu tine.

Gabriel o privi uluit, făcând ochii mari.

– Sincer, nu știu dacă vom ajunge vreodată în punctul în care să fim îndeajuns de sănătoși încât să ne deschidem casa unui copil. Dar, dacă vom ajunge, sunt sigură că vom găsi un băiețel sau o fetiță care să devină copilul nostru. Grace și Richard te-au adoptat pe tine, putem să facem și noi același lucru.

Expresia ei deveni îndurerată.

– Dacă nu cumva o să decizi că nu-ți dorești asta. Sau că n-o dorești cu mine.

– Sigur că te doresc.

Tonul lui era la fel de pătimaș ca privirea lui.

– Aș vrea să-ți fac promisiuni. Dar vreau să așteptăm un pic înainte de a avea acea conversație. Te deranjează lucrul ăsta?

Întinse un deget, jucându-se cu diamantul din urechea ei.

Julia nu avea nevoie de un comentator spre a înțelege semnificația gestului.

– Nu.

– Nu vreau să crezi că orice ezitare din partea mea s-ar datora faptului că nu te iubesc.

Gabriel dădu glas temerii ei nerostite.

– Sunt a ta. Cu totul. Și mă bucur nespun că n-o să fim despărțiți la anul. Gândul de a te pierde era un chin.

El încuviință, semn că înțelegea.

– Acum vino încoace, Julia, ca să te pot venera.

CAPITOLUL 20

– Domnișoară Mitchell.

Femeia înaltă, brunetă, îmbrăcată într-un taior deux-pièces cu pantaloni, intră în biroul de pe colț, dădu mâna cu Julia și se așează în spatele biroului impunător.

Domnișoara Soraya Harandi era de origine iraniană și avea un ten palid, pistruiat, și o coamă de păr negru-albăstrui. Avea buze pline și ochi negri scânteietori. Nu era neapărat frumoasă, dar era genul de persoană care iese în evidență, și Julia rămase uitându-se lung la ea.

Soraya începu să râdă.

Julia se uită imediat la ghiozdanul ei și începu să-și facă de lucru cu el.

– Acum, asta e o chestie pe care nu poți s-o faci în fața decanului. Orice-ar face sau ar zice, nu trebuie să te uiți în altă parte. Asta dă impresia de vinovăție și slăbiciune.

Soraya își împlânzi dojana cu un zâmbet.

– Activitatea de avocat presupune cunoștințe de psihologie, pe lângă cele legate de precedente legale. Acum, ce-ar fi să-mi povestești ce s-a întâmplat până să primești scrisoarea de la decan?

Julia inspiră adânc și-i spuse toată povestea, începând de la momentul când avea șaptesprezece ani până la scrisoarea de la decanat. Omise câteva detalii.

Soraya o ascultă atent, luând notițe pe laptop și încuviințând din când în când. Când Julia își termină povestea, Soraya rămase tăcută o clipă.

– Asta e o poveste de pomină. Dat fiind că decanul n-a dat detalii privind natura plângerii, hai să nu presupunem că e ceva legat de prietenul tău. Deși ar trebui să ne pregătim pentru această posibilitate. Relația ta cu domnul profesor Emerson a fost una consensuală?

– Desigur.

– Ai mai avut vreodată o relație sexuală cu vreunul din profesorii sau asistenții tăi?

– Nu.

– E posibil să te fi sedus doar pentru a se amuza?

– Sigur că nu. Gabriel mă iubește.

Soraya păru ușurată.

– Bine. Mă rog, bine pentru tine personal, s-ar putea să nu fie așa de bine, în funcție de plângere.

– Cum adică?

– Dacă relația voastră a fost una consensuală, atunci Universitatea vă poate sancționa pe amândoi. Dacă ai fost o victimă, atunci ar lua măsuri doar împotriva lui.

– Nu sunt o victimă. Avem o relație și am așteptat până la sfârșitul semestrului înainte să ne combinăm.

– Nu, n-ați așteptat.

Juliei nu-i veni a-și crede urechilor.

– Poftim?

– Conform lucrurilor pe care mi le-ai povestit, aveți o relație amoroasă care a început cam pe la sfârșitul lui octombrie. Ați așteptat până la sfârșitul semestrului să te culci cu el. Dar, având în vedere cum e formulat regulamentul care interzice aceste relații profesor-student, l-ați încălcat. Cine știe despre relația dintre voi?

– Familia lui. Tatăl meu. Și-atât.

– Dar studenta care l-a acuzat pe iubitul tău de hărțuire sexuală? Julia încleștă din dinți.

– Nu știu ce știe. Dar mă urăște.

Soraya își lovi ușor bărbia cu stiloul.

- Dacă ai fi acuzată că ai încălcat regulamentul cu privire la relațiile dintre profesori și studenți, ce fel de dovezi, în afara mărturiei tale, ai putea să aduci că n-ai avut o relație sexuală cu el cât timp i-ai fost studentă?

- De ce crezi că plângerea are ceva de-a face cu Gabriel? Codul de etică academică acoperă situații cum ar fi plagiatul.

- L-am cunoscut pe domnul decan Aras. Nu-și irosește el timpul prețios cu cazuri de plagiat.

Julia se rezemă de spătarul scaunului.

- Oh, Doamne!

- Să sperăm că cineva te acuză de vreo abatere minoră și domnul decan Aras e pur și simplu interesat personal de cazul tău. Dar, pentru orice eventualitate, ce fel de dovezi poți oferi că n-ai făcut sex cu el pentru o notă mai mare?

Julia se înroși toată.

- Hm, ar fi ceva.

- Ce anume?

- Până să plecăm în Italia, eram virgină.

Soraya se uită la ea ca și cum ar fi fost o făptură mitică, de pildă un bărbat heterosexual care știa să deosebească pantofii Manolo Blahnik de cei Louboutin.

- Ai vreo dovadă medicală în acest sens? Cum ar fi o adeve-rință medicală?

Julia se foi stânjenită.

- Nu.

- Atunci n-are rost să aducem vorba de asta. V-a văzut cineva de la facultate împreună pe tine și Gabriel în timpul semestrului?

- Din câte știu, nu. Deși am fost la un club cu sora lui în septembrie.

Soraya își țuguie buzele.

- Să pomenim de faptul că sunteți prieteni de familie nu e o idee bună. Creează un potențial conflict de interese. Și faptul că ai fost văzută în compania lui în public n-a fost o idee prea inspirată, domnișoară Mitchell. Dar, sincer, el e mai vinovat decât tine, pentru c-ar fi trebuit să aibă mai multă minte. Dat fiind că nu știm natura plângerii, strategia noastră ar trebui să se bazeze pe adunarea cât mai multor informații cu putință în cursul întâlnirii, fără a dezvălui

nimic. Asta ne va ajuta să câștigăm timp ca să ne pregătim pentru orice anchetă disciplinară, în caz că va exista una. Să sperăm că nu va fi cazul. La întâlnirea cu decanul, voi vorbi în numele tău. Dat fiind că n-au dezvăluit despre ce fel de plângere e vorba, e posibil să fie o plângere neîntemeiată și ca ei să știe asta. N-o să punem vreascuri pe foc.

Soraya se uită la expresia abătută a Juliei și se încruntă.

– Trebuie să ai încredere. Trebuie să crezi că plângerea e un moft și că n-ai greșit cu nimic. Am mai avut de-a face cu serviciul juridic al Universității până acum și am avut succes în general. O să am succes și în cazul tău.

Încrederea Sorayei nu-i aduse cine știe ce alinare Juliei, dar tot era mai bine decât nimic.

– Între timp, aș vrea o listă cu oricine ar fi putut face o plângere împotriva ta și de ce, precum și o relatare detaliată a tuturor interacțiunilor tale cu domnișoara Peterson. O să-l pun pe unul din asistenții mei să facă niște cercetări legate de trecutul ei. O să-mi sun de asemenea un contact de la facultate să văd ce pot afla. Până când se lămurește problema, tu și domnul profesor Emerson trebuie s-o lăsați mai moale. Să nu fiți văzuți în public împreună. Nu vorbi cu el despre ce discutăm noi. Dacă plângerea e legată de o relație nepotrivită, o să aibă propriul său avocat care o să-i apere interesele lui. Nu vreau ca strategia mea de apărare pentru tine să fie compro-misă de șuetele voastre din dormitor.

Ochii Juliei scăpărară, trădând o undă de iritare.

– Gabriel e mai mult decât un simplu iubit. Dacă eu sunt în pericol, atunci și el e în pericol. Relația noastră a fost una consensuală și nu vreau să fiu apărută în detrimentul lui. Dacă există o vină, amândoi suntem la fel de vinovați.

Soraya o privi curioasă.

– Ești sigură că asta e și poziția lui? I-ai spus secretarei mele că avocatul lui Gabriel e John Green. De ce nu te reprezintă John și pe tine, dacă tu și Gabriel sunteți hotărâți să faceți front comun?

Julia deschise gura spre a-i da un răspuns, dar nu-i veni niciunul.

Soraya îi zâmbi compătimitor.

– Uite ce e, nu ești prima studentă care se trezește în situația asta. Sunt sigură că te simți tulburată și confuză. Dar trebuie să

realizezi că, dacă plângerea împotriva ta și a iubitului tău se complică, e foarte posibil să pună punct relației cu tine spre a-și proteja postul. Trebuie să te pregătești în caz că el va decide să te arunce în gura lupului.

– N-ar face niciodată asta. Mă iubește. Am vorbit despre posibilitatea de a ne muta împreună. Și... despre alte lucruri.

Soraya îi aruncă o privire condescendentă.

– Dragostea poate fi ucisă cu ușurință, mai ales de perspectiva șomajului. Dar hai s-o luăm pas cu pas. Gabriel mi-a trimis un onorariu anticipat, pe care îl voi returna. Cred că e mai bine pentru mine să te reprezint pro bono.

Julia încuviință stânjenită. Uitase de taxele legale.

– O să achit onorariul, dar s-ar putea să dureze un pic...

– Scopul acceptării unui caz pentru bine este acela de a face un bine. Nu văd care ar fi binele în a-ți lua banii. Ar trebui să-i dai pe manuale și să-ți acoperi cheltuielile de mutare în Massachusetts.

Zâmbetul Sorayei se încordă.

– Nu sunt o fană a Inchiziției sexuale din cadrul Universității. Orice pot face spre a-l stânjeni sau a-l umili pe domnul decan Aras e categoric pentru bine. Crede-mă, să te reprezint va fi una din puținele plăceri pe care le-am avut în ultimul timp. Ar trebui să te plătesc eu pentru acest privilegiu.

În seara aceleiași zile, Julia se ghemuise și încerca să adoarmă în patul lui Gabriel. El era în biroul lui, cercetând febril toate politicile universității care aveau legătură cu masteranzii și doctoranzii, încercând să-și dea seama ce-ar fi putut atrage atenția decanului.

La gândul că Gabriel trebuia să facă chestia asta pentru ea – la gândul că întreaga lui carieră era în pericol, poate din cauza ei, pe lângă riscul de a pierde locul la Harvard, îi dădură lacrimile. Toată povestea era copleșitoare. Și cel mai rău era că nu știa în ce consta de fapt pericolul.

Își șterse lacrimile, silindu-se să se țină tare. Gabriel intră în dormitor să vadă ce face și, văzându-i chipul, se strecură în pat lângă

ea.

– Nu plânge, scumpo. Te rog, nu plânge.

Făcu o pauză.

– N-aș fi continuat să lucrez dacă aș fi știut că ești așa necăjită. Am angajat cel mai bun avocat și o să luptăm împotriva acestei plân-geri. E foarte posibil să fie doar o neînțelegere și, până vineri seară, se va fi terminat totul.

– Și dacă e vorba despre relația dintre noi?

Gabriel încleștă din dinți.

– Atunci o să facem față situației împreună.

– Cum rămâne cu acuzația de hărțuire?

– Nu-ți fa griji în privința asta. Concentrează-te pe disertație și pe studiile tale, și lasă-mă pe mine să mă preocup de problemele mele. N-o să las pe nimeni să-ți facă rău. Promit.

O întoarse pe spate și începu să-i lase sărutări ușoare pe chip.

– Mi-e frică, șopti ea.

Gabriel o mângâie pe păr și-i depuse un sărut pe vârful nasului.

– Știu. Dar, orice-ar fi, n-o să-i las să te țină departe de Harvard.

Totul va fi bine.

Îi aruncă o privire chinuită.

– Ce pot să fac, Julia? Nu știu cum să... te liniștesc.

– Sărutâ-mă.

Gabriel o sărută pe gură – sărutul blând, timid, al unui băiat care nu știa cum va reacționa fata din vecini. N-ar fi trebuit să-și facă griji.

Julia îi răspunse răsucind șuvițe din părul lui pe degete și trăgându-l spre ea, sărutându-l cu patimă și îmbiindu-l să-i strecoare limba în gură.

El îi răspunse la sărut, dar încercând să se abțină, apoi se desprinse din sărut și-și lipi fruntea de a ei.

– Nu pot, spuse.

– Te rog.

Ea îl trase spre ea, mângâindu-i umerii lați și coborându-și mâinile de-a lungul spatelui lui musculos.

– Nu pot să fac dragoste cu tine când ești tristă. M-aș simți ca și cum te-aș răni.

– Dar am nevoie de tine.

– N-ai prefera să-ți pregătesc o baie fierbinte sau ceva?

– Să fac dragoste cu tine mă face fericită pentru că îmi amin-tește cât de mult mă iubești. Te rog. Am nevoie să simt că mă dorești.

El se incrunță.

– Sigur că te doresc, Julia. Doar că nu vreau să profit de tine.

Ea nu era genul de femeie care să-i ceară prea multe, și ceea ce-i cerea era de obicei un lucru bun. Și aproape întotdeauna era un lucru bun pentru el.

Gabriel știa asta și-l întrista s-o refuze și să refuze acei ochi mari, căprui, plini de tristețe. Dar urșnele de lacrimi de pe fața ei îi tăiaseră elanul amoros. Ar fi preferat s-o strângă în brațe și să încerce s-o aline doar prin prezența lui mai curând dacă să încerce un act de care n -avea să fie în stare.

Citi pe chipul ei c-avea nevoie de el, c-avea nevoie de asta, de ei doi și de contopirea dintre trup și suflet. În timp ce-o mângâia pe păr, încercând să se hotărăscă ce va face, realiză ceva legat de sine. Orice-ar fi sugerat terapeutul lui, nu era dependent de sex. Nu era un hedonist desfrânat cu o poftă nesățioasă care ar fi fost dispus, spre a-l cita pe Scott, să i-o tragă oricărei făpturi feminine și atrăgătoare.

Julianne îl schimbbase. O iubea. Și chiar dacă se ruga de el, nu putea fi excitat când o vedea că suferă.

Ea se uita în continuare la el, lăsându-și degetele să alunece pe trupul lui gol. Se hotărî să-i ofere o parte din ceea ce-și dorea ea, s-o atingă și s-o mângâie, concentrându-se pe a-i lua gândul de la altele cu ajutorul unor sentimente și senzații plăcute, sperând că va fi de ajuns. O sărută, încetinind ritmul, explorând domol. Julia își trecu degetele prin părul lui, scărpinându-i pielea capului și dându-i un sentiment de siguranță. Chiar și în mijlocul propriei ei nefericiri și tânjiri, rămânea generoasă.

El îi lăsa sărutări ușoare pe gât și pe ureche, șoptindu-i cât de mult îl schimbbase. Șoptindu-i că era mult mai fericit acum că ea era a lui.

Ea începu să ofteze în timp ce el îi venera gâtul, strecurându-și șagalnic limba în adâncitura dintre gât și piept înainte de a o săruta cast. O mușcă în joacă de claviculă, trăgând blând la o parte

breteaua subțire a maioului, dezvelind panta imaculată a umărului ei dinaintea gurii lui.

Julia dădu să-și scoată maioul, dezvelindu-și sânii, dar el o opri.

– Răbdare, îi șopti.

Își împleti degetele cu ale ei și-i sărută dosul palmei, întinzându-i brațul spre a-i trage în gură pielea de la îndoitura cotului, oprindu-se când ea începu să geamă. Îi sărută fiecare centimetru al trupului, lăsându-și mâinile vânjoase să alunece pe pielea ei catifelată, călăuzit doar de văpaia care se răspândea pe pielea ei și de sunetele care-i ieșeau de pe buze.

Când se asigură că lacrimile ei se ostoiseră și ea se ruga de el să meargă mai departe, lepădă hainele lor cât colo și îngenunche între picioarele ei.

În curând ea tremura și-i striga numele. Acesta, în sine, era momentul după care el tânjea cel mai mult, chiar mai mult decât propriul lui orgasm – să-și audă numele țâșnind din gura ei în timp ce ea era străbătută de valurile plăcerii supreme. Fusesse atât de timidă în primele dăți când făcuseră dragoste. De fiecare dată când ea șoptea Gabriel în acel murmur extatic, simțea că-l năpădește o căldură rară.

Asta înseamnă dragoste, își zise. Să stai dezgolit dinaintea persoanei iubite și să-i strigi numele fără rușine, dând glas nevoii tale de ea.

Când ajungea la rândul lui la orgasm, îi răspundea aidoma, spunându-i c-o iubește. Aceste trei lucruri se împleteau inextricabil în mintea și în experiența lui – sexul, dragostea și Julianne. O sfântă treime.

O strânse în brațe în timp ce-și trăgeau răsuflarea, zâmbind în sinea lui. Era atât de mândru de ea, atât de fericit că ea îndrăznește să-și exprime dorințele, chiar și când era tristă. O sărută blând și fu recunoscător să vadă că-i revenise zâmbetul.

– Mulțumesc, șopti ea.

– Eu îți mulțumesc, Julianne, pentru că m-ai învățat să iubesc.

Paul intră în catedră miercuri și fu șocat de priveliștea care-l întâmpină.

Julia stătea dinaintea tăvițelor de corespondență, cu un ten palid, lipsit de strălucire, și cu cearcăne la ochi. Când se apropie de

ea, ea își ridică ochii și schiță un zâmbet firav. Zâmbetul în sine îi produse o strângere de inimă.

Până să apuce s-o întrebe ce pășise, Christa Peterson intră ca o boare, cu poșeta ei voluminoasă Michael Kors atârându-i pe mână. Părea extrem de odihnită și îi luceau ochii. Era îmbrăcată în roșu. Nu roșu-cireasă sau roșu ca sângele, ci stacojiu. Culoarea celor puternici și victorioși.

Îi văzu pe Paul și Julia împreună și răsă batjocoritor, în surdină.

Paul se uită de la Julia la Christa și înapoi. O văzu pe Julia ferindu-și fața în timp ce-și verifica tăvița de corespondență.

– Ce s-a întâmplat? Îi șopti.

– Nimic. Cred c-am răcit.

Paul scutură din cap. Ar fi insistat, mai blând de data asta, dar chiar în clipa aceea intră în catedră domnul profesor Martin.

Julia îi aruncă o privire și-și strânse repede geanta de umăr și haina, sperând să apuce să iasă pe ușă.

Paul o opri.

– Vrei să bem o cafea? Voiam să dau o raită pe la Starbucks.

Julia clătină din cap.

– Sunt cam obosită. Cred că trebuie s-o iau spre casă.

Paul se uită la gâtul ei dezgolit, lipsit de semne, și reveni apoi la chipul ei.

– Pot să te ajut cu ceva? o întrebă.

– Nu. Mersi, Paul. N-am nimic, pe bune.

El încuviință și-o privi întorcându-se să plece, dar, până să apuce ea să ajungă în hol, se luă după ea.

– Dacă mă gândesc mai bine, ar trebui s-o iau și eu spre casă. Te conduc, dacă vrei.

Julia își mușcă buza, dar încuviință, și cei doi prieteni ieșiră din clădire în gerul de afară. Ea își înfășură fularul de la Magdalen College la gât, tremurând în bătaia vântului.

– Ăla e un fular de la Oxford, observă Paul.

– Da.

– L-ai cumpărat de acolo?

– Ăă, nu. L-am primit cadou.

Owen, își zise el. Bănuiesc că n-are cum să fie chiar bătut în cap dacă a fost la Oxford. Pe de altă parte, și Emerson a fost la Oxford...

– Îmi place mult șapca aia cu Phillies pe care mi-ai dat-o. Eu sunt fan Red Sox, dar o s-o port cu mândrie, mai puțin când sunt în Vermont. Tata i-ar da foc dacă aș purta-o la fermă.

Julia zâmbi involuntar și Paul o imită.

– De când ți-e rău?

– Hm, de câteva zile.

Ridică din umeri stânjenită.

– Ai fost la doctor?

– E doar o răceală. N-ar avea cu ce să mă ajute.

Paul se uită pe furiș la ea în timp ce treceau pe lângă Royal Ontario Museum, cu fulgi de zăpadă plutind în jurul lor și pe lângă oroarea de cristal care alcătua peretele de nord.

– Christa ți-a dat bătăi de cap? Păreai tulburată când a intrat în catedră.

Julia se împiedică în zăpada care-i venea până la glezne și Paul întinse imediat una din mâinile lui ca de urs spre a o susține.

– Ai grijă. S-ar putea să fie polei dedesubt.

Ea îi mulțumi și începu să meargă un pic mai încet după ce el îi dădu drumul.

– Dacă aluneci din nou, ține-te de mine. Eu nu cad în genunchi. Niciodată.

Ea se uită la el cu coada ochiului, cu o expresie perfect inocentă, și-l văzu că se înroșește. Julia nu mai văzuse niciodată un jucător de rugby roșind până atunci.

(Umbla vorba că așa ceva e imposibil.)

– Ăă, vreau să zic că sunt prea masiv ca să cad în genunchi. N-ai putea să mă tragi după tine.

Ea clătină din cap.

– Nu ești chiar așa de masiv.

Paul zâmbi pe sub mustață, luând-o ca pe un compliment.

– Christa s-a purtat urât cu tine?

Julia își lăsă ochii în jos, fixând trotuarul acoperit de zăpadă din fața lor.

– Stau trează până târziu în fiecare noapte ca să lucrez la disertație. Doamna profesoară Pieton e foarte exigentă. Săptămâna trecută mi-a respins mai multe pagini din traducerea mea la Purgatoriu. Acum o refac și-mi ia tare mult timp.

– Aș putea să te ajut. Vreau să zic, ai putea să-mi trimiți traducerile pe e-mail înainte să i le dai ei, ca să le verific.

– Mulțumesc, dar ai destule pe cap și tu. N-ai timp de problemele mele.

El se opri și-i atinse blând brațul.

– Sigur că am timp pentru tine. Lucrarea ta e despre dragoste și pofta trupească, și-a mea e despre plăcere. Câteva din traducerile noastre sigur se suprapun. Ar fi un exercițiu bun și pentru mine.

– Nu mai e despre dragoste și pofta trupească. Doamna profesoară Pieton m-a pus să-mi schimb tema și să fac o comparație între dragostea curtenească și prietenia dintre Virgiliu și Dante.

Paul ridică din umeri.

– Unele traduceri tot or să se suprapună.

– Dacă lucrăm pe același pasaj, am putea să comparăm traducerile. Nu vreau să te deranjez cu chestii care n-au legătură cu proiectul tău.

Se uită timidă la el.

– Trimite-mi ce ai și când ai termenul, și o să mă uit peste ele. Nicio problemă.

– Mulțumesc.

Părea ușurată.

El își retrase mâna și o luară din nou la pas.

– Știi că șeful Catedrei de italianistică a trimis un anunț pe e-mail despre intrarea ta la Harvard? A zis că ai obținut o bursă măricică.

Julia făcu ochii mari.

– Ăă, nu. Nu știam. Eu n-am primit acel e-mail.

– Ei bine, restul lumii l-a primit. Emerson m-a pus să scot mesajul la imprimantă și să-l pun la avizier lângă biroul lui, după ce a insistat să marchez toate informațiile importante, inclusiv numele tău, cu o cariocă galbenă fluorescentă. Tipic. A fost tot timpul măgar cu tine cât te-a avut la seminar, și acum probabil c-o să se împăuneze cu intrarea ta la Harvard. Ticălosul.

Julia se încruntă, dar nu zise nimic.

– Ce e?

Ea se îmbujoră un pic sub privirea lui.

– Nimic.

- Julia, nu te sfii. La ce te gândeai adineauri?

- Hm, mă întrebam doar dacă ai văzut-o cumva pe Christa dând târcoale pe la catedră? Sau în jurul biroului domnului profesor Emerson?

- Nu, slavă Domnului. Pare că s-a reorientat. Are mai multă minte decât să stea de vorbă cu mine. De-abia aștept ocazia să-i spun vreo două.

Paul îi făcu cu ochiul și-o bătu fratern pe umăr.

- Ar face bine să nu-ți dea bătăi de cap. Că altfel știu niște chestii pe care aș putea să le spun.

* * *

Joi, Julia se întâlnește cu terapeuta ei spre a se pregăti pentru confruntarea cu decanul, care urma să aibă loc vineri dimineață.

Înțelegând că Julia avea nevoie să discute despre ce se întâmpla, Nicole lăsa la o parte obiectivele pe care și le propusese pentru acea ședință și-o ascultă cu răbdare înainte de a-și spune părerea.

- Stresul poate fi foarte dăunător pentru sănătate, așa că e important să-i faci față cum se cuvine. Unii oameni preferă să discute despre problemele lor, în timp ce alții preferă să reflecteze asupra lor. Tu cum ai făcut față stresului în trecut?

Julia își făcu de lucru cu mâinile.

- Am ținut totul în mine.

- Poți să-ți împărtășești motivele de îngrijorare cu prietenul tău?

- Pot. Dar nu vreau să-l necăjesc. Deja își face griji pentru mine.

Nicole încuviință, cu un aer chibzuit.

- Când ții la cineva, e de înțeles că vrei să ocrotești acea persoană de durere. Și e un lucru perfect normal în unele cazuri. Dar, în altele, riști să duci pe umeri mai mult stres sau o responsabilitate mai mare decât trebuie. Înțelegi de ce asta poate fi problematic?

- Ei bine, nu-mi place când Gabriel îmi ascunde anumite lucruri. Mă simt ca un copil. Aș prefera să împărtășească acele lucruri cu mine decât să mă țină la distanță.

- Poate că Gabriel se simte și el la fel, poate că își face griji că-l ții la distanță. Ai discutat treaba asta cu el?

- Am încercat. I-am spus că vreau să ne tratăm de la egal la egal, că nu vreau să avem secrete unul față de altul.

- Bun. Și el ce-a zis?

- Fie vrea să aibă grijă de mine, fie se teme să nu mă dezamăgească.

- Și ce părere ai despre asta?

Julia dădu din mâini, căutându-și cuvintele.

- Nu vreau banii lui. Mă fac să mă simt săracă, dependentă și... și neajutorată.

- De ce?

- Deja el îmi dăruiește atât de mult și eu nu-i pot răspunde pe măsură.

- E important pentru tine să aveți o relație bazată pe reciprocitate?

- Da.

Nicole îi zâmbi blând.

- Nu există relații perfect reciproce. Uneori, când un cuplu încearcă să împartă totul pe jumătate, descoperă că acea relație nu e un parteneriat, ci un exercițiu de numărare, bob cu bob. Poate fi nesănătos să te străduiești să obții reciprocitate într-o relație. Pe de altă parte, poate fi sănătos să te străduiești să ai o relație în care fiecare partener e apreciat în mod egal și în care poverile și responsabilitățile sunt împărțite. Altfel zis, nu e o problemă dacă face mai mulți bani decât tine. Dar trebuie să înțeleagă că vrei și tu să contribui la relație, poate nu financiar, ci în alte moduri, și acele moduri trebuie respectate la fel de mult ca o contribuție financiară. Are logică ce-ți spun?

- Da. Îmi place ideea. Foarte mult.

- Cât despre a vă ocroti unul pe celălalt...

Zâmbi.

- Ai putea să invoci o motivație biologică pentru faptul că bărbații simt nevoia să-și protejeze femeile și copiii. Oricare ar fi motivul, e un fapt dovedit. Bărbații simt nevoia să-și dovedească valoarea prin fapte și realizări. Dacă refuzi să-l lași să facă anumite lucruri pentru tine, o să se simtă inutil, de prisos. Vrea să știe că

poate avea grijă de tine și te poate proteja, și ăsta nu e neapărat un lucru rău. Partenerii ar trebui să vrea să se protejeze unul pe altul. Dar, ca orice abordare, există extreme și există o cale de mijloc. Ce-ar trebui să faci tu și prietenul tău e să găsești calea de mijloc. Dă-i voie să aibă grijă de tine în unele privințe și afirmă-ți independența în altele. Și ar trebui să-l faci să înțeleagă că și tu ai nevoie să ai grijă de el.

Julia încuviință. Îi plăcea ideea de moderație. Voia să aibă grijă de Gabriel și ca el să aibă grijă de ea, dar nu voia să fie o povară și nu voia ca el să se uite la ea ca și cum nu era bună de nimic. Dar cum să obțină asta în practică era cu totul altceva.

– Unii bărbați au ceea ce eu numesc sindromul cavalerului – vor să-și ocrotească iubitele ca și cum ar fi complet neajutorate. Și asta poate fi romantic și incitant o vreme, dar într-un final, revii la realitate și lucrul ăsta va deveni ceva condescendent și sufocant. Când toată ocrotirea îi revine unui partener și celălalt doar primește, nu e o relație sănătoasă. Desigur, unele femei au echivalentul feminin al sindromului cavalerului – un atașament față de pușorii răniți. Caută bărbați care sunt genul de băieți răi sau care au traume și sechele, și încearcă să-i vindece. Dar vom lăsa discuția asta pe altă dată. În formele extreme, un bărbat cu tendințe cavaleriești poate face tot felul de lucruri nesăbuite spre a-și proteja iubita, cum ar fi să se arunce călare în bătălie sau să pornească la luptă împotriva a mii de persani, când ar trebui s-o ia la fugă în direcția opusă. Curajul înseamnă să-ți alegi bătăliile.

Râse înfundat.

– Ai văzut filmul 300?

Julia clătină din cap.

– E despre bătălia de la Termopile, în care trei sute de spartani au opus rezistență unei armate de două sute cincizeci de mii de persani, înainte de a fi înfrânți. Herodot a consemnat bătălia.

Julia o privi cu mult interes pe Nicole. Câți psihologi îl puteau cita pe Herodot?

– Regele Leonida a fost un caz extrem. Se poate afirma că poziția adoptată de el s-a datorat unor considerente politice mai curând decât cavalerismului. Dar ideea e că, uneori, bărbatul cu idei cavaleriești sfârșește prin a provoca mai mult rău prin dorința lui de

protecție decât ar provoca forța care-i amenință partenerul. Femeile spartane obișnuiau să le spună soților și fiilor lor să se întoarcă acasă purtându-și scutul sau pe scut. Dacă tu ai fi pusă în situația asta, probabil că ai prefera ca Gabriel să nu moară ținând piept miilor de persani și să se întoarcă la tine, în schimb.

Julia încuviință, dându-i dreptate.

– În conversațiile tale cu Gabriel, ai putea să-i spui lucrurile astea – cum te simți știind că ești protejată în detrimentul lui, că ar trebui să împărțiți riscurile și responsabilitățile, de ce vrei să fii tratată ca o parteneră mai curând decât un copil sau ca o femeie neajutorată. Poate că Gabriel ar fi dispus să vină la niște ședințe comune cu noi, chiar dacă nu mai vine la cele individuale.

Julia nu fu sigură c-o auzise bine.

– Poftim?

Nicole îi zâmbi.

– Ziceam că în conversațiile tale cu Gabriel, ai putea spune ce părere ai despre faptul că te simți protejată...

– Nu, o întrerupse Julia. Mă refeream la ultima parte. Ai zis că Gabriel nu mai vine?

Nicole rămase încremenită.

– Hm, a fost o lipsă de profesionalism din partea mea. N-ar trebui să vorbesc cu tine despre un alt client și terapeutul lui.

– De ce n-a mai venit la Winston?

– Nu pot să-ți spun.

Nicole se foi pe scaun.

– Acum, probabil c-ar trebui să discutăm despre niște modalități de a face față stresului de dinaintea întâlnirii de mâine...

* * *

Decanul Școlii de studii postuniversitare aprecia ceremonialurile și rafinamentul. Din acest motiv, întotdeauna ținea întâlnirile într-o sală mare de conferințe, cu lambriuri, alăturată biroului său de pe St. George Street. Domnul profesor Jeremy Martin, șeful Catedrei de italianistică, era așezat în dreapta lui, într-un scaun mare, cu spătar, într-un stil oarecum medieval, la o masă

impunătoare din lemn negru, care acoperea aproape tot peretele în lățime.

În fața mesei, pe mijloc, erau așezate două scăunele pliante și în acestea se așezară Soraya și clienta ei la începutul întâlnirii, stând foarte incomod.

– Să facem cunoștință.

Vocea plină, de bariton, a decanului răsună în încăpere.

– Domnișoara Julianne Mitchell?

Julia încuviință din cap, dar nu zise nimic.

– Și persoana care te reprezintă?

În ochii lui reci, de un albastru-palid, nu se citea nimic, dar era limpede c-o recunoștea pe femeia brunetă din stânga Juliei.

– Soraya Harandi, domnule decan. Eu o voi reprezenta pe domnișoara Mitchell.

– E vreun motiv pentru care domnișoara Mitchell a ales să vină cu un avocat la această întâlnire neoficială?

Se vedea că era deja iritat.

– Oh, domnule decan, clienta mea n-a făcut decât să vă urmeze instrucțiunile. În scrisoarea dumneavoastră i-ați sugerat să angajeze un avocat.

Tonul Sorayei era înșelător de suav.

David rezistă tentației de a mârâi la ea, pentru că nu-i plăcea să fie luat de prost. Arată spre bărbatul de lângă el.

– Dumnealui este domnul profesor Martin.

Pentru o clipă, Julia studie expresia șefului de catedră. Știa că, după această întâlnire, urma să se vadă cu Gabriel spre a discuta acuzația de hărțuire a Christei. Se chinui să-i deslușească starea de spirit, dar rămase intrigată. Atitudinea lui era categoric neutră, cel puțin la adresa ei.

Decanul își dresă glasul.

– Am primit o plângere foarte serioasă cu privire la dumneata, domnișoară Mitchell. Scopul nostru în a te invita aici este pur și simplu cel de a aduna informații pentru momentul în care vom începe să investigăm. Îți vom pune câteva întrebări, apoi vei avea ocazia să ne adresezi întrebări la rândul tău. Sper că întâlnirea nu va dura mai mult de treizeci de minute.

Julia inspiră adânc, privindu-l în expectativă.

– Ai o relație amoroasă cu domnul profesor Gabriel Emerson?
Julia făcu ochii cât cepele și rămase cu gura căscată. Până să apuce ea să vorbească, interveni Soraya.

– Clienta mea nu vă va răspunde la nicio întrebare până ce nu ne veți dezvălui în ce constă plângerea. Formularea din scrisoare a fost vagă, de înțeles având în vedere politica Universității, dar, cu acea întrebare, ați ieșit din sfera formulărilor vagi. Care e mai exact plângerea la adresa clientei mele, ce dovezi aveți care susțin plângerea și cine a înaintat-o?

David bătu darabana în carafa de sticlă din fața lui, zdruncinând feliile de lămâie în ritm cu bătăile lui.

– Nu așa decurg aceste întâlniri. Eu sunt decanul. Eu pun întrebările.

– Domnule decan...

Soraya adoptă un ton aproape condescendent.

– Știm amândoi că politica și procedurile Universității sunt guvernate de principiile dreptului natural. Clienta mea are dreptul să știe în ce constă mai exact plângerea, natura și amploarea dovezilor împotriva ei, precum și identitatea persoanei care a înaintat plângerea înainte de a răspunde la orice întrebare. Altfel, această audiere este incorectă și voi fi silită să fac o plângere în acest sens. Pe loc.

– Trebuie să-i dau dreptate domnișoarei Harandi, spuse domnul profesor Martin calm.

David îi aruncă o privire iritată lui Jeremy cu coada ochiului.

– Prea bine. S-a primit la decanat o acuzație de abatere de la codul pentru masteranzi și doctoranzi cu privire la clienta dumneavoastră. Conform acestei acuzații, ar fi inițiat o relație sexuală cu unul din profesorii ei în scopul de a obține beneficii pe plan academic.

Julia îl privi cu ochii mari și rotunzi.

Soraya râse. Zgomotos.

– E ridicol. Clienta mea e o studentă foarte talentată căreia i s-a oferit recent un loc la Harvard, înainte de termen, după cum știți foarte bine.

Dădu din cap spre domnul profesor Martin.

– Clienta mea n-are nevoie să se prostitueze.

- Acuzația nu e una fără precedent în această instituție, domnișoară Harandi. Și noi luăm toate plângerile în serios, după cum o cere politica facultății.

- Atunci de ce această plângere nu e tratată drept un caz de hărțuire sexuală? De bună seamă, dacă o studentă inițiază o tranzacție în care i se oferă beneficii în schimbul unor favoruri sexuale, s-ar considera că e hărțuire sexuală, nu?

- Explorăm și acea posibilitate, se burzului David.

Soraya râse înfundat.

- Bine, bine. Care sunt acele presupuse beneficii?

- O notă mare la seminarul predat de profesorul respectiv, plată în bani sub forma unei burse și garantarea unei profesoare de renume, ieșită la pensie, ca îndrumător al domnișoarei Mitchell.

Soraya dădu din mână cu un gest disprețuitor, aproape căscând de plictiseală.

- Repet faptul că meritele academice ale clienței mele vorbesc de la sine. Și, mă rog frumos, cine e nefericitul profesor?

David o privi atent pe Julia.

- Gabriel Emerson.

Soraya zâmbi larg.

- Persoana care a înaintat plângerea are o imaginație bogată. Probabil că e cineva specializat în opere de ficțiune. A fost cumva domnul profesor Emerson?

Julia își ținu respirația, îngrozită, așteptând răspunsul lui David.

El luă apoi hârtiile din fața lui cu stiloul.

- Nu, n-a fost el.

- Ei bine, ce a declarat când ați vorbit cu el?

- Intenționăm să stăm de vorbă cu domnul profesor Emerson de îndată ce vom aduna mai multe informații. Protocolul cere ca membrii facultății care fac obiectul unei plângeri să fie chemați dina-intea noastră ultimii, nu primii.

Domnul profesor Martin li se adresă pentru prima dată, cu o voce fermă, dar calmă.

Soraya îl privi cu un aer sever.

- Așadar, în ierarhia facultății, masterandele și doctorandele sunt vâdate primele? Și abia apoi e abordat profesorul, a cărui mărturie i-ar putea dovedi nevinovăția? Sunt șocată că ați putut s-o

târâți pe clienta mea până aici, fără a avea buna cuviință de a încerca măcar să vorbiți cu cealaltă persoană implicată. Toată povestea asta s-ar fi putut încheia dacă ați fi dat doar două telefoane. E o rușine.

David dădu să protesteze, dar Soraya îl întrerupse din nou.

– Înainte să încheiem această întâlnire, cine a înaintat plângerea?

– Cred că domnișoara Mitchell o cunoaște pe persoana care a făcut plângerea. Se numește Christa Peterson.

Soraya primi vestea imposibil, dar Julia se uită involuntar la domnul profesor Martin. Fu un gest fulgerător, dar el îl observă și se uită fix la ea încruntând din sprâncene.

Înroșindu-se, ea-și lăsă privirea în jos.

David ridică două hârtii.

– Bazat pe ancheta noastră preliminară, se pare că domnul profesor Emerson i-a dat o notă foarte mare domnișoarei Mitchell la seminarul lui pentru masteranzi și doctoranzi. I s-a oferit bursa M. P. Emerson, donată în mod misterios de o fundație americană, după ce domnișoara Mitchell a început masteratul. Iar domnul profesor Martin mi-a pus la dispoziție dosarul domnișoarei Mitchell, conform căruia Katherine Pieton a fost abordată semestrul trecut de domnul profesor Emerson cu rugămintea de a-l înlocui ca îndrumător al domnișoarei Mitchell.

Îi întinse un dosar Sorayei.

– După cum puteți vedea, domnișoară Mitchell, dosarul acesta conține dovezi suplimentare furnizate de domnișoara Peterson. Include o serie de fotografii și articole dintr-un ziar florentin care-i înfățișează pe domnișoara Mitchell și domnul profesor Emerson la un eveniment public în Italia, în care domnul profesor Emerson este citat prezentând-o pe domnișoara Mitchell drept logodnica lui. Există de asemenea o declarație sub jurământ dată de un angajat al unui club din Toronto, care pretinde că ar avea înregistrări de pe camera de securitate ce înfățișează interacțiuni personale între domnișoara Mitchell și domnul profesor Emerson la acel club, în perioada în care îi era studentă. Aceste interacțiuni par să fie de natură intimă și, cu siguranță, întrec limitele convenite pentru o relație profesională.

Făcu o pauză pentru efect dramatic.

- E posibil ca dovezile oferite de autoarea plângerii să demonstreze comiterea mai multor abateri. Din acest motiv, așteptăm cu nerăbdare să auzim versiunea domnișoarei Mitchell asupra evenimentelor. Așadar, te întreb din nou, ai primit beneficii academice din partea profesorului tău datorită relației tale personale cu el?

- Doamnă decan, sunt uimită că un om în poziția dumneavoastră se lasă convins să dea crezare unei plângeri care nu numai că e aproape implauzibilă, dar e susținută cu dovezi pe care le suflă vântul. Un articol decupat dintr-un ziar italian de scandal? Înregistrări video care nu pot fi autentificate? Nu există niciun caz prima fade. Absolut niciunul.

- Nu-mi pune la îndoială competența, domnișoară Harandi.

Decanul nu-și mai putu ține în frâu temperamentul năvalnic.

- Lucrez în domeniul educației superioare de când dumneata erai la grădiniță.

Soraya ridică din sprânceană și închise ceremonios dosarul, aruncându-i-l înapoi pe birou.

- Ce interes ar putea avea autoarea plângerii să facă o astfel de acuzație? o întrebă David, privind-o încruntat.

Soraya se uită de la decan la șeful de catedră și înapoi.

- Poate că adevărata țintă a persoanei este domnul profesor Emerson. De ce am brusc impresia că, de fapt, clienta mea e o victimă colaterală?

- Orice alte probleme nu te privesc, domnișoară Harandi.

Decanului începu să-i tremure bărbia.

- Chiar dacă decanatul ar prefera să ignore informațiile doveditoare atașate plângerii, nu putem s-o facem. Articolul din ziar dovedește că domnișoara Mitchell și domnul profesor Emerson aveau o relație romantică la doar câteva zile după terminarea semestrului. Acest lucru pare să dovedească existența unei relații inadecvate ante-rioare, dacă nu și mai mult.

- Nu-mi vine să cred că ați chemat-o pe clienta mea să asculte aceste acuzații bizare. Autoarea plângerii este în mod vădit labilă

psihic și trăiește într-o lume a ei. Dacă are o problemă cu domnul profesor Emerson, trebuie să facă o plângere împotriva lui, nu împotriva clientei mele. Având în vedere ce am văzut azi aici, îi

voi spune clientei mele că e perfect îndreptățită să facă o plângere împotriva domnișoarei Peterson pentru hărțuire și să se asigure că aceasta va fi investigată pentru că a făcut o acuzație calomnioasă și falsă.

Decanul își drese glasul cu zgomot.

– Dacă poziția voastră este că domnișoara Mitchell și domnul profesor Emerson s-au implicat într-o relație consensuală, voi lua notă de această declarație și vom putea să trecem peste mascarada asta. Când a început această relație consensuală?

– Singura mascaradă este cea pe care o face decanatul, încercând să dea impresia că investighează o abatere academică, când se dedă mai curând unui soi de vânătoare de vrăjitoare obscenă. Această întâlnire s-a încheiat.

Soraya își închise dramatic servieta și se ridică în picioare.

– O clipă doar, domnișoară Harandi. Dacă te-ai fi obosit să te uiți mai atent la dosarul școlar al domnișoarei Mitchell, ai fi văzut un formular semnat de doamna profesoară Pieton și datând din octombrie, în care declară că va coordona disertația domnișoarei Mitchell pentru că domnul profesor Emerson a avut un conflict de interese. Ce alt motiv ar fi avut s-o abordeze pe doamna profesoară Pieton în afară de a-i oferi domnișoarei Mitchell ce-și dorea? Ce alt gen de conflict de interese putea exista, în afara unei relații inadecvate?

Julia deschise gura, vrând să-i răspundă, să-i spună că îl cunoștea pe Gabriel din adolescență, dar Soraya o apucă strâns de braț.

– S-ar părea că deja ați adoptat o poziție în privința plângerii, domnule decan. Poate că scrisoarea dumneavoastră ar fi fost mai sinceră dacă ați fi declarat că adevăratul dumneavoastră scop în convocarea acestei întâlniri a fost acela de a *otrăvi fântâna*, discreditând-o pe clienta mea spre a o putea pedepsi.

Decanul păru să-și înăbușe furia crescândă. Arătă spre hârțoagele din fața lui.

– Conform plângerii, domnișoarei Mitchell i s-au acordat recompense pe plan academic pe alte criterii decât performanța. Autoarea plângerii declară că domnul profesor Emerson și domnișoara Mitchell au avut o ceartă ca între îndrăgostiți în fața unei săli pline de martori, în timpul unuia din seminariile lui. La scurt timp

după acel spectacol public jenant, doamna profesoară Pieton a semnat actele prin care a devenit îndrumătorul domnișoarei Mitchell. *Quid pro quo. Quod erat demonstrandum.*

– *Nemo me impune lacessit*, domnule decan.

Soraya îi zâmbi profesorului Martin, aruncându-i apoi o privire glacială lui David.

– Am început să învăț latina când eram la grădiniță. Plângerea este falsă și făcută cu rea-voință. Dacă Rectorul decide să formuleze o acuzație oficială pe baza acestei plângeri, voi apela la alte căi de apărare legală împotriva persoanei care a făcut plângerea și a decanatului.

Julia îl privi pe decan strângând cam tare stiloul în mână.

– Ești sigură că asta e poziția pe care vrei s-o adopți, domnișoară Mitchell? Dacă alegi să cooperezi, putem pleda pentru un tratament mai îngăduitor.

– Practic ați făcut-o pe clienta mea curvă și ați acuzat-o că s-a culcat cu un profesor pentru a obține un tratament preferențial. Nu e cazul să vă reamintesc ce spune legea cu privire la calomnie. Cred că am fost într-o situație similară anul trecut. Nu ne lăsăm intimidat de amenințări.

– Noi nu amenințăm, noi judecăm cazul. Vom discuta cu martorii și alte părți implicate, și apoi vom avea din nou această conversație. Jeremy, mai ai vreun comentariu sau vreo întrebare?

Domnul profesor Martin o măsură pe Julia din priviri, apoi clătină din cap, lipsit de expresie.

Decanul închise dosarul.

– Dat fiind că refuzi să-mi răspunzi la întrebări, Mitchell, ești liberă să pleci.

Soraya îi salută cu un gest din cap pe cei doi bărbați pe Julia din sală.

CAPITOLUL 21

– Această întâlnire a fost o conjurație a imbecililor, declară Soraya, rezemându-se de spătarul canapelei din barul Hotelului Windsor Arms.

Julia încuviință, întrebându-se dacă ea era Ignatius Reilly, protagonistul cărții cu pricina, sau dacă Gabriel era Ignatius și ea era Myrna Minkoff.

Barmanul le servi zâmbitor martini-urile și câteva farfurioare cu tapas, *din partea casei*. Îi făcu cu ochiul Sorayei, care era o obișnuită a locului, și se întoarse la bar.

Aceasta din urmă sorbi cu nesaț din pahar și se așeză mai bine pe canapea.

– Sfatul meu este să înaintezi o plângere împotriva Christei Peterson, acuzând-o de hărțuire și rea-voință, cât mai curând posibil. Există prevederi în regulamentul Universității menite să ocrotească studenții de acuzații false.

– Nu sunt sigură că vreau s-o provoc.

Soraya râse amar.

– Ce-ar putea să-ți mai facă? Să-ți pună iepurașul la fiert?

Julia se strâmbă.

– Uite ce e, o plângere împotriva ei ar fi doar un avertisment. Nu e obligatoriu să mergem până la capăt, dar le-ar da ei și decanului un motiv de reflecție. Mi-ai spus că l-a acuzat pe Gabriel de hărțuire sexuală. Nu vrei să-i dai o contralovitură?

– Vreau ca toată povestea asta să se termine. Nu înțeleg cum poate să facă o plângere împotriva mea când situația mea n-are nimic de-a face cu ea.

– Bazat pe ce-am aflat azi, cred că e limpede ce face. Te-a acuzat pe tine că te culci cu un profesor ca să ajungi în vârf și l-a acuzat pe iubitul tău că încearcă să ajungă la același aranjament cu ea. E o manevră inteligentă, de fapt, pentru că n-are nevoie ca plângerile ei să fie încununuate de succes ca să vă elimine pe amândoi dintr-o lovitură.

Julia păli.

– Ce vrei să spui?

– Te obligă să recunoști c-ai avut o relație cu profesorul tău. Apoi Universitatea poate să vă pălească pe amândoi cu o acuzație de relație nepotrivită. Fie e foarte inteligentă, fie a învățat-o cineva.

Julia își plimbă degetul pe buza paharului de martini, simțind c-o ia cu greață.

Soraya sorbi din nou din cocktail.

- Am nevoie să-mi faci o listă cu oamenii pe care i-ar putea chema la audieri decanul și cu orice chestie compromițătoare pe care ei ar putea să o spună. Dovezile pe care le are sunt firave, dar, adunate, ar putea fi suficiente spre a convinge un tribunal că Gabriel ți-a oferit niște beneficii din cauza relației dintre voi.

Julia începu să-și muște buza de jos.

- Nu-ți face griji, nu încă. Hai să ne concentrăm pe a respinge această plângere și să ne preocupăm de restul mai târziu. Administrația e foarte precaută când apar probleme în care sunt implicați angajați ai facultății din cauza sindicatului. Universitatea va continua investigația până când vor fi siguri și abia apoi vor ataca. Între timp, lasă-mă să fac o plângere împotriva acestei Christa Peterson. De acum înainte, tu și Gabriel trebuie să nu mai apăreți în public împreună. David vă va investiga pe amândoi săptămâna asta și trebuie să presupunem că va intervieva orice persoană care a interacționat cu voi amândoi.

Julia scutură din cap, năpădită de greață la gândul că alți profesori și studenți din cadrul secției vor fi chemați să depună mărturie în fața decanului.

- Bine, Soraya. Înaintează plângerea. Nu cred că va avea alt efect decât s-o îndârjească, dar tu ești avocata.

- Excelent.

Soraya zâmbi larg și dădu pe gât restul de dirty martini.

* * *

Mai târziu în cursul după-amiezii, Julia ieșea din lift la etajul lui Gabriel. Trecu pe lângă vecinul lui canadian francofon în timp ce străbătea holul lung și se salutară scurt, dar amabil. Apoi intră în apartament cu cheia ei.

- Julianne? Tu ești?

- Da. Cum a decurs întâlnirea cu șeful de catedră?

Își scoase repede haina și cizmele și era gata să intre în camera de zi, când Gabriel îi ieși înainte în hol.

- Vreau să aud mai întâi cum a mers întâlnirea ta.

Își lăsă mâinile pe umerii ei și o sărută pe frunte.

- Ești bine? Ce s-a întâmplat?

– Mi-au pus câteva întrebări și m-au lăsat să plec.

El înjură scurt și-o îmbrățișă.

– Dacă ți s-ar întâmpla ceva...

Ea îl îmbrățișă la rândul ei, oftând cu capul în cămașa lui.

– A fost mâna Christei Peterson.

– Poftim?

El se dădu înapoi spre a-i vedea chipul.

– Christa m-a acuzat că ți-am oferit favoruri sexuale în schimbul unor beneficii academice.

– Poftim?

Pe măsură ce Julia îi descria rapid în ce consta plângerea și dialogul dintre David și Soraya, expresia lui deveni din ce în ce mai sumbră și amenințătoare. Când îi cită ultima replică a lui David, el se îndepărtă de ea.

Se dădu înapoi și izbi un pumn în perete. Apoi, ca să fie tacâmul complet, își trase mâna, cu bucăți de tencuială și praf, și mai lansă doi pumni în perete, unul după altul.

Julia rămase încremenită, cu gura căscată, privindu-l cum tremură dinaintea ei, cu ochii închiși, respirând poticnit. O parte din ea ar fi vrut s-o ia la fugă, dar rămase ținută locului.

Oricât și-ar fi dorit să fugă în momentul acela, atenția îi fu distrasă la vederea câtorva stropi de sânge picurând din mâna lui pe parchetul din lemn masiv.

– Ce ți-ai făcut?

Se uită în ochii lui scăpărători și-l trase spre baia de oaspeți.

– Stai jos.

Odată ce el se așezase, îi studie articulațiile și văzu că pielea i se julise în mai multe locuri.

– S-ar putea să ai nevoie de copci, zise. Mi-e să nu-ți fi rupt ceva.

Gabriel își desfăcu și-și strânse mâna de mai multe ori, demonstrându-i tăcut că nu-și rupsese mâna.

– Cred c-ar trebui să faci o radiografie, pentru orice eventualitate.

Singurul lui răspuns fu să se frece la ochi cu mâna teafără, oftând

din rărunchi.

Ea desfăcu dulăpiorul cu medicamente și scoase câteva articole de prim ajutor.

- O să încerc să-ți curăț rana, dar ar trebui să mergi la spital.
- O să-mi treacă.

Tonul lui era încordat.

Cu ajutorul unei pensete, ea îi scoase bucățile de tencuială din răni și i le curăță cu iod. Gabriel de-abia dacă tresări în timp ce-i curăța articulațiile degetelor și Julia observă că tremura, probabil încă furios.

- Îmi pare rău că te-am supărat, șopti Julia.
- Aproape c-am dărâmat peretele și tu îmi ceri mie iertare?
- Ar fi trebuit să aștept să te așezi. Sau să bei ceva.

El clătină din cap.

- Atunci chiar aș fi dărâmat peretele. Sunt prea furios ca să beau.

Julia continuă să-i îngrijească rana până când o curăță complet. Când termină, îi sărută blând articulațiile bandajate.

- Iartă-mă.

Gabriel îi prinse mâna într-a lui.

- Termină. Îmi amintesc vag de un alt moment petrecut în baia asta în care eu o făceam pe doctorul.

- Îmi venea să intru în pământ de rușine. Am vrut să fac o impresie bună și apoi ți-am spart paharul de cristal și ți-am pătat cămașa fină cu Chianti.

- A fost un accident. A trebuit să-mi fac curaj să-ți dau cu iod peste tăieturi. Mi-era teamă să nu te rănesc. Și asta era înainte să-î închise ochii și-și frecă pleoapele.

- Ce s-a întâmplat azi e din vina mea. Ar fi trebuit să te ocrotesc.
- Gabriel.

În vocea Juliei se simțea o notă de avertisment. Se aplecă și-i cuprinse fața în mâini, obligându-l să se uite la ea.

- Nu spune asta. Știam care sunt riscurile când am început relația. Nu-mi pasă ce-o să-mi facă.

Vocea i se frânse la următoarele cuvinte, dar le rosti oricum.

- Nu-mi pasă de Harvard sau de doctorat. Nu vreau să te pierd. În ochii lui se aprinse o văpaie stranie.
- Nici iadul nu m-ar putea ține departe de tine, îi șopti.

Iubiții se îmbrățișară cu patimă, găsindu-și alinarea unul în atingerea celuilalt.

– Ai de gând să-mi povestești ce s-a întâmplat la întâlnirea cu domnul profesor Martin?

Gabriel o luă de mână și-o conduse în baia mare, dând drumul la apă în cadă.

– Tu relaxează-te, eu o să-ți povestesc.

– N-am dispoziția pentru o baie cu spumă. Mai curând îmi vine să atac ceva cu o rangă.

(Ceva oribil și făcut de mântuială. Ca berea autohtonă.)

– De-asta ai nevoie de o baie cu spumă. Trebuie să-mi protejez pereții.

Julia se dezbracă și se cuibări în apa cu clăbuci. El o privi pătimaș – felul în care părul ei lung era prins în creștet, gata să-i cadă, rotun-jimile domoale ale sânilor ei plutind în apă precum doi nuferi albi, tiviiți cu roz, felul în care-și mușca buza până când observă privirea lui.

– Mai ții minte prima dată când am făcut baie împreună? Îl întrebă, privindu-l cum își îndesa silueta înaltă pe un taburet.

– Slabe șanse să uit vreodată.

– Te temeai să nu mă doară și m-ai dus în brațe până la cadă.

Îi zâmbi sfioasă.

– A fost unul din cele mai frumoase lucruri pe care le-ai făcut vreodată pentru mine.

– Mulțumesc.

O sărută pe obraz.

– Dar nu pot să depăn amintiri fericite cu tine acum. Sunt mult prea furios din cauza asta. Aș vrea să-i smulg limba din gură lui I Javid Aras și să-l sugrum cu ea.

– Cum a fost cu domnul profesor Martin?

Gabriel șovăi, dregându-și glasul.

– Dacă ar fi fost doar plângerea Christei, mi-ar fi cerut o declarație, poate c-ar fi stat de vorbă cu încă vreo câțiva oameni din catedră și-ar fi conchis că acuzația ei e falsă. Plângerea ei împotriva ta, însă, complică lucrurile.

– Ce-a zis avocatul tău?

– Am decis să mă întâlnesc singur cu Jeremy.

Julia țâșni brusc în picioare, stropind cu apă în jur.

– Poftim? Am crezut că i-ai spus avocatului tău despre plângere ca să te însoțească.

Gabriel se aplecă spre ea, rezemându-și brațele pe genunchi.

– Jeremy e cel care m-a angajat. Îl consider prieten. Am crezut că sunt mai multe șanse să renunțăm la vrăjeală și să abordăm direct problema dacă mă duc fără avocat.

Julia făcu ochii mari, uimită.

– Și ce-a zis?

– Christa pretinde c-am încercat să inițiez o relație sexuală cu ea în mai multe ocazii, inclusiv în cadrul unor întâlniri pe care le-am avut în campus și în alte locuri. A pomenit de întâlnirile noastre la Starbucks și la Lobby.

Se uită în ochii Juliei.

– Mă acuză, de asemenea, c-am pedepsit-o respingându-i propunerea de teză și amenințând că o s-o elimin din programul doctoral. Pretinde că, după ce m-a refuzat, i-am făcut viața amară.

– Dar sunt numai minciuni. Ea e cea care te-a hărțuit.

– Exact, asta i-am spus și eu. Jeremy a fost destul de iritat. Mi-a spus c-ar fi trebuit să vin la el imediat și să fac plângere. Evident, declarația mea nu e foarte credibilă în momentul de față, dar sunt câteva lucruri pe care Christa nu le-a luat în considerare.

– Cum ar fi?

– Situația ei școlară. Eu și Jeremy am avut cel puțin două discuții despre evoluția ei slabă semestrul trecut. El știe foarte bine că ea nu se descurca strălucit. La dosarul ei există consemnări ale acestor discuții, precum și copii ale lucrărilor ei. De asemenea,

Paul a fost de față la câteva din întâlnirile mele cu Christa. I-am sugerat lui Jeremy să stea de vorbă cu el, precum și cu doamna Jenkîns.

– Paul era cu mine la Starbucks în ziua în care te-ai întâlnit cu Christa. Ne-a spus c-avea de gând să te convingă s-o duci în Lobby – că avea de gând să împărtășească mai multe cu tine în seara aceea, în afară de a vă spune pe nume.

Gabriel încreți din sprâncene.

– Poftim?

– Uitasem de conversația asta. Ți-aș fi pomenit mai devreme de ea. Eu și Paul ne beam cafeaua și Christa a intrat până să ajungi tu. Se lăuda că avea să te seducă.

Gabriel își mângâie bărbia, îngândurat.

– Și Paul a auzit-o spunând chestia asta?

– Da, răspunse Julia, reținându-și un zâmbet. S-ar părea că Violatorul de îngeri se va dovedi un înger păzitor.

Gabriel se încruntă.

– Să nu ne pripim. Ce altceva a mai zis?

– Nu cine știe ce. Te-am văzut întâlnindu-te cu ea, dar erați prea departe ca să auzim ce spuneți. Limbajul ei corporal părea destul de evident. Încearca să flirteze cu tine și tu ai muștrat-o. Aș putea să-i spun chestia asta domnului profesor Martin.

– În niciun caz. Deja ești prea implicată în povestea asta.

Se scărpină din nou în barbă.

– Jeremy mi-a cerut să nu discut cu Paul despre Christa. Situația e oarecum delicată pentru că Paul e subordonatul meu, dar Jeremy a acceptat să stea de vorbă cu el. Ar fi mai bine să nu discuți nici tu cu Paul despre asta. Cu cât spunem mai puțin despre subiectul ăsta, cu atât mai bine.

– N-o simpatizează pe Christa. Unul din primele lucruri pe care mi le-a spus a fost că ea visează să devină doamna Emerson. Știa că se ține după tine.

Gabriel se strâmbă.

– I-am reamintit lui Jeremy că am aprobat propunerea de teză a Christei în decembrie, după ce i-am dat mai multe șanse s-o rescrie. Să sperăm că, atunci când o să discute cu Paul, va putea să-și facă o imagine mai limpede despre ce s-a întâmplat de fapt.

Julia închise ochii, sprijinindu-și capul de marginea căzii. Știa că se pot baza pe Paul să spună adevărul. În ciuda antipatiei lui față de Emerson, n-ar da crezare acuzațiilor false ale Christei.

Gabriel se ridică.

– Trebuie să-ți mai spun ceva.

– Ce anume? Întrebă Julia, cu ochii închiși.

– Jeremy m-a întrebat dacă avem o relație. Și am zis că da.

Ea deschise ochii, uitându-se fix la el.

– Poftim?

- I-am spus că n-am început relația decât după sfârșitul semestrului.

Expresia lui se încordă.

- Te-a crezut?

- A părut să mă creadă, dar s-a înfuriat. A zis c-ar fi trebuit să vin imediat la el. A zis că e obligat să mă dea pe mâna decanului pentru că n-am respectat regulamentul.

- Oh, nu.

Julia îl luă de mână.

- Ce ne facem?

- A zis că, din cauza problemelor pe care le avem deja, n-o să tulbure apele – deocamdată. Dar mi-a spus fără drept de apel că n-o să mușamalizeze povestea.

Gabriel se aplecă spre ea, sărutând-o pe frunte.

- Nu-ți face griji în privința lui Jeremy. Mă ocup eu de el. Cât termini tu cu baia, eu o să-mi informez avocatul ca să putem planifica pasul următor.

Îi zâmbi și dădu să plece.

- Gabriel, ar mai fi un lucru. Două, de fapt. Soraya o să înainteze o plângere împotriva Christei, în numele meu, acuzând-o de rea-voință.

- Bun. Poate asta o s-o facă să se gândească mai bine ce face.

- Și, la ședința de ieri cu Nicole, mi-a spus că nu te mai duci la terapie.

Gabriel văzu expresia Juliei, un amestec de iritare și tristețe, și se pleoști.

CAPITOLUL 22

În contextul mai larg, faptul că Gabriel nu-i pomenise că n-a mai mers la psiholog nu conta așa mult. Sau cel puțin așa i se păru Juliei. Se certară un pic pe tema asta, dar amândoi erau prea preocupați de problemele cu Universitatea spre a merge mai departe de-atât.

Gabriel primi un mesaj lapidar de la Jeremy în săptămâna următoare, anunțându-l că discutase cu doamna Jenkins și cu Paul. În afară de asta, el și Julia nu mai primiră niciun semn de la facultate.

David Aras își petrecu seara de vineri singur în biroul lui de-acasă cu o sticlă de whisky Jameson. Nu era ceva neobișnuit pentru el. În poziția lui de decan al departamentului de Studii postuniversitare, își lua adesea de lucru acasă. În seara respectivă, se trezi împotmolit într-o situație foarte dificilă și foarte delicată.

Acuzația de hărțuire înaintată de domnișoara Peterson fusese pusă sub semnul întrebării de declarațiile mai multor martori. Cu toate astea, acuzația de fraudă împotriva domnișoarei Mitchell îi atrăsese atenția asupra unui posibil caz de relație nepotrivită între

Julia și domnul profesor Emerson. Problema era că dovezile erau contradictorii.

Conform informațiilor transmise de domnul profesor Martin, Paul Norris o ridicase în slăvi pe domnișoara Mitchell, elogiindu-i caracterul. Simțind cum îl arde whisky-ul pe gât, David se întrebă dacă toate femeile cu care venea în contact domnul Norris se transformaseră ca prin minune în îngeri sau dacă avea pur și simplu o slăbiciune pentru tinerele din Selinsgrove, Pennsylvania.

(Pe unde naiba o mai fi fost și asta.)

Conform domnului Norris și doamnei Jenkins, domnișoara Mitchell era o tânără timidă pe care domnul profesor Emerson o antipatiza. Domnul Norris susținea chiar că profesorul avusese o ceartă în toată regula cu ea la seminar.

În urma confruntării pe care o avuseseră la oră, Emerson o abordase pe doamna profesoară Pieton cu rugămintea să coordoneze disertația domnișoarei Mitchell, invocând faptul că e o prietenă de familie drept pentru care nu mai putea s-o coordoneze. Și asta era ceea ce-l nedumerea pe David.

Domnul profesor Emerson nu obiectase la acceptarea domnișoarei Mitchell în programul masteral, știind că era singurul profesor care coordona disertații pe Dante. Dacă exista un conflict de interese atât de vădit, de ce nu obiectase? Sau de ce nu-i declarase conflictul de interese domnului profesor Martin la începutul semestrului?

Dosarele cu privire la domnul profesor Emerson și domnișoara Mitchell n-aveau nicio logică. Și lui David nu-i plăcea când lucrurile n-aveau logică. (Pentru că universul lui era, prin definiție, unul guvernat de logică.)

În timp ce reflecta asupra dovezilor, introduse un stick în computer. Deschise singurul folder de pe el și începu să parcurgă e-mailurile care fuseseră culese, foarte amabil, de pe adresa domnului profesor Emerson de cineva de la IT. Ajustă parametrii spre a include doar mesajele trimise sau primite de domnișoara Mitchell, domnișoara Peterson, domnul Norris și doamna profesoară Pieton.

În câteva minute, David descoperi ceva care-l surprinse. Pe monitor apăreau mesaje care fuseseră trimise înainte de sfârșitul lui octombrie 2009. Primul e-mail fusese scris de domnul profesor Emerson și adresat domnișoarei Mitchell:

*Dragă domnișoară Mitchell,
Trebuie să-ți vorbesc în legătură cu o problemă oarecum urgentă.
Te rog contactează-mă cât mai curând cu putință, îmi poți telefona la acest număr: 416-555-0739 (tel. mobil), cele bune,
Conf. dr. Gabriel O. Emerson
Catedra de italianistică/
Centrul de Studii Medievale
Universitatea din Toronto*

Al doilea e-mail fusese trimis de domnișoara Mitchell și îi era adresat domnului profesor Emerson, ca răspuns la mesajul lui:

*Domnule conf. dr. Emerson,
Nu mă mai hărțuieți.
Nu vă mai vreau. Nici măcar nu vreau să vă cunosc.
Și dacă nu mă lăsați în pace, mă voi vedea silită să vă acuz de hărțuire. Iar dacă-l sunați pe tata, chiar asta o să fac. Imediat.
Dacă vă închipuiți c-o să renunț la masterat din cauza unui lucru neînsemnat ca ăsta, vă înșelați amarnic. Am nevoie de un nou îndrumător, nu de un bilet de autobuz.*

*Cele bune,
Dra. Julia H. Mitchell,
O umilă masterandă,
Mai mult timp în genunchi decât majoritatea curvelor.*

PS. Voi restitui bursa M. P. Emerson săptămâna viitoare. Felicitări, domnule profesor Abélard. Nimeni nu m-a făcut vreodată să mă simt

ca ultimul om așa cum m-ați făcut dumneavoastră duminică dimineață.

Decanul se așeză mai bine pe scaun. Reciti cele două mesaje, analizând fiecare cuvânt.

Deși avea o vagă amintire cu privire la identitatea lui Pierre Abélard, se lăsă mânat de curiozitate și-l căută pe Google. Dădu click pe o biografie dintr-o sursă de încredere și începu să citească.

Quod erat demonstrandum, își zise.

CAPITOLUL 23

În centru, Jeremy Martin era rezemat de spătarul canapelei de piele din camera lui, cu ochii închiși, ascultând Beethoven în timp ce soția lui se pregătea să se culce. Ca șef al Catedrei de italianistică, era responsabil pentru mai multe persoane, inclusiv profesori și studenți. Mărturisirea lui Gabriel că avea o relație cu o fostă studentă îl tulbura.

Știa că plângerea înaintată de Christa Peterson fusese făcută cu rea-voință, dar ca orice plângere, trebuia luată în serios. Dat fiind că avusese dreptate în a presupune că Gabriel și Julianne au o relație, era foarte posibil ca acuzația ei, conform căreia Julianne primise un tratament preferențial, să fie de asemenea întemeiată. Gabriel, prietenul și colegul lui, încercase să păstreze secretul asupra relației. Acum decanul începuse să pună întrebări, punându-l pe Jeremy între ciocan și nicovală.

În decursul carierei lui din State și ulterior aici, la Toronto, văzuse prea multe masterande și doctorande inteligente și cu un viitor luminos înainte sfârșind, ca simple jucării pentru profesorii lor. Soția lui, de pildă, făcuse studii postuniversitare de lingvistică

la Universitatea Columbia doar spre a-și vedea cariera distrusă de profesorul și iubitul ei după ce se săturase de alcoolismul acestuia. Lui Danielle îi luase ani de zile să lase în urmă trecutul și chiar și acum nu voia să mai aibă de-a face cu lumea academică. Jeremy nu dorea să vadă cariera lui Julianne încheindu-se la fel.

Pe de altă parte, n-avea să accepte ca Gabriel, tânăra speranță a catedrei lui, să fie calomniat și ponegriț pentru o infracțiune pe care

n-o comisese. Dacă decanul avea să continue să investigheze relația dintre domnul profesor Emerson și domnișoara Mitchell, Jeremy își va da toată silința să se asigure că se va face dreptate. Dacă asta nu se putea, era hotărât să-și protejeze catedra, motiv pentru care fu oripilat să descopere copii ale unor scrisori adresate domnului profesor Emerson și domnișoarei Mitchell în teancul lui de corespondență în prima joi din martie.

Înjurând în barbă, parcurse rapid scrisorile, apoi își sună, discret, unul din contactele de la decanat. După o jumătate de oră, îl sună pe Emerson acasă.

– Ți-ai verificat corespondența azi?

Gabriel se încruntă.

– Nu. De ce?

– Pentru că am primit o scrisoare de la decan care mă anunță că tu și Julianne sunteți investigați pentru că ați avut o relație nepotrivită în timp ce-ți era studentă.

– Futu-i, spuse Gabriel.

– Fix așa. Stai jos acum?

– Nu.

– Ei bine, așază-te. Tocmai am vorbit cu un prieten care lucrează la decanat. Julianne a făcut o plângere împotriva Christei Peterson, acuzând-o de hărțuire, în urma acuzațiilor pe care le-a făcut Christa la adresa ei. Ca să se răzbune, Christa a amenințat că va da în judecată Universitatea pe motiv că Julianne a avut un tratament preferențial pentru că s-a culcat cu tine. Acuzațiile Christei fac acum obiectul investigației cu privire la relația ta cu Julianne.

– E absurd!

– Este?

– Sigur că da. E ridicol.

– Mă bucur să aud asta, Gabriel, pentru că Universitatea ia foarte în serios astfel de plângeri. Rectoratul a cerut ca decanul să formeze o comisie, împreună cu alte două persoane, și să investigheze acuzațiile. Tu și Julianne veți fi somați să apăreți dinaintea acestei comisii, împreună.

Gabriel înjură.

– Cine mai face parte din comisie?

- Sursa mea n-a vrut să-mi spună. Vestea bună e că întâlnirea e doar o audiere preliminară. În funcție de decizia pe care o ia comisia, ar putea merge mai departe la Rectorat, unde se vor formula acuzațiile, și apoi voi doi ar trebui să apăreți în fața unei comisii disciplinare. Nu e cazul să-ți explic în ce rahat veți fi în momentul ăla.

- De ce decanul nu mă cheamă pur și simplu să mă întâlnesc cu el? Toată situația asta ar putea fi rezolvată în câteva minute.

- Mă îndoiesc. Se adună din ce în ce mai multe acuzații și plângeri, și toate se învârt în jurul tău.

Lui Gabriel aproape că-i stătu inima în loc.

- Crezi c-o să mai apară și alte acuzații?

- Am niște bănuieli. Dar nimic sigur.

- La naiba, spuse Gabriel, frecându-se la ochi. Cât de tare am încurcat-o?

- Dacă aș fi în locul tău, nu m-aș mai gândi la noi și m-aș concentra pe eu. Asta te-a băgat în belea de fapt și de drept.

- Răspunde-mi la întrebare, te rog.

Jeremy șovăi, răsfoind scrisorile de pe birou.

- Dat fiind că integritatea sistemului tău de notare a fost pusă la îndoială în ce-o privește pe Julianne, decanul i-a anulat nota la seminarul tău. Asta înseamnă că foaia ei matricolă va rămâne incompletă până când nu se rezolvă problema, ori prin respingerea acuzațiilor, ori prin trimiterea voastră în fața comisiei disciplinare și după verdictul acesteia.

- Nu va absolvi, șopti Gabriel.

- Regulamentul prevede că nu se poate încheia media până când nu vor fi analizate și soluționate abaterile academice.

- Așadar, în funcție de cât de mult va dura, nu va mai putea merge la Harvard.

- Dacă decizia va fi în favoarea ei, nota nu-i va mai fi anulată și-o să se consemneze că a absolvit la o dată anterioară. Dar, până atunci, presupun că-și va pierde locul la Harvard. Dacă nu cumva îi poate convinge să-i amâne înscrierea.

- Intrarea ei la doctorat depinde de absolvirea fără probleme a masteratului. Poate să întrebe, dar mă îndoiesc că își poate permite

să ceară o amânare. Și dacă povestea asta ajunge la urechile celor de la Harvard, și-ar putea retrage oferta.

– Atunci ar fi cazul să se roage ca problema asta să se rezolve la timp, astfel încât să apuce să depună dosarul de absolvire. Și, sincer, ar fi cazul să te rogi și tu. Dacă ești declarat vinovat de fraudă academică, atunci Rectorul îți poate desface contractul de muncă.

– Futu-i.

Gabriel bătu cu palma în birou.

– Când va trebui să apărem în fața comisiei?

– Joi, pe 25 martie.

– Asta le lasă mai puțin de o lună la dispoziție să rezolve problema, înainte ca ea să depună dosarul pentru absolvire.

– Procedurile academice se mișcă în ritmul erelor geologice. Știi asta.

își drese glasul.

– Nu ești câtuși de puțin preocupat de situația ta?

– Nu în mod deosebit, mârâi Gabriel.

– Ei bine, ar trebui să fii. Și, mai mult, pe mine mă interesează în primul rând ce se întâmplă cu tine, deși mi-ar părea rău să văd că viitorul academic al lui Julianne e pus în pericol.

– N-o să las să se întâmple asta.

– Și eu n-am de gând să-mi las unul din cei mai apreciați profesori pus la saramură.

Jeremy oftă adânc.

– Conform prevederilor pe care ești bănuț că le-ai fi încălcat, porți o mai mare parte din vină decât ea. Ești bănuț că ai evaluat o studentă în funcție de un criteriu care n-are nimic de-a face cu meritele academice.

– E aberant și ai actele care dovedesc că nu-i așa.

– Nu, nu le am.

Jeremy începu să bată cu degetul paginile din fața lui.

– Am niște acte, dar sunt incomplete. Abia recent m-ai anunțat că ai o relație cu ea. Acum superiorul meu începe să mă ia la întrebări. Ai idee cât de stânjenitoare e situația asta pentru mine? Dau impresia c-am venit picat din lună și că habar n-am ce naiba se întâmplă în propria mea catedră!

Gabriel inspiră și expiră încet.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun c-ai dat-o în bară, Gabriel, oricum ai lua-o. Și n-am de gând să pun în pericol rodul muncii mele de-o viață ca să te acopăr pe tine.

Domnul profesor Emerson amuți.

- De ce nu mi-ai spus că ai o relație cu ea? Eu te-am angajat, pentru Dumnezeu.

- Pentru că m-am gândit că nu privește pe nimeni cu cine mă culc eu.

- Nu vorbești serios.

Jeremy înjură în barbă.

- Știi ce prevede regulamentul cu privire la relațiile cu studenții. Deoarece ai ascuns relația de mine și de toată lumea, pari vinovat.

Gabriel încleștă din dinți.

- Jeremy, mă pot baza pe sprijinul tău sau nu?

- O să fac ce pot, dar s-ar putea să nu fie prea mult. Dacă aș fi în locul tău, aș anunța Asociația Profesorilor și aș avea grijă să vin cu reprezentantul sindicatului la audiere.

- E o vânătoare de vrăjitoare care a fost inițiată de o doctorandă frustrată. Christa Peterson încearcă să mă facă să-mi pierd slujba.

- S-ar putea să ai dreptate. Dar, până să te urci la amvon, înțelege că ai încălcat regulamentul Universității. Asta îi va încuraja pe cei din administrație să tragă concluzia că ești vinovat și de alte abateri. Și, apropo, am primit un e-mail de la decan care mă întrebă de bursa M. P. Emerson. De dragul tău, sper că nu duce la tine.

Gabriel slobozi un șir de înjurături. Jeremy îl întrerupse.

- Dacă n-ai un avocat, prietene, acum ar fi momentul să angajezi unul.

Gabriel mormăi ceva și închise telefonul, îndreptându-se grăbit spre sufragerie ca să-și toarne ceva de băut.

* * *

Deși Gabriel anunțase sindicatul facultății de situația lui, refuză oferta lor de a-l însoți la audiere. John era de părere că abilitatea lui juridică era mult mai intimidantă decât cea a sindicatului, dar

recunosc că, dacă aveau să se formuleze acuzații oficiale, ar fi recomandat să-i implice în momentul acela.

Sfatul lui John fu să obstrucționeze ancheta, deși îl îndemnă pe Gabriel să-i facă instructajul lui Julianne legat de ce să nu zică. În caz contrar, era foarte hotărât s-o prezinte ca pe o studentă labilă și impresionabilă care făcuse o obsesie pentru Gabriel la o vârstă fragedă și îl sedusese.

Sperând că clientul lui avea să-i urmeze instrucțiunile, John nu se obosi să-i explice această strategie.

Sfatul pe care i-l dădu Soraya Juliei mergea pe aceeași linie. îi spuse Juliei să nu recunoască nimic și, dacă era presată, să dea vina pe Gabriel pentru tot. Soraya aproape că chicoti de încântare la perspectiva de a-l prezenta drept profesorul mai în vârstă și libertin care sedusese o tânără nevinovată promițându-i un viitor fericit. Când Julia îi zise că ea voia să spună adevărul, Soraya declară că era o idee foarte proastă. Avea de gând să invoce reputația promiscuă a lui Gabriel și problemele lui cu poliția.

Ca și John, anticipă că Julia avea să coopereze, astfel că nu se obosi să-și explice în detaliu strategia.

În noaptea dinaintea audierii, Julia fu trezită din vis de bătăi în geam. Inițial, crezu că încă visează. Când sunetul se repetă, de data asta mai tare, se ridică din pat și trase perdeaua. Dădu cu ochii de Gabriel, cu nasul aproape lipit de geam. Avea un aer ușor dement, cu o privire pătimașă, purtând bereta și haina de iarnă, stând în nămeți până la genunchi.

Ea deschise repede fereastra și se dădu la o parte, simțind un curent de aer rece trecând pe lângă el în timp ce intra în cameră. Gabriel închise bine fereastra, o încuie și trase perdeaua.

– Gabriel, ce...

Nu apucă să termine propoziția pentru că el o strânse în brațe. Ea simți mirosul de scotch înainte să i-l guste pe buze. Buzele lui erau înghețate, ce-i drept, dar gura și limba lui erau calde și îmbietoare. Și căldura sărutului lui, apăsător și senzual, începu să i se răspândească pe piele.

– Ești beat? Ce s-a întâmplat?

El se desprinse de ea, pentru o clipă doar, cât să-și scoată paltonul și bereta. Apoi o îmbrățișă din nou, mângâindu-i brațele cu

degete reci ca gheața, descheindu-i bluza de pijama și strecurându-și o mână pe sub ea spre a-i cuprinde sânul.

O trase spre pat, trăgându-și cămașa din pantaloni, privind-o cum își scotea pijama în timp ce el își arunca toate hainele de-a valma pe podea. Într-o clipită erau amândoi dezbrăcați și el o trăgea în brațe, punând-o să-și încolăcească picioarele în jurul șoldurilor lui. Niciodată nu mai fuseseră atât de grăbiți să se dezbrace și să facă dragoste.

În timp ce-o împingea spre ușa închisă, lipind-o cu spatele de ușă, gesturile lui deveniră frenetice, disperate. O tachina cu degetele lui reci, luându-i sânul în gură, sugând și mușcând ușurel.

Ea striga deja, șocată încă de patima lui tăcută.

După câteva minute, atenția îi fu distrasă de diferența de temperatură dintre trupurile lor: pieptul lui rece, tare și musculos, împingându-se în rotunjimile moi și calde ale trupului ei. Când simți, cu degetele care începeau să se dezghețe, că e pregătită, se împinse în ea, gemând în curbura gâtului ei, dând glas satisfacției incipiente și relaxându-se un pic de la brâu în sus la atingerea ei. Nu mai era niciun pic de loc între trupurile lor, nici măcar aer între pielea lui și-a ei.

Julia gemu de încântare, savurând senzația împreunării cu iubitul său. Mâinile ei coborâră pe dată de pe umeri pe șoldurile lui și-l trase de șale, spre a-l încuraja. Se auzea o cacofonie de zgomote necenzurate, ce căpătau o conotație cu mult mai animalică din cauza lipsei de sunete articulate, și, desigur, sunetul ritmic pe care-l facea Julia când se lovea cu spatele de ușa grea de lemn.

Împerecherea lor fu rapidă și zgomotoasă, poate cel mai intens contact fizic pe care-l avuseseră vreodată, întrecând chiar și partida lor de sex la perete din Florența. În curând explodară la unison, în extaz, cu inimile bătând nebunește și sângele curgându-le năvalnic prin vene, agățându-se unul de altul și strigând. Apoi, în sfârșit, se lăsară să cadă în patul îngust al Juliei, într-o învâlmășeală de trupuri și membre, într-o satisfacție luminoasă.

Gabriel era deasupra, dar ea nu-l lăsă să se miște. El se întoarse un pic, lăsându-și greutatea pe saltea, dar nici el n-ar fi vrut să se desprindă de trupul ei.

Julia îl mângâie pe păr și-i spuse cât de mult îl iubea, în timp ce el își ascundea fața în adâncitura de la baza gâtului ei, inhalându-i mirosul. Îi spuse că n-avea nevoie să bea, că putea să stea de vorbă cu ea, în loc de asta.

Gabriel oftă, cu fața îngropată în gâtul ei.

– Vorbesc cu tine, îi șopti, lăsându-i sărutări pe umăr. Nu m-ascuți.

Până să apuce Julia să-l contrazică, el începu să-i exploreze gura. Alte discuții fură abandonate când Gabriel o îmbie să se mai împreu-neze o dată cu el.

Când se trezi în dimineața următoare, apartamentul era pustiu. De fapt, nu mai era niciun semn că avusese un vizitator nocturn, cu excepția unei ferestre descuiate și a mirosului de sex și de Gabriel care persista pe trupul ei și în pat.

Se uită prin casă, așteptându-se să găsească un bilet, un mesaj, ceva. Dar nu găsi nimic, nici măcar un e-mail. O năpădi o senzație de teamă.

* * *

Julia își lăsa părul desfăcut în dimineața următoare, ascultând instrucțiunile Sorayei, pentru că asta îi dădea un aer suav și nevinovat. La unsprezece fix, își întâlni avocata în holul care dădea în sala de conferințe.

Gabriel și John erau deja acolo, zgribuliți lângă perete, șușotind grăbiți. Erau îmbrăcați amândoi în costume de culoare închisă, cu cămăși albe. Dar asemănarea se oprea aici. Gabriel purta un papion, de un verde care contrasta pregnant cu albastrul ochilor lui.

El îi întâlni privirea pentru scurt timp, un răgaz suficient pentru ca ea să observe că părea îngrijorat. Nu-i zâmbi și nu-i făcu semn cu mâna. Părea resemnat cu faptul de a se ține departe de ea.

Ea vru să se ducă la el, dar Soraya o trase pe o banchetă joasă, aflată vizavi de ușă. Brusc, ușa se deschise și un jucător masiv de rugby cu un aer furibund ieși în hol.

– Paul?

Julia se ridică în picioare.

El se opri surprins.

– Julia? Ești bine? Spune-mi că nu e...

Paul rămase incremenit în mijlocul propoziției, cu un picior în aer, când dădu cu ochii de Soraya, care stătea acum în spatele ei. Se uită la cele două femei, cu ochii mari și o expresie curioasă la început, apoi circumspectă. Înjurând în barbă, se strâmbă și trecu pe lângă ele.

– Paul?

Julia strigă după el, dar el se văzu nevăzut pe scări.

– Îl cunoști? Întrebă Soraya.

– Suntem prieteni.

– Serios?

Soraya părea uimită.

Julia se întoarce spre ea.

– De ce? Îl cunoști?

– A făcut o plângere împotriva unei cliente de-ale mele anul trecut. De-atunci mă dușmănește decanul.

Îi luă o clipă să proceseze semnificația spuselor Sorayei. Dar, când o făcu, se așeză încet pe bancă.

Soraya a fost avocata doamnei profesoare Chin? În ce m-am băgat?

Până să apuce să-și răspundă la întrebare, secretara decanului, Meagan, ieși să-i anunțe că membrii comisiei ar prefera să-i audieze laolaltă pe domnișoara Mitchell și pe domnul profesor Emerson.

După o consultație rapidă cu avocații, Gabriel și Julia intrară în sală, urmați de John și Soraya. De îndată ce se așezară de-o parte și de alta a culoarului, domnul decan Aras luă cuvântul. După cum obișnuia, se prezentă și-i prezentă pe ceilalți membri ai comisiei, domnii profesori Tara Chakravartty și Robert Mwangi.

– Doamna profesoară Tara Chakravartty, vicepreședinta comisiei pentru diversitate.

Era o femeie frumoasă și minionă de origine indiană, cu ochii negri și părul negru, lung și drept. Purta un costum negru cu o eșarfa mare, de un roșu-portocaliu, înfășurată ca un sari în jurul bustului

ei. Îi zâmbi și ea Juliei, printre privirile ucigătoare pe care i le arunca lui David, încruntându-se din când în când.

- Domnul profesor Robert Mwangi, vicepreședintele comisiei pentru probleme studentești.

Profesorul Mwangi era un canadian de origine kenyană, care purta ochelari cu rame subțiri și o cămașă, fără haină și cravată. Era îmbrăcat cel mai puțin formal dintre ei și avea atitudinea cea mai vădit prietenoasă. Îi zâmbi Juliei, care-i răspunse la rândul ei cu un zâmbet.

Decanul își începu discursul.

- Domnișoară Mitchell, domnule profesor Emerson, ați fost anunțați în scris de ce ați fost chemați aici. În contextul investigației noastre cu privire la acuzația de fraudă academică împotriva dumneavoastră, domnișoară Mitchell, am discutat cu doamna profesoară Pieton, domnișoara Peterson, doamna Jenkins, domnul profesor Jeremy Martin și domnul Paul Norris. În cursul investigației, au ieșit la lumină mai multe informații coroborate de mai mulți martori.

Decanul se uită fix la Gabriel, țuguindu-și buzele.

- Din acest motiv, Rectoratul a decis instituirea acestei comisii care să continue investigația. Informațiile care au ieșit la lumină până acum sunt următoarele: că a avut loc o ceartă în public, cu posibile conotații personale, între domnișoara Mitchell și domnul profesor Emerson în timpul seminarului acestuia, în jurul datei de 28 octombrie 2009. Doi, că în jur de 31 octombrie, doamna profesoară Pieton a acceptat să coordoneze disertația de masterat a domnișoarei Mitchell la rugămintea domnului profesor Emerson, care l-a anunțat ulterior pe domnul profesor Martin de această schimbare. Domnul profesor Emerson a susținut că schimbarea era necesară din cauza unui conflict de interese, și anume din cauză că domnișoara Mitchell ar fi o prietenă de familie. Pentru a face schimbarea, s-au depus actele necesare la Școala de Studii postuniversitare. Trei, pe 10 decembrie, domnul profesor Emerson a ținut o prelegere publică la Florența, la care a fost însoțit de domnișoara Mitchell. În

cursul serii, a prezentat-o pe domnișoara Mitchell drept logodnica lui. Aceste informații sunt susținute de articole din presă și fotografii și au fost coroborate de un anume domn profesor Pacciani, care a luat parte la eveniment.

Decanul le arată o hârtie, care părea să fie o copie a unui e-mail.

Gabriel se încruntă la auzul numelui lui Pacciani, înjurând printre dinți.

Decanul își aținti privirea asupra lui Gabriel.

– Domnișoara Mitchell te-a hărțuit cumva, încercând să te convingă să ai o relație amoroasă cu ea?

Julia aproape că pică de pe scaun.

Toate privirile se ațintiră asupra lui Gabriel, care se înroși. Avocatul începu să-i șușotească agitat la ureche, dar Gabriel îl dădu la o parte.

– Categorie nu.

– Prea bine. În momentul de față ai o relație amoroasă cu domnișoara Mitchell?

– Domnule profesor Aras, nu ați oferit nicio dovadă că ar fi fost încălcată vreo prevedere din regulament. Tot ce ne-ați oferit este o cronologie sumară care lasă loc la interpretări și extrase din presa de scandal din Italia. Nu vă voi permite să-mi încălțați clientul cu chestia asta, se plânse John.

– Dacă clientul dumneavoastră n-are nimic de ascuns, atunci ar trebui să ne răspundă la întrebări. Când a început relația dintre dumneavoastră și studenta dumneavoastră, domnule profesor Emerson?

Până să apuce John să protesteze, doamna profesoară Chakravartty îl întrerupse pe decan.

– Obiectez la acest tip de întrebări pe temeiul că relațiile dintre profesorii și studenții din același departament nu pot fi consensuale. Și așa vrea ca obiecția mea să fie consemnată în procesul-verbal.

Decanul încuviință cu un gest din cap adresat secretarei lui, Meagan, care lua notițe grăbită pe laptop.

– S-a luat notă, se zăbârli. Vom discuta problema asta imediat. Domnule profesor Emerson?

– Cu tot respectul, domnule profesor Aras, clientul meu nu e obligat să răspundă la supoziții și speculații. Poate că domnișoara Mitchell vede lucrurile în mod diferit.

John îi aruncă o privire vicleană Sorayei, apoi le zâmbi inocent membrilor comisiei.

- Prea bine. Domnișoară Mitchell?

Soraya se uită chiorâș la John, întorcându-se apoi spre comisie.

- Clienta mea a fost deja supusă unei experiențe traumatizante de către Decanat când a fost silită să se apere de o acuzație gravă, dar complet rău-voitoare, făcută de o altă studentă. Având în vedere stresul și traumele emoționale pe care le-a suferit deja, vă rog să vă adresați întrebările domnului profesor Emerson. El a cerut ca teza clientei mele să fie scrisă sub îndrumarea doamnei profesoare Pieton, e semnătura lui pe formulare și noi n-avem nimic de declarat în această privință.

Julia se aplecă să-i șoptească o obiecție Sorayeri, dar Soraya o dădu la o parte.

Julia încleștă din dinți.

- Ah. Ne confruntăm cu un caz clasic de dilemă a prizonierului. Mă întreb dacă își dă vreunul din voi seama spre ce deznodământ vă îndreptați dacă o țineți tot așa.

Domnul profesor Aras își drese glasul.

- Pot să vă las să luați o scurtă pauză ca să vă sfătuiți cu avocații dumneavoastră, domnișoară Mitchell și domnule profesor Emerson, dar mă aștept să răspundeți sincer și direct întrebărilor noastre. Dacă nu veți da nicio declarație, ne rezervăm dreptul de a lua o decizie pe cont propriu, bazându-ne pe dovezile pe care am reușit să le adunăm. Și să trimitem cazul mai departe la Rectorat, unde se pot formula acuzații oficiale, dacă asta va fi recomandarea noastră. Aveți cinci minute.

Vocea decanului era rece și lipsită de emoție.

- Dat fiind că relațiile dintre profesorii și studenții din același departament nu pot fi consensuale, propun să-l lăsăm pe domnul profesor Emerson să plece spre a o putea intervieva pe domnișoara Mitchell.

Doamna profesoară Chakravartty îi aruncă o privire compătimitoare Juliei.

- Vă asigur că acesta e un spațiu sigur. Nu vor exista represalii din partea Catedrei de italianistică din cauza oricăror informații pe care ni le dezvăluiți. Dacă ați fost victima hărțuirii sexuale, vă putem ajuta.

Compasiunea Tarei se preschimbă rapid în dezgust când se uită în direcția lui Gabriel.

Julia se ridică grăbită în picioare.

– Nu am fost hărțuită de domnul profesor Emerson.

Soraya o prinse de braț, dar Julia o ignoră. Așa că Soraya se ridică alături de ea, așteptând momentul potrivit s-o întrerupă sau să obiecteze.

Gabriel începu să scuture din cap agitat, dar Julia nu-l observă, pentru că era cu ochii la membrii comisiei.

– Nu am avut o relație în timp ce i-am fost studentă. Și relația noastră de acum este una consensuală.

Pentru o clipă în sală domni tăcerea, întreruptă de scrijelitul penițelor membrilor comisiei.

Decanul se rezemă de spătarul scaunului, cu un aer perfect impasibil.

Acesta fu primul lucru care-i sugeră Juliei că se întâmplase ceva foarte, foarte rău. Se așează încet pe scaun, ignorând vocea Sorayei, care-i șuiera ceva la ureche, și se întoarce să se uite la Gabriel. El se uita drept înainte, dar Julia știa că-i simte privirea, se vedea după maxilarul lui încleștat. El își încrucișă brațele la piept, cu ochii ațintiți asupra decanului ca o cobra gata să atace.

– Mulțumim, domnișoară Mitchell. Așadar, relația este amoroasă.

Profesorul Aras se uită spre Gabriel, înainte de a-și întoarce din nou privirea spre Julia.

– Dacă tot ați fost așa deschisă, dați-mi voie să vă mai întreb ceva. Când ați cumpărat biletul de avion spre Italia, știind că-l veți însoți pe domnul profesor Emerson?

Julia se uită nedumerită la decan.

– De bună seamă biletele trebuie să fi fost rezervate înainte de 8 decembrie, ceea ce înseamnă că le-ați cumpărat în timpul semestrului. Așadar, înainte ca el să vă fi trecut nota, trebuie să fi avut o conversație despre intenția dumneavoastră de a-l însoți în Italia drept invitata lui. Asta pare problematic pentru o relație profesor-student, nu-i așa?

Julia deschise gura să-i răspundă, dar Soraya o întrerupse.

– Cu tot respectul, domnule profesor Aras, asta e o speculație.

- De fapt, domnișoară Harandi, e o deducție rațională cu privire la un quid pro quo.

Decanul își țuguie buzele.

- Mai mult, sugerez că clienta dumneavoastră a depus mărturie mincinoasă. A spus că nu a avut o relație cu domnul profesor Emerson în timpul semestrului. Ar trebui să credem că s-au combinat ca prin minune în clipa în care s-a terminat semestrul?

Julia scoase un icnit care reverberă în toată sala. Vizavi de ea, agitația lui Gabriele! era sugerată de felul în care-și încleșta și-și desfăcea pumnii, încercând să-i ascundă pe lângă corp.

Decanul începu să vorbească, dar fu întrerupt de domnul profesor Mwangi.

- Domnișoară Mitchell, în momentul ăsta trebuie să vă reamintesc de pedeapsa care se aplică pentru sperjur, precum și pentru încălcarea regulamentului Universității, ce interzice relațiile dintre studenți și elevi.

Tonul lui calm și binevoitor era menit să contracareze tonul direct și iritat al decanului.

- Sperjura poate duce la exmatriculare sau sancțiuni grave.

O încălcare a regulamentului cu privire la relațiile profesor-student vă poate pune în pericol notele la seminariile de pe semestrul trecut.

Răsfoi câteva hârtii care-i stăteau dinainte pe masă.

- L-ați avut îndrumător pe domnul profesor Emerson până la începutul lui noiembrie, cam cu o lună înaintea plecării dumneavoastră în Italia. Ați participat la seminarul lui tot semestrul și ați primit nota ro. Regulamentul privind relațiile profesor-student e menit să protejeze studenții de avansurile profesorilor și să prevină riscul ca unii studenți să aibă parte de tratamente preferențiale. Dacă ați fi renunțat la seminarul domnului profesor Emerson, n-am mai fi azi aici. Dar, dat fiind că ați rămas în grupa lui, avem o problemă.

Domnul profesor Mwangi îi întinse niște hârtii lui Meagan, care veni cu ele la Julia și Soraya. În timp ce Soraya se uita peste documente, Julia rămase cu gura căscată, îngrozită. îl privi din nou pe Gabriel, dar el refuza să se uite la ea.

- Domnul profesor Martin a declarat în fața acestei comisii că nu-și amintește să fi avut vreo conversație cu domnul profesor Emerson cum că lucrarea dumneavoastră de seminar avea să fie notată de doamna profesoară Pieton. Secretariatul ne-a informat că domnul profesor Emerson a fost cel care v-a trecut nota în catalogul online. Avem copii datate ale acelor documente electronice, care tocmai v-au fost înmânate.

- Doamnule profesor Mwangi, deoarece abia acum vedem aceste documente, aș dori să solicit o scurtă pauză ca să discut cu clienta mea.

Vocea Sorayei o smulse pe Julia din șoc.

- Ați pierdut ocazia, domnișoară Harandi, deoarece clienta dumneavoastră e vinovată de sperjur.

Tonul decanului era sever.

- Nu sunt de acord, interveni doamna profesoară Chakravartty. Poate că domnișoara Mitchell nu e în măsură să aprecieze dacă a fost sau nu forțată. De bună seamă, orice sperjur din partea ei ar fi scuzabil dacă a fost hărțuită.

- Doamna profesoară Pieton mi-a corectat lucrarea la seminarul despre Dante. Sunt sigură că ea poate lămuri această neînțelegere.

Julia adoptă un ton încăpățânat, care contrasta acut cu tremurul din glas.

- Doamnule decan, îmi cer scuze că vă întrerup, dar tocmai am primit un e-mail de la doamna profesoară Pieton, interveni Meagan, cu o voce timidă.

Se îndreptă spre decan și-i arată laptopul.

El studie rapid monitorul, ușuind-o apoi.

- S-ar părea că doamna profesoară Pieton vă confirmă povestea, domnișoară Mitchell.

Soraya se aplecă în scaun.

- Atunci lucrul ăsta ar trebui să lămurească orice probleme. Rugăm respectuos comisia să încheie investigația și să pună capăt acestei situații.

- Nu așa de repede, domnișoară Harandi.

Domnul profesor Mwangi se uită curios de la Gabriel la Julia.

- Dacă relația e cu adevărat consensuală, atunci de ce domnul profesor Emerson se ascunde după avocat?

- Tot ce-ați făcut a fost să ne prezentați speculații și fantezii. De ce-ar trebui clientul meu să răspundă la întrebarea asta?

Tonul lui John era disprețuitor.

- Avem dreptul să tragem propriile noastre concluzii pe baza dovezilor. Nu pot vorbi în numele distinșilor mei colegi, dar o să spun că, după părerea mea, clientul dumneavoastră și domnișoara Mitchell au avut o relație semestrul trecut. Ceea ce înseamnă că au încălcat regulamentul cu privire la relațiile profesor-student și domnișoara Mitchell e vinovată de sperjur.

John se ridică în picioare.

- Dacă această comisie are de gând să continue la modul ăsta, atunci vom cere ajutorul sindicatului profesorilor de la Universitatea din Toronto și Asociației Canadiene a Profesorilor Universitari, și vom apela pe toate căile legale de atac. I-aș sfătui pe membrii comisiei să nu-mi calomnieze clientul..

Decanul dădu disprețuitor din mână.

- Luați loc. Nu răspundem la amenințări.

Așteptă ca John să se așeze, aruncându-și stiloul pe masa din fața lui. Își scoase ochelarii și-i puse lângă stilou.

- Dat fiind că s-ar părea c-am ajuns într-un impas, poate c-ar fi mai bine să suspend această audiere spre a continua investigația.

Gabriel încleștă din dinți, știind că orice amânare avea să pună și mai mult în pericol intrarea Juliei la Harvard.

- Înainte să suspendăm audierea, cred că domnișoarei Mitchell ar trebui să i se dea ocazia să-și spună povestea fără a trebui să fie în aceeași încăpere cu domnul profesor Emerson, spuse doamna profe-soară Chakravartty, dând din cap în direcția Juliei. Domnul profesor Emerson e o persoană influentă. Domnișoară Mitchell, poate că vă temeți pentru poziția dumneavoastră și el a profitat de asta. Poate că vă închipuiți că relația e consensuală acum, dar ați considerat dintotdeauna că e așa? Mai mulți martori au declarat că s-a purtat foarte sever cu dumneavoastră semestrul trecut.

- E revoltător! Domnule profesor Aras, aveți de gând să stați cu mâinile în sân în timp ce clietul meu e calomniat de unul dintre membrii comisiei? Vreau ca obiecția mea să fie consemnată în procesul-verbal și vreau să se ia notă că am de gând să fac o

plângere la Rectorat privind comportamentul neprofesionist al doamnei profesor Chakravartti.

John sărise în picioare, gata să facă apoplexie.

– Vreau ca domnul profesor să rămână, spuse Julia încet.

– Prea bine.

Vocea doamnei profesoare Chakravartty se împlânzi.

– Sunt sigură că această situație e stresantă și vă simțiți confuză.

Dar trebuie să vă spun că membrii comisiei sunt deja la curent cu textul e-mailului pe care i l-ați trimis domnului profesor Emerson, în care îl rugați să nu vă mai hărțuiască. Vreau să subliniez, încă o dată, că suntem aici spre a descoperi adevărul.

Julia clipi, simțind că i se încețoșează privirea. La urechi îi ajungeau sunete înfundate, ca și cum se cufunda într-o apă. Totul încetini, în special procesele ei de gândire, în timp ce amploarea revelației doamnei profesoare Chakravartti îi aluneca pe piele ca niște degete de gheață.

Meagan le întinse câteva foi lui John și Sorayei.

John le aruncă o privire, azvârlindu-le deoparte apoi.

– E complet inacceptabil să ne luați prin surprindere cu documente care n-au fost pomenite în scrisoarea pe care i-ați trimis-o clientului meu.

– Țsta nu e un proces; e doar o audiere preliminară. Nu avem obligația să ne conformăm normelor de dezvăluire în prealabil, domnule Green. Doamnă profesoară Chakravartty, puteți începe.

Decanul se rezemă de spătarul scaunului, îndreptându-și toată atenția asupra Tarei.

– Știu că n-ați făcut o plângere de hărțuire sexuală împotriva domnului profesor Emerson. Dar nu e prea târziu s-o faceți. Dacă doriți, îi putem cere să părăsească sala ca să putem discuta acest aspect.

John clătină din cap.

– Clientul meu neagă fără echivoc că ar fi comis vreun act de hărțuire, sexuală sau de altă natură, împotriva domnișoarei Mitchell. Dacă există o persoană care să fie anchetată pentru hărțuire, aceea e Christa Peterson, care a creat această situație din rea-voință.

– Domnișoara Peterson va fi trasă la răspundere pentru faptele ei, nu vă faceți griji în această privință.

Tonul domnului profesor Mwangi era calm și deschis.

– Domnișoară Mitchell, și eu sunt interesat de acest schimb de e-mailuri, în care îi solicitați domnului profesor Emerson să nu vă mai hărțuiască. Ne puteți prezenta contextul în care ați făcut acea afirmație?

– A fost o greșeală.

Vocea Juliei era scăzută, dar reverberă în încăpere.

– O greșeală? repetă doamna profesoară Chakravartty.

– Am avut o... neînțelegere. N-ar fi trebuit niciodată să folosesc cuvântul *hărțuire*. Eram furioasă. Nu vorbeam serios.

Soraya începu să-i șoptească ceva la ureche, dar Julia se feri, frângându-și mâinile.

– N-a existat niciun fel de hărțuire. De-asta n-am făcut plângere.

Doamna profesoară Chakravartty se uită sceptic la Julia, adresându-i-se apoi decanului.

– Aș dori să propun suspendarea acestei audieri. Am o mulțime de întrebări fără răspuns pe care aș vrea să le adresez celorlalți martori. Și aș vrea s-o intervievez pe domnișoara Mitchell într-un mediu mai puțin ostil.

Se uită chiorâș înspre Gabriel.

– Domnișoara Mitchell a negat acuzația. N-a făcut nicio plângere împotriva clientului meu și, conform alineatului 10 din regulamentul Universității cu privire la hărțuirea sexuală, nu poate fi forțată s-o facă. Putem merge mai departe? obiectă John.

– N-am nevoie să mă învățați dumneavoastră cum să prezidez această audiere, domnule Green, se burzului decanul. Putem să ne acordăm tot timpul necesar spre a investiga orice problemă care are legătură cu obiectul acestei audieri.

Decanul le făcu semn celorlalți membri ai comisiei să se tragă mai aproape de scaunul lui ca să se poată sfătui pe șoptite. Numai ce auzi pomenindu-se de o amânare și Julia simți că inima îi bate să-i spargă pieptul și-și aținti privirea înspăimântată asupra lui Gabriel, care se făcuse foarte roșu la față.

După câteva minute, decanul își puse ochelarii și se uită de jur-împrejur.

- După cum a sugerat doamna profesoară Chakravartty, voi suspenda această audiere. Ați fost deschisă, domnișoară Mitchell, și pentru asta vă mulțumesc. Dumneavoastră, însă, domnule profesor Emerson, nu ne-ați spus nimic. Lipsa dumneavoastră de cooperare nu ne lasă nicio alternativă decât s-o luăm de la capăt și să discutăm cu toți ceilalți martori. În mod special, am câteva întrebări pe care aș vrea să le adresez șefului dumneavoastră de catedră, domnul profesor Martin. Dacă relația dintre dumneavoastră a fost consensuală, amândoi riscați să fiți acuzați că ați încălcat politica facultății cu privire la relațiile profesor-student. Și dumneavoastră, domnișoară Mitchell, ați putea fi acuzată c-ați depus mărturie mincinoasă cu privire la momentul când a început cu adevărat relația. Pe de altă parte, e-maîlul pe care i l-ați trimis domnului profesor contrazice celelalte declarații pe care le-ați dat. Mai e și problema bursei M. P. Emerson, de care pomeniți în e-mail. N-am de gând să mă pripesc cu decizia în această problemă. Așadar, avem nevoie de o amânare spre a ne duce investigația la bun sfârșit. Această amânare ar putea fi de ordinul săptămânilor, în funcție de cooperarea care ni se oferă. Desigur, dacă preferați să evitați amânarea, ați putea să ne răspundeți pur și simplu la întrebări.

În timp ce rostea aceste cuvinte, decanul le aruncă o privire severă lui Gabriel și John.

Julia îl privi pe Gabriel închizând ochii, mișcând din buze ca și cum ar fi șoptit ceva în sinea lui. Apoi deschise ochii și se ridică în picioare.

- Ajunge, spuse.

Șase perechi de ochi se întoarseră să se uite lung la profesorul furibund, care înfruntă sfidător privirile membrilor comisiei.

- Nu e nevoie de nicio amânare. O să cooperez.

Gabriel avea maxilarul încleștat și ochii lui albaștri aruncau scânteii.

Julia simți o strângere de inimă.

- S-ar părea că v-am atras în sfârșit atenția, domnule profesor Emerson, și v-am convins să nu vă mai ascundeți după avocatul dumneavoastră, spuse profesorul Mwangi sarcastic.

- Un asemenea comentariu e sub nivelul dumneavoastră.

Gabriel dădu din mână disprețuitor.

- Sunteți dispus să răspundeți la întrebările comisiei?

Decanul întrerupse înfruntarea tăcută dintre cei doi bărbați.

- Da.

Odată ce-și depăși uimirea, John se ridică și veni alături de Gabriel.

- Domnule profesor Aras, clientul meu a angajat un avocat. Îmi puteți acorda un moment să mă consult cu el?

Decanul încuviință și John începu să șușotească grăbit la urechea lui Gabriel.

Julia observă că nu-i convenea ce-i spunea John și-l văzu schițând cuvintele Nu, nu, nu.

Într-un final, Gabriel îl întrerupse pe John cu o privire ucigătoare.

- Sunt dispus să răspund la toate întrebările, dar nu cât timp domnișoara Mitchell e de față. Unele din răspunsurile pe care doresc să le dau sunt de natură personală și din varii - ăă - motive, aș prefera ca acele răspunsuri să rămână confidențiale.

Decanul îl măsură atent din priviri și încuviință.

- Prea bine. Domnișoară Mitchell, sunteți liberă pe moment, dar vă rugăm nu părăsiți clădirea. S-ar putea să avem nevoie de dumneavoastră în curând.

- Dacă domnul profesor Emerson are de gând să-mi calomnieze clienta, o poate face și cu noi de față, protestă Soraya.

- Contractul colectiv de muncă garantează confidențialitate în toate procedurile judiciare.

Tonul decanului deveni glacial. Se consultă o clipă cu colegii lui, apoi schiță un gest din cap în direcția Juliei.

- Dacă domnul profesor Emerson face o declarație care-o implică pe clienta dumneavoastră, vi se va da ocazia să respingeți acuzațiile. Orice probleme care nu au legătură directă cu cazul dumneavoastră, domnișoară Mitchell, vor rămâne confidențiale. Domnișoară Harandi, domnișoară Mitchell, sunteți amândouă libere să părăsiți sala deocamdată. Asistenta mea vă va anunța când va fi necesară prezența dumneavoastră.

Soraya clătină din cap, dar o luă pe Julia de braț și-o trase spre ușa din capătul sălii.

Julia rămase tare pe poziție.

– Relația noastră a fost una consensuală. Știam ce fac și nu regret. Nimic. Nu e o aventură sordidă. N-a existat niciun fel de hărțuire.

Decanul observă involuntar că domnul profesor Emerson începu să se frece la ochi și în jurul gurii, înjurând printre dinți.

– Domnișoară Mitchell, veți avea ocazia să-i contraziceți spusele. Acum, vă rog...

Soraya o trase repede din cameră. Ea încercă zadarnic să-i surprindă privirea lui Gabriel înainte să iasă, dar el stătea cu capul plecat și ochii închiși.

CAPITOLUL 24

– Poftim?

Domnul profesor Jeremy Martin aproape că zbieră în receptor.

În celălalt capăt al campusului, Meagan, secretara decanului, se întoarse cu spatele la membrii comisiei, ca să poată vorbi mai tare.

– Am spus că domnul decan ar dori să vă pună câteva întrebări legate de domnul profesor Emerson și Julianne Mitchell. Domnul profesor Emerson tocmai a mărturisit că a încălcat mai multe dintre politicile Universității în privința domnișoarei Mitchell. Puteți rămâne pe fir, vă rog, în timp ce vă pun pe speaker?

– Oh, Doamne, murmură Jeremy, clipind și căscând gura ca un pește pe uscat.

– Domnule profesor Martin? Membrii comisiei ar dori să discute cu dumneavoastră acum.

Meagan se întoarse și se uită țintă la decan.

– Vin imediat. Roagă-l pe domnul decan să nu facă nimic până nu ajung eu!

Jeremy trânti telefonul în furcă și ieși în grabă din birou, uitând să închidă și să încuie ușa în urma lui. Ieși cu pas alert din clădire și străbătu în fugă Queens Park, oprindu-se doar cât să nu fie călcat de mașinile din centru. Când termină de traversat cele câteva străzi până la locul unde se întrunise comisia, respira poticnit, avea un aer răvășit și era extrem de enervat că-și ieșise atât de tare din formă.

– Stați așa, gâfâi, dând buzna în sală.

Își puse mâinile pe genunchi, încercând să-și tragă sufletul.

- Mulțumim că ne onorați cu prezența, domnule profesor Martin.

Tonul decanului era sarcastic.

- Am venit... cât de repede... am putut. Ce... se întâmplă?

Decanul îi făcu semn secretarei să-i aducă sărmanului profesor un pahar cu apă, pe care el îl bău recunoscător. Asta îi lăsă un răgaz să-l descopere pe Gabriel, care era așezat cu un aer stoic lângă avocatul lui.

Decanul se încruntă.

- Se pare că sunt niște nereguli în catedra dumneavoastră. Domnul profesor Emerson tocmai a mărturisit că i-a făcut curte domnișoarei Mitchell și a început o relație amoroasă cu ea în timp ce-i era studentă. Aș vrea să știu de cât timp știți despre asta.

- Poftim?

Jeremy apucă un scaun și se lăsă greoi pe el.

- Ne-ați declarat că domnul profesor Emerson v~a dezvăluit relația lui cu domnișoara Mitchell în cursul semestrului acesta, dar că nu vă mai amintiți exact când. Mă întreb dacă ați avut vreo bănuială că e ceva între ei semestrul trecut.

Jeremy încreți nedumerit din sprâncene.

- Eu... poftim?

- Gabriel Emerson a încercat să-și ascundă aventura cu studenta lui transferându-i disertația și lucrarea de seminar lui Katherine Pieton, explică domnul profesor Mwangi. Ce-ați știut despre asta și când ați aflat?

Jeremy se întunecă la față.

- Cu tot respectul, cine e acuzatul aici, eu sau Gabriel? Mi s-a spus că doriți să-mi puneți niște întrebări despre o problemă ce-i privește pe Gabriel și domnișoara Mitchell. Nu mi s-a dat de înțeles că aș fi privit cu suspiciune, altfel aș fi informat Asociația Profesorilor și aș fi venit cu reprezentantul de sindicat.

Domnul profesor Mwangi închise brusc gura.

- Jeremy, nu e cazul să intri în defensivă. Vrem pur și simplu să știm dacă ne poți lămuri un pic relatarea oferită de domnul profesor Emerson. Atâta tot.

Decanul îi aruncă o privire ucigătoare lui Robert.

– Putem reveni la problema cronologiei într-o clipă. Sunt interesat de un e-mail pe care domnișoara Mitchell i l-a trimis domnului profesor Emerson, în care îl acuză de hărțuire și-i spune că va returna bursa M. P. Emerson. Ce ne poți spune despre asta?

Jeremy își mută privirea asupra lui Gabriel.

N-avea idee de ce Gabriel recunoscuse; n-avea nicio logică. Avea mult mai multe șanse să evite orice fel de sancțiuni dacă-și ținea gura. Odată ce mărturisise, își pusese cariera pe tavă dinaintea decanului într-un gest care nu putea fi descris altfel decât un harakiri academic. Mai mult, îl implicase și pe Jeremy prin mărturisirea lui și chestia asta era ceva ce nu-i surâdea câtuși de puțin.

– Nu am cunoștință de genul ăsta de hărțuire. În calitate de șef al Catedrei de italianistică, am un dosar impecabil în ceea ce privește respectarea politicilor Universității.

Se uită spre Meagan.

– Și aș vrea ca dosarul meu să fie atașat la procesul-verbal al acestei audieri.

Decanul încuviință cererea lui Jeremy, printr-un gest adresat secretarei lui.

Jeremy se uită la membrii comisiei.

– Domnișoara Mitchell a înaintat o plângere în care-l acuză de hărțuire?

Membrii comisiei clătinară din cap.

– Pot vedea e-mailul?

Decanul încuviință, dând din cap spre Meagan, și ea îi întinse rapid o hârtie lui Jeremy.

Acesta profită de ocazie să câștige un răgaz pentru creierul lui turat la maxim, sperând să descopere vreun semn în limbajul corporal al lui Gabriel care să-i indice ce naiba era în mintea lui. Dar Gabriel refuza în continuare să se uite la el, stând pe scaun cu o expresie împietrită și cu pumnii încleștați.

– Dat fiind că domnișoara Mitchell n-a înaintat niciodată o plângere c-a fost hărțuită, nu pot deduce decât că s-a răzgândit. Poate a trimis e-mailul în pripă și a avut muștrări de conștiință când s-a gândit mai bine. Pare că nu și-a menținut acuzația.

Jeremy îi dădu foaia înapoi lui Meagan.

- Ce știi despre bursă? îl întrebă doamna profesoară Chakravartty.

Jeremy se uită fără să vrea la decan.

- L-am informat pe domnul decan într-un e-mail că cei de la departamentul de burse au fost abordați de o organizație filantropică din Statele Unite, al cărei nume îmi scapă. Organizația respectivă dorea să acorde o bursă celui mai bun masterand din secția mea. Asta e tot ce știu.

- Care e legătura între domnul profesor Emerson și bursă? întrebă decanul.

Jeremy dădu din umeri.

- Niciuna.

Domnul profesor Mwangi își încleștă degetele pe masa din fața lui.

- Mi-e greu să cred asta. Există o coincidență de nume, precum și o coincidență legată de secție și de studentul beneficiar. Domnișoara Mitchell pare să fi asociat bursa cu persoana domnului profesor Emerson – atfel de ce l-ar fi amenințat c-o s-o returneze?

Jeremy zâmbi mânzește.

- Vă amintiți cum era viața de masterand? Când trăiam cu tăieței instant și cafea și nu dormeam cu zilele? Studenții au tot felul de comportamente stranii în aceste condiții. Sunt sigur c-am văzut cu toții unele și mai și.

- Vă asigur că...

Și schiță un gest în direcția lui Gabriel.

- Domnul profesor Emerson n-a avut nimic de-a face cu bursa. Eu sunt cel care a acordat-o, pe baza faptului că domnișoara Mitchell era cea mai bună masterandă admisă în programul nostru. Puteți discuta cu Tracy de la Departamentul de burse despre organizația care a făcut donația și puteți vedea documentele pe care le are ea.

Gabriel făcu mari eforturi să-și ascundă surprinderea văzând că șeful lui de catedră îi lua apărarea. Se foi pe scaun, trecându-și o mână prin păr, așteptând să vadă cum va reacționa decanul.

- Nu e nevoie.

Decanul își scoase ochelarii și începu să roadă gânditor unul din capetele brațelor.

- După cum ați auzit, domnul profesor Emerson a mărturisit, asumându-și întreaga responsabilitate pentru relația lui cu domnișoara Mitchell. Conform propriei lui mărturii, a profitat de vulnerabilitatea ei, promițându-i că *se va îngriji* de situația lor. Modul cum s-a folosit de doamna profesoară Pieton pare să confirme acest fapt, ca și comportamentul agitat al domnișoarei Mitchell în timpul acestei audieri. Deoarece domnul profesor Emerson deținea o poziție de putere în raport cu domnișoara Mitchell și deoarece mai mulți martori au declarat că inițial s-a comportat foarte aspru cu ea, nu credem că relația lor a fost una consensuală.

La aceste cuvinte, întâlnești privirea doamnei profesoare Chakravartty, care încuviințează cu un aer triumfător.

- Ca urmare, suntem dispuși s-o iertăm pentru mărturia minci-noasă, deoarece în mod vădit a fost silită să depună acea mărturie și vom renunța la orice acuzații împotriva ei. Dacă nu cumva ne puteți da un motiv să n-o facem.

Gabriel înfruntă privirea lui Jeremy cu o expresie atât de tăioasă, încât aproape că-l făcu să tresară.

- Nu văd niciun motiv pentru a o sancționa pe domnișoara Mitchell, nu.

Jeremy se trase stânjenit de gulerul de la cămașă.

- O vom încuraja pe domnișoara Mitchell să ia în calcul posibilitatea de a înainta o plângere de hărțuire. Acestea fiind zise și dat fiind că domnul profesor Emerson a fost deschis cu noi, nu doresc să trăgăm în lucrurile. Totuși, mă întreb dacă ar trebui să-i recomand rectorului să monitorizeze catedra dumneavoastră. Am fost dați în judecată de o altă studentă de-a dumneavoastră, domnișoara Peterson. Și domnișoara Mitchell a făcut o plângere de hărțuire împotriva ei. Asta înseamnă mai multe evenimente nefericite într-un singur semestru, domnule profesor Martin. Ce se întâmplă în catedra dumneavoastră?

Decanul îi aruncă o privire severă lui Jeremy.

El se îndreaptă de spate.

- Sunt la fel de surprins și tulburat ca dumneavoastră. Dar de bună seamă nu mă puteți învinovăți pentru că n-am un interes pervers pentru viața personală a membrilor catedrei mele.

– Nu, dar ne așteptăm să le asigurați un mediu sigur studenților și mai ales studentelor.

Tonul doamnei profesoare Chakravartty era ferm și critic.

Decanul schiță un gest din cap în direcția ei.

– Cu toate acestea, sunt la curent cu dosarul dumneavoastră impecabil și reputația departamentului pe care îl conduceți. Așadar, aș dori să vă cer părerea referitor la consecințele acestor încălcări ale regulamentului și vă invit să luați parte la deliberare alături de noi.

Decanul îi făcu semn să se apropie.

Jeremy își drese glasul.

– Mulțumesc. Aș dori să discut ceva cu domnul profesor Emerson mai întâi.

– Mărturia lui a fost consemnată. Meagan vă va pune la dispoziție o copie a procesului-verbal.

– Dat fiind că sunt superiorul lui ierarhic, aș prefera să-i pun eu însumi niște întrebări. Mă îndoiesc că-mi veți refuza acest drept, ca șef de catedră.

Decanul se încruntă.

– Prea bine. Aveți cinci minute.

Dând din cap, Jeremy se îndreaptă spre ușă, așteptând ca Gabriel să i se alăture.

Gabriel îl opri cu un gest pe John, care voia să-l însoțească, și se îndreaptă încet spre vechiul lui prieten, cu umerii lăsați.

– Ce dracu ai făcut? ŷuieră Jeremy, întorcând spatele comisiei.

Gabriel îi imită gestul.

– Aveau de gând să suspende audierea și să inițieze o investigație mai minuțioasă. Julianne și-ar fi pierdut locul de la Harvard, ca să nu mai zic că risca să fie sancționată pentru fraudă academică și sperjur.

– Ce naiba crezi c-o să se întâmple acum? Decanul ar putea să te concedieze!

– Înainte să fac declarația, avocatul meu a pledat pentru sancțiuni mai ușoare. Decanul a fost de acord, cu condiția să nu fi fost implicat în fapte de natură penală.

Jeremy își trecu mâinile peste față.

– Așa că te-ai apucat și-ai recunoscut totul? Ai înnebunit? Ar fi trebuit să-ți ții gura.

– Și să-i distrug viața lui Julianne? Nici gând!

Jeremy se uită lung, glacial, la colegul lui.

– Ar putea să-ți desfacă și contractul de muncă. Dacă ești concediat, nicio universitate nu te va mai angaja. Cariera ta va lua sfârșit.

Expresia lui Gabriel se înăspri.

– Nu-mi pasă.

– Ei bine, mie-mi pasă!

Jeremy spumega de furie.

– Tu și Julianne și – și Christa aia – îmi nenorociți catedra dintr-o lovitură. Chiar dacă aș obține aprobarea să te înlocuiesc, cine o să mai vrea să lucreze în subordinea mea după ce se va duce vestea despre procesul intentat de Christa? Ca să nu mai zic de aventura ta cu Julianne!

– N-a fost o aventură, șopti Gabriel îndărătnic. Decanul mi-a promis confidențialitate completă. De-asta am acceptat să depun mărturie oficială.

Jeremy clătină din cap, ca și cum nu-i venea a crede.

– Tot nu pricepi, este? Sunt prietenul tău. Și m-ai făcut să arăt ca un imbecil în fața șefului meu. E foarte posibil să vrea să mă investigheze pentru a descoperi ce-am știut despre asta și de când. Va trebui să apar în fața a cine știe câte comisii și poate chiar și în instanță.

– Îmi pare rău, spuse Gabriel bățos.

– Ar fi și cazul. Arăt ca un dobitoc care a lăsat un profesor pus pe mârșăvii să-și facă de cap cu o masterandă și o doctorandă. Ai noroc că în comisie e Tara și nu șefa Catedrei de Studii Feministe. Ea te-ar fi atârnat de boașe în mijlocul campusului.

Gabriel se îndreptă de umeri.

– O să le spun că n-ai știut nimic despre asta și-o să-mi asum consecințele.

Jeremy făcu un pas spre el, privindu-și mai tânărul coleg drept în ochi.

– Nu-mi veni cu porcării din astea de martir. Faci rău multor oameni în efortul tău de a-ți proteja cucerirea. Acum e și fundul

meu la bătaie. Ce crezi c-o să se întâmple cu ea dacă pe tine te dau afară?

- Dacă încearcă să mă dea afară, o să-i dau în judecată.

Jeremy își puse mâinile în șolduri.

- O să fie prea târziu. De îndată ce vei fi concediat, oamenii de la Harvard vor auzi toată povestea și vor apărea suspiciuni legate de masteratul lui Julianne. O s-o distrugi și o să-ți distrugi propria reputație, precum și reputațiile tuturor celorlalți profesori și studenți din catedra mea. O să fim puși toți la grămadă.

Jeremy clătină din cap.

- Cum ai putut să ne faci una ca asta?

Gabriel rămase tăcut, strângându-și și desfăcându-și încet pumnii.

Jeremy înjură cu voce tare și era gata să se întoarcă, dar Gabriel îl prinse de braț.

- Îmi pare rău.

- E prea târziu pentru scuze.

- Nu mi-am dat seama că gestul ăsta va avea repercusiuni asupra ta și a celorlați. Nu m-am gândit.

Gabriel făcu o pauză, cu o expresie chinuită pe chip.

- Ajută-ne. Te rog.

Jeremy îl privi uimit. Domnul profesor Emerson părea panicat și disperat, o expresie pe care n-o mai văzuse niciodată la el.

- Ai făcut foarte mult rău încercând s-o aperi. Ar fi trebuit să negi totul.

- Atunci decanul ar fi sancționat-o sau ar fi tărgănat ancheta.

- Ar fi putut aplica din nou la anul.

- Și ar fi fost refuzată pe loc. Cu cât se lungea mai mult ancheta, cu atât era mai probabil să iasă la lumină detalii. Comunitatea academică e mică și o știi și tu.

- Sigur c-o știi.

Jeremy clătină din cap.

- Și tu știai prea bine că n-ar trebui să te fuți cu-o studentă.

Gabriel se înroși la față și făcu un pas amenințător spre el.

- Nu m-am futut cu ea.

- Pe naiba. Și acum suntem futuți cu toții, se răsti Jeremy la el.

Gabriel aproape că scoase fum pe nări, înghițindu-și o replică

furioasă.

Jeremy se uită îndelung, atent, la prietenul lui.

– Principala mea prioritate e catedra. Dar nu vreau să vă văd pe tine sau pe Julianne nenorociți. Destule tinere au avut de suferit de pe urma profesorilor lor, nu crezi?

Gabriel rămase tăcut, strângând din buze.

– O să vă ajut, dar o facem cum zic eu. M-ai înțeles? Nu pun totul în joc ca tu să te sucești și s-o faci iar de oaie.

Gabriel șovăi. Apoi încuviință.

– Acum tot ce trebuie să fac e să-l conving pe decan să se mulțumească doar cu o fâșie din carnea ta în loc de o halcă.

Fără a mai aștepta răspuns, Jeremy se îndreaptă spre capătul sălii și se alătură comisiei care delibera.

Gabriel își lăsă capul în piept, răsuflând ușurat în sinea lui.

CAPITOLUL 25

Când Meagan le pofti în sfârșit pe cele două femei înapoi în sală, Julia își rosese unghiile din carne și Soraya avea un nivel-record de adrenalină.

Julia se uită imediat spre Gabriel și fu tulburată de ce văzu. Stătea aplecat în față, cu umerii lăsați, cu mâinile încleștate între genunchi și capul plecat.

Se uită lung la el, încercând să-l facă să se uite la ea.

Dar el nu reacționează.

Domnul profesor Martin era așezat lângă Gabriel, cu mâinile încrucișate la piept. Nu părea prea fericit.

– Domnișoară Mitchell, dați-mi voie să intru în miezul problemei. În urma mărturiei domnului profesor Emerson, sunteți liberă să plecați. Vom anunța secretariatul că nota pe care ați primit-o la seminarul domnului profesor Emerson va rămâne neschimbată.

Julia rămase cu gura căscată la auzul spuselor decanului.

– Vom face toate eforturile să ne asigurăm că nu veți avea mai mult de suferit.

Decanul se uită chiorâș la Gabriel.

- Dacă domnul profesor Emerson vă deranjează în orice fel sau dacă aveți motive de îngrijorare legate de repercusiunile relației cu el, vă rog să-l informați imediat pe domnul profesor Martin. Aveți dreptul să înaintați o plângere împotriva domnului profesor Emerson, dar trebuie s-o faceți în maxim șaiszeci de zile de la depunerea lucrării finale din cadrul programului de masterat.

Decanul schiță un gest în direcția Sorayei.

- Sunt sigur că avocata dumneavoastră vă va explica toate detaliile legate de regulamentul privind hărțuirea. Știu c-ați făcut o plângere împotriva domnișoarei Peterson, dar sperăm că dumneavoastră și ea vă veți retrage plângerile inaintate una împotriva celei-lalte, având în vedere deznodământul acestei audieri. Sunteți liberă să plecați.

Începu să răsfoiască hârtiile de pe masă.

- Mulțumesc, domnule profesor Aras.

Soraya zâmbi larg, schimbând o privire cu subințelele cu Tara și dând din cap.

- Nu sunt o victimă, repetă Julia îndărătnic.

- Poftim? Întrebă decanul, uitându-se la ea pe deasupra ramei ochelarilor.

- Am zis că nu sunt o victimă. Relația noastră a fost una consensuală.

Se întoarse să se uite la Gabriel.

- Ce se întâmplă?

Gabriel rămase cu privirea în pământ.

- Domnișoară Mitchell, comisia s-a asigurat că domnului profesor Emerson i s-a dat toată atenția.

Domnul profesor Mwangi i se adresă pe un ton blând.

- Dar în urma mărturisirii lui, îl vom trage la răspundere pentru faptele lui. Și asta include și să ne asigurăm că vă veți simți protejată.

- Protecția mea e legată de a lui. Dacă îl pedepsiți pe el, pedepsiți-mă și pe mine.

Făcu un pas spre masa la care stătea comisia.

Gabriel ridică brusc capul și-i aruncă o privire furioasă.

- Domnișoară Mitchell, Universitatea are datoria de a-și proteja studenții de agresiunile superiorilor lor. Vă rog, lăsați-ne să ne facem treaba.

Tonul doamnei profesoare Chakravartty nu era lipsit de compasiune.

- Dar am făcut împreună chestia asta. Dacă el e vinovat, și eu sunt.

- Nu neapărat.

- Atunci spuneți-mi ce-a spus! Dați-mi șansa să răspund.

Julia se uită disperată la chipurile membrilor comisiei, unul după altul, sperând că cineva, oricare din ei, se va îndupleca.

- Domnul profesor Emerson a recunoscut că a avut o relație nepotrivită cu dumneavoastră în timp ce-i erați studentă. Doamna profesoară Pieton a confirmat că dumneaei v-a evaluat lucrarea de la seminarul lui și v-a coordonat disertația. Așadar, tindem să nu-l sancționăm prea sever. Dacă nu cumva doriți să acționăm diferit.

- Sigur că doresc să acționați diferit! Vreau să-i dați drumul.

Membrii comisiei clătinară din cap.

- De ce îl credeți pe el în locul meu? Eu sunt studenta. Mărturia mea ar trebui să atârne mai greu. Nu mi-a făcut niciun rău. Trebuie să mă credeți!

Julia era disperată, gata să izbucnească în plâns.

- Domnișoară Harandi, țineți-vă în frâu clienta.

Decanul era iritat și vocea lui creștea în intensitate.

- Vă rog, spuse Julia, făcând un pas spre membrii comisiei. Trebuie să mă credeți. Lăsați-l să plece!

- Vă vom ruga pe dumneavoastră și toate celelalte părți să semneze un acord de confidențialitate, menit deopotrivă să vă protejeze pe dumneavoastră și să asigure integritatea procedurii. Din nou, dacă vă confrunțați cu alte probleme, aduceți-le la cunoștința domnului profesor Martin.

Decanul schiță un gest din cap adresat Sorayei.

- Vino, Julia.

Soraya o trase de braț, fără succes.

- Hai să plecăm înainte să se răzgândească.

- Gabriel, ce s-a întâmplat?

Julia făcu un pas spre el, dar botul ascuțit al cizmei i se agăță în covor, făcând-o să cadă în genunchi.

Într-un final, se uită în ochii lui Gabriel când el își plecă privirea asupra ei. Inspiră încet dându-și seama că ochii lui albaștri erau reci și goi. El își lăsă capul în jos.

Într-o clipă, văpaia din sângele ei se prefăcu în ace de gheață.

CAPITOLUL 26

E ceva putred în Danemarca.

Soraya se sprijini de măsuța de toaletă din baia pentru doamne, în timp ce clienta ei plângea încetisor pe un scaun. Își scoase BlackBerry-ul din servietă, parcurgându-și e-mailurile și punând apoi drăcovenia la loc.

– Îl cunosc pe John. Planul lui ar fi fost să nu spună nimic și apoi să-i dea în judecată. Ar fi încercat să demonstreze că totul s-a întâmplat din vina ta, punând bazele apărării lui Gabriel. Niciodată n-ar fi acceptat genul ăsta de decizie.

Soraya își aținti privirea asupra clientei ei, cu o expresie severă.

– Știi ceva? Vreun secret despre care Gabriel s-ar putea teme c-o să iasă la lumină? Ceva foarte compromițător?

Julia clătină vehement din cap. Dependența lui Gabriel de droguri ținea de trecut, ca și promiscuitatea lui debordantă, inclusiv aventura lui cu doamna profesoară Singer. Desigur, mai era și mărunțișul cu reproducerile după Botticelli, cumpărate de pe piața neagră, dar ea n-ar pomeni nimănui vreodată de existența lor, mai ales Sorayei.

– Ești sigură?

Avocata o privi circumspectă.

– Nu știi nimic, scânci Julia, ștergându-și nasul cu un șervețel.

Soraya își aruncă părul lung și negru pe spate.

– Atunci probabil că îți ascunde și ție ceva. Nu-mi închipui ce poate fi mai compromițător decât să mărturisească faptul că are o relație nepotrivită cu tine. Parcă-mi spuneai că nu te-ai culcat cu el până în decembrie, așa e?

– Da.

– Atunci de ce le-a spus că ați avut o relație în timp ce-i erai studentă?

– Crezi că l-au concediat? schimbă Julia vorba.

– Nu, oftă Soraya. Emerson are un post fix și, după gesturile celor din sală, șeful lui de catedră îl susține. Dar cine știe? David e un ticălos ipocrit și plin de el.

– Nu crezi că Gabriel a mințit ca să mă protejeze?

Soraya își reținu un zâmbet superior pentru că, ce-i drept, nu se cădea să zâmbească în momentul de față.

– Oamenii sunt egoiști. Se proteja pe sine – ascundea vreun secret pe care nu voia să-l vadă ieșind la lumină sau a mărturisit în schimbul unor sancțiuni mai blânde. Gabriel a făcut cum l-a tăiat capul și nu l-a lăsat pe John să lupte împotriva acuzațiilor. Altfel am aștepta și acum pe hol.

Julia se îndreptă spre chiuveță și se spală pe față și pe mâini, încercând să se aranjeze.

Soraya scutură din cap.

– Nu vreau să fiu nesimțită, dar, sincer, nu cred că merită să plângi după el.

– Ce vrei să spui?

– Sunt sigură c-ai fost un interludiu interesant, în comparație cu celelalte femei cu care a fost. Probabil că ți-a spus vorbe dulci ca să vrei să te culci cu el și să-ți ții gura. Dar nu poți avea încredere în bărbații ca el. Și soiul lor nu se schimbă niciodată.

Continuă grăbită, văzând expresia șocată de pe chipul Juliei.

– N-aveam de gând să-ți spun despre asta, dar o prietenă de-a mea a fost cu el de câteva ori. S-au întâlnit la un club acum vreun an și au sfârșit prin a și-o trage în toaletă. Într-o zi, toamna trecută, a sunat-o din senin. Au avut o ultimă partidă și, de-atunci, nu l-a mai văzut și n-a mai auzit de el. Ca și cum l-ar fi înghițit pământul.

Soraya studie reacția Juliei.

– De ce ai vrea să fii cu un astfel de om? Probabil că și-o trăgea cu alte femei toată perioada cât a fost cu tine.

– Nu-l cunoști. Nu-l judeca.

Vocea Juliei era calmă, dar cu o undă agresivă.

Soraya se mulțumi să dea din umeri și răscolii în servietă după ruj.

Julia închise ochii și inspiră adânc, încercând să proceseze aceste noi revelații.

Eu și Gabriel am început să ne apropiem toamna trecută – se culca oare cu altcineva în timp ce-mi trimitea mie flori și e-mailuri? M-a mințit în legătură cu Paulina?

Julia nu știa ce să creadă. Inima îi spunea să aibă încredere în Gabriel, dar nu putea să nege că Soraya îi sădise îndoiala în minte.

Ieșiră în hol și se îndreptară spre scări, sperând să poată ieși neobservate.

John și Gabriel făceau același lucru. Niciunul din ei nu părea prea fericit.

– Gabriell! îl strigă Julia.

John se uită chiorâș la ea.

– Hai să mergem, Gabriel. Nu poți fi văzut cu ea.

Julia se uită în ochii lui albaștri, care exprimau sentimente contradictorii. Nu mai părea scârbit; avea un aer grav și neliniștit.

– N-ai făcut destul rău pe ziua de azi? se burzului avocatul, când Julia făcu un pas timid spre ei doi.

– Nu vorbi așa cu ea!

Gabriel se puse între ei, apărând-o pe Julia cu corpul lui. Tot nu voia să se uite la ea.

– Uite ce e, David și trepădușii lui vor ieși cât de curând pe ușa aia și aș prefera să dispărem până să se întâmple asta. Așadar, orice conversație ar trebui să aveți, grăbiți-vă, se răsti Soraya.

– Peste cadavrul meu, se încruntă John. Avem destule belele deja. Vino.

Gabriel îi aruncă o privire amenințătoare avocatului și încleștă din dinți, întorcându-se spre Julia.

– Ce se întâmplă? De ce le-ai spus c-am avut o relație nepotrivită?

Julia se uită în ochii lui întunecați, chinuți.

– Erai străină de ce ți se întâmpla, îi șopti Gabriel, pe un ton imperios.

– Ce vrea să însemne asta?

– Înseamnă că tocmai ți-a salvat fundul, asta înseamnă! îi întrepruse John, arătând disprețuitor spre ea. Ce încerci să obții, mai

exact, vomând toate emoțiile alea în mijlocul audierii? Știam că ești naivă, dar cât de proastă poți să fii?

– John, dacă-i mai vâri degetul în față domnișoarei Mitchell, ți-l rup, spuse Gabriel cu o voce joasă, pe un ton calm, dar care-ți dădea fiori. Nu-ți permit să-i vorbești așa. Niciodată. M-ai înțeles?

John închise gura.

Soraya profită de ocazie spre a-l pune într-o poziție defensivă.

– E mai bine pentru clienta mea dacă o scutiți de teatrul ăsta. Și nu te prefac că n-aveai de gând să dai vina pe ea pentru tot ca să-ți salvezi clientul. Laș nenorocit!

John mormăi o înjurătură nelămurită, dar nu-i răspunse.

Julia se întoarse să se uite în ochii lui Gabriel. Dar el adoptase din nou masca aceea.

– De ce a zis decanul că mă vor proteja de tine?

– Trebuie să plecăm. Acum.

John încercă să-i separe când auziră un zgomot din sala de ședințe, semn că membrii comisiei se pregăteau să iasă.

– Te-au concediat? Întrebă Julia cu un tremur în glas.

Gabriel îi aruncă o privire chinuită, dar clătină din cap.

– Bravo, John. Sunt sigură că ești mândru de tine, șuieră Soraya. A trebuit să-ți vinzi sufletul lui David? Sau poate trupul?

– Să mi-o sugi, Soraya, replică John.

– Așadar, ți-ai păstrat postul, dar n-ai voie să vorbești cu mine? Ce s-a întâmplat azi-noapte, Gabriel?

Julia întinse un deget tremurând spre mâna lui.

El își retrase mâna și se uită cu coada ochiului la John și Soraya, clătinând din cap.

– Mi-ai promis că n-o să-ți bați joc niciodată de mine. Dar ce s-a întâmplat azi-noapte? Nu mi-ai spus o vorbă, nici Te iubesc, nici măcar un bilet sau un mesaj azi-dimineață. Asta e tot ce-a fost pentru tine? O partidă de adio?

Șoapta Juliei fu întreruptă de un sughiț involuntar de plâns și ea ridică glasul.

– Cine e Violatorul de îngeri acum?

Gabriel tresări.

Fu mai mult decât o tresărire; de fapt, păru mai curând că se clatină ca și cum îl pocnise cineva. Închise ochii și gemu încet,

lăsându-și greutatea pe călcâie și încleștându-și pumnii pe lângă corp.

Toată lumea îl văzu pălind, făcându-se alb la față ca un mort.

– Mă rănești, Julianne, șopti.

– Ți păstrezi postul, dar nu vrei să-mi vorbești? Cum ai putut face asta? strigă ea.

El deschise ochii. Erau de un albastru strălucitor, aproape vioriu.

– Credeai c-o să apar pur și simplu, o să tefut, și așa o să-mi iau adio de la tine?

Julia văzu că-i tremurau pumnii, semn că se chinuia să nu-și iasă din fire.

– Ți-ai luat adio prin asta?

I se frânse vocea la ultimele cuvinte.

Ochii lui Gabriel se ațintiră într-ai ei ca și cum încerca să-i comunice ceva fără cuvinte. Se aplecă spre ea încât aproape se atingeau cu nasul și-și coborî glasul, de aproape că nu se mai auzea.

– Nu mi-am bătut joc de tine. Nu mi-am bătut joc niciodată.

Se dădu un pic înapoi, lăsând ceva spațiu între ei. Inspiră adânc, agale.

– Erai pe cale să-ți distrugi viața pentru o nimica toată – atâția ani de muncă, tot ce-ai visat și ți-ai dorit vreodată avea să-ți fie răpit și n-ai mai fi putut să recuperezi niciodată lucrurile alea. În niciun caz nu puteam să te las să comiți un suicid academic. Ți-am spus c-aș coborî și-n Infern să te salvez și exact asta am făcut.

Își ridică bărbia.

– Și aș face-o din nou.

Julia țâșni spre el, împungându-l cu degetul în piept.

– N-ai dreptul să iei decizii în numele meu! E viața mea și sunt visurile mele. Dacă vreau să renunț la ele, cine naiba ești tu să-mi răpești acea decizie? Se presupune că mă iubești, Gabriel. Se presupune că mă susții când decid să-mi apăr poziția. Nu asta îți doreai să fac? Și în loc de asta tu faci un târg cu ei și-mi dai papucii?

– Vreți să tăceți dracului amândoi? șuieră Soraya. Decanul o să iasă cât de curând pe ușa aia. Vino, Julia! Imediat!

Își trase clienta de cot în timp ce John încerca să se pună între cei doi îndrăgostiți învrăjbiți.

– Așadar, asta a fost? Ei zic că trebuie să punem capăt relației și îi punem capăt? Când ai respectat tu regulile, Gabriel? Și te-ai hotărât tocmai acum să le respecti? îl întrebă Julia, încă furioasă.

Expresia lui Gabriel se schimbă imediat.

– N-am avut de ales, Héloïse, îi șopti. Circumstanțele au fost de așa...

– Credeam că mă cheamă Béatrice. Desigur, Abélard a părăsit-o pe Héloïse spre a-și păstra postul. Așa că așa zice că numele e foarte potrivit, exclamă ea disprețuitoare, îndepărtându-se de el.

În clipa aceea, domnul profesor Martin ieși pe hol. Se încruntă și se îndreptă spre ei.

Gabriel îi întoarse spatele lui Jeremy, coborând și mai mult glasul.

– Citește-mi a șasea scrisoare. Al patrulea paragraf.

Julia scutură din cap.

– Nu mai sunt studenta dumneavoastră, domnule profesor. Nu-mi puteți recomanda lecturi.

Soraya o trase pe Julia de mână și cele două femei o luară la goană pe scări chiar când membrii comisiei ieșeau pe ușă.

CAPITOLUL 27

Gabriel se refugie în toaletă de îndată ce plecă Julia. Nu-și putea asuma riscul de-a o suna, fiindcă Jeremy putea intra oricând peste el, dar nu era prea convins că ea înțelegea ce se întâmplă. Dând drumul la apă ca să acopere alte sunete, tastă rapid un e-mail scurt, în care-i explica totul, de pe iPhone.

Odată ce-l trimise, opri apa și ieși, vârandu-și telefonul în buzunarul de la haină. Se strădui din răsuputeri să pară mohorât și resemnat.

În timp ce se îndrepta spre cei doi bărbați, mobilul lui Jeremy scoase un țârâit.

* * *

Când Julia se trezi a doua zi, amorțeala se risipise. Somnul ar fi fost un refugiu bine-venit din calea realității, dacă n-ar fi fost

coșma-rurile. Fusese bântuită de tot soiul de vise, care se învârteau toate în jurul dimineții când se trezise singură în livadă. Se simțea speriată și pierdută, și Gabriel nu era de găsit.

Era aproape de ora prânzului când trase de ea să se scoale ca să-și verifice mesajele. Se așteptase ca el să-i trimită măcar un sms sau un e-mail de-un rând, care să-i ofere un soi de explicație. Dar nu primise nimic.

Gabriel se comportase atât de straniu în ajun. Pe de o parte, îi spusese că nu-și bătuse joc de ea; pe de altă parte, îi spusese Héloïse. Refuză să creadă că el era atât de crud încât să se laude cu faptul că punea capăt relației printr-un calambur, dar folosisese cuvântul *adيو*.

Trădarea lui o rănea profund, pentru că Gabriel îi promisese că n-o va părăsi niciodată. Era mult prea dornic să-și încalce promisiunea, își zise, în ciuda faptului că Universitatea n-avea putere asupra vieții lui personale, atâta timp cât nu-i mai era studentă.

Îi veni în minte un gând sumbru. Poate că Gabriel se săturase de ea și hotărâse să pună capăt relației. Universitatea îi oferise doar pretextul s-o facă.

Dacă ruptura cu Gabriel s-ar fi petrecut cu câteva luni în urmă, nu s-ar fi ridicat trei zile din pat. Acum însă, îi formă numărul hotărâtă să-i ceară o explicație. El nu răspunse. Îi lăsă un mesaj lapidar și iritat, cerându-i s-o sune.

Frustrată, făcu un duș, sperând că timpul petrecut fără el avea s-o ajute să vadă lucrurile mai limpede. Din nefericire, nu reușea să-și ia gândul de la seara aceea din Italia, când Gabriel îi spălase părul și tot trupul.

După ce se îmbracă, se hotărî să caute a șasea scrisoare a lui Gabriel, ca să poată citi al patrulea paragraf. Îi dăduse un indiciu, își zise, legat de ce se întâmpla de fapt. Trebuia doar să-i găsească mesajul.

Nu era sigură ce-o fi vrut să spună prin *scrisoare*. Oare se referise la e-mailuri sau la sms-uri? Sau la ambele? Dacă Gabriel punea la socoteală e-mailurile, felicitările și bilețelele pe care i le scrisese de la începutul relației lor, atunci, după calculele ei, a șasea scrisoare era un bilet pe care i-l lăsase în dimineața de după cearta

monstru pe care o avuseseră la seminarul despre Dante. Din fericire, îl păstrase.

Scoase biletul și-l citi nerăbdătoare.

Julianne,

Sper c-o să găsești tot ce-ți trebuie aici.

Dacă nu, Rachel a umplut dulăpiorul din baia de oaspeți cu tot felul de articole de toaletă. Servește-te.

Hainele mele sunt la dispoziția ta.

Te rog să iei un pulover pentru că s-a lăsat frig azi.

Cu drag Gabriel

Julia nu era chiar în cea mai bună dispoziție spre a face pe detectivul sau a încerca să descifreze mesaje absconse. Cu toate astea, se concentră pe al patrulea paragraf și încercă să-și dea seama ce încercase să-i comunice Gabriel.

Îi împrumutase puloverul verde ca mușchiul, dar i-l dăduse înapoi. Oare încerca să-i spună să se uite la una din hainele pe care i le cumpărase? Julia scoase din dulap tot ce-i cumpărase el vreodată și tot ce împrumutase ea de la el și puse hainele pe pat. Se sili s-o ia încet și să analizeze fiecare obiect. Dar nu părea să fie nimic neobișnuit la niciunul din ele.

Oare încerca să-i spună că după frig avea să iasă soarele? Sau îi spunea pur și simplu că afecțiunea lui pentru ea se răcise și că era momentul despărțirii?

O năpădi o furie năprasnică. Intră cu pași apăsați în baie ca să se spele pe mâini, surprinzându-și reflexia în oglindă. Fata timidă, cu ochi mari, care începuse masteratul în septembrie, dispăruse. În locul ei, Julia văzu o tânără palidă și nervoasă, cu buzele strânse și ochi care aruncau scânteii. Nu mai era Iepurașul sfios sau Beatrice cea de șaptesprezece ani. Era Julianne Mitchell, în pragul absolvirii mașterului, și nici de-a naibii n-avea să-și petreacă restul vieții mulțumindu-se cu firimiturile pe care binevoiau să i le arunce alții.

Dacă are un mesaj pentru mine, n-are decât să mi-l spună personal, își zise. N-o să mă apuc să umblu după potcoave de cai morți doar ca să-și liniștească el conștiința.

Da, îl iubea. Uitându-se la albumul cu fotografii pe care i-l dăruise de ziua ei, știu că avea să-l iubească veșnic. Dar dragostea nu era o scuză să fii crud cu ceilalți. Ea nu era o jucărie, o Héloïse pe

care s-o arunci ca pe o pereche de șosete murdare. Dacă el avea de gând să se despartă de ea, o să-l facă să i-o spună verde în față. Doar c-avea să-i lase răgaz până la ora cinei.

Spre seară, se îndreptă spre Manulife Building, cu cheia de la apartamentul lui în buzunar. Cu fiecare pas, își imagina ce-i va spune. N-o să plângă, își promise în sinea ei. Se va ține tare. Și îi va cere răspunsuri.

Când dădu colțul și se apropie de ușa de la intrare, văzu o blondă înaltă, îmbrăcată impecabil, ieșind din clădire. Femeia se uită la ceas și bătu nerăbdătoare din picior, în timp ce portarul îi chema un taxi.

Julia se ascunse după un copac. Se uită pe lângă trunchi ca s-o vadă mai bine.

La prima vedere, crezuse că femeia era Paulina; studiind-o mai bine, își dădu seama că se înșelase. Julia răsuflă ușurată în timp ce se apropia de bloc. Ar fi fost devastată să-l vadă pe Gabriel cu Paulina tocmai în ziua asta. De bună seamă, nu i-ar face una ca asta. Se presu-punea că Gabriel era Dante al ei. Se presupunea că o iubea îndeajuns de mult încât să străbată Infernul pentru a o proteja, nu s-o primească pe Paulina înapoi în clipa în care relația lor era în pericol.

Cu o strângere de inimă, Julia intră în hol și-i făcu semn paznicului, care o recunoscuse. Decise să nu-l anunțe pe Gabriel de venirea ei și luă liftul până la etajul lui. Se înfioră imaginându-și peste ce-ar putea să dea în apartamentul lui.

Nu se obosi să bată, ci descuie pur și simplu ușa, temându-se că-l va descoperi pe Gabriel într-o poziție compromițătoare. Dar ceva straniu îi atrase atenția de îndată ce închise ușa. Toate luminile din apartamentul lui erau stinse, dulapul de haine din hol era deschis și pe jumătate gol, iar pe parchet erau aruncate alandala umerășe și perechi de pantofi. Era ceva foarte atipic pentru Gabriel să lase lucrurile așa, de-a valma.

Aprinse mai multe lumini și lăsă cheia pe masa unde-și ținea el cheile de obicei. Cheile lui lipseau.

– Gabriel? Hei?

Se aventură în bucătărie și fu șocată de ce găsi. Pe bufet era o sticlă goală de scotch, lângă care era un pahar spart. În chiuvetă erau trântite tacâmuri și farfurii nespălate.

Pregătindu-se suflătește pentru ce avea să găsească, se îndreptă spre șemineu, descoperind o urmă pe perete și cioburi pe podea. Și-l imagina pe Gabriel aruncând paharul de scotch de nervi, dar îi era greu să-și imagineze c-ar fi lăsat cioburile unde putea să calce cineva pe ele.

Îngrijorată la culme, străbătu tiptil holul întunecat, intrând în dormitorul mare. Pe pat erau aruncate haine, iar sertarele de la dulapul lui erau întredeschise. Lucrurile erau vraiste și în șifonier, și Julia observă că lipseau mai multe haine și geamantanul lui mare.

Dar la vederea pereților i se tăie răsuflarea. Toate fotografiile înrămate cu ea și ei doi împreună fuseseră date jos și puse cu fața în jos pe pat. Nu mai era nimic pe pereți în afara cârligelor în care atâr-naseră pozele.

Julia icni îngrozită văzând că tabloul cu reproducerea picturii lui Holiday cu Dante și Beatrice fusese dat jos și stătea acum rezemat de scria, cu fața la perete.

Șocată, se trânti pe un scaun. A plecat, își zise.

Izbucni în lacrimi, întrebându-se cum putuse Gabriel să-și încalce cu atâta ușurință promisiunile. Căută zadarnic prin apartament vreun bilet sau vreun indiciu legat de încotro plecase. Când dădu de telefon, fu tentată s-o sune pe Rachel. Dar gândul c-ar fi trebuit să-i explice de ce ea și Gabriel se despărțiseră fu de neîndurat.

După ce aruncă o ultimă privire casei, stinse toate luminile și era gata să iasă pe ușă, când se opri. O rodea un gând. Închizând ușa, se întoarse în dormitorul lui Gabriel. Căută pe bâjbâite ceva. Când nu găsi acel obiect, aprinse lumina.

Poza pe care le-o făcuse Rachel la Lobby cu câteva luni în urmă lipsea. Gabriel o ținea întotdeauna pe comodă. Poza îi înfățișa dansând împreună și el o privea cu o expresie foarte pătimașă.

Julia rămase nemișcată o clipă, uitându-se la locul gol. Era posibil, își zise, ca el să fi distrus poza. Dar, verificând rapid coșurile de gunoi din dormitor și din baie, conchise că n-o aruncase.

Nu înțelegea de ce plecase Gabriel sau de ce plecase fără să-i dea nicio explicație, dar începu s-o bântuie o bănuială că lucrurile nu erau cum păreau a fi.

Aruncând o ultimă privire umerășelor goale din șifonier, cochetă cu ideea de a-și lua hainele cu ea, pentru o clipă doar. Ciudat, avea senzația că nu-i mai aparțineau.

După câteva minute, aștepta liftul, simțindu-se ca și cum o bătuse cineva. Începu să-i curgă nasul, în timp ce-și ștergea câteva lacrimi. Se căută grăbită în buzunare, dar nu găsi niciun șervețel, doar scame. Asta o făcu să plângă mai tare.

– Poftim, rosti o voce lângă cotul ei, întinzându-i o batistă bărbătească.

Julia o luă cu recunoștință, observând niște inițiale brodate pe ea – S.I.R. Se șterse la ochi și vru s-o dea înapoi, dar două mâini schițară un gest de refuz.

– Mama îmi dăruiește mereu batiste. Am câteva zeci.

Ridicând privirea, întâlni doi ochi căprui, blânzi, în parte ascunși de o pereche de ochelari fără ramă, și-l recunosc pe unul din vecinii lui Gabriel. Purta un palton greu de lână și o beretă bleumarin.

(Lucru care, având în vedere vârsta și orientarea lui sexuală, nu putea fi explicat decât de faptul că era canadian francofon.)

Când veni liftul, el îi ținu politicos ușa, intrând apoi după ea.

– S-a întâmplat ceva? Vă pot ajuta cu ceva?

Vocea lui cu un ușor accent o smulse din buimăceală.

– Gabriel a plecat.

– Da, m-am întâlnit cu el când ieșea.

Vecinul se încruntă văzând lacrimile care-i umpleau în continuare ochii.

– Nu v-a spus? Credeam că sunteți...

Se uită la ea în expectativă.

Julia clătină din cap.

– Nu mai suntem.

– Îmi pare rău.

Rămaseră amândoi tăcuți în timpul ce liftul își continua coborârea. Din nou, când ușa se deschise, el o ținu așa pentru ea.

Julia se întoarse spre el.

- Știți cumva unde-a plecat?

Vecinul o conduse până în hol.

- Nu. Mă tem că nu l-am întrebat. Era cam luat, știți.

Vecinul se aplecă spre ea și-i spuse cu voce joasă:

- Duhnea a scotch și era extrem de irascibil. N-avea chef de sporovăială.

Julia schiță un zâmbet firav.

- Mulțumesc. Îmi cer scuze că v-am deranjat.

- Niciun deranj. Bănuiesc că nu v-a zis că pleacă.

- Nu.

Își șterse din nou fața cu batista de la el.

Vecinul începu să bombăne la adresa lui Gabriel în franceză.

Spuse ceva care suna foarte mult a *cochon*.

- Aș putea să-i transmit un mesaj din partea dumneavoastră când se întoarce, se oferi vecinul. Mai trece pe la mine când rămâne fără lapte.

Julia rămase tăcută o clipă, apoi înghiți, simțind un nod în gât.

- Spuneți-i doar că mi-a frânt inima.

Vecinul încuviință stingherit, fără tragere de inimă, și apoi își luă rămas-bun.

Julia ieși în vântul rece de-afară și-și începu lungul drum spre casă de una singură.

CAPITOLUL 28

La câteva ore după audiere, Gabriel stătea în apartamentul lui cufundat în întuneric. Singura lumină venea de la flăcările albăstrui și portocalii care licăreau în șemineu. Era înconjurat de ea. Înconjurat din toate părțile de amintirea și fantoma ei.

Închizând ochii, ar fi putut jura că-i simte mirosul sau că-i aude râsul răsunând pe hol. Dormitorul lui se transformase într-un altar, motiv pentru care stătea acum în fața șemineului.

Nu se simțea în stare să se uite la fotografiile mari, alb-negru, cu ei doi. Mai ales la cea atârnată deasupra patului - Julianne în toată splendoarea ei, întinsă pe burtă, cu spatele dezvelit, acoperit doar parțial de un cearșaf, uitându-se la el cu adorație, cu părul răvășit de sex și un zâmbet dulce, satisfăcut...

În fiecare cameră era câte-o amintire legată de ea – unele fericite, alte dulci-amăru, precum ciocolata neagră. Se îndreptă bățos spre sufragerie și-și turnă două degete din cel mai bun scotch, bându-l dintr-o înghițitură și savurând arsura pe care-o simți pe gâtlej.

Încercă din rășputeri să nu-și amintească de Julia stând dinaintea lui, împungându-l furioasă cu degetul în piept.

Se presupune că mă iubești, Gabriel. Se presupune că mă susții când decid să-mi apăr poziția. Nu asta îți doreai să fac? Și în loc de asta, tu faci un târg cu ei și-mi dai papucii?

Amintindu-și expresia din ochii ei, Gabriel dădu cu paharul gol de perete, privindu-l cum se face țândări, alunecând pe podea. Cioburi de cristal, asemenea unor țurțuri în zigzag, se împrăștiară pe parchet, licărind în lumina focului.

Știa ce are de făcut; trebuia doar să-și adune curajul s-o facă. Înșfăcând sticla, se îndreptă fără tragere de inimă spre dormitor. Încă două guri și se simți în stare să-și arunce valiza pe pat. Nu se obosi să-și împătorească hainele. De-abia dacă se obosi să-și ia strictul necesar.

Se gândi cum era să fii exilat. Își aminti de lacrimile lui Odiseu la gândul că pleca atât de departe de casă, de soție, de neamul lui. Acum înțelegea ce înseamnă exilul.

Când termină, puse fotografia înrămată de pe comodă în servietă. Mângâind tandru chipul iubitei lui, mai dădu o dușcă de scotch pe gât și-o luă împleticit spre birou.

Ignoră fotoliul de catifea roșie pentru că, dacă se întorcea să se uite la el, avea s-o vadă acolo, cuibărită ca o pisică, citind o carte. Ea avea să-și muște involuntar buza de jos, cu sprâncenele ei adorabile încrețite de concentrare. Oare exista vreun bărbat care să fi iubit, să fi adorat, să fi venerat mai mult o femeie?

Doar Dante, își zise. Și-l cuprinse o inspirație subită.

Descuie unul din sertarele de la birou. Era sertarul cu amintiri. Acolo ținea poza Maiei, precum și puținele amintiri rămase din copilăria lui – ceasul de buzunar al bunicului său, câteva bijuterii care-i aparținuseră mamei lui, jurnalul ei și câteva fotografii vechi. Luă o poză și o ilustrație și încuie la loc sertarul, băgând obiectele în

buzunar. Oprindu-se doar cât să deschidă o cutiuță de catifea neagră și să scoată un inel de-acolo, o luă spre ușă.

Aerul rece de Toronto îl trezi din beție în timp ce se îndrepta hotărât spre birou. Spera doar c-avea să găsească ce-i trebuia.

Era întuneric în clădirea care găzduia Catedra de italianistică. Când aprinse lumina din biroul lui, îl năpădiră amintirile. Amintiri legate de prima dată când Julia îi vizitase biroul și el fusese nespus de moșic. Amintirea momentului când Julia stătea în dreptul ușii, după acel seminar dezastruos, spunându-i că nu e fericită. Spunându-i că nu-l dorește pe Paul. Se frecă la ochi cu dosul palmelor, ca și cum putea alunga vedeniile.

Își îndesă servieta scumpă de piele numai cu dosarele de care avea nevoie și câteva cărți, uitându-se apoi pe rafturi. În doar câteva momente, găsi manualul și răsuflă ușurat. Scrise câteva cuvinte, puse semnul lui de carte, apoi stinse lumina și încuie ușa.

Toți membrii catedrei aveau cheia de la catedră, unde se aflau biroul doamnei Jenkins și tăvițele pentru corespondență. Folosind iPhone-ul pe post de lanternă, găsi tăvița pe care o căuta. Puse cartea acolo, mângâind afectuos eticheta cu numele de pe tăviță. Observă cu satisfacție că erau manuale și în alte tăvițe, apoi, cu o strângere de inimă, ieși din birou.

* * *

Paul Norris era furios. Furia lui era îndreptată împotriva celui mai malefic personaj de pe planetă, Gabriel Emerson, care o agresase verbal pe prietena lui și-o sedusese pentru ca apoi s-o părăsească.

Dacă Paul ar fi fost un fan al lui Jane Austen, l-ar fi comparat pe domnul profesor Emerson cu domnul Wickham. Sau poate cu Willoughby. Dar nu era.

Cu toate astea, cu greu se abținu să nu-l bată pe Emerson până nu mai știa de el și să-i tăbăcească fundul, așa cum meritase tot anul. Pe deasupra, Paul se simțea trădat. De cine știe când, Julia avusese o relație cu un bărbat pe care ea îl numea Owen.

Gabriel Owen Emerson.

Poate că voise ca Paul să ghicească. Dar lui nu-i trecuse niciodată prin cap că Owen era, de fapt, domnul profesor Emerson. Îl ocărâse pe individ și-i spusese Juliei secrete despre el, pentru Dumnezeu. Secrete despre doamna profesoară Singer. Și, în timp ce se bucura de compasiunea lui Paul, se culca cu el. Nu-i de mirare că se jurase cu cerul și pământul că nu Owen o mușcase de gât, că fusese vreo altă jigodie.

Paul și-l închipui pe domnul profesor Emerson făcându-i chestii depravate Juliei și se gândi la mâinile ei. Julia, care era dulce și blândă, cu obraji ei îmbujorați. Julia, care nu trecea niciodată pe lângă un om fără adăpost fără a-i da ceva. Poate că adevărata durere, adevărata trădare, era înțelegerea faptului că gingașa domnișoară Mitchell avusese relații cu un monstru pe care-l excita durerea, care fusese o jucărie pentru doamna profesoară Singer. Poate că Julia își dorea acel stil de viață. Poate că ea și Gabriel o invitaseră și pe Ann în patul lor. La urma urmelor, Julia o alesese pe Soraya Harandi ca avocată. Oare asta nu însemna că se cunoștea cu doamna profesoară Ghin?

În mod vădit, Julia nu era cine crezuse el că este. Dar suspiciunile lui își schimbă forma în luna de după audiere, când dădu nas în nas cu Christa Peterson, care tocmai ieșea din biroul domnului profesor Martin.

– Paul, îl salută cu un gest arogant, aranjându-și ceasul scump pe care-l purta la mână.

El arată cu bărbia spre ușa domnului profesor Martin.

– Ai vreo problemă?

– Oh, nu, spuse ea repede, zâmbind mult prea larg. De fapt, cred că singura persoană care are probleme e Emerson. Ar trebui să începi să-ți cauți un nou îndrumător.

Paul o privi circumspect.

– Ce tot spui?

– O să afli în curând.

– Dacă Emerson mă lasă, o să te lase și pe tine. Dacă n-a făcut-o deja.

– Eu îl las pe el.

Își aruncă părul peste umăr.

– Mă transfer la Columbia în toamnă.

- Nu acolo a predat Martin?

- Transmite-i salutări Juliei, bine?

Râzând, Christa trecu pe lângă el.

Paul o luă la fugă după ea, prinzând-o de cot.

- Ce tot spui? Ce i-ai făcut Juliei?

Ea-și trase brațul din mâna lui, privindu-l cu ochii îngustați.

- Spune-i că nu știe cu cine se pune.

Christa se îndepărtă, iar Paul rămase încremenit, întrebându-se ce-o fi făcut aceasta.

Julia nu răspunse la mesajele și la e-mailurile îngrijorate ale lui Paul. Așa că miercuri, după audiere, era pe terasa din spate a clădirii ei, sunând la interfon.

Nu-i răspunse.

Fără să se dea bătut, Paul așteptă și, când un vecin ieși din clădire, intră și-i bătu la ușă. Bătu de mai multe ori până ce o voce timidă strigă:

- Cine e?

- Paul.

Auzi un zgomot, ca și cum ea s-ar fi izbit cu fruntea de ușă.

- Voiam să văd ce faci pentru că nu răspunzi la telefon.

Șovăi.

- Ți-am adus corespondența.

- Paul - nu știu ce să spun.

- Nu e nevoie să spui nimic. Lasă-mă să mă conving că ești bine și am plecat.

O auzi târșându-și picioarele.

- Julia, îi strigă blând. Sunt eu, nimeni altcineva.

Se auzi un râcâit care răsună în tot holul și ușa se deschise încet.

- Bună, spuse, uitându-se la chipul unei femei pe care n-o recunoștea.

Arăta ca o fetișcană, de fapt, cu fața albă și părul negru, prins neîngrijit într-o coadă de cal. Avea cearcăne viorii pe la ochi, care erau sticloși și injectați. Arăta ca și cum nu mai dormise de la audiere.

- Pot să intru?

Julia deschise ușa mai larg și Paul intră în apartament. Nu văzuse niciodată așa o dezordine în garsonieră. Erau vase

împrăștiate peste tot, nu făcuse patul și măsuța gema sub teancuri de hârtii și cărți. Avea laptopul deschis, ca și cum o întrerupsese de la lucru.

– Dacă ai venit să-mi spui cât de proastă sunt, nu cred că mă simt în stare să aud așa ceva chiar acum.

încercă să adopte un ton sfidător.

– Am fost necăjit când am descoperit că m-ai mințit.

Paul mută scrisorile dintr-o mână în cealaltă și-și scărpină perciunii.

– Dar n-am venit să te fac să te simți prost.

Expresia i se împlânzi.

– Nu-mi place să văd că suferi.

Ea se uită la șosetele ei mov de lână și-și încreți degetele de la picioare.

– Îmi pare rău că te-am mințit.

El își drese glasul.

– Hm, ți-am adus corespondența. Aveai ceva în cutia poștală de afară și ți-am adus și corespondența de la catedră.

Julia îl privi îngrijorată.

El ridică o mână, ca și cum voia s-o liniștească.

– Sunt doar câțiva fluturași și un manual.

– De ce mi-ar trimite cineva un manual? Nu predau.

– Reprezentanții editurilor pun exemplare promoționale în tăvițele profilor. Uneori le dau cărți și masteranzilor și doctoranzilor. Eu am primit unul de politică renașcentistă. Unde să le pun pe toate?

– Pe masă. Mersi.

Paul făcu ce-l rugase ea, în timp ce Julia își făcu de lucru adunând ceștile și holurile risipite prin apartament și punându-le teanc deasupra cuptorului cu microunde.

– Ce fel de manual e? îl întrebă, uitându-se peste umăr. E despre Dante?

– Nu. Se numește Căsătoria în Evul Mediu: Dragostea, sexul și sacralul, îi citi Paul titlul cu voce tare.

Ea ridică din umeri, pentru că titlul n-o interesa.

– Pari obosită.

O privi compătimitor.

- Doamna profesoară Pieton m-a pus să fac o mulțime de modificări la disertație. Lucrez zi lumină.

- Ai nevoie să te aerisești un pic. Ce-ar fi să te scot la prânz? Fac cinste.

- Am așa mult de lucru.

El se șterse la gură cu dosul palmei.

- Trebuie să ieși de-aici. Locul ăsta e deprimant. E precum casa domnișoarei Havisham.

- Asta înseamnă că tu ești Pip?

Paul clătină din cap.

- Nu, asta înseamnă că sunt un ticălos care își bagă nasul în viața altora.

- Cam seamănă cu Pip.

- Măine trebuie să depui disertația?

- Nu. Doamna profesoară Pieton mi-a acordat o păsuire de o săptămână. Știa că n-o să fiu gata s-o depun pe 1 aprilie din cauza a... toate cele.

Se strâmbă.

- E doar un prânz. Luăm metrourul și mergem pe Queen Street și-o să ne întoarcem cât ai zice pește.

Julia se uită la Paul, citind îngrijorare în ochii lui negri.

- De ce ești atât de drăguț cu mine?

- Pentru că sunt din Vermont. Suntem prietenoși pe-acolo.

Zâmbi larg.

- Și pentru că ai nevoie de un prieten acum.

Julia îi zâmbi recunoscătoare.

- N-am încetat niciodată să țin la tine, recunosc el, cu ochii neașteptat de blânzi.

Ea se făcu că nu-i auzise declarația.

- Așteaptă-mă un minut să mă îmbrac.

Se uitară amândoi la pijamaua ei de flanelă.

Paul rânji.

- Faine rățuștele de cauciuc.

Stânjenită, ea se făcu nevăzută în șifonier, căutând niște haine curate. Dat fiind că nu mai spălase de o săptămână, n-avea prea multe opțiuni, dar măcar avea ceva oarecum acceptabil pentru o masă fără pretenții.

Cât era ea în baie, Paul se apucă să-i facă curat, sau măcar ordine, prin apartament. Își dădu seama că nu trebuia să se atingă de materialele ei pentru disertație, alegând în schimb să-i așeze patul și să adune ce era pe jos. Când termină, puse manualul pe raft și se așeză pe un scaun pliant ca să-i verifice corespondența. Aruncă rapid fluturașii și chestiile promoționale și îi aranjă un teanc din ce păreau a fi facturi. Observă că nu era nicio scrisoare personală.

– Slavă Domnului, murmură.

După ce se îmbracă, Julia își acoperi cearcănele cu baton corector și-și dădu cu pudră pe obraji. Când se asigură că nu mai arăta ca o versiune mai tânără a domnișoarei Havisham, i se alătură lui Paul la măsuță.

El o întâmpină cu un zâmbet.

– Ești gata de plecare?

– Da.

Își strânse brațele la piept.

– Sunt sigură că ai să-mi spui niște lucruri. Ai putea la fel de bine să n-o faci.

Paul se încruntă și arătă spre ușă.

– Putem să stăm de vorbă în timpul prânzului.

– M-a părăsit, exclamă ea, cu o expresie chinuită.

– Nu crezi că ăsta e un lucru bun?

– Nu.

– Zău așa, Julia, individul te-a sedus ca să se distreze, apoi ți-a dat papucii. Cât mai vrei să fii chinuită?

Ea ridică brusc capul.

– N-a fost așa!

Paul se uită la ea, la zvâcnirea ei neașteptată de furie, și fu impresionat. Prefera s-o vadă furioasă mai curând decât tristă.

– Probabil c-ar trebui să-ți pui ceva pe cap. E frig afară.

După câteva minute ieșiseră din casă și se îndreptau spre stația de metrou Spadina.

– L-ai văzut? Îl întrebă Julia.

– Pe cine?

– Știi pe cine. Nu mă obliga să-i spun numele.

Paul se înfoie.

– N-ai prefera să uiți de el?

- Te rog.

Se uită spre ea și văzu o expresie încordată pe chipul ei frumos.
O opri blând.

- Am dat nas în nas cu el la câteva ore după audiere. Ieșea din biroul domnului profesor Martin. De atunci, încerc să-mi termin teza. Dacă Emerson mă lasă baltă, am pus-o.

- Știi unde e?

- Sper că în iad.

Tonul lui era vesel.

- Martin a trimis un e-mail întregii catedre spunând că Emerson și-a luat concediu pentru restul semestrului. Probabil c-ai văzut mesajul.

Julia clătină din cap.

Paul o privi atent.

- Deduc că nu și-a luat rămas-bun.

- I-am lăsat câteva mesaje. Mi-a trimis în sfârșit un e-mail ieri.

- Ce zicea?

- Mi-a zis să nu-l mai caut și că totul s-a sfârșit. Nici măcar nu mi-a spus pe nume - mi-a trimis doar un e-mail scurt de pe adresa de la facultate și l-a semnat *Cele bune, conf. dr. Gabriel O. Emerson*.

- Javra.

Julia se încordă, dar nu-l contrazise.

- După audiere, mi-a spus că sunt străină de ce mi se întâmplă.

- Ticălos plin de fițe.

- Poftim?

- Îți calcă inima în picioare și apoi are tupeul să-ți dea citate din Hamletl Incredibil. Și a citat greșit versul.

Julia clipi surprinsă.

- N-am recunoscut versul. Am crezut că erau doar... spusele lui.

- Și Shakespeare era un ticălos plin de fițe. Probabil că de-asta n-ai sesizat nicio diferență. Versul e din monologul lui Gertrude despre moartea Ofeliei. Ascultă:

Un ram pizmaș sefrânse și podoaba
De buruieni căzu cu ea
odată în plângătoarea udă. Iar veșmântu-i
Se înfoie, și-o vreme, ca
pe-o nimfă Deasupra apei o purtă.
Crâmpeie Din vechi cântări își
viersuia, străină De ce i se-ntâmpla,
ca o făptură A umedei stihii. Dar
bând din greu,

Veșmântul jos o trase din cântare Spre moarte-n mâl.

Julia păli la față.

– De ce mi-ar spune una ca asta?

– Nu semeni deloc cu Ofelia.

Paul își repetă lista de epitete fără perdea adresate domnului profesor.

– Oare Emerson se temea c-o să faci ceva – c-o să-ți faci rău?

Paul era din ce în ce mai agitat pe măsură ce-l năpădeau amintirile din facultate legate de opera lui Shakespeare.

(Beneficiile unei educații umaniste.)

Julia se prefăcu surprinsă de întrebarea lui.

– Nu știu ce-a fost în mintea lui. A mormăit doar ceva cum că eram pe cale să comit un suicid academic.

Paul păru ușurat. Oarecum.

– Trebuie să-ți mai spun ceva. Am vorbit cu Christa.

Julia își supse obrazul, făcându-i apoi semn să continue.

– Christa era fericită că Emerson pleacă. Și a pomenit de tine.

– M-a urât dintotdeauna, spuse Julia.

– Nu știu ce pune la cale, dar eu aș fi cu ochii în patru.

Julia se uită în zare.

– Nu-mi poate face nimic. Deja am pierdut lucrul cel mai important.

CAPITOLUL 29

Paul și Julia stăteau față în față la o cafenea în vogă, dar în stil retro, de pe Queen Street. Vorbiră despre nimicuri până să comande de, mâncare, cufundându-se apoi într-o tăcere stingheră în timp ce Julia reflecta asupra situației ei.

– Așadar, cum te simți?

Vocea lui Paul o smulse din reflecție.

Nu voia s-o spună cu voce tare, pentru că nu i-ar pomeni niciodată așa ceva lui Paul. Dar unul din motivele pentru care fusese atât de dată peste cap, dincolo de pierderea lui Gabriel, era pierderea a ceea ce simboliza el – împlinirea fanteziei ei din adolescență, pierderea virginității, descoperirea a ceea ce crezuse a fi o dragoste profundă și împărtășită...

Când își amintea de prima dată când Gabriel făcuse dragoste cu ea, îi venea să plângă. Nimeni n-o tratase vreodată cu o asemenea blândețe și atenție fascinantă. Era așa de preocupat să n-o rănească, să se asigure că e relaxată. Ținuse morțiș să-i spună c-o iubește, neîncetat, în timp ce se apropia de orgasm. Primul orgasm pe care avea să-l aibă cu ea, din cauza ei...

Gabriel a privit până în miezul sufletului meu, mișcându-se în mine, spunându-mi că mă iubește în timp ce mi-o dovedea trupește. Trebuie să mă fi iubit. Doar că nu sunt sigură când a încetat să mă iubească. Sau, mai curând, când a ales să-și iubească postul mai mult ca pe mine.

Paul își drese glasul, fără vreun reproș, și Julia zâmbi spășită.

– Hm, sunt supărată și furioasă, dar încerc să nu mă gândesc la ce s-a întâmplat. Lucrez la disertație, dar e greu să scrii despre dragoste și prietenie când tocmai le-ai pierdut și pe una, și pe cealaltă.

Oftă.

– Toată lumea de la facultate probabil că mă crede o curvă.

Paul se aplecă peste masă.

– Hei, nu ești curvă. Dacă cineva ar zice așa ceva despre tine, l-aș pocni să-i sune apa-n cap.

Ea nu zise nimic, frământând în mâini o batistă brodată.

– Te-ai îndrăgostit de persoana nepotrivită, asta-i tot. A profitat de tine.

Julia protestă, dar el continuă.

– Decanatul m-a pus să semnez un acord de confidențialitate. Țin secret tot ce are de-a face cu tine și Emerson. Așa că nu-ți face griji despre de ce gândește lumea. Nimeni nu știe nimic.

– Christa știe, murmură ea.

– Sunt sigur că a trebuit să semneze și ea acordul de confidențialitate. Dacă începe să umble cu bârfe despre tine, ar trebui să te duci la decan.

– La ce mi-ar folosi? Bârfele m-ar urmări și la Harvard.

– Profesorii n-ar trebui să profite de studenți. Dacă l-ai fi refuzat, ți-ar fi distrus cariera. El e personajul negativ, spumegă Paul. Te-așteaptă multe lucruri faine, cum ar fi absolvirea și faptul că o să mergi la Harvard. Și într-o bună zi, când vei fi pregătită, vei

găsi pe cineva care să te trateze cum se cuvine. Cineva care să te merite.

îi strânse degetele.

– Ești o persoană bună și blândă. Ești amuzantă și inteligentă. Iar când te înfurii, ești a naibii de sexy.

Ea schiță un zâmbet firav.

– În ziua aia când l-ai înfruntat pe Emerson la seminar – a fost o demență totală, dar aș da bani buni să mai văd o dată spectacolul. Ești singura persoană pe care am văzut-o ținându-i piept vreodată, în afară de Christa, care e dusă, și de doamna profesoară Chin, care are o minte perversă. Oricât de mult m-am temut de cum avea să-și ia el revanșa, curajul tău a fost impresionant.

– Mi-am ieșit din fire. N-a fost un moment de care să fiu mândră.

– Poate că nu. Dar mi-a demonstrat ceva. I-a demonstrat ceva lui Emerson. Ești o țipă tare. Trebuie să lași tăria să iasă la iveală din când în când. Fără excese, desigur.

îi zâmbea larg acum și-o tachina un pic.

– Încerc să nu dau frâu liber furiei, dar crede-mă, ea există.

Vocea Juliei era calmă, dar avea inflexiuni tăioase.

În timp ce terminau de mâncat și-și savurau cafeaua, Julia îi spusese o versiune cenzurată la greu a relației ei cu Gabriel, începând cu invitația lui de a-l însoți în Italia. Îi povestise că Gabriel o salvase de Simon în timpul vacanței de Ziua Recunoștinței și că el plățise costul operației prin care înlăturase urma mușcăturii de pe gât. Paul fu surprins.

Julia se simțise întotdeauna în largul ei când vorbea cu Paul. Nu era la fel de pătimăș ca Gabriel, desigur, și mult mai puțin imprezvizibil. Era un prieten bun și genul de om care știe să asculte. Chiar și când o dojenea pentru că o alesese pe Soraya Harandi ca avocată.

Desigur, când ea îi dezvăluia că Gabriel o alesese pe Soraya, furia lui își găsi o altă țintă.

– O să-ți pun o întrebare personală. Dacă nu vrei să-mi răspunzi, spune-mi și gata.

Paul se uită în jur ca să se asigure că nu trăgea nimeni cu urechea.

– Ce vrei să știi?

- Gabriel mai are vreo relație cu doamna profesoară Singer? V-ați întâlnit – amical cât ai fost cu el?

- Normal că nu! A încercat să mă ferească de ea, chiar și când am fost la cină la Segovia.

- Nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama că voi doi erați împreună.

Paul clătină din cap.

- Știu că n-ai o părere foarte bună despre el. Dar asta e din cauză că nu-l cunoști. Mi-a povestit că relația lui cu Singer a fost una pasageră și s-a încheiat cu mult timp în urmă. Și ca să ne înțelegem, Paul, eu l-am crezut.

Julia rosti ultimele cuvinte cu mult patos.

Paul își frecă bărbia.

- Ți-am spus că am făcut o plângere la adresa doamnei profesoare Chin anul trecut. Soraya Harandi a fost avocata ei. M-am înscris la seminarul lui Singer despre torturile medievale pentru că am sperat că va analiza materiale legate de teza mea. Apoi s-a dat la mine. La început, am încercat s-o ignor. Apoi mi-a trimis un e-mail ciudat. A avut grijă să aleagă formulări ambigue, dar oricare student din grupa ei ar fi înțeles că-mi făcea avansuri. Așa c-am făcut o plângere. Din nefericire, Soraya Harandi a fost foarte eficientă în a convinge Universitatea că înțelesesem greșit e-mailul și că înfloream când povesteam ce-mi spusese personal. A fost cuvântul meu împotriva cuvântului ei. Singura persoană care a fost de partea mea la audiere a fost doamna profesoară Chakravartty. Ea a adus e-mailuri pe care Singer le trimisese altor persoane și a susținut că exista un tipar. Dar domnul profesor Aras mi-a spus că sunt liber să plec de îndată ce a pomenit de ele. Așa că habar n-am cine erau persoanele sau ce conțineau mesajele. Doamna profesoară Chin a primit o muștrare și i s-a spus să stea departe de mine. N-a mai încercat să mă contacteze. Dar mereu m-am întrebat la cine s-a mai dat. Speram că Emerson te-a apărât de ea.

- Da. N-am interacționat deloc cu ea, și nici el. Îmi pare rău că ai pățit asta.

El ridică din umeri.

- Mă înfurie în continuare c-a scăpat nepedepsită. Că scapă în continuare nepedepsită. Pentru asta există regula care interzice

relațiile profesor-student – ca să-i protejeze pe studenți și ca să le apere carierele.

Rămăseră amândoi tăcuți un răstimp, sorbind din cafele.

– Îmi pare rău că te-am mințit.

Se uită la el cu ochii umezi.

El îi susținu privirea, apoi își plecă ochii și oftă.

– Probabil că și eu aș fi făcut la fel.

Apoi întinse iar mâna după a ei.

* * *

Când se întoarse acasă, Julia se înviorase considerabil. Nu se simțea bine, să ne înțelegem, sau întregită. Cum ar fi putut fi întregită când jumătatea ei o respinsese?

După un weekend productiv, Julia se simți încurajată îndeajuns de cât avansase cu lucrarea spre a o suna pe Nicole. Aceasta se întreba de ce Julia nu mai venise la ședințele săptămânale de terapie. Julia îi explică sfioasă că ea și Gabriel se despărțiseră și că el îi plătise ședințele de terapie, moment în care terapeuta îi răspunse că Gabriel continua să plătească pentru ședințele ei – pe termen nedeterminat.

Din fericire, conveniră că nu se cădea să-l lase să plătească în continuare, mai ales deoarece, practic, crease un nou motiv pentru ca Julia să continue terapia. Așa că banii lui Gabriel îi fură returnați fără prea multe finețuri și se stabili un nou preț pentru ședințe, mai scăzut, adaptat veniturilor Juliei.

Cu alte cuvinte, Nicole avea să-i ia Juliei un preț ridicol de mic, adaptat venitului ei fix de masterandă, și-avea să fie foarte fericită s-o facă. În cursul întâlnirii lor de miercuri, cam la două săptămâni după

plecarea lui Gabriel, discutară despre inima albastră a Juliei și despre modul în care alesese să facă față situației. Nicole o îndemnă să se concentreze pe aspectele pozitive din viața ei și, de asemenea, să-și termine disertația. Ambele sfaturi fură pe placul Juliei.

În seara aceea, după ce mai înaintase cu scrisul, Julia adormi. Simți patul lăsându-se și un trup cald încolăcit în jurul ei ca un

cocon, trăgând-o spre el. Un nas bine cunoscut i se frecă de gât și simți pe umăr o răsuflare ușoară ca o adiere.

– Gabriel?

El murmură lipit de pielea ei, dar nu-i răspunse.

– Mi-a fost tare dor de tine, îi șopti, cu chipul inundat deodată de lacrimi.

Gabriel rămase tăcut, întinzând mâna să-i șteargă lacrimile, apoi O sărută iarăși și iarăși pe obraji.

– Știu că m-ai iubit.

Julia se relaxă în brațele lui și închise ochii.

– Numai că nu înțeleg de ce nu m-ai iubit îndeajuns să rămâi. Mâinile care o strângeau se relaxară imperceptibil, până ce dispărură cu totul, lăsând-o pe Julia singură și înfrigurată în patul ei de o persoană.

* * *

Julia își petrecu o parte din dimineața următoare uitându-se pe geam, reflectând asupra visului bizar pe care-l avusese în noaptea dinainte. Gabriel se întorsese la ea, dar rămăsese tăcut. Nu-i dăduse vreo explicație și nu-i ceruse iertare. Doar venise lângă ea în pat.

Se cuibărise în el, în trupul lui familiar, o prezență care-o alina. Oftase ușurată că el se întorsese, căci subconștientul ei nu dorise sau nu fusese în stare să-l respingă.

N-a fost un vis de fapt – doar un altfel de coșmar.

După un mic dejun frugal, își verifică e-mailurile și sms-urile.

În timp ce parcurgea mesajele de pe iPhone, primi unul de la Rachel.

Hei, Julia!

De ce nu răspunde Gabriel la telefon?

Am sunat și pe fix, dar nu răspunde.

Probabil că relația voastră e în continuare toridă, altfel ar răspunde la telefon din când în când.

Am ales rochiile pentru domnișoarele de onoare – un roșu-închis care îți va veni minunat.

O să-ți trimit linkul pe e-mail și poți să-mi spui ce părere ai.

Va trebui să-mi trimiți măsurile tale pe e-mail ca să pot comanda rochia.

Apropo, am cunoscut-o în sfârșit pe iubita lui Scott! Piui ei, Quinn, e adorabil.

*Te pup,
Rachel.*

Primul impuls al Juliei fu să închidă mesajul și să-l ignore. Așa procedase cu Rachel după ce Simon și Natalie își bătuseră joc de ea. Dar, după cum subliniase Nicole, de data asta trebuia să procedeze altfel. Mai curajos.

Inspiră adânc și tastă un răspuns:

*Rachel,
Rochiile domnișoarelor de onoare sună minunat.*

O să-ți trimit negreșit măsurile.

Mă bucur c-ai cunoscut-o pe iubita lui Scott. De-abia aștept să-i cunosc pe ea și pe băiețelul ei.

*N-am mai vorbit cu Gabriel de câteva zile bune. Nu știi unde e.
A plecat. S-a sfârșit între noi.*

După exact un minut și patruzeci și cinci de secunde, îi sună telefonul, anunțând-o că avea un apel de la Rachel. Din nefericire, în momentul acela îi pieri curajul și nu răspunse la telefon. La scurt timp după aceea, primi mesajul de mai jos:

*Îl omor.
R.*

CAPITOLUL 30

Gabriel străbătu întunericul tulbure, intrând în pădurea din spatele vechii case a familiei Clark. Luase o lanternă, dar aproape că n-avea nevoie de ea. Știa atât de bine pădurea încât, chiar dacă ar fi fost beat sau drogat să nu mai știe de el, și-ar fi găsit drumul spre livadă și înapoi. Se pricepea să se orienteze pe întuneric.

Se opri la marginea livezii, cu ochii închiși, în bătaia ploii reci. Dacă deschidea ochii și se concentra, aproape c-o vedea – silueta

unei adolescente, cu capul pe pieptul unui bărbat, cuibăriți amândoi sub o pătură veche de lână. Părul ei îi cădea în valuri pe umeri, brațul ei poposise peste mijlocul lui. De-abia dacă reușea să deslușească figura bărbatului, dar știa că era fermecat de îngerul cu ochi căprui pe care-l ținea în brațe.

Gabriel rămase complet nemișcat, ascultând ecourile unor amintiri care erau pe jumătate visate.

- Chiar trebuie să plec?

- Da, dar nu în seara asta.

- O să te întorci?

- Măine voi fi alungat din Paradis, Beatrice. Singura noastră speranță e ca tu să mă găsești după aceea. Caută-mă în Infern.

Nu-și propusese să se întoarcă în livadă fără ea. Nu-și propusese s-o părăsească. îi frânsese inima. Deși era chinuit de vinovăție și regret, știa c-ar fi luat din nou aceeași decizie.

Julianne renunțase deja la prea multe ca să fie cu el. Nici de-al naibii n-o s-o lase să renunțe și la viitorul ei.

* * *

Gabriel stătea la bustul gol în fosta lui cameră, ștergându-și părul cu un prosop și făcându-și de lucru cu casetofonul. Era într-o dispoziție de muzică de jale. Asta însemna că, în momentul de față, asculta Blood of Eden al lui Peter Gabriel. Pe la jumătatea refrenului, începu să sune telefonul. Uitase să-l roage pe Richard să anuleze abonamentul când avea să se mute la Philadelphia, după ce Gabriel cumpăraseră casa de la el.

Fără să răspundă, Gabriel se plimbă de colo-colo ca un suflet care nu-și găsea odihna. Se lăsă pe pat, uitându-se în tavan. Era o fantezie trecătoare, știa, dar ar fi putut să jure că simte parfumul Juliei pe pernă și că-i aude ritmul domol al respirației. Se jucă cu inelul de platină de pe deget, răsucindu-l întruna. îi năvăli în minte pasajul din La Vita Nuova care descria momentul respingerii lui Dante de către Beatrice:

*Din pricina asta, adică datorită bârfelor exagerate,
care mă ponegreau pe nedrept,
acea preaaleasă, care a fost nimicitoarea tuturor*

viciilor

*și regina virtuților, trecând odată prin apropiere,
m-a lipsit de dulcele ei salut în care stătea toată fericirea mea.*

Gabriel n-avea dreptul să-și compare situația cu a lui Dante, deoarece nenorocirea lui era rezultatul propriei lui decizii. Și totuși, în timp ce-l năpădea întunericul, îl izbi gândul că era posibil să-și fi pierdut fericirea. Pe veci.

CAPITOLUL 31

– Ticălosul!

Tom Mitchell înjură tare în receptor. Julia trebui să îndepărteze iPhone-ul de ureche ca să-și protejeze timpanele.

– Când s-a întâmplat chestia asta?

– Hm, în martie, fornăi Julia. Mi-a confirmat-o pe e-mail.

– Ticălosul. Ce motiv a avut?

– Nu mi-a dat un motiv.

N-avea energia să-i descrie evenimentele care conduseseră la despărțirea ei de Gabriel și orice ar fi avut de-a face cu acuzații de fraudă academică l-ar fi înfuriat și mai tare pe Tom.

– Îl împușc.

– Tată, te rog.

Îi era destul de greu să aibă conversația asta fără a trebui să-și facă griji că Tom își încărca pușca și c-avea să vâneze codița albă ca zăpada a lui Gabriel prin pădurile din Selinsgrove.

Tom găfâi în telefon.

– Unde e acum?

– Nu știu.

– Îmi pare rău să spun asta, Jules, pentru că știu că – ai ținut la el, dar Gabriel e un drogat. Odată dependent, dependent pe viață. Poate c-a început din nou să se drogheze. Poate c-a intrat în vreo belea cu dealer-ul lui. Drogurile sunt o chestie greu de controlat și mă bucur că a șters-o. Cu cât e mai departe de tine, cu atât mai bine.

Julia nu începu să plângă la auzul spuselor tatălui ei, dar i se strânse inima.

– Te rog, nu spune lucruri din astea, tată. Din câte știm, ar putea fi și-n Italia lucrând la carte.

– Într-un cuib de drogați.

– Tată, te rog.

– Îmi pare rău, sincer. Vreau ca fetița mea să găsească un om bun și să fie fericită.

– Și eu vreau asta pentru tine.

– Ei bine, suntem o pereche pe cinste.

Tom își drese glasul și se hotărî să schimbe subiectul.

– Zi-mi cum e cu absolvirea. Am scos niște bani din vânzarea casei și aș vrea să vin la ceremonia de absolvire. Trebuie să vorbim și despre ce-ai de gând să faci vara asta. Te așteaptă camera ta în casa nouă. Poți s-o zugrăvești ce culoare vrei. La naiba, zugrăvește-o și roz.

Julia nu-și putu reține un zâmbet.

– N-am mai zugrăvit de mult o cameră roz, dar mulțam, tată.

Deși Selinsgrove era ultimul loc în care-și dorea să meargă în momentul de față, măcar avea un părinte și o casă, o casă care nu-i trezea amintiri urâte legate de Simon sau de Sharon. Sau de el.

CAPITOLUL 32

Pe 9 aprilie, Julia mergea prin zăpada care se topea spre casa doamnei profesoare Pieton, ținând într-o mână disertația tipărită și în cealaltă o sticlă de Chianti.

Avea emoții. Deși relația ei cu doamna profesoară Pieton fusese întotdeauna cordială, nu fusese niciodată una călduroasă. Katherine nu era genul de persoană care să-și sufoce studenții cu afecțiunea sau să-i măgulească. Era o profesionistă exigentă și absolut deloc senti-mentală. Așa că Julia se cam îngrijoră când Katherine o invită să-i înmâneze disertația personal și să rămână la cină. Desigur, nici nu se punea problema s-o refuze.

Julia ajunsese pe veranda din față a casei de cărămidă cu trei etaje și sună la ușă. Își șterse palmele pe pieptul paltonului ei în stil mări-năresc, încercând să le usuce.

– Julianne, bine ai venit.

Katherine îi deschise și-o pofti înăuntru.

Dacă garsoniera minusculă a Juliei era o căsuță de hobbit, casa doamnei profesoare Pieton era locuința unui elf de pădure. Un elf de pădure care aprecia accesoriile vechi, rafinate. Totul era elegant și numai antichități; pereții erau acoperiți de lambriuri din lemn negru, iar podelele erau acoperite de covorașe scumpe. Decorațiunile erau aristocratice, dar puține, și domnea o ordine desăvârșită.

După ce-i luă haina Juliei, Katherine acceptă elegant sticla de Chianti și teza, și-o conduse spre un salonaș în care se intra din holul principal. Julia se așază prompt într-un fotoliu de piele aflat în fața căminului și acceptă un pahărel de sherry.

– Cina e aproape gata, îi spuse Katherine și dispăru ca o zeiță greacă.

Julia studie tomurile despre arhitectura și grădinile englezești care străjuiau pe măsura de cafea. Pereții erau tiviți cu scene pastorale, între care se afla câte un portret sever, alb-negru, al vreunuia din strămoșii familiei Pieton. Sorbi încet din sherry, savurându-i căldura în timp ce-i aluneca pe gât și în stomac. Până să apuce să-l termine, Katherine o conducea spre sufragerie.

– Arată minunat.

Julia zâmbi, străduindu-se să-și ascundă emoția. Se simțea intimidată de porțelanurile fine de os, de cristalurile și sfeșnicele de argint pe care Katherine le înșirase pe fața de masă albă, de damasc, care părea proaspăt călcată.

(Nici măcar albiturile nu îndrăzneau să se boțescă fără permisiunea doamnei profesoare Pieton.)

– Îmi place să fiu gazdă, spuse Katherine. Dar, sincer, sunt puține persoane a căror companie o pot suporta o seară întregă.

Julia simți un gol în stomac. Făcând cât mai puțin zgomot, se așază lângă Katherine, care stătea în capul mesei lungi de stejar.

– Miroase delicios, spuse Julia, încercând să nu inspire lacom aroma de carne friptă și legume care se ridica din farfurie.

Nu mâncase cine știe ce în ajun, dar ospățul pregătit de doamna profesoară Pieton părea să-i fi trezit pofta de mâncare.

– Eu sunt mai mult vegetariană, dar, din experiența mea, masteranzii nu mănâncă niciodată carne pe săturate. Așa c-am

pregătit o veche rețetă de-a mamei mele. Ea-i spunea tocană de Normandia. Sper că n-ai probleme cu carnea de porc.

– Deloc, zâmbi Julia.

Dar când văzu coaja de lămâie presărată peste farfuria cu broccoli gătit la abur, îi pieri un pic zâmbetul.

Gabriel avea o slăbiciune pentru garnituri.

– Ciocnim?

Katherine turnă vinul adus de Julia în pahare și ridică paharul.

– În cinstea succesului tău la Harvard.

– Mulțumesc.

Julia bău din vin, ascunzându-și emoțiile contradictorii.

După o pauză politicoasă, Katherine i se adresă.

– Te-am chemat ca să discutăm mai multe lucruri. În primul rând, despre disertație. Ești mulțumită de ea?

Julia înghiți în pripă o bucată de păstârnac.

– Nu.

Katherine se încruntă.

– Vreau să zic că e loc de mai bine. Dacă aș mai avea un an, ar fi mult mai bună. Hm...

Julia își dori s-o înghită podeaua.

În mod inexplicabil, Katherine zâmbi și se rezemă de spătarul scaunului.

– E răspunsul corect. Bravo.

– Poftim?

– Studenții de azi se cred mult mai talentați decât sunt de fapt. Mă bucur că, în ciuda reușitelor tale, ai păstrat un grad de modestie. Sigur că după un an disertația ta ar fi mai bună. Anul viitor vei fi o studentă mai bună și un cercetător mai bun, dacă vei lucra în continuare susținut. Mă bucur că știi că e loc de mai bine. Acum, putem trece la alt subiect.

Julia își luă ochii de la Katherine și-și concentră atenția pe cuțit și furculiță. Habar n-avea ce-avea să urmeze.

Katherine bătu cu un gest iritat în masă.

– Nu-mi place când oamenii își bagă nasul în viața mea personală, așa că nu mă amestec în viețile personale ale altora. În cazul tău, am fost târâtă într-o chestie de David Aras.

Katherine se strâmbă.

- Nu sunt la curent cu tot ce s-a întâmplat la audierea aia demnă de McCarthy și nu vreau să fiu.

Îi aruncă o privire cu subînțeles Juliei.

- Greg Matthews de la Harvard vrea să creeze un post cu grant alocat pentru un specialist în Dante. Speram c-o să i se ofere postul lui Gabriel.

Katherine observă cu coada ochiului o tresărire la Julia, dar continuă repede.

- Din nefericire, i s-a oferit altcuiva. Au încercat în mod nesăbuit să mă convingă pe mine să mă întorc la catedră, dar i-am refuzat. N-o să știu niciodată cum a ajuns individul acela nesuferit, Pacciani, pe lista lor scurtă. Oricum, Cecilia Marinelli va prelua noul post de profesor. Au furat-o de la Oxford. Ar fi bine dacă ai putea lucra cu ea. Dacă totul merge bine cu teza, o pot suna cu dragă inimă pe Cecilia s-o anunț de venirea ta.

- Mulțumesc, doamna profesoară. E foarte amabil din partea dumneavoastră.

Katherine scutură din mână, cu un gest degajat.

- N-ai pentru ce.

Cele două femei își petrecură următoarele câteva minute terminând cina, într-o tăcere aproape desăvârșită. În timp ce Katherine strângea masa, după ce refuză ofertele repetate de ajutor ale masterandei ei, Julia își termină vinul.

Deși se simțea prost că Gabriel nu obținuse postul la care visa, era ușurată că n-avea s-o urmărească la Harvard. Prezența lui în catedră ar fi provocat tot felul de probleme. Acum nu mai putea lucra niciodată cu el. Și ar fi fost extrem de dureros să încerce să mențină o relație profesională și detașată cu el. Nu, era mult mai bine ca Gabriel să rămână la Toronto, în timp ce ea avea să se mute la Boston. Fusese mila Cerului, deși o milă aspră, că cei de la Harvard o angajaseră pe doamna profesoară Marinelli.

După desert și cafea, Katherine propuse să se mute în salon. Din nou, Julia se așeză în fotoliul comod de lângă foc și acceptă cu recunoștință pahărelul de vin de Porto pe care i-l puse în mână Katherine. Deși stilul decorativ al lui Katherine era foarte diferit de al lui Gabriel, se părea că tuturor specialiștilor în Dante le plăcea să bea lângă focul din șemineu.

– O s-o iei de la capăt la Harvard și nimeni n-o să aibă vreo bănuială despre ce s-a întâmplat aici. Până atunci, ar fi inspirat să nu mai atragi deloc atenția asupra ta.

Katherine îi aruncă o privire pătrunzătoare, chiar severă, Juliei.

– Doctoranzii și mai ales doctorandele au o reputație vulnerabilă. Mai există persoane în lumea universitară care preferă să interpreteze greșit roadele talentului și efortului drept ceva obținut prin prostituție și favoritism. E mai bine să nu-i dai niciodată nimănui de bănuț că ți-ai fi obținut succesul altfel decât prin muncă grea.

– Doamna profesoară, vă jur c-am lucrat foarte conștiincios la seminarul Dante. Gabriel nu m-a ajutat cu eseul și nu mi-a acordat niciun fel de tratament preferențial. De-asta v-a rugat pe dumneavoastră să-mi puneți nota.

– Sunt sigură că așa e. Dar m-ai mințit și, sincer, mă cam irită chestia asta.

Julia se uită cu o teamă nedisimulată la îndrumătoarea ei.

– Însă înțeleg de ce nu mi-ai făcut confidențe. Sunt sigură că Gabriel ți-a interzis-o. Sunt supărată și pe el, dar, din motive pe care nu le voi dezvălui, îi sunt îndatorată.

Doamna profesoară Pieton sorbi îngândurată din vinul de Porto, cu privirea pierdută în zare.

– Pe vremea când eram studentă la Oxford, jenant de frecvent, profesorii universitari de acolo aveau legături romantice cu studentele. Uneori, relațiile erau ceea ce acum am considera cazuri de hărțuire. Alteori era vorba de dragoste adevărată. Am văzut ambele tipuri.

Katherine își aținti privirea asupra Juliei, fără să clipească.

– Știu să fac deosebirea între un Willoughby și un colonel Brandon. Sper că și tu.

* * *

În seara următoare, Julia merse pe jos acasă la Paul. Conveniseră să se întâlnească la o cafea ca Julia să-l informeze cum decursese cina cu doamna profesoară Pieton.

Paul se întoarse spre Julia pe canapea.

- Acum că s-a terminat semestrul, când o să te muți?

Julia sorbi din cafea.

- Contractul meu de închiriere durează până la sfârșitul lui iulie, dar speram să-l conving pe proprietar să mă lase să plec pe la jumătatea lui iunie.

- După absolvire?

- Da. O să mă ajute tata cu mutarea.

- Eu mă întorc în Vermont în iunie. Ai putea veni cu mașina cu mine și te-aș putea ajuta eu cu mutarea.

- Tata vine să asiste la ceremonia de absolvire.

- Putem merge toți cu mașina. Ați putea sta amândoi la mine la fermă o zi sau două și-apoi am putea merge cu mașina la Boston să te ajutăm să te instalezi. O să stai la cămin?

- Nu știu. Mi-au trimis un mesaj prin care mă anunțau că n-o să mă pot caza la cămin înaintea lunii august. Dar am nevoie de un loc în care să stau până atunci.

- Fratele mai mic al prietenului meu merge la Boston College. O să vorbesc cu el, să văd dacă știe vreun loc care se poate subînchiria. Jumătate din populația Bostonului are sub douăzeci și cinci de ani. Sunt o mulțime de studenți pe-acolo.

- Chiar ai face asta? M-ai ajuta cu mutarea și mi-ai găsi un apartament?

- O să vreau să fiu plătit în bere. îmi place Krombacher, apropo.

- Cred că mă bag.

Julia zâmbi și ciocniră cănile de cafea.

- Cine-i în poză?

Arătă spre o poză cu patru persoane, doi bărbați și două femei, aflată pe televizorul lui Paul și parțial ascunsă de un pinguin.

- Fata din stânga e Fleather, sora mea mai mică, cu soțul ei Chris. Cel din dreapta sunt eu.

- Și cealaltă fată?

Julia se uită la chipul tinerei drăguțe care-l ținea pe Paul de mijloc și râdea.

- Hm, ea e Allison.

Julia așteptă politicoasă ca el să continue.

- Fosta mea iubită.

- Oh, zise Julia.

– Am rămas prieteni. Dar ea lucrează în Vermont și n-am putut face față relației la distanță. Ne-am despărțit acum ceva vreme, explică Paul repede.

– Ești un om bun.

Julia se foi stânjenită.

– Poate n-ar fi trebuit să spun asta.

Paul îi duse mâna la buze, sărutându-i cast articulațiile degetelor.

– Cred c-ar trebui să spui orice gândești. Ca să știi, eu am considerat dintotdeauna că și tu ești un om bun.

Julia zâmbi, dar își retrase delicat mâna, spre a nu-l jigni.

Puțin după miezul nopții, adormise cu capul pe umărul lui și trupurile lor se atingeau pe canapea. Paul își lăsă gândurile să

rătăcească, închipuindu-și cum ar fi s-o sărute, să-i simtă pielea sub mâinile lui. Își întoarse fața în părul ei, strângând-o în brațe. Ea se foi, murmurând numele lui Emerson și ascunzându-și capul la pieptul lui.

Își dădu seama că trebuia să ia o decizie. Dacă voia să fie prietenul Juliei, va trebui să-și înăbușe sentimentele romantice pentru ea. N-o putea săruta și nu putea încerca să împingă lucrurile mai departe. Era mult prea curând. Și era foarte posibil ca ea să nu-l dorească niciodată, nici măcar după ce avea să-și tămăduiască inima frântă. Dar Juliei îi trebuia un prieten; avea nevoie de el. Nici prin gând nu-i trecea s-o părăsească la ananghie, chiar dacă ar fi fost dureros să-și lase la o parte adevăratele sentimente.

Așa că, în loc să adoarmă îmbrățișat cu ea, o duse în brațe în camera lui și-o așeză pe pat. O înveli cu cearșaful și câteva pături, asigurându-se că stătea comod, apoi luă o pernă în plus și se refugie în camera de zi.

Își petrecu mare parte din noapte frustrat și uitându-se în tavan, în timp ce Julia dormea adânc în patul lui.

* * *

În timp ce Julia rămăsese peste noapte la Paul, Gabriel stătea în camera de hotel, uitându-se încruntat la laptop. Primise încă un e-mail scurt și la obiect de la șeful lui de catedră, Jeremy Martin, care-

i amintea cât capital personal și politic cheltuisese Jeremy ca să-i *salveze curul*. Ca și cum Gabriel ar fi putut uita.

Privirea îi alunecă spre inelul de pe deget, rezistând impulsului de a se uita din nou la cuvintele pe care le gravase în interior. Răsuci iarăși și iarăși verigheta de platină, ocărându-se pentru ultimul său eșec.

Cei de la Harvard îl informaseră politicos că nu obținuse postul și c-o angajaseră în schimb pe doamna profesoară Marinelli. Eșecul lui era încă un mod în care o dezamăgise pe Julianne. Dar nu mai conta cine știe ce acum. Ce rost ar fi avut să se afle la Harvard, dacă ea nu voia să-l ierte?

Înjură îndârjit. Ce rost avea să fie oriunde, dacă ea nu voia să-l ierte? Chiar și în hotel, era cu el. O avea pe computer, pe mobil, pe iPod, în minte.

Oh, da, în minte. Avusese dreptate când spusese că n-avea să uite niciodată cum se simțise când îi admirase pentru prima dată trupul dezgolit, felul în care ea-și lăsase ochii în pământ, sfioasă, felul cum chipul ei se îmbujorase sub atingerea lui înfierbântată.

Își aminti momentul când se uitase în ochii ei adânci, întunecați, simțind-o cum tremură sub el, cu buzele rubinii întredeschise, gâfâind, cum făcuse ochii mari când o pătrunsese.

Se crispase. Cumva își amintea toate momentele în care o făcuse să se crispeze. Și fuseseră multe – când o făcuse să se rușineze de sărăcia ei, când o purtase prima dată spre pat, când își trecuse degetele prin părul ei și ea îl rugase să n-o țină cu capul în jos, când recunoscuse că acceptase să se despartă de ea...

De câte ori o putea răni în viața asta atât de scurtă?

Se tortura ascultând mesajele pe care i le lăsase ea pe telefon – mesaje la care nu-i răspunsese. Deveniseră din ce în ce mai deznădăjduite până când încetaseră cu totul. N-o putea învinovăți. Era limpede că mesajele lui nu ajunseseră, cu excepția unui singur e-mail. îl deschise din nou, imaginându-și reacția ei.

Nu mă mai căuta.

Totul s-a sfârșit.

Cele bune,

Conf. dr. Gabriel O. Emerson,

Catedra de Italianistică/

Centrul de Studii Medievale Universitatea din Toronto

În încăpere răsună un râs amar, pe care realizează că-l scosese chiar el. Desigur, asta avea să fie mesajul pe care-l va crede – nu pe celelalte. O pierduse de-acum. Ce speranță mai exista fără ea?

Gabriel își aminti o conversație pe care o avuse cu ea despre cartea preferată a lui Grace, *O îndurare aspră*. Era limpede din poveste că personajele principale considerau că făcuseră un idol din dragostea lor – venerând-o și venerându-se unul pe celălalt fără să se gândească la binele lor. Făcuse același lucru cu Julianne, știa. Venerase însăși ființa ei, convins că ea era lumina care va risipi întunericul din el.

O iubise îndeajuns spre a o părăsi ca să-i poată proteja viitorul. Și, acum c-o părăsise, risca să nu mai aibă niciodată dragostea ei. Era cea mai cruntă ironie a sorții că tocmai dragostea lui pentru Beatrice avea să sfârșească prin a-l despărți de ea.

Și mai era și Paul. De bună seamă va profita de ocazie ca s-o consoleze pe Julia. Și unde urma să ducă acea consolare... Gabriel nu putea concepe că ea avea să-i fie necredincioasă. Dar știa, din mesajele ei, că ea considera că totul se sfârșise. Paul trebuia doar să-i ofere un umăr pe care să se rezeme și va reveni în viața ei, în casa ei, în mintea ei.

Violatorul de îngeri.

Singura consolare pe care-o putea găsi, dacă era o consolare, avea să fie aceea de a se tortura cu muzică și poezie. Apăsă pe un buton și în încăpere răsună versiunea lui Sting asupra poveștii dintre David și Batșeba. În timp ce cântecul plutea în jurul lui, studie reflecțiile poetice ale lui Dante asupra morții Beatricei și cuvintele din *La Vita Nuova* își găsiră ecoul în inima lui.

Să poată să și-o-nchipuie sus nu e gând cât de nalt al unui josnic suflet: de-aceea nu simt ei de plâns nevoie.

Dar plâng de bunăvoie, suspin e orișicare-al lor răsuflăt, simțirii să se aline nu-i dau voie cei care – ce-a fost – văd în gând o dată,

Și faptul că ne-a fost de-aici luată.

Suspinele mă sperie când gândul

evocă în mintea-mi – ce-i durerii sclavă – pe cea zdrobindu-mi inima de jale; și-ades spre moarte gându-mi îndreptându-l, dorință-atât mă încercă de suavă că-mi simt pe chip culoarea morții: pal e.

Când gândul mă supune forței sale, năvală-atâtea chinuri dau că, singur, mă scutur, treaz, de chinul ce mă scurmă; și treaz – cum nu se curmă – de semeni, rușinat fiind, mă-nsingur.

Plângând, pe Beatrice-o chem pe urmă strigând: *Ești moartă, deci?* pun întrebarea și, cât mi-o strig, îmi aflui alinarea.

Gabriel închise documentul de pe computer și mângâie blând fotografia femeii superbe de pe monitor. Urma să-și facă datoria în următoarele câteva zile, dar trebuia s-o facă fără alinarea Beatricei lui. În lipsa ei, poate c-avea să cedeze ispitelor vechi spre a-și amorți durerea.

CAPITOLUL 33

Într-o după-amiază de vineri, pe la jumătatea lunii aprilie, Julia sosi la apartamentul din Philadelphia al lui Rachel și Aaron. Rachel plănuise să-i facă o vizită la Toronto și să ia cu ea rochia domnișoarei de onoare, dar nu reușise să-și ia liber de la serviciu. Fiindcă ea încerca să-și păstreze zilele de concediu pentru luna de miere, Julia acceptă să iasă din spațiul sigur al căsuței ei de hobbit.

Rachel își întâmpină prietena cu o îmbrățișare, conducând-o în camera de zi. Julia aruncă o privire dosarelor cu mostre care acopereau măsuța de cafea.

– Așadar, ai terminat cu pregătirile pentru nuntă?

Rachel clătină din cap.

– Nu chiar. Dar nu vreau să vorbesc despre nuntă; vreau să vorbim despre tine.

își studie prietena cu un aer îngrijorat.

– Chestia asta cu tine și Gabriel m-a șocat complet.

Julia tresări.

– Și pe mine.

– Nu vrea să răspundă la telefon sau la e-mailuri și, crede-mă, chiar am insistat. Scott m-a trecut în CC la e-mailul pe care i l-a trimis și era foarte caustic. Știai că Gabriel a fost în Selinsgrove acum câteva săptămâni?

– În Selinsgrove?

Julia rămase cu gura căscată.

– Am crezut că e în Italia.

-
- De ce s-ar duce în Italia?
 - Să-și termine cartea. Să fugă de mine.
 - Dobitocul, îl ocărăi Rachel. Ai primit vreo veste de la el?
 - Da. Mi-a trimis un e-mail prin care mă anunța că totul s-a sfârșit.

Julia căută în poșetă și scoase două chei și o cartelă de acces, pe care i le întinse prietenei ei.

- Astea sunt ale lui.

Rachel se uită nedumerită la obiectele cu pricina.

- Ce să fac eu cu ele?

- Păstrează-le. Sau dă-i-le tatălui tău. I le-aș fi trimis prin poștă lui Gabriel, dar, dat fiind că nu vrea să fie contactat...

Rachel puse obiectele buclucașe deasupra unuia din dosarele ei. Apoi, gândindu-se mai bine, le aruncă în sertarul uneia din măsuțele din capăt, închizându-l cu o înjurătură.

- Știu c-a fost la vechea casă a părinților mei pentru că un vecin l-a sunat pe tata. Aparent, Gabriel stătea treaz toată noaptea, ascultând muzică tare și dând târcoale pe afară.

Juliei îi veni imediat în minte livada. Părea de înțeles, își zise, ca el să-și caute alinarea în singurul loc în care fusese mereu împăcat – în Paradisul lui. Dar, dat fiind că apăsarea și ea în amintirile lui legate de acel loc, se miră că Gabriel se dusesse acolo. Scuturând din cap, alungă acel gând.

Rachel se uită la prietena ei.

- Nu înțeleg de ce ar face una ca asta. Gabriel te iubește. Nu e genul de om care se îndrăgostește cu ușurință sau care să spună acele cuvinte fără să le creadă. O astfel de dragoste nu dispare peste noapte.

- Poate că-și iubea mai mult postul. Sau poate s-a hotărât să se întoarcă la ea.

- La Paulina? Despre asta e vorba? Asta nu mi-ai spus.

Ochii lui Rachel aruncau vâpăi.

- Până acum un an și jumătate, erau încă... îmbârligați.

- Poftim?

- De Crăciun, ne-am certat din cauza ei și, ăă, a altor chestii. Mi-a spus că relația dintre ei s-a încheiat mai recent decât credeam.

– Eu nici măcar nu-i auzisem numele până în ziua în care a apărut în casa alor mei.

– Eu știam de ea. Dar când am început să ieșim împreună, el m-a lăsat să cred că pusese capăt relației cu ea la Harvard. De fapt, au lăăăit-o așa ani de zile.

– Nu poți crede că te-ar părăsi pentru ea, după Florența, după tot.

– Pot să cred orice acum, zise Julia cu răceală.

Rachel gemu, punându-și mâinile la ochi.

– Ce dezastru. Tata e foarte supărat, ca și Scott. Când a auzit că Gabriel era la Selinsgrove, Scott s-a hotărât să dea o fugă acolo ca să-i bage mințile în cap.

– Și-a făcut-o?

– Tammy avea nevoie să stea cu băiețelul ei. Așa că s-a hotărât că-i poate tăbăci fundul lui Gabriel și cu altă ocazie.

Julia zâmbi mânzește.

– Îmi imaginez conversația.

– Scott e îndrăgostit până peste urechi de Tammy. E de-a dreptul greșos.

– Mă bucur că vin și ei la cină.

Rachel se uită la ceas.

– Probabil c-ar trebui să mă apuc de gătit. Vor ajunge devreme, ca să-l poată hrăni pe Quinn mai întâi. Viața lui Scott s-a schimbat radical. Totul se învârte în jurul programului bebelușului.

Julia își urmă gazda în bucătărie.

– Ce părere are tatăl tău despre ea?

Rachel începu să scoțoască prin frigider.

– Îi place de ea. Îl adoră pe ăla mic. Ai zice că e nepotul lui bun.

Puse pe bufet ingredientele pentru salată.

– Chiar crezi că Gabriel s-ar întoarce la Paulina?

Julia nu se simți în stare să rostească răspunsul cu voce tare, dar da, credea că e o posibilitate.

Schimbase multe aspecte din viața lui și din mecanismele lui de reacție de dragul ei. Acum că relația lor se încheiase, era posibil ca el să revină la viața de dinainte.

– E un teritoriu familiar pentru el, zise.

– Vorbești despre ea ca și cum ar fi Europa de Vest.

Rachel se rezemă de bufet.

– Crezi că facultatea i-a cerut să se despartă de tine?

– Da, dar cum îi impui cuiva o chestie ca asta? Pot să-l oblig să plece din oraș? Pot să-i spună ce să facă în viața lui personală, când e în concediu? Dacă Gabriel ar fi vrut să-mi vorbească, m-ar fi sunat. N-a făcut-o. Universitatea i-a oferit o modalitate comodă de a se despărți de mine. Probabil c-o plănuia de ceva vreme.

Julia își încrucișă brațele la piept. Era mai ușor să-și exprime cele mai adânci temeri de față cu Rachel decât să reflecte asupra lor când era singură.

– Ce dezastru, repetă Rachel, întorcându-se să se spele pe mâini.

CAPITOLUL 34

Spre ziuă, Rachel și Julia stăteau tolănite pe canapea în halate de baie, bând vin și hlizindu-se. Scott, Tammy și Quinn pleaseră de mult și Aaron dormea de câteva ore bune. Auzeau ecourile sforăitului lui de-a lungul holului.

După ce-și făcuse curaj cu un Pinot roșu foarte bun, Julia îi descrise ce se întâmplase la audiere și, spre lauda ei, Rachel rezistă tentației de a o întrerupe.

– Nu cred că Gabriel ar renunța la tine doar spre a-și păstra postul. N-are nevoie de bani și poate oricând să se angajeze în altă parte. Ce nu înțeleg eu e de ce n-a fost mai explicit în legătură cu strategia lui. De ce nu te-a înșfăcat apoi și nu ți-a spus: *Te iubesc, dar trebuie să așteptăm un pic?*

Rachel chicoti amețită.

– La cum îl cunosc eu pe Gabriel, ți-ar fi recitat ceva în pentametrul iambic doar ca să se dea mare.

– A pomenit ceva de Pierre Abélard, dar asta nu m-a liniștit. Abélard a ținut relația lui cu Héloïse secretă ca să nu-și piardă postul de profesor. Apoi a trimis-o la mănăstire.

Rachel puse mâna pe o pernă și-o aruncă în capul prietenei ei.

– N-o să te trimită la mănăstire. Te iubește. Și refuz să cred contrariul.

Julia strânse perna la piept, lăsându-se pe o parte.

– Dacă m-ar iubi, nu m-ar fi părăsit. Nu s-ar fi despărțit de mine pe e-mail.

– Chiar crezi că Gabriel te-a dus cu preșul ca să se amuze?

– Nu. Dar nu mai contează acum.

Rachel căscă de-i trosniră fălcile.

– Orice ar fi făcut, a dat-o în bară. Mă întreb dacă nu încearcă să te protejeze cumva.

– Ar fi putut să-mi trimită un sms și să-mi spună asta.

Rachel își acoperi ochii cu brațul.

– Asta e partea pe care n-o pricep. Ar fi putut să ne roage pe noi să-ți transmitem un mesaj. Ar fi putut să-ți scrie o scrisoare. De ce nu le-a spus celor de la facultate să-și bage postul undeva?

Julia se întoarce pe spate, punându-și aceeași întrebare.

Rachel își luă mobilul de pe măsuta de cafea.

– Vrei să-l suni?

– Nu.

– De ce nu? Poate c-o să răspundă, crezând că-s eu.

– Suntem în toiul nopții și sunt beată. Nu e tocmai cel mai bun moment pentru o conversație. În plus, mi-a spus să nu-l mai caut.

Rachel îi flutură telefonul în față.

– Dacă tu suferi, și el suferă.

– I-am lăsat un mesaj în care-i spuneam că, dacă va vrea să-mi vorbească, va trebui să vorbim față în față. N-am de gând să-l mai sun.

Julia dădu pe gât ultima gură de vin dintr-o înghițitură.

– Poate c-o să vină la absolvire.

Julia oftă, cu o expresie melancolică. Toată furia și frustrarea nu reușiseră să-i alunge dorul de el. Cel puțin, nu cu totul.

– Când e ceremonia de absolvire?

– Pe 11 iunie.

Rachel înjură printre dinți gândindu-se că mai era mult până atunci.

După câteva minute de tăcere împărtășită, Julia se decise să dea glas uneia din temerile ei cele mai adânci.

– Rachel?

– Mm?

– Dacă se culcă cu ea?

Rachel rămase tăcută o vreme. Atât de tăcută, încât Julia dădu să repete întrebarea, dar prietena ei o întrerupse.

– Dacă Gabriel ar fi crud, atunci poate că și-ar trage-o cu altcineva. Dar nu-mi închipui c-ar putea face una ca asta, închipuindu-și c-o să-l ierți.

– Dacă e cu altcineva și auzi despre asta, să-mi spui.

Julia îi aruncă o privire rugătoare.

– Mi-ar fi mai ușor s-o aflu de la tine.

* * *

– Draga mea, deschide ochii.

Vocea lui era caldă și răgușită în timp ce se mișca în ea, lăsându-și greutatea pe brațe. Se aplecă să tragă pielea delicată a antebrațului ei în gură, sărutând-o și sugând de ea. Era îndeajuns cât s-o tachineze și poate să-i lase un semn discret. Știa că asta o înnebunea.

– Nu pot, gâfâi ea, printre gemete.

De fiecare dată când se mișca în ea, trupul ei era străbătut de senzații incredibile.

Până când Gabriel se opri.

Brusc, ochii ei se deschiseră.

Își frecă nasul de al ei și-i zâmbi.

– Trebuie să te văd.

Privirea lui era blândă, dar pătimașă, ca și cum pentru moment ținea sub control flăcara dorinței.

– Mi-e greu să-mi țin ochii deschiși.

Gemu un pic când el se mișcă din nou în ea.

– Încearcă, pentru mine.

O sărută blând.

– Te iubesc nespus de mult.

– Atunci de ce m-ai părăsit?

Gabriel se uită la ea întristat, cu ochii îngustați.

– Nu te-am părăsit...

* * *

În aceeași seară, Gabriel era întins în mijlocul patului, cu ochii închiși, în timp ce ea îi lăsa sărutări leneșe, cu gura deschisă, de-a lungul pectoralilor, oprindu-se spre a-i săruta cu venerație tatuajul, trecând apoi la mușchii lui abdominali. Gabriel slobozi o înjurătură când degetele ei alunecară ușurel de-a lungul mușchilor lui lucrați și limba ei se undui în jurul buricului lui Gabriel.

A trecut atâta amar de vreme...

Ăsta fu gândul care-i veni în minte când ea îi mângâie blând pielea și şuvițele de păr, strângându-i apoi cu blândețe în mână. Își împinse șoldurile înainte. Ea îl mângâia acum și el gâfâia, se ruga de ea. Ea îl tachina agale, în timp ce părul ei lung, mătăsos, îi mângâia coapsele, luându-i apoi mădularul în gura ei caldă, umedă.

Gabriel scoase o exclamație surprinsă, abandonându-se senzațiilor, trecându-și degetele prin părul ei.

Rămase încremenit.

Simți că i se întoarce stomacul când își aminti ce se întâmplase ultima dată când făcuse asta. Își retrase imediat mâna, temându-se c-o speriașe.

– Iartă-mă.

Întinse un deget, atingându-i obrazul.

– Am uitat.

O mână rece îl prinse de încheietură, silindu-l s-o apuce de cap.

– Ce-ai uitat? Îl ironiză ea. Să savurezi sexul oral?

Gabriel deschise brusc ochii. Îngrozit, se trezi uitându-se în doi ochi albaștri, amuzați.

Paulina era dezbrăcată și ghemuită deasupra lui, zâmbind triumfător în timp ce-i ținea mădularul în dreptul gurii. Gabriel se dădu înapoi, înjurând, lipindu-se de tăblia patului, în timp ce ea se lăsă pe călcâie, uitându-se la el.

Ea râse și arătă spre nasul lui, făcându-i semn să-și șteargă urmele de cocaină de la nas.

Ce-am făcut?

Își trecu mâinile peste față. Când își dădu seama de desfrânarea fără margini, îi veni greață și se forță să vomite, zadarnic. Venindu-și în fire, întinse mâna stângă ca să-i arate inelul – dar dispăruse.

Verigheta dispăruse.

Paulina râse din nou și începu să se târască spre el, cu o expresie sălbatică, frecându-și trupul gol de al lui.

CAPITOLUL 35

Gabriel se perpeli și se zvârcoli, smulgându-se din coșmar. Trase de așternuturi, căutând sânguincios orice urmă a prezenței ei. Dar nu găsi niciuna.

Era singur într-o cameră întunecată de hotel. Stinsese luminile înainte de culcare, ceea ce fusese prima lui greșală. A doua fusese că nu pusese fotografia înrămată pe noptieră, pentru că juca rolul unui talisman care-l apăra de întuneric.

Își trecu picioarele peste marginea patului și-și lăsă fața în mâini. Să treacă prin experiența dezintoxicării cu atâția ani în urmă fusese un chin, dar nici nu se compara cu experiența pierderii lui Julianne. Ar fi îndurat de bunăvoie coșmarurile și amintirile chinuitoare ale păca-telor de odinioară dacă ar fi putut s-o strângă în brațe în fiecare noapte.

Uitându-se cu dispreț la sticla pe jumătate goală de scotch, simți că-l năpădește întunericul. Simțea o presiune uriașă din cauza misiunii lui disperate. Când la acea presiune se adăuga sentimentul copleșitor al pierderii persoanei dragi, îi era aproape imposibil să funcționeze la parametri maximi fără vreun sprijin.

În fiecare zi, dozele de băutură creșteau. În fiecare zi, își dădea seama că trebuie să facă ceva înainte să cadă în capcana vechilor lui mecanisme de supraviețuire, distrugându-și viitorul. Știa că, dacă nu făcea ceva, rapid, avea să cadă din nou în ispită.

Mânat de un impuls, dădu două telefoane, adunându-și lucrurile și îndesându-le în geamantan. Apoi îi spuse portarului să-i cheme un taxi care să-l ducă la aeroport. Nu se obosi să se asigure că avea un aspect îngrijit, demn de un profesionist. De fapt, nici nu se obosi să se uite în oglindă, pentru că știa că ar fi fost dezgustat de priveliște.

După multe ore, ajunse la Florența și se cază la Hotelul Gallery Art. Făcuse rezervarea din scurt, dar reușise să-l convingă pe manager să-i dea apartamentul în care el și Julia își consumaseră relația. Avea de ales între asta și un program de dezintoxicare, și era

convins că legătura lui cu ea avea să fie o cale mult mai bună spre izbăvire.

Când intră în cameră, aproape că se aștepta s-o vadă sau să vadă măcar urme ale prezenței ei. O pereche de pantofi portocalii cu tocul cui aruncați sub o măsuță de cafea. O rochie de tafta zăcând vaporos pe podea lângă un perete gol. O pereche de ciorapi negri, cu cusătură, azvârliți peste patul nefăcut.

Dar, desigur, nu văzu nimic din toate astea.

După un somn relativ liniștit și un duș, Gabriel îl contactă pe vechiul lui prieten, Dottore Vitali de la Galeriile Uffizi, și luară cina împreună. Vorbiră despre noul profesor de la Harvard specializat în Dante. Vorbiră despre Giuseppe Pacciani, și Gabriel simți o undă de ușurare auzind că, deși Giuseppe fusese chemat la un interviu în campus, spre deosebire de el, prelegerea lui Giuseppe fusese considerată slabă de profesorii de la Harvard. Era o consolare amară, dar o consolare, totuși.

A doua zi, Gabriel încercă să-și alunge gândurile sumbre dedicându-se unor îndeletniciri plăcute – micul dejun într-o piazza, o plimbare de-a lungul râului Arno, o după-amiază petrecută zăbovind la croitor, unde comandă un costum de lână neagră, cusut manual, și cam o oră petrecută în căutarea perechii perfecte de pantofi, care să

se asorteze cu hainele noi. Croitorul spuse în glumă că noul costum era atât de elegant, că Gabriel putea să se însoare în el. Bărbatul râse până când Gabriel întinsese mâna stângă și-i arătase inelul.

– Sunt proaspăt căsătorit, explicase, spre surprinderea croitorului.

Pretutindeni pe unde se plimba Gabriel prin Florența, îl năpădeau amintiri legate de ea. Zăbovea pe Ponte Santa Trinita, strângând la piept sentimentul dulce-amar, știind că era preferabil unor substitute chimice.

Într-o seară, târziu, ușor abțiguit, se plimba pe lângă Duomo, refăcând drumul pe care-l făcuse cu Julianne cu câteva luni în urmă. Chinuit de amintirea chipului ei când îl acuzase că-și bătuse joc de ea, dădu peste un cerșetor care-i părea cunoscut, stând în umbra domului lui Brunelleschi.

Gabriel veni spre el.

– Dați câțiva bănuți pentru un om bătrân, strigă cerșetorul în italiană.

Gabriel se apropie, studiindu-l circumspect. Îl izbi mirosul de nespălat și băătură, dar se apropie și mai mult. Recunoscând în el omul care-i trezise mila Juliei în decembrie, Gabriel se opri, clătînându-se pe picioare.

Își caută pe băjbâite portofelul. Fără a se obosi să se uite la cifra de pe bancnote, scoase câteva și le ținu în fața bărbatului.

– Te-am văzut în decembrie anul trecut. Și tot aici ești.

Tonul lui Gabriel în italiană era doar un pic dojenitor.

Omul se uită lacom la bani.

– Sunt aici în fiecare zi. Chiar și de Crăciun.

Gabriel flutură bancnotele și mai aproape de el.

– Fidanzata mea ți-a dat bani. Ai zis că e un înger. Mai ții minte?

Bărbatul schiță un zâmbet știrb și clătină din cap, fără a-și lua ochii de la bani.

– Sunt mulți îngeri în Firenze, dar și mai mulți în Assisi. Cred că Dumnezeu ține cu cerșetorii de-acolo. Dar casa mea e aici.

Bărbatul întinse timid mâna, nefiind sigur că Gabriel o să-i dea cu adevărat banii.

Cu ochii minții, Gabriel văzu chipul Juliei în timp ce-i lua milostivă apărarea cerșetorului. Voia să-i dea banii chiar dacă era foarte posibil ca omul să-i dea pe băătură.

Privindu-l pe cerșetor, la fel de sărman cum fusese înainte de actul generos al Juliei, realizează că ea n-ar fi șovăit să-i dea de pomană iarăși și iarăși. I-ar fi dat monede acelui om zi de zi, pentru că ea considera că un act de milostenie nu era niciodată irosit. Ar fi trăit cu speranța că, într-o bună zi, omul își va da seama că cineva ține la el și va încerca să-și schimbe viața. Julia știa că bunătatea ei o făcea vulnerabilă, dar rămânea bună, chiar și așa.

Gabriel puse bancnotele în mâna omului și făcu stânga împrejur, în timp ce-i răsunau în urechi ecourile blagoslovirilor și bucuriei cerșetorului.

Nu merita să fie blagoslovit. Nu făcuse un act de milostenie așa cum ar fi făcut-o Julianne, din bunătate și compasiune. Doar onora amintirea ei sau cumpăra o iertăciune.

împiedicându-se de o piatră din pavaj, își dădu seama ce avea de făcut.

A doua zi încercă să închirieze casa din Umbria în care stătuse cu ea, dar era deja închiriată. Așa că merse la Assisi și se cază la un hotel mic, retras, mobilat cu modestie și plin de pelerini.

Gabriel nu se considerase niciodată un pelerin. Era prea mândru pentru așa ceva. Cu toate astea, plutea ceva în aer la Assisi care-l făcu să doarmă liniștit. De fapt, nu mai dormise așa bine de când dormise ultima dată în brațele Juliei.

Se trezi devreme în dimineața următoare și se îndreptă spre Basilica Sfântul Francisc. Era un loc de pelerinaj pentru oameni de toate religiile, fie și numai datorită frescelor medievale și atmosferei de pace care domnea acolo. Deloc întâmplător, se trezi refăcând drumul pe care-l făcuse cu Julianne înainte de Crăciun. O dusese la liturghie în Basilica superioare sau în partea de sus a bisericii, ba chiar o așteptase răbdător cât se spovedise înainte să înceapă slujba.

Rătăcind la nivelul superior al bazilicii, admirând imaginile și sorbind liniștea din sanctuar, ca pe o alinare, zări o femeie cu părul lung, șaten, care dispăru dincolo de un prag. Intrigat, se hotărî s-o urmărească. În ciuda mulțimii de turiști și pelerini, era ușor s-o distingă și așa ajunse să coboare în Basilica inferioare.

Apoi, femeia se făcu nevăzută.

Tulburat, o căută la nivelul inferior al bisericii. Abia când eforturile lui se dovediră zadarnice îi trecu prin minte să coboare și mai adânc în măruntaiele bazilicii, spre mormântul Sfântului Francisc. Acolo o descoperi, îngenuncheată în fața criptei. Se strecură în ultimul rând și, din respect, îngenunche. Dar nu reușea să-și ia ochii de la ea.

Nu era Julianne. Tânăra din fața lui avea șoldurile un pic mai pline, umerii mai lați și părul mai închis la culoare. Dar era frumoasă și frumusețea ei îi aminti cât de mult pierduse.

Încăperea era mică și rudimentară, într-un contrast deliberat cu basilica de sus, vastă și acoperită de fresce rafinate. Gabriel nu era singurul care considera că simplitatea care caracterizase viața și misiunea Sfântului Francisc era reflectată mai bine de mormântul modest. Cu astfel de gânduri în minte, Gabriel se trezi rezemându-

se de banca din fața lui și plecându-și capul. Până să-și propună s-o facă, începu să se roage.

La început erau doar cuvinte – rostiri deznădăjduite și mărturisiri șoptite. Odată cu trecerea timpului, rugăciunile lui deveniră mai spășite în timp ce, fără ca el să observe, tânăra aprinse o lumânare și plecă.

Dacă viața lui Gabriel ar fi fost un film, un bătrân călugăr franciscan, cu fața brăzdată, l-ar fi descoperit cufundat în rugăciune și, văzându-i necazul, i-ar fi oferit călăuzire spirituală, plin de compasiune. Dar viața lui nu era un film, așa că se rugă singur.

Dacă l-ai fi întrebat pe Gabriel după aceea ce se întâmplase la mormânt, ar fi dat din umeri și ar fi ocolit întrebarea. Unele lucruri nu pot fi exprimate în cuvinte. Unele lucruri scapă limbajului.

Dar fu un moment, în timpul rugăciunii lui, când Gabriel avu revelația rătăcirilor sale, morale și spirituale, simțind, totodată, prezența Celui care-i cunoștea sufletul și care-l primea la El oricum. Avu deodată conștiința a ceea ce scriitoarea Annie Dillard numise la un moment dat risipa harului. Se gândi la dragostea și la iertarea care fuseseră revărsate din belșug asupra lumii și, mai precis, asupra lui, prin intermediul lui Grace și Richard.

Și Julianne, frunzulița mea umedă.

Bărbatul care atrăgea păcatul ca un magnet descoperi ceva neaș-teptat sub nivelul superior al bazilicii. Când plecă din biserică, era mai hotărât ca oricând să nu se mai întoarcă la vechiul lui stil de viață.

CAPITOLUL 36

Pentru Julia, restul lunii aprilie fu un iureș de activitate. Avea de făcut ultimele modificări la disertație, avea întâlirile cu Katherine Pieton și Nicole și serile de vineri pe care și le petrecea cu Paul.

Katherine se asigură că varianta finală a disertației Juliei era lipsită de greșeli și o lucrare de care putea fi mândră. Apoi o sună pe Cecilia Marinelli la Oxford s-o roage s-o caute pe Julia la Harvard, în toamnă.

Paul îi găsi un apartament de subînchiriat în Cambridge. Începu să parcurgă o listă de texte pe care Katherine îi sugerase să le citească dinainte pentru seminarul doamnei profesoare Marinelli.

La sfârșitul lunii aprilie, Julia primi o scrisoare care arăta foarte oficial de la Decanatul pentru Studii Postuniversitare. Domnul profesor Aras îi solicita să se prezinte la biroul său într-o săptămână. O asigura că întâlnirea n-are nimic de face cu vreo problemă disciplinară și preciza că va fi prezent și domnul profesor Martin.

Foarte neliniștită, străbătu campusul într-o după-amiază de luni, strângând în mână rucsacul L.L. Bean. O alina gestul, faptul

că rucsacul îi era alături de aproape un an. Paul se oferise s-o însoțească, dar ea refuzase, declarând că trebuie să-l înfrunte singură pe decan. Cu toate astea, el o îmbrățișase și-i promisese s-o aștepte la Starbucksul lor preferat.

– Mulțumesc c-ați venit, domnișoară Mitchell. Cum a fost semestrul ăsta?

Julia se uită surprinsă la decan.

– A fost... interesant.

Decanul încuviință, uitându-se la domnul profesor Martin.

– Știu că anul ăsta universitar a fost dificil pentru dumneavoastră. Am vrut să stăm de vorbă doar ca să aflăm dacă ați mai avut alte probleme de la audiere.

Julia se uită de la unul la altul, măsurându-i din priviri.

– Ce fel de probleme?

– Domnul decan se întreabă dacă domnul profesor Emerson te-a mai deranjat după audiere. Te-a sunat sau ți-a trimis vreun e-mail? A încercat să-ți propună vreo întâlnire?

Domnul profesor Martin părea cordial, dar ceva din atitudinea lui îi trezi suspiciuni Juliei.

– De ce vă interesează? Ați obținut ce v-ați dorit. A plecat din oraș.

Expresia decanului se încordă.

– N-am de gând să rejudec cazul dumitale, domnișoară Mitchell. Această întâlnire e una de curtoazie, o încercare să ne asigurăm că ți-ai putut vedea de studiu fără bruiaje. Încercăm să aflăm dacă domnul profesor Emerson s-a ținut de cuvânt și te-a lăsat în pace.

– Am primit un e-mail de la el la câteva zile după audiere. Mi-a spus să nu-l mai caut și că relația dintre noi s-a încheiat. Asta e ceea ce vrei să auziți, nu-i așa?

Nu reuși să-și ascundă amărăciunea din glas.

Domnul profesor Martin avu un schimb de priviri cu subînțeleș cu decanul.

– Sunt sigur că te bucuri c-ai lăsat povestea asta în urmă.

Julia rămase tăcută, fără a se obosi să răspundă.

– Ești liberă să pleci. Felicitări pentru un an încununat de succese și felicitări pentru intrarea la Harvard. Ne vedem la absolvire.

Decanul o expedie cu un gest din cap.

Julia își luă rucsacul și se îndreptă spre ușă. Chiar când să pună mâna pe clanță, se opri, întorcându-se spre cei doi profesori.

Cât de straniu e, își zise, că bărbații ăștia doi, înarmați doar cu un intelect impresionant și garderobe pline de tweed, puteau deține o atare putere asupra inimii și fericirii ei.

– Nu regret relația mea cu domnul profesor Emerson, deși s-a sfârșit prost. Amândoi ați fost extrem de disprețuitori și condescendenți cu mine pe parcursul întregului proces. Înțeleg cât de important e să protejezi pe cineva care are nevoie de protecție, dar singurele persoane de care aveam nevoie să fiu protejată erai dumneavoastră.

Le aruncă o privire ucigătoare și ieși din birou.

CAPITOLUL 37

Gabriel a rămas multă vreme la Assisi, devenind un obișnuit al bazilicii. În fiecare zi își petrecea o oră întreagă stând în dreptul mormântului Sfântului Francisc, reflectând. Uneori se ruga. Uneori Dumnezeu părea să fie aproape și alteori părea departe de el. Tot timpul, Gabriel își dorea să fi fost cu Julia, deși începu să înțeleagă fundamentele greșite ale relației lor – cum își dorise să se schimbe ca să fie demn de ea când, de fapt, ar fi trebuit să se schimbe pentru că era un dobitoc nesuferit.

Într-o zi savura prânzul la hotel când un alt american intră în vorbă cu el. Bărbatul era un medic din California, care vizita Assisi cu soția și fiul lui adolescent.

– Măine plecăm la Florența și-o să stăm două luni acolo.

– Ce-o să faceți acolo? Întrebă Gabriel, studiindu-l curios pe bărbatul cărunt.

– O să stăm la franciscani. Eu și soția mea, care e asistentă medicală, vom lucra într-o clinică. Fiul meu va lucra cu persoanele fără adăpost.

Gabriel se încruntă intrigat.

– O s-o faceți ca voluntari?

– Da. Am vrut s-o facem în familie.

Bărbatul se opri și se uită atent la Gabriel.

– V-ar interesa să veniți cu noi? Franciscanii au întotdeauna nevoie de o mână de ajutor în plus.

– Nu, răspunse Gabriel, împungând hotărât cu furculița o bucată de carne de vită. Nu sunt catolic.

– Nici noi. Suntem luterani.

Gabriel se uită curios la doctor. Cunoștințele lui despre luterani se limitau aproape exclusiv la scrierile lui Garrison Keillor. (Nu c-ar fi fost dispus să recunoască asta.)

Doctorul zâmbi.

– Am vrut să ajutăm niște oameni care fac ceva bun. Am vrut să-mi încurajez fiul să se gândească la mai mult decât la vacanțe pe plajă și jocuri video.

– Mulțumesc pentru invitație, dar trebuie s-o refuz.

Refuzul lui Gabriel era ferm, așa că doctorul schimbă subiectul.

Mai târziu, în cursul serii, Gabriel se uita pe fereastra camerei lui modeste de hotel, gândindu-se ca întotdeauna la Julia.

Ea n-ar fi refuzat. Ea s-ar fi dus.

Ca întotdeauna, asta îi aminti de prăpastia dintre generozitatea ei și egoismul lui. O prăpastie care dănuia, chiar și după ce petrecuse atâtea luni cu ea.

* * *

Două săptămâni mai târziu, Gabriel stătea în fața monumentului lui Dante din Santa Croce. Îi însoțise pe luterani la Florența și devenise unul dintre cei mai vulnerabili voluntari care lucrau cu franciscanii. Lucra la cantina săracilor, dar fu oripilat de calitatea mâncării care li se dădea, așa că scrisese un cec destinat angajării unei companii de catering. Merse cu ceilalți voluntari să le dea haine curate și produse de toaletă oamenilor fără adăpost, dar fu atât de tulburat de lipsa lor de igienă, încât scrisese un cec destinat construirii de toalete și dușuri pentru aceștia la misiunea franciscană.

Pe scurt, odată ce văzuse fiecare aspect al proiectelor franciscanilor de ajutorare a săracilor, încercase să schimbe totul și acceptase să acopere el costul schimbărilor. Apoi vizitase câteva familii înstărite din Florența, cu care se cunoștea din cercurile academice, rugându-i să-i sprijine pe franciscani în proiectele lor cu săracii. Donațiile lor aveau să asigure un venit constant ani buni de-acum încolo.

Cum stătea în fața monumentului lui Dante, simți o afinitate subită cu poetul lui preferat. Dante fusese exilat din Florența. Deși municipalitatea îl iertase în cele din urmă și aprobase înălțarea unui monument dedicat lui în bazilică, era îngropat la Ravenna. Printr-o întorsătură stranie a sorții, acum Gabriel știa ce înseamnă să fii exilat, lăsându-ți în urmă slujba, orașul și căminul, pentru că singurul lui cămin avea să fie întotdeauna în brațele lui Julianne. Chiar dacă fusese împins pe calea exilului.

Monumentele din jurul lui îi aminteau de propria lui condiție de muritor. Dacă avea noroc, va avea o viață lungă, dar mulți oameni, cum erau Grace, mureau înainte de vreme. Putea să-l calce o mașină, să se îmbolnăvească de cancer sau să facă atac de cord. Brusc, răstimpul lui în această lume părea foarte scurt și foarte prețios.

De când plecase din Assisi, încercase să-și aline vinovăția și singurătatea făcând fapte bune. Experiența lui ca voluntar la misiune era cu siguranță un pas în acea direcție. Dar cum rămânea cu răscumpărarea vinei față de Paulina? Era mult prea târziu să facă pace cu Grace, cu Maia, sau cu părinții lui biologici.

Cum rămânea cu Julianne?

Gabriel se uită lung la silueta unei femei deznădăjduite care se rezema de ceva ce sugera sicriul lui Dante. Își acceptase exilul, dar asta nu însemna că nu-i scrisese nenumărate scrisori, pe care nu i le trimisese niciodată.

* * *

În cimitire domnește o liniște aparte. Chiar și cimitirele aflate în centrul metropolelor aglomerate au acea liniște – o tăcere nepămân-tească, ce plutește în aer.

Străbătând cimitirul, Gabriel nu se putea preface că se plimbă într-un parc. Prin copacii răzleți risipiți în jur nu mișunau păsări cântătoare. Deși iarba era verde și foarte bine îngrijită, prin ea nu zburdau vererițe sau câte un iepure rătăcit prin oraș, jucându-se cu frații lui sau căutând de mâncare.

Văzu îngerii de piatră în depărtare, două siluete îngemănate care străjuiau niște santinele printre celelalte monumente. Erau din marmură, nu din granit, cu pielea albă, palidă și desăvârșită. Îngerii stăteau cu spatele la el, cu aripile larg întinse. Îi era mai ușor să stea în spatele monumentului. Nu putea vedea numele gravat în piatră. Putea rămâne acolo o veșnicie, la câțiva pași distanță, fără să se apropie. Dar asta ar fi fost o lașitate.

Inspiră adânc, închizând bine ochii, în timp ce se ruga în gând. Apoi dădu roată pe jumătate monumentului, oprindu-se în fața pietrei de mormânt.

Scoase o batistă imaculată din buzunarul de la pantaloni. Un privitor ar fi dedus, poate, că avea nevoie să-și ștergă sudoarea sau lacrimile, dar n-o făcu. Se aplecă în față și, cu un gest blând, șterse piatra neagră cu pânza albă. Murdăria se luă cu ușurință. Va trebui să se ocupe de tufele de trandafiri care începuseră să acopere scrisul, își întipări în minte că trebuia să angajeze un grădinar.

Puse un buchet de flori în fața pietrei de mormânt, mișcând din buze ca și cum șoptea ceva. Dar nu șoptea nimic. Mormântul, desigur, era gol.

O lacrimă sau două îi încețoșară privirea, apoi urmară altele, și în curând avea fața udă de lacrimi. Nu se obosi să le ștergă în timp

ce-și ridica privirea ca să se uite la îngeri, simbolurile unei compasiuni mute, de marmură.

Își ceru iertare. Își declară vina, o vină care știa că-l va chinui pentru tot restul vieții. Nu ceru să i se ia povara, pentru că i se părea că face parte dintre consecințele faptelor lui. Sau, mai curând, consecințele a ceea ce nu fusese în stare să facă pentru o mamă și copilul lor.

Își scoase telefonul din buzunar și formă un număr aflat în agendă.

– Alo?

– Paulina, trebuie să ne vedem.

CAPITOLUL 38

Tatăl Juliei insistă să participe la ceremonia de absolvire și refuză să-l lase pe Paul s-o ajute singur cu mutatul la Cambridge. Tom îi plăti avansul și chiria pe vară. Și Tom fu cel care veni la Toronto spre a asista la ceremonia de absolvire a masteratului unicei lui fiice, pe n iunie.

Îmbrăcată simplu, în negru, cu pantofi eleganți, Julia îi lăsă pe Paul și Tom pe treptele Sălii de ceremonii în timp ce ea se duse să se alinieze lângă ceilalți absolvenți.

Lui Tom îi plăcu de Paul. Foarte mult.

Paul era un tip direct și avea o strângere de mână fermă. Îl privi pe Tom drept în ochi în timp ce vorbeau. Paul se oferă s-o ajute pe Julia cu mutatul, inclusiv prin a-i găzdui la ferma familiei lui din Burlington, chiar și după ce Tom insistase că poate s-o ajute pe Julia cu mutatul de unul singur. Tom îi bătu un apropo fiicei lui la cină în seara dinaintea absolvirii, sugerându-i că Paul era o alegere firească pentru un nou iubit, dar Julia se făcu că nu-l aude.

În timp ce absolvenții se adunau în sală, Julia se uită involuntar în public, căutându-l pe Gabriel din priviri. Printre atâția oameni, era puțin probabil să-l vadă, chiar dacă ar fi fost de față. Cu toate astea, când se uită spre locurile rezervate profesorilor, o descoperi cu ușurință pe Katherine Pieton, îmbrăcată în roba ei de Oxford. Dacă profesorii erau așezați în ordine alfabetică, și așa păreau să fie, atunci Julia putea să ghicească unde ar fi trebuit să stea Gabriel,

îmbrăcat în roba roșu-aprins a absolvenților de Harvard. Dar el nu era acolo.

Când îi veni rândul Juliei, Katherine fu cea care urcă pe scenă, cu pași înceți, dar siguri, spre a-i pune veșmântul de magister. Katherine fu cea care dădu mâna cu ea, ca o profesionistă, îi ură succes la Harvard și-i înmână diploma.

Mai pe seară, după o cină de sărbătorire cu Paul și Tom la o rotiserie din oraș, Julia își verifică mesageria și descoperi un mesaj nou. Era de la Rachel.

Felicitări, Julia! Îți transmitem toți dragostea noastră și avem niște cadouri pentru tine. Mulțumesc că mi-ai trimis noua ta adresă. O să-ți trimit totul prin poștă și o să mă asigur că va ajunge după ce ajungi tu. Îți trimit și rochia de domnișoară de onoare.

Tata ți-a rezervat zborul de la Boston la Philadelphia pe 21 august. Sper că e OK. A vrut să-ți plătească el biletul și știu c-aveai de gând să vii cu o săptămână mai devreme.

În continuare n-am nicio veste de la Gabriel. Sper c-a venit la ceremonia ta de absolvire. Dacă nu, poate că veți reuși să lămurii lucrurile la nuntă. Nu-mi imaginez c-ar lipsi de la nuntă. Teoretic, e unul din cavalerii de onoare și n-am nici măcar măsurile lui pentru smoking!

CAPITOLUL 39

Un anume specialist în opera lui Dante, cu ochi azurii, citea poezia lui T.S. Eliot, Miercurea cenușii, înainte de a se ruga de culcare. Era și nu era singur.

Uitându-se la fotografia de pe noptieră, se gândi la ceremonia ei de absolvire. La cât de frumoasă și mândră trebuie să fi arătat în roba de absolvent. Oftând, închise cartea de poezii și stinse lumina.

În întunericul fostului său dormitor din vechea casă a familiei Clark, reflectă la cele petrecute în ultimele săptămâni. Se întorsese din Italia și mersese la Boston și în Minnesota. Le promisese franciscanilor c-o să întoarcă, pentru că ei îi spusese (cu înțelepciune) că îi apreciau prezența mai mult decât donațiile. Cu gândul ăsta în minte, închise ochii.

– Gabriel, e ora să te scoli.

Gemând, rămase cu ochii închiși, rugându-se ca vocea să dispară. Somnul era liniștitor și avea nevoie de el.

– Haide. Știu că te-ai trezit.

Vocea râse încetșor și simți salteaua lăsându-se în dreptul picioarelor lui.

Deschise ochii și-și văzu mama adoptivă așezată pe marginea patului.

– E ora să plec la școală? Întrebă, frecându-se la ochi.

Grace râse din nou, un râs suav și cristalin ca o muzică.

– Ești cam mare să mai mergi la școală, ca student cel puțin.

El se uită în jur, confuz. Apoi se ridică în capul oaselor.

Ea îi zâmbi afectuos și-i întinse mâna. Savură atingerea mâinii ei catifelate, strângându-i-o apoi.

– Ce s-a întâmplat?

Îi aruncă o privire nedumerită, dar blândă, în timp ce el îi strângea mâna în palmele sale.

– N-am apucat să-mi iau rămas-bun. N-am apucat să-ți spun...

Se opri și trase repede aer în piept.

– Că te iubesc.

– O mamă știe lucrurile astea, Gabriel. Am știut dintotdeauna.

Fu copleșit pe moment de un val de emoție, întinzând mâinile spre ea și îmbrățișând-o.

– Nu știam că ești bolnavă. Rachel mi-a spus că te simțeau mai bine. Ar fi trebuit să fiu acolo.

Grace îl bătu blând pe spate.

– Vreau să nu te mai învinovățești pentru tot. Ai luat cea mai bună decizie pe care o puteai lua cu informațiile pe care le aveai la momentul ăla. Nimeni nu se așteaptă să fii omniscient – sau perfect.

Se dădu înapoi ca să-i vadă fața.

– Nici tu n-ar trebui să aștepți asta de la tine. Îmi iubesc toți copiii, dar tu ai fost darul meu de la Dumnezeu. Întotdeauna ai avut ceva deosebit.

Mama și fiul rămăseră un răstimp într-o comuniune tăcută, apoi ea se ridică, netezindu-și rochia.

– Vreau să-ți prezint pe cineva.

Gabriel se șterse la ochi, dând păturile la o parte și lăsându-și picioarele pe podea. Se ridică, încercând să-și aranjeze părul, uitând

pe moment că era la bustul gol. Grace ieși pe hol, apoi se întoarse, cu brațul pe umerii unei tinere.

Gabriel se uită lung la ea.

Fata era tânără, deși părea fără vârstă. Avea părul lung și blond, fața de un alb imaculat și era înaltă și zveltă. Ochii ei i se păreau cunoscuți. Avea ochi de un albastru-intens, care priveau într-ai lui, și un zâmbet larg pe buzele trandafirii.

Gabriel îi aruncă o privire întrebătoare lui Grace.

– Vă las să stați de vorbă, zise și se făcu nevăzută.

– Eu sunt Gabriel.

Îi zâmbi politicos și-i întinse mâna.

Ea dădu mâna cu el, zâmbindu-i cu toată gura.

– Știu.

Avea o voce blândă și foarte suavă. Îi aminti lui Gabriel de clinchetul clopoțelului.

-Tu?

– Îmi doream să te cunosc. Grace mi-a povestit cum erai când erai mic și despre activitatea ta ca profesor. Și mie-mi place Dante. E foarte amuzant.

Gabriel încuviință, fără a înțelege de fapt.

Tânăra îl privi cu un aer melancolic.

– Vrei să-mi povestești despre ea?

– Despre cine?

– Despre Paulina.

Gabriel se încordă și-o privi circumspect.

– De ce?

– N-am apucat s-o cunosc.

Se frecă la ochi cu latul palmelor.

– S-a dus să-și viziteze familia în Minnesota, să încerce să se împace cu ei.

– Știu. E fericită.

– Atunci de ce mă întrebi?

– Vreau să știu ce fel de om este.

Gabriel reflectă o clipă, cumpănindu-și cu grijă răspunsul.

– E atrăgătoare și inteligentă. E încăpățânată. Vorbește mai multe limbi și gătește bine.

Râse înfundat.

– Dar e cam afonă. Cântă ca o cizmă.

Fata chicoti.

– Am auzit.

Îl studie curioasă pe Gabriel.

– Ai iubit-o?

El își feri privirea.

– Cred că acum o iubesc, într-un fel. Am fost prieteni la început, când am cunoscut-o la Oxford.

Fata încuviință și întoarse capul, ca și cum o striga cineva din hol. Se uită grăbită înapoi la Gabriel.

– Mă bucur că te-am cunoscut. Nu s-a putut înainte. Dar o să ne revedem.

Îi zâmbi și se întoarse spre ușă.

Gabriel o urmă.

– Nu mi-ai spus cum te cheamă.

Ea se uită la el ca și cum aștepta ceva.

– Nu mă recunoști?

– Nu. Îmi pare rău. Deși ochii tăi mi se par cunoscuți...

Ea râse și Gabriel zâmbi involuntar, pentru că fata avea un râs molipsitor.

– Sigur că ți se par cunoscuți; sunt ochii tăi.

Lui Gabriel îi pieri zâmbetul.

– Nu mă recunoști?

Părea intrigată.

El clătină din cap.

– Sunt Maia.

Gabriel încremeni. Apoi, treptat, pe chipul lui se succedară mai multe emoții, precum norii care plutesc pe cer într-o zi de vară.

Ea arătă spre tatuajul de pe pectoralul lui stâng.

– Nu era nevoie să-ți faci asta.

Se aplecă spre el, șoptindu-i conspirativ:

– Știu că m-ai iubit. Sunt fericită aici. E un loc plin de lumină, speranță și dragoste. Și e nespus de frumos.

Se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz, pentru o clipă doar, apoi o luă spre ușă.

CAPITOLUL 40

Tom era în pragul casei Juliei, în ziua după absolvire, purtând un tricou gri pe care scria *Harvard* cu litere de-o șchioapă.

– Tată?

Tonul ei era întrebător.

– Sunt tare mândru de tine, spuse el cu o voce îngroșată, îmbrățișând-o.

Tatăl și fiica împărtășiră un moment de afecțiune pe terasa clădirii, întrerupt de sunetul unor pași pe scările din spatele lor.

– Hm, bună dimineța! V-am adus micul dejun.

Paul ducea o tavă pe care erau trei cafele și câteva gogoși de la Tim Hortons. Părea ușor stingherit că-i deranjase, dar fu întâmpinat cu o strângere de mână de Tom și Julia îl îmbrățișă.

Luară toți trei micul dejun la măsuța pliantă a Juliei, apoi cei doi bărbați începură să dezbată cea mai bună strategie de a aduna toate lucrurile pentru mutare. Din fericire, Paul o convinsese pe Sarah, persoana care îi subînchiria locul respectiv Juliei, s-o lase să se mute în apartamentul din Cambridge pe 15 iunie.

– Hm, Katherine Pieton m-a invitat să iau prânzul cu ea azi. Dar nu e musai să mă duc, spuse Julia repede.

Nu voia să-i lase pe Tom și Paul să facă toată treaba în timp ce ea se ținea de vizite.

– N-ai așa multe lucruri, Jules.

Tom aprecie rapid din priviri ce aveau de mutat.

– Te lăsăm pe tine să-ți strângi hainele și noi ne apucăm de cărți. Sunt sigur că aproape o să terminăm până când va trebui să te vezi cu profesoara.

Zâmbi și-o ciufuli, dispărând apoi în baie și lăsând-o singură cu Paul.

– Nu ești obligat să faci asta. Eu și tata ne descurcăm.

Paul se încruntă.

– Când o să accepți că sunt aici pentru că așa vreau? Eu nu sunt genul care să plece, Julia, nu când am un motiv să rămân.

Julia se încordă stânjenită, ațintindu-și privirea asupra paharului de cafea pe jumătate gol.

– Dacă doamna profesoară Pieton te-a chemat, înseamnă că vrea să discute cu tine. Ar trebui să te duci.

Paul îi strânse blând mâna.

– Eu și tatăl tău ne descurcăm cu ce-i de făcut pe aici.

Julia oftă încet și zâmbi.

* * *

Existau câteva lucruri intime pe care Julia prefera să nu le vadă tatăl ei sau Paul, așa că le ascunse în rucsacul de la L.L. Bean. Nu erau genul de lucruri pe care te-ai aștepta ca o tânără să le ascundă de tatăl ei – un jurnal, cercei cu diamant și câteva obiecte care aveau de-a face cu ședințele de terapie.

Nicole fusese mulțumită de evoluția Juliei și, la sfârșitul ultimei lor ședințe, îi dăduse numele și datele de contact ale unui terapeut de pe lângă Harvard. Nicole nu numai c-o ajutase să facă față situației, ci o dădea acum pe mâinile altei persoane capabile, care-o va ajuta să facă următorii pași în călătoria ei.

Julia își luă pe ea o rochie și niște sandale discrete, gândindu-se că o invitație la prânz presupunea o ținută mai feminină. Avea pe umăr rucsacul și într-o mână o cutie cu ceea ce-i fusese recomandat drept un ceai Darjeeling de cea mai bună calitate, merit ca dar pentru gazdă. Doamna profesoară Pieton o întâmpină, cu ceai cu tot, cu rezerva caracteristică și-o pofti pe dată în sufragerie, unde luară un prânz foarte plăcut, savurând o salată de creveți, supă rece de castraveți și un Sauvignon alb, rafinat.

– Cum merge cu lecturile? o întrebă Katherine, studiind-o deasupra bolului de supă.

– Încet, dar sigur. Citesc textele pe care mi le-ați sugerat, dar de-abia am început.

– Doamna profesoară Marinelli de-abia așteaptă să te cunoască. Ar fi o idee bună să o abordezi când sosește în Cambridge.

– Așa o să fac. Și mulțumesc.

– Ar fi un lucru bun pentru tine să-i cunoști pe ceilalți specialiști în Dante din zonă, în special pe cei de la Boston University.

Katherine zâmbi chibzuit.

– Deși sunt sigură că lucrurile se vor aranja astfel încât să ajungi să le fii prezentată până la urmă. Dar, dacă nu va fi așa, promite-mi

că o să treci pe la Catedra de romanistică de la BU înainte de luna septembrie.

- Promit. Vă mulțumesc. Nu știu ce m-aș fi făcut...

Vocea Juliei se stinse, sugrumată de emoții.

Surprinzător, Katherine întinse brațul peste masă și-o bătu liniștitor peste mână. O atinse stângaci, cu aerul unui profesor distins care mângâie pe creștet un copil, dar nu cu răceală.

- Ai absolvit cum laude. Disertația ta e solidă și-ar putea deveni baza pentru ce va fi, sper, o teză minunată. Îți voi urmări cu interes cariera. Și cred că vei fi foarte fericită la Cambridge.

- Mulțumesc.

Când se făcu vremea să plece, Julia vru să dea mâna cu Katherine, dar fu surprinsă când aceasta o îmbrățișă, sobru, dar afectuos.

- Mi-ai fost o studentă bună. Acum du-te la Harvard și dă-mi motive să mă laud cu tine. Și mai scrie-mi câte un e-mail din când în când, ca să știu ce mai faci.

Katherine se dădu înapoi și se uită țintă la Julia.

- S-ar putea să țin o prelegere la Boston în toamnă. Sper să ne vedem.

Julia încuviință.

În timp ce se întorcea la garsoniera ei de pe Madison Avenue, se uită uluită la cadoul pe care i-l pusese în mână doamna profesoară Pieton. Era La Vita Nuova într-o ediție timpurie, rară și roasă de vreme, care-i aparținuse lui Dorothy L. Sayers. Aceasta fusese prietenă cu îndrumătorul lui Katherine de la Oxford. Cartea avea pe margini însemnări făcute de Sayers, cu mâna ei. Julia avea s-o prețuiască toată viața.

Indiferent ce făcuse Gabriel, faptul c-o convinsese pe Katherine Pieton să-i devină îndrumător de disertație era un dar atât de mare, c-avea să-i rămână îndatorată pe veci.

Dragostea înseamnă să-i faci un bine cuiva fără să aștepti ceva în schimb, își zise.

* * *

În zorii zilei următoare, Julia, Tom și Paul încărcară totul în spatele unei dube pentru mutări și merseră opt ore până la ferma familiei Norris, care era chiar la ieșirea din Burlington, Vermont. Tom și Julia fură întâmpinați călduros și convinși să mai stea câteva zile, pentru ca Ted Norris, tatăl lui Paul, să-l ia pe Tom la pescuit.

Julia se îndoia, în sinea ei, că orice altceva l-ar fi putut ispiti să-și amâne planurile bine puse la punct, dar asta era înainte ca vreunul din ei să fi gustat mâncarea gătită de Louise Norris. Mama lui Paul era o bucătăreasă minunată, care făcea totul, inclusiv gogoșile, cu ingrediente proaspete. Stomacul lui Tom era sedus definitiv.

Pe 15 iunie, în noaptea dinaintea plecării spre Cambridge, Paul nu reușea să adoarmă. Tatăl lui îl sculase din pat după miezul nopții din cauza unei urgențe legate de o vacă. Odată ce criza fusese evitată, era mult prea surescitat ca să se mai culce la loc.

Se gândea la două femei. Allison, fosta lui iubită, fusese și ea la ei când sosise cu Julia, cu două zile în urmă. Rămăseseră prieteni, așa că fusese un gest amical, dar Paul știa că, în parte, fusese acolo și ca s-o studieze pe Julia. Îi povestise lui Allison despre Julia la Crăciun, așa că era la curent cu prezența Juliei în viața lui și cu afecțiunea lui pentru ea. O afecțiune care, trebui să recunoască, era neîmpărtășită, cel puțin la momentul acela.

Cu toate astea, Allison se purtă prietenos cu Julia iar Julia, desigur, fu timidă, dar fermecătoare, ca de obicei. Paul se simți stingerit privindu-și fosta și potențiala viitoare iubită făcând conversație, în timp ce el se chinuia să găsească ceva de spus.

Când Allison îl sună pe mobil în seara aceea, înainte de culcare, și-i spuse că Julia era minunată, nu știu cum să reacționeze. Sigur că ținea la Allison. Fuseseră prieteni buni mult timp înainte să devină iubiți. O iubea și-acum. Dar ea pusese capăt relației dintre ei. El depășise momentul și-o cunoscuse pe Julia. De ce s-ar simți vinovat?

În timp ce Paul reflecta asupra vieții lui amoroase foarte complicate (și totuși inexistente), Julia avea insomnii. Când se plictisi să se perpelească în pat fără să adoarmă, se hotărî să se furișeze din cămăruța ei de la etajul trei până în bucătărie, să bea un pahar cu lapte.

Îl găsi pe Paul stând de unul singur la masa mare, rustică, mâncând dintr-un bol măricel de înghețată.

– Hei.

O măsură din priviri, admirând ce vedea.

Julia se apropie de el. Purta un tricou vechi cu sigla liceului Selinsgrove și un șort care avea cusut pe fund St. Joe's, cu un design obraznic.

(În ochii lui Paul, părea Elena din Troia într-o ținută sportivă.)

– Nici tu nu poți să dormi?

Își trase un scaun și se așeză lângă el.

– Tata a avut o problemă cu una din vaci. Vrei Hcath Bar Crunch?

Luă o lingură de înghețată din bol și i-o întinse.

– Mmmm, gemu ea, cu ochii închiși de plăcere.

Deschise ochii și-i întinse lingura, rezistând tentației de-a o linge.

Paul puse lingura în bol și se ridică. Ea clipi și se lipi instinctiv de spătarul scaunului.

– Julia, șopti el, trăgând-o în picioare.

Îi dădu părul după umeri, observând că ea nu se ferise. Trupurile lor se atingeau. Se uită în ochii ei cu o expresie pătimașă.

– Nu vreau să-mi iau adio de la tine.

Julia schiță un zâmbet.

– N-o să ne luăm adio. O să comunicăm pe e-mail și la telefon. Dacă vii la Boston, o să ne revedem.

– Nu cred că mă înțelegi.

Julia își retrase mâna dintr-a lui, dându-se înapoi.

– E din cauza lui Allison, nu-i așa? Nu vreau să-ți fac probleme. Eu și tata putem să mergem și singuri.

Ea așteptă răbdătoare răspunsul, dar, în loc să pară ușurat, el părea chinuit de ceva.

– Nu e vorba de Allison.

– Nu?

– Chiar trebuie să mă întreb?

Făcu încă un pas spre ea.

– Chiar nu știi?

Temându-se că va fi respins, ridică încet mâinile și-i cuprinse fața în palme. Mâinile lui mari acopereau aproape cu totul chipul ei delicat. O cuprinse blând, atingând cu teamă ceva atât de fragil, și începu încet să-i mângâie pielea cu degetele mari.

Julia își feri privirea de a lui.

– Paul...

– Lasă-mă să spun ce am de zis, o întrerupse hotărât. Lasă-mă să-ți spun ce simt pentru tine, doar de data asta.

Trase aer în piept și așteptă ca ea să se uite iar în ochii lui. Abia apoi continuă.

– Sunt îndrăgostit de tine. Nu vreau să fiu departe de tine pentru că te iubesc. Gândul că va trebui să te las la Cambridge mă sfâșie.

Julia inspiră încet și începu să scuture din cap.

– Ascultă-mă până la capăt. Știu că tu nu simți la fel. Știu că e prea curând. Dar crezi c-ai putea simți asta – cu timpul?

Ea închise ochii. Mintea ei începu să gonească, imaginând un viitor la care nu se gândise până atunci – o răscruce unde putea alege un alt drum. Se gândi cum ar fi să-l iubească pe Paul, să fie în brațele lui, să-i simtă sărutarea, să-l lase s-o ducă sus în patul lui și să facă dragoste cu ea, blând și tandru. Pentru că știa că Paul avea să fie tandru, înainte de orice.

Avea să vrea să se căsătorească, desigur, și să aibă copii. Dar va fi mândru de cariera ei academică și-o va susține.

Își dădu seama că aceste imagini n-o dezagustau, pentru că erau imagini bune. Putea să aibă o viață împăcată, cu un bărbat cumsecade, care n-o rănise niciodată și care, știa, n-ar atinge-o nici cu-o floare câte zile va avea. Putea să aibă o viață bună cu el.

El îi ridică bărbia și Julia deschise ochii.

– N-o să ai parte de certuri și drame, și foste, ca doamna profesoară Chin. O să te tratez cu respect și n-o să te părăsesc niciodată. Alege-măpe mine! Îi șopti, privind-o pătimaș. Alege-mă pe mine și-o să te fac fericită! N-o să mai adormi niciodată plângând.

Juliei îi dădură lacrimile. Știa că vorbele lui sunt adevărate. Dar să știi care e adevărul și să ți-l dorești sunt două lucruri complet diferite.

– Eu nu sunt ca el. Nu sunt o vâlvătaie care arde și-apoi se stinge. Sunt constant. M-am ținut la distanță pentru că știam că voiai doar

prietenia mea. Dar, de data asta doar, aș vrea să-ți pot arăta ce simt fără să mă țin la distanță.

Luă tăcerea ei ca pe o încuviințare și-o îmbrățișă. Se lăsă spre ea, lăsând buzele lor să se atingă, și-și revărsă toată patima și dragostea într-un sărut. Gura lui era caldă și îmbietoare. Ce începu ca o atingere blândă lăsă rapid locul unei dorințe înflăcărate.

Într-o decizie luată într-o fracțiune de secundă, ea i se deschise, timid, și el îi strecură limba în gură, venind în întâmpinarea limbii ei, mâinile lui mângâindu-i părul. Nu era nicio nevoie de dominație, nicio încălcare a limitelor, nimic copleșitor sau grosolan în gestul lui.

Paul o sărută prelung, fără să devină desfrânat, apoi își desprinsă încet buzele de ale ei, mai sărutând-o scurt o dată și apropiindu-și apoi buzele de urechea ei.

– Te iubesc, Julia. Spune-mi că vei fi a mea. Nu vei regreta.

Julia îl strânse mai tare în brațe, lăsând lacrimile să curgă.

CAPITOLUL 41

A doua zi, la micul dejun, Louise Norris se uita îngrijorată la fiul ei și la tânăra de care era îndrăgostit. Soțul ei, Ted, încercă să întrețină conversația povestind despre vaca bolnavă de care avusese grijă noaptea trecută. Tom încercă să-și îndese o gogoasă de casă în gură fără să pară un barbar, dar nu-i ieși figura.

După micul dejun, bucătăria se goli ca o corabie intrată în port, de pe care fug toți șobolanii, astfel că Paul și Julia rămaseră față în față, răsucind amândoi cămile de cafea în mâini și ocolindu-și privirile.

Julia rupse tăcerea.

– Îmi pare rău.

– Și mie.

Își mușcă buza, fixându-l cu privirea și întrebându-se dacă era furios sau înciudat. Sau ambele.

Însă nu era. Ochii lui negri erau la fel de blânzi, dar părea înfrânt.

– A trebuit să încerc, știi? Nram vrut să aștept până găsești pe altcineva. Dar n-o să mai deschid subiectul.

își țuguie buzele și pe chip îi trecu o expresie de resemnare.

– Nu trebuie să te temi c-o să te stingheresc.

Julia se aplecă peste masă și-i strânse mâna în palmele ei.

– Nu m-ai stingherit. Știi că am fi avut o viață bună împreună. Și eu țin la tine. Dar meriți mai mult. Meriți o viață cu cineva care să te iubească așa cum o iubești tu pe ea.

Paul îi dădu drumul la mână și ieși.

* * *

– Îmi explici și mie de ce-i așa tăcut?

Tom se întoarse spre Julia în timp ce-l așteptau pe Paul să se întoarcă de la toaleta unei benzinării din New Hampshire.

– Vrea mai mult decât îi pot da.

Tom se uita la ceva nevăzut, în zare.

– Pare un băiat de treabă. Vine dintr-o familie bună. Care-i problema? Nu-ți plac vacile?

Încerca s-o facă să râdă, dar comentariul avu efectul opus. Își ridică imediat mâinile, ca și cum se dădea bătut.

– Ce știi eu? Eu am crezut că băiatul senatorului e o pereche bună pentru tine. Așa că probabil că sunt un nerod.

Până să apuce Julia să-l contrazică, se întoarse Paul, întrerupând confidențele dintre tată și fiică.

* * *

Două zile mai târziu, Julia stătea pe treptele noii ei locuințe, luându-și rămas-bun de la Paul și simțindu-se mai prost decât se simțise când îl respinsese în bucătăria părinților lui. El nu fusese rece sau nesimțit, sau înciudat. Nu se sustrăsese de la ce-avea de făcut, conducând din Vermont până în Cambridge și ajutând la descărcat.

Ba chiar se dăduse peste cap ca să-i aranjeze un interviu de angajare la cafeneaua de fițe de vizavi. Fosta chiriașă tocmai își dăduse demisia de-acolo. Paul spera că Julia s-ar putea angaja în locul ei, știind c-avea nevoie de bani.

Dormise pe jos în apartamentul micuț al Juliei și nu se plânse deloc. Se comportase perfect, de fapt. Și Juliei mai că-i venise a crede că s-ar fi putut răzgândi.

Ar fi mai sigur, mai ușor să-l aleagă pe Paul. Sufletul ei s-ar vindeca alături de el. Dar, alegându-l pe Paul, s-ar mulțumi cu ceva bun, în locul a ceva excepțional. Și, chiar dacă n-avea să mai aibă parte toată viața de ceva excepțional, ar fi mai bine, își zise, să ducă o viață ca a lui Katherine Pieton decât să ajungă ca mama ei. Dacă se căsătoreea cu un bărbat cumsecade, deși nu-l iubea pasional, cu toată ființa ei, l-ar fi înșelat pe el și s-ar fi înșelat pe sine. Și nu era o persoană atât de egoistă.

– Pa.

O îmbrățișă strâns și-i dădu drumul, urmărindu-i atent expresia. Poate că voia să vadă dacă se răzgândise.

– Pa. Mulțumesc pentru tot. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine, lunile astea...

El dădu din umeri.

– Prietenii la nevoie se cunosc.

Paul văzu că-i dăduseră lacrimile și-o privi foarte îngrijorat.

– Am rămas prieteni, nu?

– Sigur.

Julia își trase nasul.

– Mi-ai fost un prieten foarte bun și sper că putem să rămânem prieteni, chiar dacă...

Nu duse la capăt propoziția și Paul încuviință, ca și cum îi era recunoscător pentru asta.

Foarte timid, întinse mâna și-i mângâie pentru ultima dată obrazul. Apoi o luă spre mașina în care îl aștepta prietenul lui, Patrick, gata să-l conducă înapoi în Vermont.

Brusc, Paul se opri. Făcu stânga împrejur și se întoarse la ea, agitat.

– N-am vrut să pomenesc de chestia asta de față cu tatăl tău, așa c-am așteptat să plece el. Apoi nj-am gândit că poate n-ar trebui să pomenesc nimic de asta.

Paul își feri privirea, uitându-se spre stradă, părând că se dă o luptă în el.

– Ce e?

El clătină din cap, întorcându-se să se uite la ea.

– Ieri am primit un e-mail de la domnul profesor Martin.

Julia se uită surprinsă la el.

– Emerson și-a dat demisia.

– Poftim?

își cuprinsese tâmpilele în mâini, încercând să proceseze vestea monumentală pe care i-o dăduse Paul.

– Când?

– Nu știu. A acceptat să rămână îndrumătorul meu, deși pleacă de la facultate. Cel puțin asta mi-a zis Martin. N-am primit nicio veste de la Emerson personal.

Paul observă expresia agitată a Juliei și-i înconjură umerii cu brațul.

– N-am vrut să te necăjesc, dar m-am gândit că trebuie să-ți spun. Catedra a început deja să-i caute un înlocuitor și sunt sigur c-o să recruteze pe cineva de la Harvard. Știam c-o să auzi vestea. M-am gândit c-ar fi mai bine s-o auzi de la mine.

Julia încuviință mecanic.

– Unde pleacă?

– Habar n-am. Martin mi-a dat foarte puține amănunte. Cred că e furios. După toate belele în care a băgat catedra, Emerson și-a băgat picioarele și și-a dat demisia.

Ca în transă, Julia îl îmbrățișă pe Paul de rămas-bun și se întoarse în apartamentul ei ca să reflecteze. În seara aceea, o sună pe Rachel. Când îi răspunse mesageria, fu tentată să-l sune pe Richard, dar nu voia să-l deranjeze. Știa că Scott n-ar avea habar pe unde umblă Gabriel.

Așa că-i lăsă câteva mesaje lui Rachel pe mobil în următoarele câteva zile, apoi așteptă. Nu primi niciun răspuns.

Spre sfârșitul lui iunie, Julia își găsi de lucru part-time ca vânzătoare la cafeneaua Peet's, aflată într-o casă renovată, cu trei etaje, vizavi de ea. Pentru că Tom îi acoperise chiria și cheltuielile cu mutatul și insistase să-i lase o parte din banii din vânzarea casei din Selinsgrove, își permitea să trăiască modest, dar fără lipsuri, din salariu și economii până la sfârșitul lui august, când avea să înceapă să vină bursa.

Își programă rapid o întâlnire cu terapeuta pe care i-o recomandase Nicole și începuse să meargă săptămânal la Dr. Margaret Walters. Între eforturile de a se familiariza cu secretele pieței de cafea retail și cel de a-i ferma pe oamenii din Harvard Square, ascultă de sfatul lui Katherine Pieton și îl caută pe Greg Matthews, șeful ei de catedră.

Domnul profesor Matthews o întâmpină călduros și petrecură aproape o oră discutând despre pasiunea lor comună pentru Dante. El îi spuse că Cecilia Marinelli urma să sosească de la Oxford săptămâna următoare și-i propuse Juliei să ia parte la o recepție în cinstea doamnei profesoare Marinelli. Julia acceptă încântată invitația. Apoi, Greg o conduse în sala de recreere a doctoranzilor și-o prezentă unui grup de studenți, după care își luă rămas-bun politicos.

Doi dintre doctoranzi avură o atitudine cordială, dar nu foarte prietenoasă. A treia, Zsuzsa, care era din Ungaria, o întâmpină cu brațele deschise. Îi povesti Juliei că o parte dintre ei ieșeau în fiecare miercuri la Grendel's Den, un pub local cu vedere spre Winthrop Park, la un pahar de vorbă. Aparent, Grendels avea o curte interioară superbă și o gamă impresionantă de beri. Julia îi promise Zsuzsei c-o să se vadă cu ea miercurea următoare și schimbară adrese de e-mail.

În ciuda timidității înnăscute a Juliei, o trăsătură de caracter de care n-avea să se dezbrace niciodată cu totul, se simțea complet în elementul ei la Harvard. Întâlni un ghid pe nume Ari care-i făcu turul campusului, al bibliotecii și al școlii doctorale. Își făcu permis la bibliotecă înaintea înscrierii oficiale, care urma să aibă loc în august.

Din când în când, trecea pe la sala doctoranzilor ca să se vadă cu Zsuzsa și să afle mai multe despre atmosfera din catedră. Și petrecu ore bune în bibliotecă vânând cărțile pe care trebuia să le citească în vara aia. Explorând împrejurimile, descoperi o băcănie și o bancă, iar un restaurant thailandez, aflat ceva mai jos de apartamentul ei, fu declarat noul ei restaurant preferat.

Așadar, când Rachel o sună în sfârșit, pe 26 iunie, Julia era complet în largul ei și fericită în noul ei mediu. Aproape.

N-avea clienți la casă când primi telefonul de la Rachel, așa că rugă o colegă să-i țină locul și ieși în față, pe iarbă, ca să nu deranjeze pe nimeni.

– Rachel, ce faci?

– Suntem bine! Scuze că te sun abia acum. O jigodie mi-a furat telefonul și-a trebuit să-mi iau unul nou. Apoi a trebuit să iau toate mesajele la mână, începând cu cele legate de nuntă și...

Julia încleștă imperceptibil din dinți, așteptând ca Rachel să facă o pauză, să-și tragă sufletul, ca să poată schimba vorba. După două sau trei paragrafe, răbdarea îi fu răsplătită.

– Gabriel și-a dat demisia.

– Poftim? aproape că zbieră Rachel. De unde știi?

– Un prieten de-al meu era asistentul lui de cercetare la Toronto.

– Deci ăsta-i motivul, zise Rachel.

– Motivul pentru ce?

– Gabriel și-a vândut apartamentul. I-a trimis tatei un e-mail spunându-i că se mută și că stă prin hoteluri cât timp își caută o casă.

Julia se rezemă cu spatele de stejarul bătrân, noduros, care străjuia în fața cafenelei.

– A pomenit unde caută o casă?

– Nu. Doar că a angajat o companie care să-i strângă lucrurile și să le țină la păstrare. Dar, dacă și-a dat demisia...

– E pe cale să și-o dea.

– Atunci ar trebui să-l suni! Julia, e ocazia perfectă. Trebuie să-l suni.

Julia încleștă din dinți.

– Nu.

– De ce nu?

– El s-a despărțit de mine, mai știi? N-o să fiu eu cea care să dreagă lucrurile – presupunând că se mai poate drege ceva.

Rachel rămase tăcută o clipă.

– Nu-ți sugerez să ștergi cu buretele tot ce s-a întâmplat. Dar sper că poți sta de vorbă despre ce s-a întâmplat. Trebuie să-i spui ce părere ai tu despre toate astea și ce ți s-a întâmplat după plecarea lui. Și, sincer, trebuie să-ți dea un soi de explicație. Ți-o

datorează. Apoi poți să-i spui să se ducă pe pustii, dacă asta îți dorești cu adevărat.

Julia închise ochii, năpădită de un val de durere. Simțea o durere fizică la gândul de a-l vedea pe Gabriel – și de a-i auzi explicația.

– Nu sunt sigură că inima mea poate face față explicației lui.

CAPITOLUL 42

În următoarele câteva zile, Julia se adânci în muncă, studiind și pregătindu-se pentru a face cunoștință cu doamna profesoară Marinelli. Dat fiind că doamna profesoară fu oaspetele de onoare la recepția fastuoasă unde îi fu prezentată, conversația lor a fost scurtă, dar încununată de succes. Doamna profesoară era încă în curs de instalare în noua ei casă, dar își aminti de numele Juliei, datorită recomandării doamnei profesoare Pieton, și-i propuse să bea o cafea împreună în luna iulie.

Julia se întoarse acasă purtată de o boare de optimism. Era atât de fericită, încât decise că era în sfârșit momentul să se apuce de un proiect pe care-l evitase – să-și despacheteze cărțile din cutii și să le pună pe rafturi în micul ei apartament. Până în seara aceea, profitase de bibliotecile de la Harvard. Dar în fiecare zi teancul de cutii îi stătea pe creier, așa că decise în sfârșit că venise vremea să le organi-zeze. Procesul dură mai mult decât anticipase. Termină cam o treime în seara aceea, după care o luă pe jos spre restaurantul thailandez să comande mâncare la pachet.

După două zile, Julia ajunsese la ultima cutie. Pe 30 iunie, după o seară foarte plăcută petrecută cu Zsuzsa și alți câțiva doctoranzi la Grendel's Den, Julia se întoarse acasă hotărâtă să termine de despachetat.

Așa cum făcea de obicei, puse cărțile pe raft în ordine alfabetică aproape pe pilot automat. Până ce ajunsese la ultima carte de pe fundul ultimei cutii, Căsătoria în Evul Mediu: Dragostea, sexul și sacral, publicată de Oxford University Press. Intrigată, întoarse cartea pe toate părțile. Îi luă câteva minute până când își aminti ceva ca prin ceață – Paul, stând în garsoniera ei și spunându-i că-i adusese corespundența de la catedră.

– Un manual de istorie medievală, îi zisese.

De curiozitate, Julia răsfoi cartea și descoperi o carte de vizită îndesată la pagina de cuprins. Era cartea de vizită a lui Alan Mackenzie, reprezentantul din Toronto pentru manuale al editurii. Pe verso îi lăsase un mesaj scris oferindu-se s-o ajute cu manualele de care avea nevoie.

Julia era gata să închidă cartea și s-o pună pe raft când dădu cu ochii de unul dintre texte.

Correspondența dintre Abélard și Héloïse, a șasea scrisoare.

Într-o clipită Julia își aminti ultima ei conversație cu Gabriel.

Gabriel îi întoarse spatele lui Jeremy, coborând și mai mult glasul.

– Citește-mi a șasea scrisoare. Al patrulea paragraf.

Cu inima bătându-i nebunește, dădu paginile, descoperind șocată o ilustrație și o fotografie la pagina unde era a șasea scrisoare a lui Abélard.

Dar oh, unde mă poartă imaginația mea deșartă! Ah,

Héloïse, cât de departe suntem noi de așa o fericire. În inima ta arde și-acum acel foc ucigător, pe care nu-l poți stinge, iar a mea e plină de tulburare și neliniște.

Nu-ți închipui, Héloïse, că eu sunt pe deplin împăcat aici; îmi voi deschide sufletul către tine pentru ultima dată; încă nu te-am smuls din mine și, deși lupt împotriva duiosiei mele nemăsurate pentru tine, în ciuda tuturor eforturilor mele, resimt adânc durerile tale și tânjesc să le împărtășesc. Scrisorile tale m-au mișcat nespuse; n-aș putea să citesc cu indiferență slovele scrise de acea mână scumpă! Suspini și plâng și mintea mea de-abia e în stare să-mi ascundă slăbiciunea de elevii mei. Aceasta, nefericită Héloïse, e starea nenorocită a lui Abélard. Lumea, care se înșală adesea, crede că sunt împăcat, își închipuie că te-am iubit doar spre a-mi satisface simțurile și acum te-am uitat. Cât de mult se înșală!

Probabil că citi pasajul de cinci ori până când mintea ei tulbure începu să proceseze mesajul.

Se uită cu atenție la ilustrație. Purta titlul Disputa pentru sufletul lui Guido da Montefeltro. Numele îi era cunoscut, dar nu reușea să-și amintească semnificația episodului. Puse mâna pe laptop, hotărâtă să caute imaginea pe internet, dar își aminti rapid că n-avea conexiune acasă.

Își găsi telefonul, dar era descărcat și habar n-avea pe unde era încercătorul. Fără să se dea bătută, reveni la carte și luă fotografia care fusese pusă lângă ilustrație. Era o poză cu livada de meri din spatele casei familiei Clark. Pe verso era scrisul lui Gabriel:

Iubitei mele,
Inima mea îți aparține, ca și trupul.
Precum și sufletul meu.
Îți voi rămâne credincios, Béatrice.
Vreau să fiu ultimul tău iubit.
Așteaptă-mă...

Odată ce-și depăși șocul, tânjea să stea de vorbă cu el. Nu-i păsa că era aproape miezul nopții și peste Mount Auburn Street se lăsase întunericul. Nu-i păsa că la Peet's închisese cu ore bune în urmă. Își înșfacă laptopul și-o luă la goană din casă, știind că, dacă se așeza chiar în fața cafenelei, o să prindă rețeaua de wireless și-i va putea scrie lui Gabriel. Julia n-avea idee ce urma să-i scrie. Tot ce putea face era să fugă.

Animația din cartier se potolise aproape de tot. În ciuda ceții și a burniței fine, de seară, un pâlc de puștani, aparent studenți de bani gata, stăteau doar la vreo jumătate de stradă distanță, vorbind și râzând. Julia coborî de pe trotuar și începu să traverseze, cu șlapii scârțâind pe asfaltul ud. Ignoră stropii de ploaie care cădeau, udând-o până la piele. Ignoră tunetul și fulgerul care strălumină cerul la răsărit.

Chiar în mijlocul drumului, se opri pentru că întrezări, drept în față, o siluetă nelămurită care pândea în întuneric, ascunsă după stejarul din fața cafenelei. În lumina altui fulger văzu că era un bărbat.

Era pe jumătate ascuns de trunchiul copacului și, pe întuneric, nu-i putea distinge trăsăturile. Avea mai multă minte decât să se apropie de un necunoscut care pândea din umbră, așa că rămase nemișcată, lăsându-și capul într-o parte să se uite la el.

Ca și cum ar fi reacționat la gesturile ei, el dădu roată copacului și pași încet în conul de lumină al stâlpului. Fulgeră din nou, chiar deasupra lor, și pentru o fracțiune de secundă, Julia se gândi că semăna cu un înger.

Gabriel.

CAPITOLUL 43

Gabriel văzu durerea din ochii ei. Țsta fu primul lucru pe care-l observă. Cumva, părea mai matură. Dar frumusețea ei, expresia vizi-bilă a bunătății ei, îți tăia răsuflarea și mai mult ca-nainte.

Stând în fața ei, fu copleșit de cât de mult o iubea. Toate chinurile lui îi pieriră din minte. Încercase să-și ia inima în dinți să meargă la ea, să sune la ușă și să se roage de ea să-i dea drumul. Chiar când credea că nu mai poate aștepta nicio clipă în plus, ușa casei ei se deschise și ea ieși fuga în drum, ca o căprioară.

Își imaginase cum va decurge reîntâlnirea dintre ei. În unele zile, fusese singurul lucru care-l ținuse pe linia de plutire. Dar, cu cât ea rămânea mai mult încremenită, fără a veni spre el, cu atât sentimentul lui de deznădejde creștea. Prin mintea lui se derulară mai multe scenarii diferite și puține din ele aveau un final fericit.

Nu mă alunga, se rugă din priviri de ea. Trecându-și șovăielnic mâna prin păr, încercă să-și netezească șuvițele ude de ploaie.

– Julianne.

Nu-și putu ascunde tremurul din glas. Ea se uita la el ca și cum ar fi văzut o fantomă.

Până ca Gabriel să apuce să dea glas acelui gând, auzi un zgomot. Se întoarse și văzu că venea o mașină. Julia rămăsese în mijlocul drumului.

– Julia, fugi! Îi strigă disperat.

Încremenită, ea îi ignoră avertismentul și mașina trecu pe lângă ea, ratând-o la mustață. Gabriel începu să meargă spre ea, dând din mâini.

– Julia, dă-te la o parte din drum. Acum!

CAPITOLUL 44

Julia avea ochii închiși. Auzea zgomote și vocea lui înfundată, venind de departe, parcă, dar nu reușea să deslușească ce spunea. Simți stropi de ploaie care-i picurau pe brațele și picioarele goale și un piept puternic în dreptul feței ei, în timp ce un trup cald, masculin, se înfășură în jurul ei ca o pătură.

Deschise ochii.

Pe chipul frumos al lui Gabriel se citea îngrijorarea, dar în ochii lui era o scânteie de speranță. Îi cuprinse obrazul cu o mână tremurândă, ștergând-o la ochi cu degetul mare.

Vreme de câteva momente, cel puțin, rămaseră tăcuți.

– Ești bine? murmură el.

Ea se uita lung la el, fără a-și găsi cuvintele.

– N-am vrut să te șochez. Am venit cât de repede am putut.

Cuvintele lui o scoaseră din transă. Se smulse din brațele lui.

– Ce cauți aici?

El se încruntă.

– Aș fi zis că e evident.

– Pentru mine nu e.

Gabriel pufni frustrat.

– Ei iulie. Am venit cât de repede am putut.

Julia clătină din cap, făcând precaută un pas înapoi.

– Poftim?

El adoptă un ton împăciuitor.

– Mi-aș fi dorit să mă fi putut întoarce mai devreme.

Expresia ei era foarte grăitoare – ochii îngustați, plini de suspiciune, buzele rubinii strânse a neîncredere, maxilarul încleștat.

– Știi că mi-am dat demisia. De bună seamă trebuie să fi știut c-o să mă întorc.

Julia își strânse laptopul la piept.

– De ce să cred așa ceva?

El făcu ochii mari. Pentru o clipă, rămase interzis.

– Credeai că n-o să mă întorc, chiar și după ce mi-am dat demisia?

– Cam asta crede cineva când persoana iubită o șterge din oraș fără a-i da măcar un telefon. Și îi trimite un e-mail în care-i spune că totul s-a sfârșit.

Expresia lui Gabriel se încordă.

– Sarcasmul nu te prinde, Julianne.

– Pe dumneavoastră nu vă prinde lipsa de onestitate, domnule profesor.

Ochii ei aruncau văpăi.

El făcu un pas spre ea, apoi se opri.

– Așadar, am revenit la stadiul ăla? Julianne și domnul profesor?
– Din câte le-ai spus membrilor comisiei, nu l-am depășit nicio dată. Tu ești profesorul. Eu sunt studenta. M-ai sedus și m-ai abandonat. Membrii comisiei nu mi-au spus dacă ai declarat că ți-a făcut plăcere.

El înjură printre dinți.

– Ți-am trimis mesaje. Pur și simplu ai ales să nu le crezi.

– Ce mesaje? Telefoanele pe care nu mi le-ai dat? Scrisorile pe care nu mi le-ai scris? În afara aceluia e-mail, n-am mai primit niciun semn de la tine de când mi-ai spus Héloïse. Absolut niciunul. Și cum rămâne cu mesajele pe care ți le-am lăsat eu? Poate că le-ai șters fără să te obosești să le asculți – așa cum ai plecat fără să te obosești să-mi spui. Știi cât de umilitor a fost? Faptul că bărbatul care se presupunea că mă iubește a dat bir cu fugiții ca să se despartă de mine?

Gabriel își puse mâna pe frunte, ca și cum asta îl ajuta să se concentreze.

– Cum rămâne cu scrisoarea lui Abélard către Héloïse și cu poza cu livada noastră? Ți-am pus chiar eu cartea în tăviță.

– N-am știut că manualul era de la tine. Abia acum câteva minute m-am uitat la el.

– Dar ți-am spus să citești scrisoarea lui Abélard! Ți-am spus-o chiar eu, se bâlbâi el, cu o expresie îngrozită.

Julia strânse laptopul mai tare în brațe.

– Nu, ai zis: *Citește-mi a șasea scrisoare*. Am citit-o. Îmi spuneai să iau un pulover pentru mine pentru că s-a lăsat frig.

Se uită furioasă la el.

– Aveai dreptate.

– Ți-am spus Héloïse. Nu era evident?

– Era copleșitor de evident, se răsti ea. Héloïse a fost sedusă și abandonată de profesorul ei. Mesajul tău era limpede ca lumina zilei!

– Dar manualul..., începu el.

Se uită în ochii ei.

– Fotografia.

– Am găsit-o în seara asta, când îmi despachetam cărțile.

Expresia ei se împlânzi.

- Înainte de asta, credeam că e modul tău de a-mi spune că te-ai plictisit de mine.

- Iartă-mă, bălmăji el.

Cuvintele lui erau foarte sărace, dar veneau din inimă.

- Julianne... Trebuie să-ți exp...

- Ar trebui să intrăm, îl întrerupse ea, uitându-se spre ferestrele apartamentului ei.

El dădu s-o ia de mână, dar se răzgândi, lăsându-și brațul pe lângă corp.

Afară continua să tune și să fulgere în timp ce urcau scările. Când intrară în garsonieră, descoperiră că se tăiasc curentul.

- Mă întreb dacă e doar aici, reflectă Julia. Sau pe toată strada.

Gabriel mormăi un răspuns, privind-o cum merge pe pipăite prin cameră. Julia trase jaluzelele ca să intre cât mai multă lumină. Strada era cufundată în întuneric.

- Am putea merge undeva unde e curent.

Când îi auzi vocea lângă cotul ei, tresări.

- Scuze.

Îi puse o mână pe braț.

- Aș prefera să rămân aici.

Gabriel rezistă tentației de a insista, dându-și seama că nu era în măsură să-i ceară nimic Juliei. Se uită de jur împrejur.

- Ai o lanternă sau niște lumânări?

- Și, și, cred.

Găsi o lanternă și-i întinse lui Gabriel un prosop, în timp ce ea se refugiă în baie să se schimbe în haine uscate. Când se întoarse, el era așezat pe canapea, înconjurat de șase lumânările, pe care le aranjase cu dichis pe mobilă și pe podea.

Julia privi umbrele care jucau pe peretele din spatele lui. Siluete nepământene păreau că plutesc în jurul lui, ca și cum ar fi fost în Infernul lui Dante. Ridurile de pe fruntea lui parcă se adânciseră, iar ochii lui păreau mai mari. Nu se bărbierise de ceva vreme și liniile feței îi erau umbrite de un început de barbă. Își dăduse părul umed peste cap cu degetele, dar o buclă se răzvrătise și-i cădea îndărătnic peste frunte.

Julia uitase cât de atrăgător era. Uitase cum, doar cu o privire sau cu un cuvânt, putea face sângele să-i ia foc. Era pe-atât de periculos pe cât era de frumos.

Gabriel întinse mâna s-o tragă lângă el, dar ea se ghemui în colțul opus.

– Am găsit un tirbușon și-o sticlă de vin. Sper că nu te superi, îi întinse un pahar umplut pe jumătate cu un Shiraz ieftin.

Fu surprinsă că se obosise, pentru că era genul de vin la care ar fi strâmbat din nas înainte.

Ea luă câteva guri, savurând gustul vinului pe limbă. Se așteptă ca el să tușească, să scuipe și să se plângă de *poșirca nenorocită*. Dar el nu făcu niciunul din lucrurile astea. De fapt, nu bău deloc din vin. Se uită, în schimb, la ea, lăsându-și ochii să poposească fără jenă pe rotunjimile sânilor ei.

– Te muți la altă școală?

Vocea lui părea îngroșată.

– Poftim?

Arătă spre hanoracul ei.

Julia își plecă privirea. Boston College.

– Nu, e de la Paul. El și-a făcut masteratul acolo, mai știi? Gabriel se încordă.

– Ți-am dat și eu un hanorac odată, observă, mai mult pentru sine.

Julia mai luă o gură de vin, dorindu-și să fi fost mai mult.

El o privi cum bea, lăsându-și ochii să zăbovească pe gura și gâtul ei.

– Mai ai hanoracul de la mine?

– Hai să vorbim despre altceva.

El se foi stânjenit, dar nu-și putu lua ochii de la ea. Tânjea să-și plimbe mâinile de-a lungul trupului ei și să-și lipească gura de a ei.

– Ce părere ai despre Boston University?

Ea se uită precaută la el. Ca reacție la suspiciunea ei, bravada din privirea lui păru să se risipească și-și mușcă buza.

– Katherine Pieton mi-a spus să-l caut pe specialistul în Dante de la Catedra lor de romanistică. Dar încă n-am apucat. Am fost ocupată.

– Atunci trebuie să-i mulțumesc.

- De ce?

El șovăi.

- Eu sunt noul specialist în Dante de la Boston University.

Se uită în ochii ei, pândind o reacție. Dar aceasta nu veni. Ea rămase nemișcată, cu lumina lumânărilor jucându-i pe trăsăturile fine.

Gabriel râse amar, turnându-i din nou vin în pahar.

- Nu e reacția la care speram.

Ea bombăni iritată, gustând din nou din vin.

- Așadar, te-ai mutat aici... definitiv?

- Depinde.

Se uită cu subînțeleas la hanoracul ei.

Simți cum o mistuie focul din ochii lui. Rezistă impulsului de a-și ascunde sâni de privirea lui, ținându-și brațele pe lângă corp.

- Sunt profesor cu drepturi depline acum. Catedra de romanistică n-are program postuniversitar în italiană. Universitatea voia să poată atrage masteranzi și doctoranzi interesați de opera lui Dante, așa că mi-au scos post în parteneriat cu Catedra de religie, care are studii postuniversitare.

Se uită la umbrele care jucau în jurul lor, scuturând din cap.

- E ironic, nu-i așa? Că un om care a fugit toată viața de Dumnezeu sfârșește prin a ajunge profesor de religie.

- Am văzut chestii și mai ciudate.

- Da, șopti Gabriel. Te cred. Mi-aș fi dat demisia de la Toronto mai devreme, dar asta ar fi stârnit un scandal. Odată ce-ai absolvit, am putut să accept postul ăsta.

Julia se întoarce și Gabriel observă că nu mai purta cerceii lui Grace. Gândul ăsta îl sfâșie pe dinăuntru.

Ea reflectă asupra spuselor lui, cu fruntea încrețită de gânduri.

- Ce-are așa importanță data de 1 iulie?

- Azi se termină contractul meu cu Universitatea din Toronto. E ziua când intră în vigoare demisia.

Își drese glasul.

- Ți-am citit e-mailurile și ți-am ascultat mesajele – pe toate. Dar speram c-ai văzut cartea. Ți-am pus-o personal în tăvița de corespondență.

Julia încă reflecta la spusele lui. Nu-i accepta scuzele; pur și simplu nu-l contrazicea. Cel puțin, nu încă.

– Îmi pare rău că n-am ajuns la ceremonia de absolvire.

Luă o gură de apă.

– Katherine mi-a trimis câteva poze.

Își drese glasul, șovăind.

– Arătai superb. Ești superbă.

Căută în buzunarul de la pantaloni și-și scoase iPhone-ul. Curioasă, ea îl luă, lăsând paharul de vin din mână. Ca poză de fundal, Gabriel pusese o poză de-a Juliei în roba de absolvent, dând mâna cu Katherine Pieton.

– E de la Katherine, îi explică, observându-i nedumerirea.

Ea parcurse cu îndârjire folderul lui cu fotografii, simțind c-o ia cu greață. Erau poze din timpul sejurului în Italia și de la Crăciun, dar nu se vedea nicio poză cu Paulina. Nu erau poze compromițătoare cu Gabriel, nicio poză cu o altă femeie. De fapt, aproape toate pozele erau cu ea, inclusiv câteva instantanee foarte provocatoare pe care i le făcuse în Belize.

Asta o surprinse. După ce se convinsese că el nu mai voia să aibă de-a face cu ea, dovada afecțiunii lui vădite o zăpăcea.

Îi înapoie telefonul.

– Poza aia pe care o țineai pe comodă, cu noi doi la Lobby, ai luat-o cu tine?

El făcu ochii mari, surprins.

– Da. De unde știi?

Julia șovăi o clipă, cumpănind acea dezvăluire.

– Am observat că nu mai era când te-am căutat.

El dădu s-o ia de mână, dar, din nou, ea se feri.

– Când m-am întors la apartament, ți-am văzut hainele. De ce nu le-ai luat?

– Nu erau cu adevărat ale mele.

Sprâncenele lui se încrețiră.

– Sigur că erau ale tale. Și încă sunt, dacă le vrei.

Ea clătină din cap.

– Crede-mă, Julianne, te voiam lângă mine. Fotografia n-a reușit să-ți țină locul.

– Mă voiai?

Gabriel nu se putu abține. îi mângâie blând obrazul cu degetul, ușurat în sinea lui că ea nu tresări.

– N-am încetat nicio clipă.

Ea se retrase, lăsându-l să atingă aerul. Tonul ei se înăspri.

– Ai idee cum e să fii părăsit de persoana iubită nu o dată, ci de două ori?

Gabriel își strânse buzele.

– Nu, nu am idee. Iartă-mă.

Așteptă un răspuns din partea ei, dar nu veni niciunul.

– Așadar, Paul ți-a dăruit hanoracul ăsta. Își făcu de lucru cu paharul.

– Ce mai face?

– E bine. Ce-ți pasă?

– Mi-e student.

Era o undă de afectare în tonul lui.

– Și eu ți-am fost studentă cândva, spuse ea, cu amărăciune. Ar trebui să-i scrii. Mi-a zis că n-are nicio veste de la tine.

– Deci ai vorbit cu el?

– Da, Gabriel. Am vorbit cu el.

Julia își desfăcu părul ud din coadă, trăgându-și blând degetele prin șuvițele încurcate.

Gabriel se uită, fermecat, la valurile de șuvițe negre, strălucitoare, care căzură peste umerii ei delicați.

– Mă doare părul, explică ea.

El schiță un zâmbet amuzat.

– Nu știam că poate să te doară părul.

Își trecu degetele prin părul ei și expresia lui se schimbă brusc într-una de de îngrijorare.

– Ai fi putut fi rănită grav, stând așa în mijlocul drumului.

– Am noroc că nu mi-am scăpat laptopul. Am toate lucrările pe el.

– E vina mea că te-am luat prin surprindere. Sunt sigur că arătam ca o fantomă stând la pândă după copacul ăla.

– Nu cred c-ai stat vreodată în viața ta la pândă. Și n-arătai ca o fantomă. Semănai cu altceva.

– Cu ce?

Brusc, Julia simți că-i ia pielea foc.

El privi cum îi apărea pe chip îmbujorarea care-i era foarte cunoscută. Tânjea să-i atingă pielea îmbujorată. Dar se temea să forțeze nota.

Ea făcu un gest nelămurit.

– Paul m-a sfătuit să-mi salvez documentele pe un stick, ca să le am intacte în caz că se întâmplă ceva cu computerul. Dar nu l-am updatat în ultima vreme.

Auzind-o pomenind a doua oară numele fostului lui asistent de cercetare, Gabriel își reținu un mârâit și impulsul de a rosti o sudalmă care făcea referire la acte carnale cu ființe cerești. Se întoarse spre ea.

– Credeam c-o să te aștepti să iau legătura cu tine după absolvire.

– Și ce dacă m-am așteptat la asta, Gabriel? Ceremonia a venit și-a trecut fără să am vreun semn de la tine.

– După cum ziceam, a trebuit să aștept să intre în vigoare demisia. Contractul meu s-a terminat abia la 1 iulie.

– Nu vreau să vorbesc acum despre asta.

– De ce nu?

– Pentru că nu pot să spun lucrurile pe care le am de spus în timp ce stai pe canapeaua mea.

– Înțeleg, zise el încet.

Ea își foi picioarele, rezistând cu efort dorinței coplesitoare de a se arunca în brațele lui și de a-i spune că totul e în regulă. Lucrurile nu erau în regulă între ei. Și și-o datora sieși, dacă nu și lui, să fie sinceră cu el.

– Ți-am răpit destul timp în seara asta.

Părea că s-a dat bătut.

Se ridică, uitându-se spre ușă, apoi din nou la Julia.

– Înțeleg dacă nu vrei să-mi vorbești. Dar sper c-o să-mi mai acorzi o ultimă conversație înainte să-mi spui adio.

Julia se îndreptă de spate.

– Tu nu ți-ai luat adio printr-o conversație. Ai făcut-o în timp ce mă futeai rezemată de o ușă.

El veni brusc spre ea.

– Încetează. Știi ce părere am despre cuvântul ăla. Nu-l mai folosi vreodată cu referire la noi.

Și iată-l pe domnul profesor Emerson cel de dinainte, fierbând mocnit sub aparența spăsită a lui Gabriel. Fusese blând cu ea, așa că fu șocată de schimbarea de ton. Dar mai avusese de-a face cu furiile lui și descoperi, în clipa aceea, că n-o tulbura cine știe ce. Așa că-l ignoră și se ridică, gata să-l conducă pe ușă afară.

– Să nu-ți uiți asta.

îi întinse telefonul.

– Mulțumesc. Julianne, te rog...

– Ce mai face Paulina?

întrebarea ei răspunse suspendată în aer, ca o săgeată în zbor.

– De ce mă întrebi?

– Mă întreb cât de des te-ai văzut cu ea cât ai fost plecat.

Gabriel își puse telefonul în buzunar.

– Am văzut-o o singură dată. I-am cerut iertare și i-am urat toate cele bune.

Tonul lui nu lăsa loc la alte comentarii.

– Doar atât?

– De ce nu mă întrebi verde-n față, Julianne?

Buzele lui se subțiară într-o expresie de furie.

– De ce nu mă întrebi dacă m-am culcat cu ea?

– Te-ai culcat cu ea?

își încrucișă brațele la piept, așteptând răspunsul.

– Evident că nu!

Răspunsul lui fu atât de rapid, de vehement, că Julia se feri un pic. Era indignat, indignarea celui nedreptățit, și pumnii i se încleștaseră.

– Poate c-ar fi trebuit să fiu mai explicită. Sunt o mulțime de lucruri pe care le pot face un bărbat și-o femeie împreună, până să se culce împreună.

își ridică bărbia, cu un aer sfidător.

Gabriel o privi furios, silindu-se să numere până la zece. Nu putea să-și iasă din fire acum. Nu când mai avea cale lungă de străbătut.

– Înțeleg că avem perspective foarte diferite asupra plecării mele, dar te asigur că n-am avut relații cu alte femei.

Chipul lui se îmblânzi.

– Am fost singur, cu pozele tale și amintirile mele, Julianne. N-au fost o companie prea plăcută, dar singura persoană a cărei companie mi-o doream erai tu.

– Așadar, n-ai fost cu nimeni altcineva?

– Ți-am fost credincios în tot timpul ăsta. Ți-o jur, pe amintirea lui Grace.

Jurământul lui îi șocă pe amândoi, iar când privirile li se întâlneau, văzu că era sincer. Închise ochii, simțind c-o năpădește ușurarea.

El îi cuprinse mâna între palme.

– Sunt o mulțime de lucruri pe care ar fi trebuit să ți le spun. O să ți le spun acum. Hai cu mine.

– Aș prefera să rămân aici, șopti ea.

Glasul ei suna straniu în întunericul în care pâlpâia focul lumânărilor.

– Julianne cea din amintirea mea ura întunericul.

Îi dădu drumul la mână.

– Paulina e în Minnesota. S-a împăcat cu familia ei și-a cunoscut pe cineva. Am convenit că n-o s-o mai susțin financiar și ne-a urât numai bine.

– Ți-a urât ție numai bine, mormăi Julia.

– Nu, ne-a urât numai bine. Nu pricepi? A presupus că suntem în continuare împreună și eu n-am corectat-o. În mintea mea, eram în continuare împreună.

Asta era împunsătura lui Gabriel, răspunsul la săgeata trimisă de ea. Nu-i spusese Paulinei că e singur, pentru că, în mintea lui, nu era așa. Revelația o copleși.

– Nu există nimeni altcineva.

I se citea sinceritatea în glas.

Ea-și feri privirea.

– Ce căutai în miez de noapte în fața unei cafenele închise?

– Încercam să-mi fac curaj să sun la ușa ta.

Gabriel începu să răsucescă verigheta de platină pe care-o purta pe mâna stângă.

– A trebuit s-o conving pe Rachel să-mi dea adresa ta. A ezitat, pe bună dreptate.

Ochii Juliei pososiră pe mâna lui.

- De ce porți verighetă?

- Tu de ce crezi?

Își scoase inelul și i-l întinse.

Ea se dădu înapoi.

- Citește inscripția, o rugă el.

Șovăind, Julia luă inelul și îl studie în lumina unei lumânări.

Julianne - iubita mea e a mea și eu sunt al ei.

Îl luă cu greață și i-l înapoie pe dată. El își puse inelul la loc pe deget fără să spună nimic.

- De ce porți un inel pe care e scris numele meu?

- Ai zis că nu vrei să vorbești.

Tonul lui era ușor dojenitor.

- Dacă tu ai voie să-mi pui întrebări, eu pot să te întreb despre Paul?

Ea se îmbujoră și-și feri privirea.

- Mi-a fost alături când eram la pământ.

Gabriel închise ochii. Era gata să-și iasă din fire și să spună ceva tăios, dar asta n-ar fi făcut decât s-o îndepărteze și mai mult de el.

Deschise ochii.

- Iartă-mă. Verigheta are o pereche, mai mică. Le-am cumpărat de la Tiffany, în Toronto, în ziua în care am luat rama de argint pentru fotografia Maiei. Te consider sufletul meu pereche. *Bashert*. În ciuda a ce s-a întâmplat, nu s-a pus niciodată problema să fiu cu altcineva. Ți-am fost credincios de când mi-ai zis cine ești, atunci în octombrie.

Julia simți că i se pune deodată un nod în gât.

- Gabriel - în ultimele câteva luni nu mi-ai dat niciun semn, și-apoi în seara asta...

El se uită cu compătimire la ea, tânjind s-o strângă în brațe. Dar era prea departe de el.

- Nu e musai să avem conversația asta chiar acum. Doar - dacă te simți în stare, lasă-mă să te văd mâine.

Îi aruncă o privire plină de jind.

Ea-i întâlni scurt privirea.

- Bine.

El oftă adânc.

- Bine. Vorbim mâine atunci. Să te odihnești.

Julia încuviință, deschizându-i ușa.

– Julianne?

Stătea în fața ei, mult prea aproape. Se uită la el.

– Îmi... dai voie să-ți sărut mâna?

Vocea lui era tristă și firavă, ca a unui băiețel.

Îl lăsă să-i sărute dosul palmei, apoi, involuntar, se ridică pe vârfuri și-l sărută pe frunte. Deodată, el o înconjură cu brațele, lipind-o de el.

Deși îi era greu să se gândească la orice altceva în afară de Julianne în timp ce-o săruta, Gabriel își concentrează atenția pe a încerca să-i comunice prin sărut că n-o trădase. C-o iubea.

Când ea îi răspunse la sărut, cu o patimă pe măsură, gemu.

Se strădui să fie blând mai curând decât pătimaș și, pe măsură ce gesturile ei încetiniră, începu să-i muște ușurel buza de jos, lăsându-i apoi sărutări cu gura închisă pe obraji și, în sfârșit, pe vârful nasului.

Când deschise ochii, văzu un torent de emoții străbătând chipul frumos al Juliei.

Își trecu degetele prin părul ei ud, o dată, de două ori, și se uită la ea cu dor.

– Te iubesc.

Ea nu scoase nicio vorbă în timp ce el ieșea pe ușă.

* * *

Sărutul lui Gabriel nu-i întări câtuși de puțin hotărârea Juliei, dar n-avea de gând să-l considere o greșeală. Fusese curioasă cum ar fi să-l sărute din nou și fu surprinsă cât de familiară fusese experiența, în câteva secunde doar, reuși să-i facă pulsul să o ia la goană și să-i taie răsuflarea.

Nu putea nega c-o iubește. O simțise. Nici măcar Gabriel, cu șarmul și manierele lui rafinate, nu putea minți printr-un sărut.

Simți o schimbare în el. Părea înmuiat și, cumva, mai vulnerabil. Da, văzuse câte o străfulgerare de furie și ecouri din domnul profesor Emerson cel de odinioară, dar știa că Gabriel se schimbase. Numai că nu știa de ce.

Până a doua zi dimineața revenise curentul și Julia reuși să-și reîncarce telefonul. Îl sună pe managerul de la Peets și-i spuse că nu se simțea bine și-o să-și ia liber weekendul ăla. El nu fu prea încântat fiindcă era weekendul cu 4 iulie, dar nu prea avea ce face.

După un duș fierbinte prelungit (în timpul căruia visă la buzele lui Gabriel și-o năpădiră amintiri vechi, reprimite, cu ei doi împreună), Julia se simți mult mai bine. Și doar un picuț mai rău? Îi trimise un e-mail scurt lui Rachel, spunându-i că Gabriel se întorsese și-și declarase dragostea pentru ea. O oră mai târziu, îi sună telefonul. Se aștepta să fie Rachel. Surprinzător, era Dante Alighieri.

– Cum ai dormit?

Gabriel părea binedispus.

– Bine. Tu?

El făcu o pauză.

– Nu la fel de bine ca altădată – acceptabil, aș zice.

Julia râse. Iată-l pe domnul profesor Emerson așa cum și-l amintea.

– Vreau să-ți arăt casa pe care mi-am luat-o, îi zise Gabriel.

– Cum, acum?

– Chiar azi, dacă vrei.

Părea îngrijorat că o să-l refuze.

– Unde e?

– E pe Foster Place, lângă casa memorială a lui Longfellow. E perfectă pentru cineva care face naveta la Harvard. Nu-i foarte la îndemână pentru cineva de la BU.

Julia fu intrigată.

– Dacă nu e la îndemână pentru BU, atunci de ce ai luat-o? Gabriel își dresese glasul.

– Mă gândeam – speram că...

Se chinui să găsească formularea potrivită.

– E mică, dar are o grădină frumoasă. Mi-ar plăcea să știu cum îți se pare.

Își dresese din nou glasul și ea ar fi putut să jure că-l aude cum își trage gulerul de la cămașă.

– Desigur, aș putea oricând să mă mut.

Ea scoase un *hm* în loc de răspuns, neștiind ce să spună.

– Acum că te-ai odihnit bine, vrei să vorbești cu mine un pic? Julia nu-l auzise niciodată atât de emoționat.

– Sigur. Dar nu e ceva ce putem discuta la telefon.

– Trebuie să vizitez campusul ca să-mi văd noul birou. N-o să dureze mult.

– Nu-i grabă.

– Ba da.

Tonul lui deveni pătimaș.

Ea oftă din rărunchi.

– Aș putea să trec mai târziu pe la tine.

– Vino la cină. Trec să te iau la 6:30.

– O să iau un taxi.

Julia întrerupse tăcerea stingherită care se lăsă, spunând că trebuie să închidă.

– Bine, spuse Gabriel bățos. Dacă vrei să iei un taxi, e dreptul tău.

– O să-mi alung prejudecățile până când o să stăm de vorbă și-aș vrea să te rog să faci la fel.

Tonul ei era unul împăciuitor.

Gabriel avu senzația că speranțele lui atârnavă de un fir de ață. Nu era câtuși de puțin sigur că ea îl va ierta. Și, chiar dacă Julia îl ierta, îl chinuia spectrul geloziei. Nu știa cum ar reacționa dacă ea îi dezvăluia că își căutase consolarea în brațele lui Paul pentru durerea ei.

Afurisitul de Violator de înger.

– Desigur, îi zise, cu o voce încordată.

– Mă mir că m-ai sunat. De ce nu m-ai sunat cât ai fost plecat?

El rămase tăcut o clipă.

– E o poveste lungă.

– Sunt sigură. Ne vedem diseară.

Îi închise, întrebându-se ce poveste îi va spune el.

* * *

Când Julia ajunse la noua lui casă, o studiu uimită la culme. Era o casă cu două etaje, cu o fațadă simplă, nedecorată, vopsită într-un

gri-ardezie, cu o bordură mai închisă la culoare. Curtea din față era aproape inexistentă și în dreapta era o alee mică, pietruită.

În e-mailul în care-i dăduse indicații cum să ajungă, Gabriel îi trimisese un link la site-ul imobiliar pe care fusese postată casa. Prețul de vânzare fusese peste un milion de dolari. Casa fusese construită înainte de al Doilea Război Mondial. De fapt, toată strada fusese la origini un cartier de imigranți italieni care-și construiseră case mici, cu două dormitoare, în anii 20. Acum strada era populată de corporatiști din familii cu bani, de profesori de la Harvard și de Gabriel.

Contemplând aerul simplu și îngrijit al casei, Julia clătină din cap.

Așadar, asta poți să cumperi cu un milion de dolari în Harvard Square.

Chiar când se pregătea să bată la ușa de la intrare, fu surprinsă să descopere un bilet cu scrisul lui Gabriel.

Julianne,

Te rog, vino în grădină.

G.

Oftă și, pe dată, știu că avea să urmeze o seară foarte, foarte grea. Dădu roată casei, străbătu mica alee pietruită și, când dădu colțul, i se tăie răsufierea.

În grădină erau flori și verdeață, pâlcuri de gazon și cimișir tăiat la milimetru, iar chiar în centrul grădinii străjuia un cort demn de un sultan. În dreapta spațiului verde era o fântână arteziană, cu o statuie din marmură a lui Venus. Apa țâșnea dintr-un heleşteu micuț plin cu crapi koi, cu alb și roșu.

Julia se îndreptă spre cort ca să vadă ce era înăuntru. Și ce văzu o întristă.

În cort era un pat jos, pătrat, identic cu divanul de pe terasa apar-tamentului în care stătuseră ea și Gabriel la Florența. Apartamentul în care făcuseră dragoste pentru prima dată. Terasa pe care o hrănise cu ciocolată și căpșuni și dansase cu ea pe muzica Diane Krall sub cerul Toscanei. Divanul în care făcuse dragoste cu ea a doua zi, în zori. Gabriel încercase să recreeze ambianța acelei terase până la coloritul așternuturilor.

Vocea lui Frank Sinatra părea să vină de undeva dinspre casă, iar pe aproape toate suprafețele care nu riscau să ia foc era câte o lumâ-nare înaltă. Felinare bogat împodobite, în stil marocan, erau atârinate de fire încrucișate în zigzag deasupra capului ei.

Era o feerie. Era Florența, laolaltă cu livada lor de meri și minunile din O Mie și Una de Nopti. Din nefericire pentru Gabriel, gestul extravagant o făcu să se întrebe: dacă era îndeajuns de descurcăreț cât să construiască o întregă caravană marocană în grădina lui, de ce nu fusese în stare să-i spună că intenționa să se întoarcă?

Gabriel o văzu stând în grădină și inima-i săltă de bucurie. Își dori s-o ia în brațe și s-o sărute. Dar își dădu seama după umerii ei încordați și postura ei țepănană că un astfel de gest n-ar fi bine-venit. Așa că se apropie precaut de ea.

– Bună seara, Julianne, îi susură la ureche o voce ca mătasea, când Gabriel se aplecă peste umărul ei.

Nu-l auzise venind, așa c-o trecu un fior. El îi masă un braț și apoi celălalt, cu un gest care era menit s-o liniștească, dar stârni în schimb o văpaie erotică pe pielea ei.

– Îmi place muzica, îi zise, îndepărtându-se de el.

El îi întinse palma, gest menit ca o invitație. Precaută, își puse mâna într-a lui. El îi sărută pe îndelete articulațiile degetelor, înainte să-i dea drumul.

– Arăți splendid, ca de obicei.

O sorbi agale din priviri, studiindu-i rochia simplă, neagră, picioarele albe, zvelte, încălțate în balerini negri și felul cum briza ușoară îi suflă câteva șuvițe peste buzele ei roșii, strălucitoare, când se întoarse spre el.

– Mulțumesc.

Se așteptă ca el să comenteze ceva legat de pantofi, pentru că ochii lui zăboviseră asupra lor un pic mai mult decât ar fi fost politicoș. Își pusese balerinii pentru că erau comozi și ca un mod de a-și declara independența. Știa că lui n-o să-i placă. Surprinzător, însă, el zâmbi.

Gabriel era îmbrăcat un pic mai relaxat, într-o cămașă albă de in și pantaloni kaki, cu o haină bleumarin de in. Zâmbetul lui era, poate, cel mai fermecător accesoriu.

– Cortul e frumos.

- Te satisface? îi șopti el.

- Mereu mă întreb asta.

Zâmbetul lui păli un pic, dar el rezistă impulsului de a se încrunta.

- Cândva îți plăcea faptul că sunt un iubit atent.

Ochii lor se întâlneau și Julia își feri privirea.

- E un gest foarte frumos, dar aș fi preferat să primesc o scrisoare sau un telefon de la tine acum trei luni.

El păru gata s-o contrazică, dar într-o clipită, expresia lui se schimbă.

- Ce moji sunt, murmură.

Îi oferi brațul, conducând-o la o măsuță ca de bistro instalată într-un colț al curții interioare de piatră.

Luminițe albe, atârinate de crengile unui arțar binevoitor, își revărsau strălucirea asupra lor. Julia se întrebă dacă Gabriel angajase un decorator pentru grădină special pentru această ocazie. El îi trase scaunul și, odată ce se așezase, îl împinse blând mai aproape de masă. Ea observă că aranjamentul floral din mijloc era alcătuit din gerbere portocalii și roșii.

- Cum ai reușit să faci toate astea?

Julia își despături șervetul ca să și-l pună în poală.

- Rebecca e un model de hărnicie, tipic pentru New England.

Julia îi aruncă o privire întrebătoare, dar primi răspunsul în curând când menajera lui Gabriel le servi cina. Rebecca era înaltă și urâțică, cu părul încărunțit tuns scurt. În ochii ei mari și negri se ghicea o sclipire de amuzament. Julia ghici repede că Gabriel îi făcuse confidențe Rebeccăi, cel puțin cu privire la seara respectivă.

În ciuda decorului sofisticat și a muzicii perfect alese, cina fu una modestă, raportată la standardele lui Gabriel: supă-cremă de

homari; o salată cu pere, nuci și gorgonzola; midii gătite la abur cu frites, și, încununarea perfectă, o tartă de afine cu înghețată de lămâie. Gabriel o servi cu șampanie, aceeași varietate de Veuve Clicquot cu care o servise prima dată când luase cina acasă la el. Seara aceea părea să se fi petrecut cu mult timp în urmă, deși nu trecuse nici un an de-atunci.

În timpul cinei se conversa despre toate cele, discutând despre nunta lui Rachel, precum și despre iubita lui Scott și fiul ei. Gabriel îi descrie ce-i plăcea și ce nu-i plăcea la casa lui, promițând să-i facă un tur Juliei. Niciunul din ei nu se grăbea să abordeze evenimentele care duseseră la despărțirea lor.

– Tu nu bei?

Observă că el consumase doar apă minerală la masă.

– M-am lăsat.

Ea făcu ochii mari.

– De ce?

– Pentru că beam prea mult.

– Nu cât erai cu mine. Mi-ai jurat să nu te mai îmbeți.

– Exact, spuse el.

Se uită atentă la el, citind în ochii lui că acele cuvinte ascundeau o experiență foarte neplăcută.

– Dar îți plăcea să bei.

– Sunt predispus la dependență, Julianne. Știi asta.

Schimbă abil subiectul, trecând la ceva mai plăcut.

Când Rebecca le servi desertul, el și Julia avură un schimb de priviri.

– N-avem prăjitură cu ciocolată în seara asta?

– Non, mori ange, murmură Gabriel. Deși nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să te pot hrăni din nou.

Julia simți că se îmbujorează și știu că nu era o decizie inspirată să pășească pe acel drum cu el, înainte să stea de vorbă, dar, sub privirea lui, plină de pasiune nedisimulată, nici că-i păsa.

– Mi-ar plăcea, spuse încet.

Gabriel îi zâmbi ca și cum tocmai ieșise soarele după o absență îndelungată și-și trase rapid scaunul chiar lângă ea. Aproape. Foarte aproape. Atât de aproape, cât îi simțea răsuflarea caldă pe gât, de i se făcu pielea găină.

Gabriel îi luă furculița de desert, luând niște prăjitură și înghețată, și se întoarse cu fața la Julia.

Văzând-o cum se uită la el, cu jind, i se tăie răsuflarea.

– Ce e?

Îl privi alarmată.

– Aproape că uitasem cât de frumoasă ești.

îi mângâie obrazul cu mâna liberă și-i duse furculița la gură.

Ea închise ochii și deschise gura și, în clipa aceea, lui îi crescui inima în piept. Da, era un lucru mărunț – aproape lipsit de importanță raportat la genul de lucruri pe care i le spui unui confident. Dar Julia nu era genul de persoană care se încredea ușor în cineva. Ușurința cu care i se deschisese lui îi făcu inima să bată mai repede și sângele să-i gonească prin vene.

Ea gemu, savurând amestecul de arome, și deschise ochii.

Gabriel nu se putu abține. Se aplecă spre ea, lăsând doar câțiva centimetri între buzele lor, și-i șopti:

– Îmi dai voie?

Ea încuviință și el o sărută. Julia era lumină și dulceată, blândețe și bunătate, și ținta mistuitoare a tuturor căutărilor și dorurilor lui. Dar nu era a lui. Așa c-o sărută blând, cum o sărutase prima dată în livadă, înfigându-și mâinile în părul ei lung, buclat. Apoi se retrase ca să se uite la chipul ei.

Julia rămase cu ochii închiși, plutind, și un suspin de satisfacție scăpă de pe buzele ei rubinii.

– Te iubesc, îi spuse el.

La asta, ea deschise ochii. Pe chipul ei se citea o emoție nerostită, dar nu-i răspunse la declarație.

Când terminară desertul, Gabriel propuse să-și ia espresso-urile în cort și să-i dea liber Rebeccăi. Se lăsase noaptea peste acel colțisor

de rai și, precum Adam însuși, Gabriel conduse o Evă îmbujorată în umbrarul lui.

Ea-și aruncă pantofii din picioare și se ghemui pe divan, rezemată de perne, rozându-și neliniștită unghiile, în timp ce Gabriel aprindea lumânările din felinarele marocane. O făcu pe îndelete, aranjându-le astfel încât să arunce o lumină seducătoare peste divan. Apoi aprinse celelalte lumânări, care erau risipite prin cort. În sfârșit, se întinse pe spate, lângă ea, cu mâinile sub ceafă și cu capul într-o parte, ca să-i poată vedea chipul.

– Aș vrea să vorbim despre ce s-a întâmplat, începu ea.

Gabriel își întoarse toată atenția asupra ei.

– Când ai apărut în fața casei mele, n-am știut dacă să te pocnesc sau te sărut, continuă ea cu voce joasă.

-
- Nu? șopti el.
 - N-am făcut nici una, nici alta.
 - N-ai fost niciodată o fire răzbunătoare. Sau crudă.

Ea trase aer în piept și-i dădu drumul. îi povesti că i se rupsesse inima când îi lăsase mesaj după mesaj, fără ca el să-i dea vreun semn. îi povesti cât de surprinsă fusese să descopere apartamentul lui pustiu. îi povesti cât de amabili fuseseră vecinul lui, Paul și Katherine Pieton. îi povesti cum mersese în continuare la Nicole.

Julia era prea ocupată să-și facă de lucru cu ceașca de espresso ca să observe cât de agitat devenise el. Când îi spuse că manualul pe care i-l plasase el sfârșise în biblioteca ei fără a fi deschis, Gabriel îl înjură pe Paul.

- N-ai dreptul să-l înjuri.

Tonul ei era tăios.

- N-a fost vina lui că ai lăsat mesajul într-un manual. De ce n-ai ales o carte din biblioteca ta personală? Poate că Taș fi recunoscut.

- Fusesem somat să stau departe de tine. Dacă aș fi lăsat o carte din biblioteca mea în tăvița ta de corespondență, Jeremy l-ar fi observat. În condițiile astea, am ales un manual și ți l-am pus în tăviță după program.

Pufni frustrat.

- Titlul nu ți-a spus nimic?

- Ce titlu?

- Titlul manualului - Căsătoria în Evul Mediu: Dragostea, sexul și sacrul.

- Ce-ar fi trebuit să-mi spună, Gabriel? Din câte știu, m-ai numit Héloïse și m-ai părăsit. N-aveam niciun motiv să cred altceva și tu nu mi-ai dat vreunul.

El se aplecă spre ea, cu ochii scăpărători.

- Manualul era acel motiv. Titlul, poza din livadă, imaginea cu Sfântul Francisc, încercând să-l salveze pe Guido da Montefeltro...

Vocea lui se frânse și se opri, chinuit.

- Nu ți-ai amintit de conversația noastră din Belize? Ți-am spus c-aș coborî și-n Infern ca să te salvez. Și, crede-mă, chiar am făcut-o.

- Nu știam că mi-ai trimis mesaje. Am ignorat manualul pentru că nu știam că e de la tine. De ce nu m-ai sunat?

- N-aveam voie să vorbesc cu tine, șopti el. Mi s-a spus că decanul te va intervieva înainte de absolvire și te va întreba dacă ai primit vreo veste de la mine. Ești o ființă minunată, Julianne, dar nu știi deloc să minți. A trebuit să-ți trimit mesaje codificate.

Pe chipul Juliei se citi imediat surprinderea.

- Știai despre interviu?

- Știam despre multe lucruri, spuse el cu un aer stoic. Dar nu puteam să-ți spun. Tocmai asta e faza.

- Rachel mi-a spus să nu disper.

Îi întâlni pentru o clipă privirea.

- Dar trebuia să aud aceste cuvinte de la tine. În ultima noastră noapte împreună, ai făcut sex cu mine, dar n-ai vrut să-mi spui nimic. Ce era să cred?

Ochii i se umplură de lacrimi. Dar, până să apuce să și le ștergă, Gabriel o trase din colțul ei ferit în brațele lui întinse. O strânse la piept și-o sărută pe creștet, înfașurându-și brațele în jurul ei.

Cumva, simțindu-l cum o cuprinde în brațe, îi veni să plângă și mai tare. El o strânse blând.

- Mândria mea m-a făcut să cad. Mi-am închipuit că pot să-ți fac curte în timp ce-mi erai studentă și să scap nepedepsit. M-am înșelat.

- Am crezut c-ai ales postul în locul meu.

În glasul ei se citea durerea.

- Când am descoperit că te-ai mutat din apartament... De ce nu mi-ai zis că pleci?

- N-am putut.

- De ce nu?

- Iartă-mă, Julianne. Intenția mea n-a fost să te rănesc, îți jur. Regret tot ce mi-ai descris.

O sărută din nou pe frunte.

- Trebuie să-ți povestesc ce s-a întâmplat. E o poveste lungă. Și doar tu poți să-mi spui cum se termină...

CAPITOLUL 45

Julia se dădu înapoi ca să-i vadă mai bine fața, pregătindu-se sufle-tește pentru ce avea să urmeze. La acea mișcare subită, el fu învăluit în parfumul părului ei.

- E ceva schimbat la părul tău, murmură Gabriel.
- E un pic mai lung, poate.
- Nu mai miroase a vanilie.
- Mi-am schimbat șamponul, veni răspunsul tăios.
- De ce?

Gabriel se dădu spre ea, acoperind distanța dintre ei.

- Pentru că îmi amintea de tine.
- De-asta nu mai porți cerceii? o întrebă, atingându-i lobul urechii.

- Da.

El tăcu și se uită lung la ea, vădit rănit.

Ea își feri privirea.

- Te iubesc, Julianne. Orice-ai crede despre mine sau despre ce-am făcut, îți jur că încercam doar să te protejez.

Ea se întinse pe o parte, având grijă să nu-l atingă.

- Sunt cel ce cu credință te slujește, Beatrice, cită Gabriel, cu ochii umezi de emoție. Te rog, ține minte asta când îți voi povesti ce s-a întâmplat.

Inspiră adânc și se rugă în gând, înainte de a-și începe povestea.

- Când am apărut amândoi înaintea comisiei, speram că vom spune foarte puține lucruri și-i vom sili să ne arate ce dovezi au. Dar a devenit limpede că n-aveau să se lase până nu formulau acuzații oficiale și ne sancționau. Am făcut-o de oaie când ți-am trecut eu în catalog nota pusă de Katherine. Dat fiind că administrația se temea că ai primit nota aceea pentru că te culcai cu mine, aveau de gând să-ți anuleze nota cât timp urmau mai amănunțit.

- Puteau să facă asta?

- E o prevedere inclusă în regulamentul privind conduita academică. Atâta timp cât nu ți se încheia media, n-aveai cum să poți absolvi.

Julia clipi, înțelegând brusc totul.

- Adio, Harvard, șopti.

- Adio, Harvard, anul ăsta și probabil pentru totdeauna, deoarece ar fi apărut suspiciuni legate de motivul pentru care

Universitatea din Toronto ți-a anulat nota. Chiar dacă cei de la Harvard n-ar fi aflat niciodată motivul, au atâția candidați. De ce s-ar mai fi oboșit cu tine când puteau accepta pe cineva cu un dosar impecabil?

Julia rămase încremenită, simțind cum o apasă implicațiile cuvintelor lui.

Gabriel se scărpină în barbă, tulburat.

– Mi-a fost teamă că membrii comisiei aveau să-ți distrugă viitorul. Dar era vina mea. Eu sunt cel care te-a convins că puteai să începi o relație cu mine fără niciun pericol. Eu sunt cel care te-a invitat în Italia. Ar fi trebuit să mă aștept la asta. Egoismul meu a condus la toate astea.

Se uită în ochii ei și-i vorbește în surdină.

– Îmi pare rău că am distrus ultima noastră noapte împreună. Ar fi trebuit să stau de vorbă cu tine. Dar nu-mi stătea gândul decât la îngrijorarea pe care-o simțeam. N-ar fi trebuit să te tratez altfel.

– M-am simțit atât de singură a doua zi.

– A fost cel mai prost mod în care puteam face față neliniștii mele. Dar sper că mă crezi când îți spun că n-a fost doar o...

Se opri, poticnindu-se.

– O partidă de sex pentru mine. De fiecare dată când am fost împreună, întotdeauna, absolut întotdeauna, a fost un act de dragoste. Ți-o jur.

Julia își lăsă ochii în jos.

– Și pentru mine la fel. N-a existat niciodată altcineva, înainte sau după.

El închise ochii pentru o clipă, simțind un val de ușurare. Chiar dacă se simțise furioasă și trădată, nu-și descărcase furia în brațele altcuiva. Nu-l declarase definitiv o cauză pierdută.

– Mulțumesc, îi șopti.

Inspiră adânc înainte de a continua.

– Când tu ai mărturisit relația dintre noi și am văzut reacția decanului, am știut că ne-au prins. Avocatul meu era pregătit să boicoteze audierea, sperând că membrii comisiei mă vor lăsa să plec sau vor lua o decizie pe care s-o pot contesta în instanță. Dar, când tu ai mărturisit, le-ai oferit confirmarea de care aveau nevoie.

- Aveam o înțelegere să facem front comun. O înțelegere, Gabriel.

Tonul ei devenise pățimaș.

- Am acceptat înțelegerea cu bună-credință, Julianne. Dar ți-am promis și că nu voi lăsa pe nimeni să-ți facă rău sau să-ți distrugă cariera. Promisiunea aceea avea prioritate.

- O înțelegere e tot o promisiune.

Gabriel se aplecă spre ea.

- Îți puneau în pericol viitorul. Chiar te așteptai să stau cu mâinile în sân?

Când ea nu răspunse, o provocă.

- Tu ai stat cu mâinile în sân când ți-au spus că vor formula acuzații împotriva mea?

Ea îi aruncă o privire fugară.

- Știi bine că nu. M-am rugat de ei. N-au vrut să mă asculte.

- Exact.

Se uită țintă în ochii ei.

- De la cine crezi c-am învățat lecția jertfei de sine?

Ea clătină din cap, fără a se obosi să-l contrazică.

- Dacă am încălcat regulile, atunci de ce n-a încercat decanul să ne pedepsească pe amândoi?

- Eu sunt profesorul; ar fi trebuit să am mai multă minte. Și doamna profesoară Chakră'vartty a fost de partea ta de la început. Ea nu crede că relațiile profesor-student pot fi consensuale. Și, din nefericire pentru noi, au găsit e-mailul acela vechi trimis de tine.

- Așadar, a fost vina mea.

Gabriel se aplecă blând spre ea și-i mângâie obrazul cu dosul palmei.

- Nu. Eu te-am convins că putem încălca regulile fără a fi pedepsiți. Și apoi, în loc să-mi asum responsabilitatea pentru faptele mele, m-am ascuns după avocatul meu. Tu ai fost singura care a avut curajul să spună adevărul. Și, odată ce-ai făcut-o, a trebuit să mărturisesc. M-am declarat dispus să accept sancțiunile dacă încheiau rapid investigația. Membrii comisiei de-abia așteptau să rezolve problema fără să se ajungă în instanță și au acceptat, promițându-mi sancțiuni mai blânde.

Expresia Juliei era una îndurerată.

- Din nefericire, eu și ei nu înțelegeam același lucru prin *sanțiuni mai blânde*. M-am așteptat să primesc o muștrare, nu să fiu obligat să-mi iau concediu fără plată.

Își trecu mâinile peste față.

- Jeremy a fost furios la perspectiva de a mă pierde, chiar și pentru un semestru. Provocasem un scandal care avea să-l facă de râs nu doar pe el, ci și pe colegii mei și pe ceilalți studenți ai secției. Christa dădea în judecată Universitatea. Era o belea cât casa și eu eram vinovatul.

- Noi doi eram vinovații, Gabriel. Știam regulamentul și l-am încălcat și eu.

El schiță un zâmbet firav.

- Regulamentul e formulat de așa natură astfel încât să scuze studentul, pentru că profesorul e cel care deține puterea.

- Singura putere pe care ai avut-o asupra mea a fost puterea dragostei.

El o sărută blând.

- Mulțumesc.

Inima lui Gabriel era gata să-i spargă pieptul de fericire. Ea nu reevalua relația dintre ei în lumina în care o văzuseră membrii comisiei. Nu se ferise când o sărutase. De fapt, buzele ei i se deschisese. Îi dădu speranța că, odată ce-avea să-și termine povestea, ea n-avea să-l părăsească.

- Când l-au chemat pe Jeremy, l-am implorat să ne ajute. I-am promis c-o să fac orice.

- Orice? Întrebă Julia.

El se foi stâjenit.

- Nu bănuiam că va face front comun cu membrii comisiei și-mi va cere să rup orice relație cu tine. A fost o promisiune pripită, făcută într-un moment de disperare.

Julia se îndepărtă de el.

- Ce-a zis?

- A convins membrii comisiei să-mi impună un concediu fără plată. Practic, era o suspendare, dar nu i-au zis așa ca să nu pună catedra într-o lumină proastă. De asemenea, mi s-a interzis să mai coordonez lucrările masterandelor și doctorandelor pentru o perioadă de trei ani.

- Îmi pare foarte rău. N-am știut.

El strânse din buze.

- Mi s-a spus să pun capăt imediat relației și oricărui tip de interacțiune cu tine. Au zis că, dacă încalcăm condiția asta, înțelegerea va fi considerată nulă și vor redeschide investigația împotriva amândurora.

Făcu o pauză, părând că-și caută cuvintele.

- Dacă au crezut că eram o victimă, de ce să amenințe că mă vor investiga din nou și pe mine?

În ochii lui apăru o privire rece.

- Decanul bănuia că spui adevărul - că relația noastră era consensuală și că încercam să-ți salvez reputația. N-avea de gând să ne lase să trăim fericiți până la adânci bătrâneți. De-asta ți-am trimis e-mailul.

- E-mailul acela a fost crud.

Sprâncenele lui se încrețiră.

- Știu. Dar, deoarece ți l-am trimis de pe contul meu de la facultate pe adresa ta din sistem, am crezut c-o să-ți dai seama că era doar de fațadă. Ți-am vorbit eu vreodată așa?

Ea îi aruncă o privire sfidătoare.

El tresări.

- Vreau să zic, ți-am mai vorbit așa de când mi-am dat seama cine ești?

- Chiar aveau dreptul să-ți ceară să nu mai vorbești cu mine?

Gabriel ridică din umeri.

- Au făcut-o. Umbra procesului intentat de Christa plana deasupra noastră, a tuturor. Jeremy era de părere că, dacă îmi iau concediu fără plată, o putea convinge pe Christa să renunțe la proces. Și chiar a convins-o. Dar, din nou, a zis că nu va ridica un deget să mă ajute dacă află că sunt în continuare cu tine.

- Asta e șantaj.

- Asta e lumea universitară. Procesul Christei ar fi afectat catedra, ireparabil poate. Jeremy n-ar mai fi putut să recruteze profe-sori și studenți pentru că lumea ar fi auzit că nu e un loc sigur. Nu voiam să fiu amestecat într-un scandal, după cum nu voia nici el, și cu siguranță nu voiam să te văd târâtă într-un tribunal ca martor.

Gabriel își dresе glasul, făcând un efort să continue.

- Am acceptat. Jeremy și decanul mi-au spus clar că te vor intervieva la sfârșitul semestrului să vadă dacă mi-am ținut promisiunea. N-am avut de ales.

Julia își făcu de lucru cu pliurile rochiei.

- De ce nu mi-ai zis? De ce n-ai cerut o pauză ca să-mi explici ce se întâmplă? Eram un cuplu, Gabriel. Se presupunea că suntem o echipă.

El înghiți nodul care i se pusese în gât.

- Ce s-ar fi întâmplat dacă te luam deoparte și-ți explicam ce aveam de gând să fac?

- Nu te-aș fi lăsat s-o faci.

- Exact. N-aveam de gând să te las să pierzi totul din cauza greșelilor mele. N-aș fi putut trăi cu gândul ăsta. Am sperat doar că mă vei ierta - într-o bună zi.

Julia rămase interzisă.

- Erai dispus să riști totul spre a mă salva, chiar crezând că s-ar putea să nu te iert?

- Da.

Julia simți că-i dau lacrimile și le șterse în grabă.

- Mi-aș fi dorit să-mi fi spus.

- Și eu, dar i-am promis lui Jeremy c-o să stau departe de tine. Înainte să iasă el în hol, am încercat să-ți vorbesc, dar John și Soraya ne tot întrerupeau.

- Știu, dar...

O întrerupse.

- Dacă ți-aș fi spus că e doar ceva temporar, și-ar fi dat seama din expresia ta. Ar fi înțeles că n-aveam de gând să-mi țin promisiunea, îmi dădusem cuvântul.

- Dar aveai de gând să-ți încâlci promisiunea.

- Da. Da.

Rămase tăcut din nou, pentru o clipă, uitându-se în gol.

- Chestia asta n-are nicio logică, Gabriel. Le-ai făcut tot felul de promisiuni, dar le-ai încălcat. Mi-ai pus manualul în tăviță, mi-ai scris un mesaj...

- Aveam de gând să fac mai mult de-atât. Voiam să-ți scriu un e-mail, spunându-ți că va dura doar până la sfârșitul semestrului.

După absolvirea ta și după ce eu avea să-mi dau demisia, urma să ne reluăm relația. Asta dacă mă mai voiai.

Vocea lui scăzu în intensitate.

– Știam că probabil te urmăresc. Și că decanul te va chema să afle dacă mi-am ținut promisiunea. Mă temeam că n-o să fii în stare să minți.

– Vrăjeală, zise Julia înverșunată. Ai fi putut să-mi trimiți un e-mail și să-mi explici că trebuie să mă prefac devastată. N-oi fi eu mare actriță, dar pot să joc puțin teatru.

– Erau și alți... factori.

Ea închise ochii.

– Când am căzut, te-ai uitat la mine ca și cum m-ai fi urât. Păreai dezgustat.

– Julia, te rog.

O apucă de mână și-o trase la pieptul lui.

– Privirea aia nu era la adresa ta. Tot dezgustul pe care-l simțeam era față de audiere și față de mine însumi. Privirea aia nu era la adresa ta, jur.

Julia vărsă un șuvoi de lacrimi în momentul acela, efectul șocului și al agitației, dar și o expresie a ușurării pe care-o simțea acum că avea un răspuns la întrebările ei. Dar câteva din cele mai importante întrebări încă-și așteptau răspunsul.

– Detest faptul că te-am făcut din nou să plângi, spuse Gabriel trist, mângâind-o liniștitor pe spate.

Julia se șterse la ochi.

– Trebuie s-o iau spre casă.

– Poți să rămâi la mine peste noapte.

Se uită precaut la ea.

Ea rămase în cumpănă. Dacă rămânea cu el, asta avea să anuleze, poate, toate lucrurile pe care le mai avea de zis, dar părea un gest de lașitate să dea fuga înapoi în apartamentul ei rece și întunecat. Ca întotdeauna, înțelese că, odată ce-și îngăduia să se cuibărească lângă el, trupul și inima ei îi vor trage și mintea după ele.

– Ar trebui să plec.

Oftă resemnată.

– Dar nu mă simt în stare să plec chiar acum.

– Atunci rămâi – în brațele mele.

O sărută pe frunte, murmurându-și dragostea cu fiecare atingere.

Încet, se desprinsese din îmbrățișarea ei și adună câteva pături, oprindu-se să stingă lumânările cu ocazia asta. Lăsă lumânările din felinarele marocane aprinse, admirând jocul de lumini și culori pe care-l țeseau pe pereții cortului. Până și aerul pâlpaia de atâtea lumini.

Făcură un culcuș de pături în mijlocul divanului. Gabriel se întinse pe spate, cu iubita lui alături. Nu se strădui să-și rețină oftatul de mulțumire care-i scăpă în timp ce-i înconjură umerii cu brațul.

– Gabriel?

– Da?

O mângâie încet pe păr, savurând senzația de mătase pe care i-o trezeau șuvițele care-i alunecau printre degete. Încercă să soarbă parfumul nou, necunoscut, al părului ei, dar se trezi tânjind după cel vechi.

– Mi-a... fost dor de tine.

– Mulțumesc.

O strânse în brațe, simțind un val de ușurare strunită.

– Stăteam trează noaptea, dorindu-mi să te am lângă mine.

Ochii lui Gabriel se umeziră auzind curajul cu care-și dezvăluia vulnerabilitatea. Dacă avusese vreodată vreo îndoială pasageră că avea s-o iubească și s-o admire pe veci, indiferent dacă-l alegea sau nu pe el, acea îndoială se risipi ca un fum.

– Și eu.

Ea gemu fericită în sinea ei și, câteva minute mai târziu, cei doi foști iubiți osteniți dormeau neîntorși.

CAPITOLUL 46

Julia deschise ochii și văzu lumina caldă de iulie revărsându-se prin ușa deschisă a cortului. Era ghemuită sub două pături de cașmir, în care fusese înfășurată cu grijă. Era singură. Dacă n-ar fi știut că acel cort îi aparține lui Gabriel, i-ar fi venit a crede că seara trecută fusese un vis. Sau că visa din nou.

Când se ridică din pat, descoperi un bilet lăsat lângă perna ei.
Scumpa mea,

Dormeai atât de adânc, încât n-am vrut să te deranjez.

O s-o rog pe Rebecca să-ți facă gofre la micul dejun pentru că știu că-ți plac.

Experiența de a adormi din nou în brațele tale mi-a amintit că am trăit pe jumătate în lipsa ta.

Tu mă întregești.

Cu drag,

Gabriel.

Julia nu putu nega că o năpădiră o varietate de emoții în timp ce citea biletul, asemenea unei simfonii în care se împleteau mai multe instrumente. Poate că sentimentul dominant era cel de ușurare.

Gabriel o iubea. Gabriel se întorsese.

Dar iertarea și împăcarea erau două lucruri diferite și știa că, deși alte forțe duseseră la despărțirea lor, ea și Gabriel aveau fiecare o parte de vină pentru situația în care erau acum. Julia nu voia să dea fuga în brațele lui doar spre a scăpa de durerea despărțirii; asta ar fi fost totuna cu a lua o pastilă care să-ți aline durerea fără a căuta cauzele mai adânci ale durerii.

Își găsi pantofii și străbătu încet grădina, recuperându-și poșeta înainte de a intra pe ușa din spate. Rebecca robotea deja prin bucătăria micuță, pregătind micul dejun.

– Bună dimineața, o salută zâmbitoare pe Julia.

– Bună dimineața.

Julia arată spre scara care ducea la etaj.

– Voiam doar să intru la baie.

Rebecca își șterse mâinile pe șorț.

– Mă tem că e Gabriel la baie.

-Oh.

– De ce nu bați la ușă? Poate c-a terminat.

La gândul de a da nas în nas cu Gabriel, încă ud de la duș, înfășurat într-un prosop, Julia se îmbujoră.

– Hm, o să aștept. Îmi dai voie?

Arată spre chiuveță și, când Rebecca încuviință, se spală pe mâini. După ce se șterse, își scoase un elastic de păr din geantă și-și strânse părul într-o coadă de cal.

Rebecca o pofti să se așeze la măsuța rotundă din bucătărie.

– Nu e prea avantajos că e doar o baie. Trebuie să urc scările alea de câteva ori pe zi. Până și căsuța mea are două băi.

Julia fu surprinsă.

– Credeam că stai aici.

Sylrain Reynard 471

Rebecca izbucni în râs în timp ce scotea o carafa cu suc proaspăt de portocale din frigider.

– Stau în Norwood. Locuiam cu mama, dar a murit acum câteva luni.

– Îmi pare rău.

Julia îi aruncă o privire plină de compasiune Rebeccăi, care turna sucul de portocale în două pahare de vin

– Avea Alzheimer, spuse Rebecca fără alte comentarii, întorcându-se la gătit.

Julia o privi cum pune în priză un aparat electric de făcut gofre, trecând apoi la a spăla și curăța un coș de căpșuni proaspete și bătând smântână pentru frișcă. Gabriel îi dăduse instrucțiuni stricte pentru micul dejun.

– O să fie un efort de adaptare să fac menajul pentru un profesor universitar după ce-am avut grijă de mama. E ușor cam pretențios, dar îmi place asta. Știi că-mi împrumută cărți? Tocmai am început Jane Eyre. N-am citit-o până acum. Mi-a spus că, atâta timp cât îi fac de mâncare, pot să împrumut cărți. În sfârșit, am ocazia să-mi continui educația și să mă folosesc de tot ce-am învățat în anii cât m-am uitat la Food Network.

– Îți împrumută cărți din biblioteca lui personală?

Julia părea uluită.

– Da. Nu-i așa că-i frumos din partea lui? Nu-l cunosc foarte bine pe dom' profesor, dar deja îmi place de el. Îmi amintește de fiul meu.

Julia sorbi din sucul de portocale și începu să mănânce, după ce fu îmbiată să nu-l mai aștepte pe Gabriel.

– Nu știu de ce a luat casa asta când bucătăria e atât de mică și are o singură baie, spuse, printre dumicații de gofră cu aromă de scorțișoară.

Rebecca schiță un zâmbet misterios.

- A vrut să stea în Harvard Square și i-a plăcut grădina. A zis că-i amintește de casa părintească. Are de gând să renoveze casa ca s-o facă mai confortabilă, dar n-a vrut să angajeze niciun contractor înainte să aibă aprobarea ta.

- Aprobarea mea?

Juliei îi scăpă furculița din mână.

Rebecca îi întinse prompt una nouă.

- Se prea poate să fi zis ceva cum c-ar vinde-o dacă nu-ți place. Deși, având în vedere ce ocări am auzit de sus azi-dimineață, cred că s-a hotărât să înceapă renovările imediat.

Îi întinse o farfurie cu costiță prăjită Juliei.

- Nu știu dacă ai observat, dar dom' profesor poate deveni cam pătimaș uneori.

Julia izbucni în râs.

- N-ai idee.

Apucă să savureze nu una, ci două gofre, înainte să audă pe scări pașii apăsați ai lui Gabriel, în pantofii lui italieneschi.

- Bună dimineața, o salută, sărutând-o pe creștet.

- Bună dimineața.

Stingheriți de prezența Rebeccăi, Gabriel și Julia făcură conversație politicoasă un minut sau două, apoi Julia se scuză ca să meargă la baie.

După ce își văzu fața și părul în oglindă, realizează că trebuia să facă un duș. Și atunci observă o pungă de cumpărături pusă cu grijă pe colțul măsuței de toaletă.

În pungă descoperi sticlute cu vechea marcă de șampon și gel de duș, cu aromă de vanilie, și un burete nou de culoarea lavandei. Și mai surprinzător, descoperi înăuntru o rochie de vară galben-pai, cu un jerseu asortat. Îi luă o clipă sau două să treacă peste sentimentul subit, aproape copleșitor, care-o năpădi. Dar și-l reținu, făcând duș și îmbrăcându-se, astfel încât să arate prezentabil.

Fu recunoscătoare pentru că avea haine curate de schimb, dar ușor iritată de siguranța lui Gabriel. Se întrebă dacă avea să găsească lenjerie intimă pe măsura ei în dulapul lui de haine. Se întrebă dacă, atunci când își luase lucrurile din vechiul apartament, el păstrase toate hainele și lucrurile lăsate de ea.

Își dădu părul după ureche. Cerceii lui Grace erau ascunși în fundul sertarului ei de lenjerie, cu alte câteva lucruri de preț, în apar-tamentul ei. Știa că decizia de a nu-i mai purta, deși păruse necesară după plecarea lui, îl rănise profund pe Gabriel.

Se răniseră unul pe celălalt și amândoi aveau nevoie de iertare și vindecare. Dar Julia nu se putea hotărî care era cea mai bună cale de urmat spre a-și vindeca rănile. Alegerile cele mai evidente în viață nu sunt întotdeauna și cele mai bune.

Când coborî în sfârșit, Rebecca facea curat în bucătărie și Gabriel era în grădină. Îl găsi așezat pe un scaun, sub o umbrelă mare.

– Ești bine? Îl întrebă, pentru că stătea cu ochii închiși.

El deschise ochii și zâmbi.

– Acum sunt. Vii lângă mine?

Îi întinse mâna și ea îl luă de mână, așezându-se pe scaunul de lângă el.

– Te prinde culoarea, zise, admirându-i rochia galben-pai cu o încântare nedisimulată.

– Mulțumesc pentru c-ai făcut cumpărături.

– Ce-ai vrea să facem azi?

Julia trase de tivul rochiei, acoperindu-și genunchii.

– Cred c-ar trebui să ne terminăm conversația.

El încuviință, repetându-și rugăciunea în gând. Nu voia s-o piardă. Și știa că reacția ei la următoarea parte a poveștii ar fi putut duce la asta.

– Știi că-ți amintești conversația noastră din hol, de după audiere. Când John a fost măgar cu tine, mi-a venit să-i rup degetul și să i-l bag pe gât.

– De ce?

– Nu cred că înțelegi cât de adâncă e dragostea mea pentru tine. Merge dincolo de dorința de a fi cu tine sau de a te proteja. Vreau să fii fericită și vreau să îți se acorde respect.

– Nu poți să rupi degetele oamenilor când se poartă nepoliticos cu mine.

El se prefăcu că se scarpină în barbă, pe gânduri.

– Presupun că nu. Ce-am voie să le fac? Să le dau în cap cu operele complete ale lui Shakespeare?

– Adunate într-un tom zdravăn? Desigur.

Izbucniră amândoi în râs, apoi rămaseră tăcuți o clipă.

– Voiam să-ți comunic ce s-a întâmplat în spatele ușilor închise, dar am fost somat să nu mai discut cu tine. De-asta ți-am vorbit codificat. Numai c-am făcut o prostie pomenindu-ți de Abélard, uitând c-avem o interpretare greșită asupra relației lui cu Héloïse. Ar fi trebuit să-ți citez din Dante, din Shakespeare, Milton, din oricine altcineva.

Clătină din cap.

– Erai atât de furioasă. M-ai acuzat că mi-am bătut joc de tine. Julianne...

Vocea lui Gabriel se frânse când îi rosti numele.

– Chiar atât de proastă era părerea ta despre mine? Să-ți închipui că aș alege astfel să-mi iau rămas-bun de la tine?

Julia își feri privirea, evitându-i privirea pătimasă.

– Ce era să cred? Nu voiai să vorbești cu mine. Ai plecat a doua zi fără să lași măcar un bilet. Și apoi, la audiere, brusc s-a sfârșit totul.

– Nu m-am simțit în stare să mă exprim prin cuvinte. Când am făcut dragoste cu tine, am crezut c-ai înțeles ce încercam să-ți spun – că suntem una. Că am fost dintotdeauna una.

– Vorbeai despre conversația noastră din hol, după audiere, insistă ea, dornică să schimbe subiectul. Nu înțeleg cum au putut să te oblige să pleci din oraș.

– N-au putut. Jeremy a vrut doar să-mi dau cuvântul că n-o să te mai văd.

Ea își strânse brațele la piept.

– Atunci de ce-ai plecat?

– Jeremy a descoperit că mi-am încălcat promisiunea înainte să ieșim din clădire. Mi-a cerut să pun capăt relației cu tine și să-mi dau cuvântul de onoare că voi sta departe de tine. Deja îi spuseseam că voi face orice dacă ne ajută. N-am avut de ales.

Julia își aminti de întâlnirea de dinainte de absolvire cu decanul și cu domnul profesor Martin.

– De ce-a crezut Jeremy că ți-ai încălcat promisiunea? N-ai vrut să vorbești cu mine și nu mi-ai răspuns la mesaje. Mi-ai trimis un e-mail în care-mi spuneai că totul s-a sfârșit.

– Știu. Îmi pare rău. Sperasem că vei citi printre rânduri și vei înțelege că era menit pentru cei din facultate. Îți trimisesem un alt

e-mail înainte de asta, de pe adresa mea de Gmail, în care-ți spuneam că e doar ceva temporar.

– Ba nu.

El își scoase telefonul. Parcurgând mai multe foldere pe monitor, se opri la ceva. Apoi își aținti privirea chinuită și tulburată asupra ei.

– După audiere, m-am ascuns la toaletă și ți-am trimis pe fugă un e-mail.

O luă blând de mână.

– Uite, îi spuse, dându-i telefonul.

Julia se uită pe dată la ecran.

Beatrice,

Te iubesc. Să nu te îndoiești niciodată de asta.

Ai încredere în mine, te rog.

G.

Clipi de mai multe ori, încercând să pună în balanță ce vedea scris negru pe alb cu experiența ei.

– Nu înțeleg. Eu n-am primit mesajul ăsta.

Gabriel o privi devastat.

– Știu.

Se uită din nou la ecran și văzu că data și ora trimiterii coincideau cu spusele lui Gabriel. Dar mesajul nu-i fusese trimis ei, ci unei cu totul alte persoane.

J.H. Martin.

Julia făcu ochii mari, realizând brusc pe deplin ce greșeală monumentală făcuse Gabriel. În loc să-i trimită e-mailul lui Julianne H. Mitchell, i-l trimisese lui Jeremy H. Martin, șeful Catedrei de italianistică.

– Oh, Doamne, murmură.

El îi luă telefonul din mână, înjurând printre dinți.

– De fiecare dată când am încercat să fac ceva pentru tine, a avut efectul opus. Am încercat să te salvez și le-am stârnit suspiciunile membrilor comisiei. Am încercat să-ți dau un indiciu în conversația dintre noi și te-am făcut să crezi că te-am abandonat. Sincer, Julia, dacă n-aș fi sperat că într-o zi vom avea conversația asta, m-aș fi pus în mijlocul străzii la o oră de vârf și mi-aș fi pus capăt zilelor.

– Nu spune astfel de lucruri. Nici măcar nu le gânde.

înverșunarea subită a Juliei îl încântă, dar se trezi dând înapoi imediat.

– Momentul când te-am pierdut a fost un moment critic pentru mine. Dar sinuciderea nu e o opțiune pe care aş mai lua-o vreodată în calcul.

Îi aruncă o privire care părea să semnifice mult mai mult decât îi putea spune în acel moment.

– Jeremy a fost furibund. Îşi pusese cariera şi catedra în joc ca să mă ajute şi, două minute mai târziu, eu acţioneam fără ştirea lui. Acum avea dovada scrisă că-mi încalcăm înţelegerea făcută cu comisia. N-am avut altă opţiune decât să fac orice-mi cerea el. Dacă mi-ar fi trimis mesajul mai departe la decan, repercusiunile ar fi fost devastatoare pentru amândoi.

În clipa aceea, Gabriel şi Julia fură întrerupţi de Rebecca, care apăru pe terasă ducând o carafă cu limonadă de casă, ornată cu nişte zmeură congelată, care plutea delicat în norişorii gălbui. Le servi băuturile cu un zâmbet încurajator şi-apoi se făcu nevăzută în casă.

Gabriel bău lacom, bucurându-se că i se acorda o păsuire.

– Aşadar? insistă Julia, sorbind din limonadă.

– Jeremy mi-a zis să stau departe de tine. N-aveam de ales. Îmi ţinea sabia lui Damoclès deasupra capului.

– Te-a lăsat să pleci?

– Cu o strângere de mână şi o promisiune.

Gabriel se strâmbă, urmărit de amintirea acelei conversaţii groaznice.

– A fost îngăduitor cu mine. Atunci, mai mult ca oricând, m-am simţit obligat să-mi ţin promisiunea. M-am hotărât să nu te contactez direct decât după ce aveai locul la Harvard asigurat.

Julia clătină îndărătnic din cap.

– Dar cum rămâne cu mine, Gabriel? Mi-ai făcut o mulţime de promisiuni şi mie. Nu te-ai gândit să le ţii?

– Desigur. Înainte să plec din Toronto, ţi-am strecurat manualul în tăviţă. Am crezut c-o să găseşti pasajul din scrisoarea lui Abélard şi-o să citeşti ce-am scris pe spatele fotografiei.

– Dar nu mi-am dat seama că era de la tine. Nici măcar nu m-am uitat la el până în seara în care ai venit să mă cauţi. De-asta

dădusem fuga afară. N-aveam conexiune la internet în apartament și voiam să-ți trimit un e-mail.

– Ce mi-ai fi scris?

– Nu știu. Trebuie să înțelegi că am crezut că te-ai săturat de mine. Că te hotărâseși că nu merit osteneala.

Ochii întunecați i se umplură de lacrimi și Julia le șterse în grabă.

– Eu sunt singurul din relația asta care n-a meritat niciodată osteneala. Știam că mă pusesem într-o situație în care riscam să te rănesc. Dar n-am făcut-o dinadins. A fost o combinație de mândrie, nechibzuință și greșeală după greșeală.

Se uită la mâna lui și începu să-și răsucescă verigheta pe deget.

– Katherine Pieton a încercat să mă ajute. A zis c-o să se asigure că cei de la facultate te vor lăsa în pace în lipsa mea și va face tot ce-i stă în puteri să te ajute să absolvi la timp. Mi-a pomenit că un vechi prieten de-al ei plecase de la Catedra de romanistică de la Boston ca să preia un post la UCLA. Mi-a cerut voie să mă recomande ca înlocuitor. Am rugat-o s-o facă. Am dat un interviu și, cât așteptam decizia lor, am plecat în Italia. Trebuia să fac ceva să mă smulg din depresie, înainte să fac ceva ce-aveam să regret.

Julia simți o gheară în stomac.

– Ceva ce-aveai să regreti?

– Nu mă refer femeii. Mi se făcea rău numai la gândul de a fi cu altcineva. Eram mai îngrijorat de alte... vicii.

– Înainte să mergi mai departe, trebuie să-ți spun ceva.

Vocea ei sugera o hotărâre pe care n-o simțea.

Gabriel începu s-o studieze atent, întrebându-se ce naiba avea să-i mărturisească.

– Când ți-am spus că relația mea cu Paul n-a mers dincolo de prietenie, era adevărat. Tehnic vorbind.

– Tehnic?

Gabriel făcu ochii mari și scoase un mârâit.

– El își dorea mai mult. Mi-a spus că mă iubește. Și... ne-am sărutat.

Gabriel rămase tăcut un minut sau două și Julia văzu că își încheștase pumnii de i se albiseră articulațiile.

– Pe el îl vrei?

- Mi-a fost alături când aveam nevoie de un prieten. Dar n-am avut niciodată sentimente romantice la adresa lui. Cred că știi deja asta, dar nu mi-a mai trebuit alt bărbat de când te-am cunoscut pe tine, la șaptesprezece ani.

Îi tremura vocea.

- Dar l-ai sărutat.

- Da, l-am sărutat.

Julia se aplecă spre el și, cu un gest blând, îi ridică o buclă de pe frunte.

- Dar doar atât. Habar n-aveam c-o să te întorci la mine, dar chiar și-așa l-am refuzat.

Își retrase mâna.

- Nu din cauză că n-aș fi avut o viață bună cu el. Ci din cauză că nu erai tu.

- Sunt sigur că asta l-a făcut să sufere.

Tonul lui era sarcastic.

- I-am frânt inima, spuse Julia, cu umerii lăsați. Și nu mi-a făcut deloc plăcere s-o fac.

Văzându-i tristețea vădită, i se strânse inima, dar nu-și putu ascunde ușurarea provocată de mărturisirea Juliei că nu avea niciun rival în inima ei. Înainte să continue, îi strânse umărul.

- Mă temeam că, dacă am fi comunicat și Paul ar fi aflat despre asta, avea să dea fuga să-i spună lui Jeremy.

- N-ar fi făcut asta. A fost bun cu mine, chiar și după ce i-am frânt inima.

Julia își netezi niște cute imaginare la rochia ei galbenă.

- Știu că mi-ai zis că mi-ai fost credincios și nu mă îndoiesc de adevărul spuselor tale. Dar altcineva - te-a sărutat cumva?

- Nu.

El zâmbi melancolic.

- Aș fi bun de călugăr dominican sau iezuit, nu crezi? Cu noua mea virtute, castitatea? Deși, în timpul cât am fost despărțiți, am descoperit că nu sunt făcut să fiu franciscan.

Julia îi aruncă o privire intrigată.

- Asta e poveste pe care o s-o las pe altă dată.

Ea îi strânse afectuos mâna într-a ei și și-o retrase, îndemnându-l pe tăcute să-și termine povestea.

- Dacă nu mi s-ar fi oferit postul la BU, aveam de gând să-mi dau demisia de la Toronto. Tot ce trebuia să fac era să mă țin cu firea până după absolvire. Voiam să mă simt aproape de tine, să-mi amintesc de o perioadă mai fericită, așa că am plecat în Italia. Sincer, Julianne, zilele pe care le-am petrecut cu tine în Florența și Umbria au fost cele mai fericite din viața mea.

Își feri privirea.

- Am fost chiar și la Assisi.

- Să te faci franciscan?

Julia zâmbi ironic.

- Nici pe departe. Am vizitat bazilica și mi s-a părut că te văd.

Se uită la ea șovăind, întrebându-se dacă va crede că e dus cu pluta.

- Doppelgänger-ul tău m-a condus la nivelul inferior al bisericii, până în criptă, la mormântul Sfântului Francisc. La început m-am uitat la tânăra aceea, dorindu-mi să fi fost tu. Dorindu-mi să nu fi făcut atâtea greșeli. A trebuit să-mi înfrunt eșecurile. Păcatul, îmi făcusem un idol din tine. Te venerasem ca un păgân. Apoi, când te-am pierdut, riscam să pierd totul. Mi-am zis că aveam nevoie de tine să mă izbăvești, că nu însemnam nimic fără tine. Am început să realizez că mi se dăduse șansă după șansă. Fără a fi un om bun, mi se dăruiseră har și dragoste. Și eu îmi bătusem joc de ele sau le irosisem. N-am meritat familia care mă adoptase. N-am meritat-o pe Maia, care a fost cea mai bună parte a relației mele cu Paulina. N-am meritat să supraviețuiesc dependenței și să devin absolvent de Harvard. Nu te-am meritat pe tine.

Se opri și se șterse din nou la ochi, dar de data asta urmele lacrimilor rămaseră.

- Harul nu e un lucru pe care-l merităm, Gabriel, spuse Julia blând. Izvorăște din dragoste. Și Dumnezeu învăluie lumea în noi șanse și frunzulițe umede și milă, deși unii oameni nu le doresc.

El îi sărută dosul palmei.

- Exact. În cripta bazilicii, s-a întâmplat ceva. Mi-am dat seama că nu puteai să mă izbăvești. Și am descoperit... pacea.

- Uneori căutăm harul până ce ne prinde din urmă.

- Cum de nu ești un înger? murmură el. Orice mi s-a întâmplat, m-a făcut să-mi doresc să fiu un om bun. Experiența mea m-a făcut

să mă concentrez pe Dumnezeu, dar și să te iubesc mai mult. Întotdeauna m-a atras bunătatea ta, Julianne. Dar cred că acum te iubesc mai adânc ca înainte.

Ea încuviință, cu ochii înțețoșați brusc de lacrimi.

– Ar fi trebuit să-ți spun mai demult că te iubesc. Ar fi trebuit să-ți cer să-mi devii soție. Credeam că știu ce e mai bine pentru tine. Credeam că avem tot timpul din lume.

Julia încercă să vorbească, dar i se puse un nod în gât.

– Te rog, spune-mi că nu e prea târziu, Julianne. Te rog, spune-mi că nu te-am pierdut pe veci.

Ea se uită o clipă la el și-l înconjură cu brațele.

– Te iubesc, Gabriel. N-am încetat nicio clipă să te iubesc. Amândoi am greșit – în relația noastră, în legătură cu universitatea, unul față de celălalt. Dar am sperat că aveai să te întorci la mine. Că încă mă mai iubeai.

Îl sărută pe buze și Gabriel simți un torent de bucurie, împletit cu un sentiment de vinovăție.

Julia simți că era stânjenit. Dar știa, totodată, că lacrimile din ochii lui exprimau o sumedenie de lucruri – epuizare, frustrare și durerea care rămâne după o depresie prelungită.

– Rămâi, așadar?

Vocea lui era blândă.

Ea șovăi cât să-i trezească îngrijorarea.

– Îmi doresc mai mult decât am avut înainte, îi spuse.

– Mai mult decât îți pot da?

– Nu neapărat, dar m-am schimbat în ultimele câteva luni și văd că și tu te-ai schimbat. Întrebarea e: încotro o luăm de-acum?

– Atunci spune-mi ce-ți dorești. Spune-mi și o să-ți dăruiesc totul.

Ea clătină din cap.

– Vreau să deslușim lucrurile împreună. Și asta va dura ceva vreme.

În curând se făcuse prea cald ca să stea afară, așa că Gabriel și Julia se întoarseră în casă și se instalară în camera de zi. El se tolăni pe canapeaua de piele, în timp ce Julia se cuibări comod într-unul din fotoliile roșii de catifea.

– Ar trebui să abordăm subiectul spinos? Întrebă ea.

El încuviință, încordându-se brusc.

– Hm, o să încep eu. Vreau să te cunosc din nou. Vreau să-ți fiu parteneră.

– Vreau să-mi fii mult mai mult de-atât, șopti Gabriel.

Julia clătină vehement din cap.

– E prea curând. Mi-ai luat dreptul la decizie, Gabriel. Trebuie să nu mai faci chestia asta sau n-o să rezistăm prea mult.

Lui îi pică fața.

– Ce e? Îl întrebă Julia, temându-se de răspunsul lui.

– Nu regret c-am încercat să-ți salvez cariera. Mi-aș dori să fi putut ajunge la un consens în privința asta. Dar, când am văzut că erai în pericol, am reacționat. Și, mai mult, așa ai fi făcut și tu dacă aș fi fost eu în pericol.

Julia simți că-și iese din fire.

– Așadar, toată conversația asta, scuzele tale, nu înseamnă nimic?

– Sigur că nu! Ar fi trebuit să vorbesc cu tine înainte să acționez. Dar, dacă te aștepți să fiu genul de bărbat care-și lasă femeia pe care o iubește să dea cu piciorul visurilor ei, atunci nu-ți pot îndeplini așteptările. Îmi pare rău.

Julia se înroși toată.

– Deci ne-am întors de unde-am plecat?

– Eu nu ți-am luat-o în nume de rău când te-ai dat peste cap să mă aperi de Christa sau de membrii comisiei. Nu te-am judecat pentru e-mailul în care pomeneai de hărțuire, deși suntem amândoi de acord c-a fost o greșeală. Nu poți să-mi acorzi aceeași înțelegere? Nu-ți poți revărsa mila peste mine, Julia? Mila ta?

În ciuda tonului lui rugător, Julia nu-l asculta. În momentul acela, tot ce auzea era că Gabriel îi respingea obiecțiile. Din nou.

Clătină din cap și se îndreptă spre ușă.

Aici era răscrucea, locul unde se despărțeau căile. Putea ieși pe ușă și totul avea să se termine între ea și Gabriel. N-avea să existe o a treia șansă. Sau putea rămâne, știind că el refuza să vadă c-ar fi ceva în neregulă în nenorocitele lui de figuri eroice din fața comisiei.

Șovăi.

– Lasă-mă să te iubesc, Julianne. Așa cum ar trebui să fii iubită.

Stătea în spatele ei, cu buzele atingându-i urechea. Îi simțea căldura trupului în spate, radiind prin haine.

– Sunt cel ce te slujește cu credință, Beatrice. Sigur că vreau să te proiez. Nimic nu va schimba asta.

– Aș fi preferat să te am pe tine mai curând decât locul la Harvard.

– Acum poți să ai și una, și alta.

Ea se întoarse.

– Cu ce preț? Nu-mi spune că situația asta nu a afectat relația dintre noi, ireparabil poate.

Gabriel îi dădu părul peste umăr, sărutându-i gâtul dezgolit.

– Iartă-mă. Țiți promit că nu-ți voi răpi demnitatea și calitatea de partener egal. Dar n-am de gând să stau cu mâinile în sân și să las pe cineva să-ți facă rău când pot împiedica asta. Nu mă obliga să redevin un ticălos egoist.

Mănată de o iritare îndărătnică, Julia făcu un pas spre ușă, dar Gabriel o prinse de braț.

– Într-o lume perfectă, ar exista întotdeauna comunicare și consultări între parteneri. Dar noi nu trăim în lumea aceea. Există urgențe și oameni periculoși, însetați de răzbunare. Oare dorința mea de a te apăra de rău e un păcat atât de mare, încât ești gata să mă părăsești din cauza asta?

Când ea rămase tăcută, Gabriel continuă.

– O să mă străduiesc să iau decizii împreună cu tine, și nu în numele tău. Dar n-am de gând să mă scuz pentru că vreau să fii în siguranță și fericită. N-o să mă supun regulii că trebuie să te consult înainte de a acționa în cazuri de urgență. Vrei să te tratez de la egal la egal. Îmi doresc același tratament. Asta înseamnă că trebuie să ai încredere că voi lua cea mai bună decizie pe care o pot lua, cu informațiile pe care le am, fără a fi omniscient. Sau perfect.

– Aș prefera să fii viu și ducându-ți scutul mai curând decât mort și acoperit de scut, îl contrazise ea cu încăpățănare.

Gabriel râse.

– Cred că am lăsat de mult în urmă bătălia de la Termopile, draga mea. Dar Țiți împărtășesc părerea și Ți-aș cere același lucru. Mica mea războinică.

O sărută din nou pe gât.

- Primește inelul meu.

Își scoase repede verigheta de la mâna stângă și o ridică deasupra umărului ei drept.

- L-am purtat ca simbol al faptului că inima mea, viața mea, îți aparține.

Ea luă șovăind inelul din mâna lui și-l strecură pe degetul mare.

- O să vând casa asta afurisită. Am cumpărat-o doar ca să fiu aproape de tine. Dar pot să găsesc un apartament până când ne vom lua o casă împreună.

- De-abia te-ai mutat aici. Și știu că îți place la nebunie grădina, oftă Julia.

- Atunci spune-mi ce-ți dorești. Putem s-o luăm încet, fără să facem promisiuni legate de viitor. Dar, te rog, iartă-mă. Învață-mă și îți promit că voi fi cel mai silitor student.

Când ea rămase tăcută câteva minute în șir, fără să se miște, Gabriel o luă de mână, conducând-o din camera de zi la etaj, în dormitorul lui.

- Ce faci? Îl întrebă când se apropiară de ușă.

- Am nevoie să te țin în brațe și cred că tu ai nevoie să fii îmbrățișată. Afurisita aia de canapea e prea îngustă pentru noi doi. Te rog.

O conduse spre pat și se întinse pe spate, cu brațele întinse, îmbiind-o să se înfășoare în jurul lui.

Ea ezită.

- Cum rămâne cu Rebecca?

- N-o să ne deranjeze.

Julia nu voia să se întoarcă în patul lui doar pentru că el o invitase, așa că se uită în jur după ceva, orice, cu care să-i distragă atenția.

- Ce sunt astea?

Arătă spre ceea ce păreau a fi două grupuri de rame mari de fotografii, sprijinite de unul din pereți și acoperite cu un cearșaf.

- Uită-te la ele.

Julia se lăsă pe vine pe parchet și dădu la o parte cearșaful. Erau zece fotografii mari, puse în teancuri de câte cinci, toate alb-negru. În toate apărea Julia. În unele era și Gabriel.

Pe cele mai multe nu le văzuse fiindcă fuseseră înrămate după despărțirea lor. Erau fotografiile din Belize, din Italia și instantaneele din ședința foto care fusese unul din cadourile ei de Crăciun pentru Gabriel. Toate erau tulburător de frumoase și erotice.

– Mi-a fost greu să mă uit la ele când credeam că te-am pierdut. Dar, după cum vezi, le-am păstrat.

Gabriel se uită la Julia în timp ce ea parcurse din nou fotografiile, înainte de a studia fotografia lui preferată, o poză cu ea întinsă pe burtă pe un pat în Belize.

– Ce s-a întâmplat cu cele vechi? Cele pe care le aveai înainte să mă întâlnești pe mine?

– S-au dus de mult. Nu le mai voiam și nu mai aveam nevoie de ele.

Ea lăasă cearșaful peste poze, îndreptându-se apoi spre pat. Părea

în cumpănă.

Gabriel întinse mâna.

– Liniștește-te. Vreau doar să te țin în brațe.

Ea îl lăasă s-o tragă în brațe, spre a se cuibări la pieptul lui.

– E mai bine, murmură, sărutând-o pe frunte. Vreau să-ți câștig încrederea și respectul. Vreau să-ți devin soț.

Julia rămase tăcută o clipă, ținându-și respirația, gândindu-se la ce-i spunea el.

– Vreau s-o luăm încet. Hai să nu mai vorbim de căsătorie.

– Din fericire, nu mă grăbesc.

O sărută din nou.

De data asta, sărutul se înteeți. Măinile porniră la drum, poposind pe mușchi și rotunjimi, gurile se uniră hotărâte, întrerupte de

oftaturi și gemete cu respirația tăiată, iar inimile începură să bată mai repede. Era un sărut menit să marcheze o regăsire, reînnoind un jurământ de fidelitate și dragoste. Gabriel o sărută, arătându-i c-o iubea, cerându-i iertare.

Julia îi răspunse la sărut, spunându-i la rândul ei că n-avea să-și dăruiască inima altcuiva. Că spera că imperfecțiunile amândurora, odată recunoscute și explorate, puteau fi atenuate spre a le asigura amândurora o viață împlinită și fericită.

Ea se retrase prima. îl auzi gâfâind și-o înveseli gândul că scânteia dintre ei nu se stinsese.

– Nu mă aștept ca relația dintre noi să fie perfectă. Dar mai avem niște lucruri de lămurit și, indiferent dacă mergem sau nu la un psiholog, știu că vom avea nevoie de timp.

El îi întâlnește privirea.

– Sunt de acord. Vreau să te pot curta, așa cum n-am putut s-o fac în Toronto. Vreau să te țin de mână când ne plimbăm pe stradă. Vreau să te duc la Filarmonică și să te sărut pe trepte.

Julia izbucni în râs.

– Am fost iubiți, Gabriel. Ai poze cu noi doi în pat împreună, chiar acolo. Chiar te-ai mulțumi doar cu a-mi face curte?

El își împletește degetele cu ale ei.

– Vreau o șansă să-mi răscumpăr vina față de tine – să te tratez așa cum ar fi trebuit să te tratez de la început.

– Ai fost întotdeauna foarte generos la pat, o dădu ea cotită.

– Dar egoist în alte privințe. Motiv pentru care nu voi mai face dragoste cu tine până când nu-ți voi recâștiga încrederea.

CAPITOLUL 47

– Poftim?

Cel puțin, asta ar fi vrut să spună Julia, dar, având în vedere contextul, își ținu gura. Cumva, remarca ei nu părea să se pupe cu declarația lui.

– Mă tem că, dacă vom face sex, asta va submina genul de schimbări pe care vrem să le facem.

– Așadar, vrei să așteptăm?

El îi aruncă o privire mistuitoare.

– Nu, Julianne, nu vreau să așteptăm. Vreau să fac dragoste cu tine acum și toată săptămâna de-acum înainte. Știu că ar trebui să așteptăm.

Ea făcu ochii mari când își dădu seama că Gabriel vorbea serios.

El o sărută tandru.

– Dacă vom fi parteneri, trebuie să existe încredere între noi. Dacă nu te încrezi în mine cu mintea, cum îmi poți încredința trupul tău?

– Cred c-ai mai zis asta o dată.

– Am închis bucla.

El își drese glasul.

– Și, ca să evităm neînțelegerile, când spun încredere, vreau să spun încredere absolută. Sper că, odată cu trecerea timpului, furia ta se va risipi și mă vei ierta. Sper că vom putea să ajungem la un consens privind nevoia de a ne proteja unul pe celălalt, fără a declanșa o altă criză.

Se uită spre ea în expectativă.

– Ar fi trebuit să aștept să nu-mi mai fii studentă înainte de a începe o relație cu tine. Mi-am spus că, din cauză că nu ne culcam unul cu altul, nu încalcăm nicio regulă. Dar m-am înșelat. Și tu ești cea care a trebuit să sufere consecințele.

Se uită în ochii ei.

– Nu mă crezi.

– Oh, nu, te cred. Dar profesorul Emerson pe care-l cunoșteam și iubeam nu era tocmai un adept al abstenenței.

El se încruntă.

– Poate că uiți cum a început relația noastră. Ne-am abținut de la a face dragoste în noaptea în care ne-am întâlnit și multe nopți după aceea.

Ea îl sărută pe buze, spăsită.

– Desigur. Iartă-mă.

El se întoarce pe o parte, uitându-se în ochii ei.

– Tânjesc să te îmbrățișez, să devin una cu tine, cu trup și suflet. Dar, când sunt în tine, vreau să știi că nu te voi părăsi niciodată. Că ești a mea și eu sunt al tău, pe veci.

Vocea lui se îngroșă.

– Că suntem soț și soție.

– Poftim?

– Vreau să te iau de soție. Când voi face din nou dragoste cu tine, vreau să-ți fiu soț.

Când ea se uită la el cu gura căscată, el continuă repede.

– Richard mi-a arătat ce fel de bărbat vreau să devin – un bărbat care iubește toată viața o singură femeie. Vreau să fac un legământ cu tine dinaintea Domnului și dinaintea rudelor noastre.

- Gabriel, nici nu pot să mă gândesc la ideea de a mă căsători cu tine. Trebuie să învăț să fiu din nou cu tine. Și, sincer, sunt încă furioasă.

- Înțeleg și n-am avut intenția să te grăbesc. Mai ții minte prima dată când am făcut dragoste?

Ea simți că-i iau obrazii foc.

- Da.

- Ce ții minte?

Ea făcu o pauză, cu o expresie visătoare.

- Ai fost foarte pățimaș, dar blând. Ai plănuit totul, până la sucul ăla de merișoare ridicol. Îmi amintesc că te arcui ai peste mine, uitându-te în ochii mei în timp ce te mișcai, și mi-ai zis că mă iubești. N-o să uit niciodată acele momente, câte zile voi avea.

Își ascunse fața la gâtul lui care mirosea a săpun.

- Te-ai sfiit acum? o întrebă, mângâind cu un deget maxilarul ei desăvârșit.

- Un pic.

- De ce? M-ai văzut dezbrăcat. Eu am venerat fiecare părțică a trupului tău minunat.

- Îmi lipsește legătura care se formase între noi. Nu m-am mai simțit întregă fără ea.

- Nici eu. Dar crezi c-ai putea face dragoste cu mine când n-ai încredere în mine? Uiți că te cunosc, dragostea mea. Nu ești genul de femeie care să-și dăruiască trupul împotriva voinței inimii. Mai ții minte ultima dată când am fost împreună? Mi-ai zis că te-ai simțit ca și cum te-am futut. Data viitoare când te voi avea în patul meu goală, vreau să știi fără urmă de îndoială că împreunarea noastră e o expresie a dragostei, nu a poftii carnale.

- Scopul ăsta poate fi îndeplinit fără a ne căsători, pufni ea.

- Poate. Dar, dacă nu crezi că vei avea vreodată destulă încredere în mine să mă iei de soț, atunci poate c-ar trebui să-i punem punct.

Julia făcu ochii mari.

- Îmi dai un ultimatum?

- Nu. Dar vreau să-mi dovedesc meritele dinaintea ta și tu ai nevoie de timp să te vindeci.

Îi studie atent expresia.

- Am nevoie de ceva permanent.

Ea îl privi cu gura căscată.

- Vrei ceva permanent sau ai nevoie de ceva permanent?

El se foi în pat.

- Și, și. Vreau să fii soția mea, dar vreau și să fiu genul de bărbat care ar fi trebuit să fiu până acum.

- Gabriel, mereu încerci să mă cucerești. Când o să încetezi?

- Niciodată.

Ea ridică mâinile frustrată.

- Să-mi pui restricție la sex ca să mă mărit cu tine e o formă de manipulare.

El se luminează vizibil la față.

- Nu-ți pun restricție la sex. Dacă ai declara că nu ești pregătită să te culci cu mine și așa încerca să te forțez, atunci așa fi un măgar care te manipulează. Oare n-am dreptul să amân momentul când vom face sex până când vom drege relația dintre noi și n-am dreptul să-mi fie respectată alegerea? Sau *nu înseamnă nu* se aplică doar la femei?

- Nu te-aș forța dacă ai avea o obiecție la ideea de a face sex, se bâlbâi Julia. Tu ai fost nespus de răbdător cu mine când nu eram pregătită să mă culc cu tine. Dar cum rămâne cu sexul de împăcare? Nu așa se obișnuiește?

El își apropie chipul de al ei.

- Sex de împăcare?

Focul din ochii lui aproape că-i ardea pielea.

- Asta îți dorești? o întrebă răgușit.

Bine ați revenit, domnule profesor Emerson.

- Ăăă... da.

El îi mângâie buza de jos, care tremura, cu degetul.

- Spune-mi, o îndemnă.

Ea clipi de câteva ori, încercând să se sustragă atracției magnetice pe care o exercitau ochii lui albaștri asupra ei. O lăsase fără cuvinte.

- Nu-mi doresc nimic mai intens decât să petrec zile și nopți dedicate plăcerii tale, explorându-ți trupul, venerându-te. Și o s-o fac. În luna noastră de miere, mă voi dovedi cel mai atent și inventiv iubit. Îmi voi pune toate talentele în slujba ta și voi încerca să-mi

răscumpăr toate greșelile când te voi purta în patul meu, ca soția mea.

Julia își lăsă capul chiar deasupra tatuajului lui, ascuns de cămașa albă, imaculată.

– Cum poți fi atât de... rece?

Gabriel o întoarse, astfel că era cuibărită cu totul în brațele lui, la pieptul lui, cu trunchiurile lipite.

O sărută blând la început, piele catifelată alunecând pe piele și mai catifelată, trăgându-i apoi buza de jos între buzele lui, sugând-o ușurel. Apoi, pe măsură ce îmbrățișarea devenea mai pătimașă, îi cuprinse ceafa în palmă, mângâind-o până când o simți că se relaxează.

Vârful limbii i se ivi timid printre buze, tachinându-i buza de sus, atingerea unui gentleman care nu era sigur cum va fi întâmpinat. N-avea motive de îngrijorare. Julia îl întâmpină cu bucurie și el începu să-i explore gura hotărât, luând-o aproape prin surprindere, retrăgându-se apoi la fel de brusc.

– Asta ți se pare o dovadă de răceală?

Îi suflă aer cald pe obraz, cu o expresie lacomă în priviri.

– Ți se pare că nu te-aș vrea?

Julia ar fi scuturat din cap dacă nu și l-ar fi pierdut de-a binelea.

Gabriel îi lăsă sărutări pe maxilar, pe bărbie, coborând chinuitor de încet de-a lungul gâtului ei, până când îi săruta scobitura de la baza gâtului.

– Dar asta? Asta ți se pare rece?

Buzele lui alunecau pe pielea ei.

– N... nu, se înfioră Julia.

El își frecă nasul de gâtul ei, oprindu-se în dreptul urechii și începând s-o muște ușurel, între șoapte pline de adorație.

– Dar asta?

Își lăsă mâna dreaptă să alunece de-a lungul corpului ei, urmând fiecare coastă ca și cum ar fi fost ceva prețios sau, poate, ca și cum o căuta pe cea de la începuturi, care-i fusese răpită lui Adam. O trase un pic spre el, astfel încât coapsa ei alunecă peste șoldul lui, venind în contact cu dovada incontestabilă a înflăcăării lui.

– Poți nega asta?

– Nu.

Gabriel se uită pățimaș la ea.

– Acum că ne-am lămurit în privința asta, vreau să aud răspunsul tău.

Juliei îi era greu să reflecteze când era agățată de trupul lui. Începu să se foiască și el o strânse mai tare în brațe.

– N-a existat nimeni altcineva. Aveam destule pe cap chiar și când eram singur. Dar, dacă mi-ai spune că te-ai îndrăgostit de altcineva și că ești fericită, ți-aș reda libertatea. Deși asta m-ar distruge.

Făcu o grimasă și continuă șoptit.

– Te voi iubi mereu, Julianne, indiferent dacă mă iubești sau nu. Țsta e Paradisul. Și Infernul meu.

În cameră domni tăcerea mai multe minute și Julia își duse mâna tremurândă la gură. Lacrimile îi curgeau încet pe față, tară a se ostoi.

– Ce e?

El o trase de mână de câteva ori până când o înduplecă să-și lase capul pe pieptul lui.

– N-am vrut să te rănesc, îi spuse pe un ton deznădăjduit, masându-i brațul.

Juliei îi luă câteva minute să se adune îndeajuns cât să poată vorbi.

– Mă iubești.

Pe chipul lui apăru imediat o expresie nedumerită.

– E o întrebare?

Când ea nu-i răspunse, el intră în panică.

– Nu m-ai crezut că te iubeam? Dar ți-o spuneam întruna. Am încercat să ți-o dovedesc prin fapte, prin vorbe, trupește. Nu m-ai crezut?

Ea clătină din cap, sugerând că Gabriel nu înțelegea.

– M-ai crezut vreodată? Când eram în Italia? Când eram în Belize?

Își trecu instant mâinile prin păr.

– Dumnezeule, Julia, mi te-ai dăruit, deși credeai că doar îmi place de tine?

– Nu.

– Atunci de ce abia acum mă crezi că te iubesc?

- Ai fi dispus să-mi redai libertatea ca să pot fi fericită, chiar și cu altcineva.

Două lacrimi îi alunecară pe obraji și el le prinse cu degetul.

- Așa se întâmplă când iubești pe cineva. Ți dorești ca persoana iubită să fie fericită.

Ea se șterse la ochi cu dosul palmei și Gabriel văzu picurând o lacrimă peste verigheta de pe degetul ei mare.

- Când am descoperit ilustrația cu Sfântul Francisc și Guido da Montefeltro, n-am înțeles de ce ai pus-o acolo. Dar acum mi-e clar. Te temeai că cei de la facultate îmi vor distruge viitorul. Și, mai curând decât să lași să se întâmple asta, mi-ai luat locul. M-ai iubit îndeajuns încât să renunți la mine, chiar dacă asta avea să-ți frângă inima.

- Julia, n-am...

Protestul lui Gabriel fu întrerupt de atingerea caldă a buzelor ei. Era deopotrivă un sărut cast și trist, erotic și extatic.

Julia nu se simțise niciodată demnă de agape până atunci. Nu era un scop la care aspira sau un sfânt potir al Graalului pe care îl căutase. Când Gabriel îi spusese prima dată c-o iubește, îl crezuse.

Dar nu întrezărise pe-atunci cât de adâncă și puternică era dragostea lui. Își dădu abia acum seama de lucrul ăsta și revelația îi trezi o emoție copleșitoare.

Poate că dragostea lui Gabriel fusese dintotdeauna genul de dragoste care se jertfește. Poate că doar crescuse în timp, întocmai ca mărul din care se hrăniseră într-o noapte de demult, și ea pur și simplu nu observase cât de mare crescuse.

În clipa aceea, nu conta cum se născuse dragostea lui, care mergea până la jertfa de sine. Odată ce avusese revelația acestui senti-ment nemăsurat de adânc, știu că nu se mai putea îndoi de-acum de dragostea lui. Gabriel o iubea la fel de mult pe cât de bine o cunoștea, complet, deplin și necondiționat.

El se retrase, lipindu-și palma de chipul ei.

- Nu sunt o fire nobilă. Dar dragostea mea pentru tine nu e ceva care se poate stinge la comandă. Când am venit să te caut, scopul meu era să-ți spun că te iubesc și să mă asigur că ești bine. Și, dacă aveai să mă alungi...

Trase aer în piept.

-
- Aș fi plecat.
 - N-am de gând să te alung, șopti ea. Și o să mă străduiesc să te ajut oricum pot.
 - Mulțumesc.
- Ea se cuibări la pieptul lui.
- Iartă-mă că am plecat, spuse Gabriel, sărutând-o.

CAPITOLUL 48

În zilele și săptămânile care urmau, Julia și Gabriel se văzură cât mai des cu putință, dar, fiind prinși amândoi, el cu pregătirile pentru semestrul care începea din toamnă, ea cu un program prelungit la Peet's, comunicau mai ales prin telefon și pe e-mail.

Julia își continuă ședințele de terapie cu doamna doctor Walters, ședințe care luau o nouă turnură după întoarcerea lui Gabriel. Începură, de asemenea, să meargă săptămânal la terapie de cuplu, care se transformă rapid (neoficial) în ședințe de pregătire pentru căsnicie.

În august, când Julia se mută în sfârșit într-una din locuințele pentru doctoranzi, ea și Gabriel reușiseră să abordeze mai multe din problemele lor de comunicare. Dar rămăseseră amândoi la fel de îndărătnici. Gabriel refuza să se culce cu ea până ce nu se căsătoreau, în timp ce Julia dorea ca relația fizică dintre ei să înceapă din nou, treptat. Gabriel evita să doarmă în același pat cu ea și, când o făcea, o făcea fără tragere de inimă, cu expresia sumbră a unui martir.

Într-una din acele seri, Julia era cuibărită în brațele lui și nu reușea să adoarmă, la mult timp după ce pe el îl luase somnul. Trupul lui era cald și Gabriel îi spusese vorbe dulci, dar Julia se simțea respinsă. Profesorul cel pasional nu avusese nevoie de prea multe argumente spre a reînnoa firul cu Paulina când ea venise după el. Dar refuza să facă dragoste cu Julia, deși îi jurase că-i va fi fidel pe veci.

Simțind mișcările pieptului lui Gabriel sub obrazul ei, reflectă asupra căii pe care o luase viața ei. Se întrebă dacă, în unele seri, Beatrice tânjise sincer după prezența lui Dante și trebuise să se resemneze cu faptul că el avea doar s-o venereze de la depărtare.

- Julia.

Tresări auzindu-și numele. El mormăi ceva și-o strânse mai tare în brațe.

O lacrimă stingheră îi picură pe obraz.

Știa că Gabriel o iubește. Dar conștiința acestui fapt o străpungea și-o alina deopotrivă. El încerca să se elibereze de trecut, de umbra Paulinei și a celorlalte femei, iar ea era cea care plătea prețul. Dar poate că era același preț pe care îl plătise el, din cauza rușinii cu care rămăsese ea după relația cu Simon.

El mormăi din nou și ea îi șopti la ureche:

- Aici sunt.

Îi sărută tatuajul și închise ochii.

CAPITOLUL 49

În ciuda durerii pe care i-o provoca separarea fizică dintre ei, Julia observă că Gabriel descoperea neîncetat căi noi și ingenioase de a-și demonstra dragostea. Deși noua situație dintre ei era o încercare pentru ea, continuă să aibă încredere în el.

El nici măcar nu luă în calcul ideea de a rămâne peste noapte în cămăruța ei din cămin, dar o vizita, din când în când, aducându-i flori sau ceva de mâncare, și luau un picnic pe podea. O scotea la film (îndurându-se chiar să meargă la o comedie romantică autohtonă, fără subtitrări) și o săruta de noapte bună pe treptele căminului.

Își petrecu multe seri de vineri sau sâmbătă la bibliotecă alături de ea, scriind la noul lui volum, în timp ce ea se pregătea pentru seminarul doamnei profesoare Marinelli. Julia era curtată prin cuvinte și gesturi și îi plăcea chestia asta. Dar se simțea, totodată, frustrată, tânjind după intimitatea pe care o putea crea doar actul dragostei.

În curând veni 21 august și luară avionul spre Philadelphia, ca să-i ajute pe Rachel și Aaron cu pregătirile de nuntă. Când intrară

în holul hotelului Four Seasons, Julia fu șocată să-și descopere tatăl așezat într-un fotoliu, citind the Philadelphia Inquirer.

– E tata aici, şuieră, sperând că asta îi va da lui Gabriel răgazul să ajungă la lift înainte ca Tom să scoată una din puștile lui de vânătoare și să-l împuște.

– Știu. Eu l-am chemat.

Se întoarse spre Gabriel cu ochii cât cepele.

– De ce-ai face una ca asta? Vrea să te omoare.

Domnul profesor se îndreaptă de spate.

– Vreau să mă însor cu tine. Asta înseamnă că trebuie să-mi spăl păcatele față de tatăl tău. Vreau să pot fi în aceeași cameră cu el fără să încerce să mă împuște. Sau să mă castreze.

– Nu e un moment bun să-i ceri binecuvântarea, îi șopti Julia. Dacă ai noroc, o să te scutească de castrare și o să-ți taie picioarele – cu briceagul.

– N-am de gând să-i cer permisiunea să mă însor cu tine; decizia e în mâinile tale. Chiar ai vrea să te însori cu un bărbat pe care tatăl tău îl disprețuiește?

Julia începu să-și frângă mâinile, agitată.

El se aplecă spre ea și-i șopti la ureche:

– Lasă-mă să dreg un pic busuiocul, ca să avem măcar o șansă să accepte relația dintre noi. Poate c-o să vrei să te conducă la altar într-o bună zi.

De-abia terminase ce avea de zis că Tom îi văzu stând unul lângă altul. îi zâmbi larg fetiței lui, apoi se uită chiorâș la Gabriel. Se ridică în picioare și-și dădu pulpanele hainei în părți, punându-și mâinile în șolduri. Avea un aer amenințător.

O, zei ai femeilor ai căror tați vor să le castreze iubitul în holul de la Four Seasons, ajutați-mă să n-aibă nimic ascuțit la el.

Gabriel se aplecă cu îndrăzneală spre ea și-o sărută pe frunte, privindu-l pe Tom în ochi. Tom îl privea cu o expresie ucigătoare.

– Tată, bună!

Julia veni spre el și-l îmbrățișă.

– Bună, Jules.

O îmbrățișă și el, trăgând-o apoi în spatele lui, ca și cum voia s-o protejeze.

– Emerson.

Fără a se lăsa afectat de tonul ostil al lui Tom, Gabriel îi întinse mâna. Tom se uită lung la ea ca și cum ar fi fost atinsă de ticăloșie, ca și posesorul.

– Cred c-ar trebui să găsim un colțisor liniștit la bar. Nu vreau să avem spectatori la ce am să-ți spun. Jules, ai nevoie de ajutor cu bagajul?

– Nu, l-a luat hamalul. Ăă, eu mă duc în cameră. Gabriel, te las să te instalezi și tu în camera ta, bine?

Încuviință, observând că expresia sumbră a lui Tom se relaxă un pic la vestea că, momentan, fiica lui nu trăia în păcat cu dracul gol.

– Ca să știți, vă iubesc pe amândoi. Așa că mi-aș dori foarte tare să nu vă luați la bătaie.

Julia se uită precaută de la unul la celălalt și, când nu-i răspunse niciunul, clătină din cap și se îndreaptă spre recepție. Primul lucru pe care plănuia să-l facă era să vadă cât de bine dotat era minibarul.

* * *

Mai pe seară, după o cină oarecum încordată, dar nu dezagrabilă, cu tatăl ei, Julia dădu iama în produsele pentru baie cu lavandă pe care i le trimisese Gabriel într-un coșuleț, cu tot cu burețelul nou-nouț, lila. Pufni în răs când își aminti de prima dată când o cadorisise cu un burețel.

Îi pieri râsul când își dădu că Gabriel îi luase produse cu aromă de lavandă în loc de vanilie, deși îi plăcea parfumul de vanilie pe pielea ei mai mult ca oricare altul. Poate că ăsta era modul lui de-a o ține la distanță. Orice motiv ar fi avut, ea avea să-i respecte dorințele, sperând c-o să se răzgândească. În curând.

Se răsfața în cada mare, încăpătoare, când îi sună telefonul. Din fericire, drăcia de aparat era la îndemână.

– Ce faci? îi răsună în ureche vocea catifelată a lui Gabriel.

– Mă relaxam. Mulțumesc pentru coșulețul cu daruri, apropo. Tu ce fad?

– Nu pot spune că discuția cu tatăl tău a fost plăcută, dar era necesară. I-am dat prilejul să mă ocărăscă și să-mi spună că sunt un drogat nenorocit care nu te merită. Apoi m-am străduit să-i explic

ce s-a întâmplat. Când am terminat de vorbit, s-a îndurat să-mi facă cinste cu o bere.

– Glumești.

– Ba deloc.

– Nu reușesc să mi-l imaginez pe Tom dând zece dolari pe o Chimay Première.

Gabriel râse înfundat.

– Era Budweiser, de fapt. Și nu Budweiser Budvar original din Cehia. A comandat el și pentru mine.

– S-ar zice că mă iubești cu adevărat, dacă ești dispus să renunți la berile tale europene de fițe ca să bei zoaiile rămase după baie.

Julia se uită amărâtă la cadă. Ar fi preferat să facă baie cu Gabriel, și nu singură.

– Să beau o bere autohtonă era cel mai mărunț lucru pe care-l puteam face. Nu cred ca tatăl tău mă va ierta pentru că te-am rănit, dar să sperăm că situația se va îmbunătăți. I-am spus că vreau să te iau de soție. Ți-a pomenit ceva de asta la cină?

Ea șovăi.

– Mi-a spus că sunt fetița lui și că vrea să mă ocrotească. Apoi mi-a zis niște chestii nu foarte măgulitoare despre tine. Dar a recunoscut că sunt femeie în toată firea și că trebuie să iau singură deciziile. A zis că-i e clar că te-ai schimbat – chiar și față de ultima dată când te-a văzut. Și că nu e obișnuit să fie luat prin surprindere.

– Îmi pare rău.

Gabriel părea îndurerat după voce.

– Pentru ce?

– Că nu sunt genul de bărbat pe care-l poți aduce acasă să-l prezinți tatălui tău.

– Uite ce e, tata se uita la Simon ca la soare. Nu e tocmai un expert în a-i citi pe oameni. Și nu te cunoaște cum te cunosc eu.

– Dar e tatăl tău.

– Mă descurc eu cu el.

Gabriel rămase tăcut o clipă, reflectând asupra răspunsului.

– Conversația mea cu Tom a fost o încălzire bună pentru cîna cu familia mea.

– Oh, nu. Cum a fost?

El făcu o pauză.

– Să vorbești cu Scott la telefon e una, dar să iei cina cu el e cu totul altceva.

– E foarte protector la adresa mea. Vorbesc eu cu el.

– Tata m-a rugat să țin un toast în cinstea mamei la nuntă.

– Oh, dragule. O să fie greu. Ești sigur că vrei s-o faci?

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcere pentru o clipă.

– Am niște lucruri de spus. Lucruri pe care le țin în mine de aproape treizeci de ani. Acum am ocazia să le spun.

– Așadar, te-ai pupat și te-ai împăcat cu toată lumea?

– În mare. Eu și tata ne-am împăcat la telefon acum câteva săptămâni.

– L-ai cunoscut pe băiețelul lui Tammy?

Gabriel pufni în telefon.

– M-a murdărit de cum l-am luat în brațe. Poate că Scott l-a învățat să-și exprime sentimentele la adresa mea.

– A făcut pipi pe tine?

– Nu, a vărsat lapte pe costumul meu nou-nouț de la Armâni.

Julia începu să râdă în hohote, imaginându-și scena în care domnul profesor cel foarte elegant și sclivisit era mânjit pe haine de fiul prietenei fratelui lui.

– Oare e aiurea că nu mi-a păsat cine știe ce? De costum, vreau să zic.

Julia se opri brusc din râs.

– Nu ți-a păsat? Ce-ai făcut cu el?

– Am rugat recepționarul să-l trimită la curățat. Am fost asigurat că petele de lapte ies de pe crepul de lână, dar nu mă frământă prea mult. Costumele pot fi înlocuite, oamenii nu.

– Mă uimiți, domnule profesor.

– Cum așa?

– Ești drăguț.

– Încerc să fiu drăguț cu tine, îi șopti el.

– E adevărat. Dar nu te-am văzut niciodată interacționând cu copiii.

– Nu, zise el prompt. Copiii tăi ar fi superbi, Julianne. Fetite și băieței cu ochi mari, căprui, și obraji bucălați.

Auzi un șuierat în receptor, semn că Juliei i se tăiasse răsufierea.

I se puse un nod în gât.

- E prematur să avem această conversație?

Ea nu-i răspunse.

- Julianne?

- Ezitarea mea legată de căsătorie n-are nimic de-a face cu copiii. Izvorăște din cele petrecute între noi și din faptul că părinții mei au divorțat. S-au iubit cândva, cred, și-au sfârșit prin a se detesta.

- Părinții mei au avut o căsnicie fericită și îndelungată.

- E adevărat. Dacă aș putea avea o căsnicie ca a lor...

- Putem avea o căsnicie ca a lor, o corectă Gabriel. Asta îmi doresc. Și mi-o doresc cu tine.

Încercă să-i transmită prin glas cât de mult își dorea o căsnicie ca aceea de care se bucuraseră Richard și Grace. Și cât de tare se străduia să devină genul de bărbat care-i putea oferi o astfel de căsnicie.

Ea oftă încet.

- Dacă m-ai fi cerut în căsătorie înainte, aș fi zis *da*. Dar acum nu pot. Mai avem atâtea lucruri de lămurit și deja sunt stresată din cauza doctoratului.

- Nu vreau să te stresez.

Vocea lui era blândă, dar un pic încordată.

- Credeam c-ai luat o decizie definitivă în privința faptului de a avea copii.

- Există întotdeauna opțiunea adopției.

Părea în defensivă.

Ea rămase tăcută o clipă.

- Gândul de a avea un copilăș cu ochi albaștri cu tine mă încântă.

- Serios?

- Serios. După ce-am văzut experiența pe care au avut-o Grace și Richard cu tine, aș fi tentată să adopt un copil într-o bună zi. Dar nu cât sunt la doctorat.

- Adopția va trebui să se desfășoare fără intermediari. Mă îndoiesc că vreo agenție respectabilă ar da un copil spre adopție unui narcoman.

- Chiar îți dorești copiii?

- Cu tine? Absolut. Dacă am fi căsătoriți, aș fi tentat să fac o operație de inversare a vasectomiei. M-am operat acum mulți ani,

așa că nu știu ce șanse de succes ar avea operația. Dar, odată ce vom fi căsătoriți, aș vrea să încerc – cu binecuvântarea ta.

– Cred că e prematur să avem conversația asta.

Brațul în care se rezema îi alunecă accidental peste marginea căzii, împrôșcând cu apă în jur.

Scheisse, se gândi, prea epuizată spre a mai invoca vreun zeu în ajutor.

– Faci baie?

– Da.

Se simți consolată când el îi gemu în ureche. Era un chin că el reușea să-i reziste, zi după zi, orice ar fi făcut.

Gabriel oftă.

– Ei bine, eu sunt vizavi și mă simt singur și trist, în caz că ai nevoie de ceva.

– Și eu mă simt singură, Gabriel. Nu putem face ceva în privința asta?

El șovăi și Julia simți o rază de speranță.

Gabriel gemu din nou, frustrat.

– Iartă-mă, trebuie să închid. Te iubesc.

– Noapte bună.

Julia clătină din cap, cu o undă de resemnare, în timp ce-i închidea.

* * *

În ciuda absenței mamei ei, Rachel avu o nuntă aproape ca-n basme. Ea și Aaron se căsătoriră într-o grădină superbă din Philadelphia și, deși Aaron respinsese inițial ideea cu cei cincizeci de porumbei, căroro să li se dea drumul în clipa când preotul îi declara soț și soție, Rachel îl convinse până la urmă.

(Măcar niciuna din rudele lui nu se hotărî să exerseze trasul la țintă.)

În calitate de domnișoară și cavalier de onoare, Julia și Gabriel stăteau lângă mire și mireasă, flancați de Scott. Julia își petrecu o bună parte din ceremonie trăgând cu ochiul la Gabriel, care se uita la ea fără rușine.

După ce se făcură pozele, se servi meniul și se ținură toasturile, Rachel și Aaron se bucurară de primul dans. Plutiră fericiți unul în brațele celuilalt, apoi părinții mirilor fură invitați să li se alătore pe ringul de dans.

Urmă un moment de stinghereală între oaspeți când Richard se ridică, singur, îndreptându-se apoi spre Julia și rugând-o să-i acorde acel dans. Ea fu șocată de rugămintea, deoarece presupusese că el va alege vreo prietenă sau mătușă mai în vârstă, dar acceptă rapid. Un cavaler desăvârșit, ca întotdeauna, Richard o strângea pe Julia în brațe ferm, dar politicos, în timp ce-o conducea pe ringul de dans.

– Tatăl tău pare să se simtă bine.

Schiță un gest din cap spre Tom, care stătea cu un pahar în mână și avea o conversație animată cu una dintre profesoarele de la Universitatea Susquehanna.

– Mulțumesc că l-ați invitat, îi spuse timid, în timp ce dansau pe At Last al Ettei James.

– Mi-e un prieten vechi și bun. Eu și Grace îi suntem foarte îndatorați pentru ce-a făcut când aveam probleme cu Gabriel.

Julia încuviință și încercă să se concentreze pe pași, ca nu cumva să se împiedice.

– Toastul lui Gabriel pentru Grace a fost foarte emoționant.

Richard zâmbi.

– E prima dată când ne-a spus mama și tata. Sunt sigur că Grace ne privește și e nespus de fericită. Știu că o parte din fericirea ei se datorează schimbării suferite de fiul nostru. E opera ta, Julia. Îți mulțumesc.

Ea zâmbi.

– Nu pot să mă împăuniez cu asta. Unele lucruri sunt mai presus de noi.

– Nu te contrazic. Dar uneori relațiile dintre oameni pot fi căi de pogorâre a harului și știi că așa a fost cu tine și fiul meu. Mulțumesc. Lui Gabriel i-a luat mult să se ierte pentru cele petrecute cu Maia și pentru că n-a fost alături de Grace când a murit. S-a schimbat foarte mult față de acum un an. Sper c-o să am ocazia să dansez cu tine la o altă nuntă în viitorul apropiat. Una la care tu și fiul meu să fiți protagoniștii.

Pe chipul ei apărură o expresie gravă.

- O luăm încet, dar îl iubesc.

- Nu aștepta prea mult. Viața te ia pe nepregătite și n-avem întotdeauna timpul pe care credem că-l avem.

Când melodia se sfârși, îi sărută mâna și o conduse înapoi la Gabriel.

Julia își șterse o lacrimă când se așeză. Gabriel își lipi imediat buzele de urechea ei, șoptindu-i:

- Tata te face să plângi?

- Nu. Îmi amintește doar de lucrurile importante.

Își împleti degetele cu ale lui și duse mâinile lor împreunate la gură, sărutându-i articulațiile.

- Te iubesc.

- Și eu te iubesc, fata mea scumpă.

Se aplecă s-o sărute, iar Julîa își petrecu brațul în jurul gâtului lui ca să-l tragă mai aproape și, pentru o clipă, uitară amândoi de lumea din jur.

Zgomotele din jur se stinseră în timp ce buzele lor se împreună și respirațiile li se contopiră. Gabriel o trase pe Julia peste poala lui, strângând-o la piept și sărutând-o cu foc. Când se desprinseră, gâfâiau amândoi.

- Habar n-aveam că nunțile îți trezesc asemenea reacții, spuse el, zâmbind larg. Dacă știam, te-aș fi dus mai demult la o nuntă.

După mai multe dansuri lente cu Gabriel, Julia dansă, pe rând, cu Scott, Aaron și, în sfârșit, cu tatăl ei. Era limpede că Tom și Julia aveau să-și spună multe și expresiile lor nu erau tot timpul unele de fericire. Dar, când terminară dansul, păreau să fi ajuns la un soi de consens și Gabriel simțea o undă de ușurare când ea se întoarse zâmbitoare la el.

Spre sfârșitul seriî, Aaron îi ceru DJ-ului să pună True Companion al lui Marc Cohn și îi dedică melodia lui Rachel. Imediat, o sumedenie de cupluri căsătorite dădură iama pe ringul de dans. Tammy îi surprinse pe toți venind cu micul Quinn la Julia și rugând-o să-l țină ea în brațe cât mama lui dansa cu Scott.

Julia se temu că lui Quinn n-o să-i placă de ea.

- Îți stă bine cu el, îi șopti Gabriel în timp ce Quinn adormea cuibărit la gâtul ei.

- Mi-e să nu se trezească.

– N-o să se trezească.

Gabriel întinse mâna și mângâie blând părul moale al băiatului, zâmbind larg când micuțul păru să ofteze mulțumit.

– De ce vrei, așa deodată, să te însori și să ai copii? exclamă Julia fără să vrea.

El ridică stânjenit din umeri.

– S-au întâmplat niște chestii cât am fost despărțiți. Mi-am dat seama ce contează – ce-mi doream ca să fiu fericit. Și am mers la un orfelinat.

– La un orfelinat? De ce?

– Am lucrat ca voluntar cu franciscanii din Florența și ei le duceau dulciuri și jucării copiilor de la orfelinat. M-am dus și eu cu ei.

Juliei îi pică fața.

– Nu mi-ai zis de asta.

– Nu era secret. Plănuiam să rămân la Assisi pe termen nedefinit, dar am întâlnit o familie de americani care mergeau să se ocupe de o clinică pentru săracii din Florența. M-am hotărât să merg și eu cu ei.

– Ți-a plăcut?

– Nu eram prea bun la asta. Dar mi-am găsit o nișă, până la urmă, le spuneam povești despre Dante în italiană.

Julia zâmbi larg.

– Asta-i o slujbă bună pentru un specialist în Dante. Și cum a fost la orfelinat?

– Copiii erau bine îngrijiți, dar era un loc trist. Aveau și copii mici acolo, iar unii din ei aveau SIDA sau sindromul alcoolic fetal. Și mai erau și copii mai mari, care n-aveau să fie adoptați niciodată. Majoritatea părinților adoptivi își doresc copii mai mici.

Julia își lăsă mâna pe brațul lui.

– Îmi pare rău.

Gabriel se întoarse și atinse blând căpșorul copilului.

– Când m-a găsit Grace, eram la o vârstă la care aș fi fost considerat de neadoptat. Ea m-a vrut oricum. A fost o minune dumnezeiască.

Julia îi citi vulnerabilitatea în glas și realizează cât de mult se schimbase. Nu și l-ar fi putut imagina pe domnul profesor Emerson cel de

odinioară vorbind despre minuni sau mângâind un băiețel pe creștet. Mai ales dacă băiețelul îi distrusese costumul nou de la Armâni.

Chiar înainte de ultimul dans, Gabriel se duse la DJ și îi șopti ceva. Apoi, cu un zâmbet larg, se întoarse la Julia și-i întinse mâna.

Pășiră încet pe ringul de dans chiar în timp ce se auzeau primele acorduri din Return to Me.

– Mă mir că n-ai ales Bésame mucho, îi spuse ea.

Gabriel se uită cu patimă în ochii ei.

– M-am gândit că ne trebuie un cântec nou. Un cântec nou pentru un nou capitol.

– Mi-a plăcut cel dinainte.

– Nu e nevoie să uităm trecutul, îi șopti el. Dar putem face ca viitorul să fie mai bun.

Ea schiță un zâmbet firav și schimbă subiectul.

– Îmi amintesc prima dată când am dansat împreună.

– Am fost un măgar în seara aia. Când mă gândesc cum m-am purtat...

Tonul lui era plin de căință.

– Îmi trezeai o reacție puternică, dar nu știam cum să mă port.

– Acum știi cum să te porți cu mine.

Îi mângâie chipul și-l sărută, atingându-i timid papionul negru de mătase.

– Îmi amintesc că-ți admiram cravatele pe când eram doar studenta ta. Te îmbrăcai întotdeauna impecabil.

Gabriel îi prinse mâna într-a lui și-i sărută palma.

– Julianne, n-ai fost niciodată doar studenta mea. Ești sufletul meu pereche. Bashert.

O trase la pieptul lui și ea zumzăi de fericire, cu nasul în smokingul lui. Și, când Dean Martin o dădu pe italiană, vocea lui Gabriel fu cea care îi susură la ureche.

Când se opri în pragul camerei de hotel a Juliei, spre dimineață, Gabriel o măsură cu admirație din priviri. Părul ei lung, ondulat, tenul ei frumos, obrajii îmbujorați, ochii care scânteiau de la șampanie și de fericire. Felul în care rochia fără umeri, de un roșu-aprins, îi punea în valoare silueta. Îngerul lui cu ochi căprui încă mai avea puterea de a-l ferma.

În timp ce el o mângâia blând pe obraz, Julia se uită în ochii albaștri, tulburi, ascunși acum de ochelari. Era atât de chipeș la costum. Nespus de sexy.

Cu un gest îndrăzneț, trase de marginea papionului și simți cum i se desface mătasea între degete. Înfășură materialul o dată pe deget, trăgându-l spre ea să-l sărute.

În timp ce se sărutau, Julia realizează brusc cât de greu trebuie să-i fi fost lui Gabriel la începutul relației lor să-și țină mâinile acasă. Simți clocotirea sângelui și înflăcărarea trupului pe care le simți când știi ce urmează după sărut în dansul voluptuos al preludiului. De-abia își mai putea stăpâni nevoia de el.

– Te rog, îi șopti, ridicându-se pe vârfuri și lăsându-i sărutări pe gât, trăgându-l din nou de papion.

El gemu.

– Nu mă ispiti.

– Promit c-o să fiu blândă cu tine.

Gabriel râse aspru.

– Șocant cum ne-am inversat rolurile.

– Am așteptat un răstimp respectabil. Te iubesc. Și te doresc.

– Ai încredere în mine?

– Da, zise ea, cu răsuflarea întretăiată.

– Atunci mărită-te cu mine.

– Gabriel...

O întrerupse cu un sărut, trăgând-o la pieptul lui. Cumva își înfipsese mâinile în părul ei, strângând-o tare. Și apoi își lăsă mâinile să alunece pe umerii ei, goi, avansând timid dincolo de buzele ei.

Julia dădu drumul papionului din mână, cuprinzându-l cu brațele pe după gât și trăgându-l până când erau lipiți unul de celălalt. Îi mușcă în joacă buza de jos și gemu când limba lui urmă agale rotunjimea gurii ei.

Deodată, degetele lui îi atingeau clavicula, i se plimbau pe spate, alunecând peste pielea ei și stârnind văpăi în urma lor.

– Lasă-mă să fac lucrurile așa cum se cuvine, o rugă el, cuprinzându-i fața în mâini.

– Cum ar putea să fie ceva necuviincios în asta? îi șopti la rândul ei, cu ochii întunecați și pătimași.

O sărută din nou și, de data asta, ea își înfășură cu nerușinare piciorul în jurul șoldului lui, încercând să recreeze tangoul la perete de la Royal Ontario Museum.

O împinse până când o lipi cu spatele de ușă, lăsându-și mâinile să alunece de-a lungul coapselor ei, dar se retrase brusc.

– Nu pot.

Julia îi scoase ochelarii spre a-i netezi cutele din jurul ochilor, citind în ochii lui patimă, zbucium și dragoste. Își descolăci piciorul din jurul șoldului său și-și lipi trupul de al lui, de la brâu în jos.

– Gabriel.

El clipi auzindu-i vocea, ca și cum îl trezea dintr-un vis.

Când văzu că el rămâne nemișcat, lăsă o mică distanță între ei și i întinse ochelarii.

– Noapte bună, Gabriel.

O privi îndurerat.

– N-am vrut să te rănesc.

– Știu.

Gabriel rămase complet nemișcat, uitându-se în ochii ei, plini de tristețe și dor.

– Încerc să mă țin tare pentru amândoi, îi șopti. Dar când te uiți la mine așa...

O sărută blând pe buze și încuviință din cap în timp ce ea căuta pe bâjbâite cartela de acces și se făcură nevăzuți amândoi în cameră.

A doua zi, dimineața devreme, Julia se desprinse din brațele calde și ocrotitoare ale lui Gabriel, furișându-se pe vârfuri la baie. Când se întoarse, Gabriel se trezise și o privea îngrijorat.

– Ești bine?

Roșind, ea zâmbi.

– Da.

– Atunci treci încoace.

Își desfăcu brațele și ea se cuibări lângă el, punându-și un picior peste picioarele lui.

– Îmi pare rău dacă te-am stânjenit în hol.

– Nu m-ai stânjenit.

Tonul lui înverșunat o ului.

– Cum aş putea fi stânjenit de faptul că femeia pe care o iubesc îmi arată că mă doreşte?

– Cred că le-am oferit program artistic unora dintre oaspeţi.

– Şi i-am inspirat, şopti el cu buzele aproape lipite de ale ei, sărutând-o.

Când se desprinsesă din sărut, îşi lăsă capul pe umărul lui.

– S-ar zice că vorbeşti serios, chiar vrei să aştepţi până în noaptea nunţii.

– Nu te-ai plâns prea tare azi-noapte.

– Doar mă ştii, îi făcu Julia cu ochiul. Nu-mi place să mă plâng. Mulţumesc pentru că te-ai lăsat convins, Gabriel.

Îl îmbrăţişă mai strâns.

– Noaptea trecută a fost importantă pentru mine.

– Şi pentru mine, îi zâmbi el. Am văzut că ai încredere în mine.

– Mă bucur, pentru că niciodată n-am avut mai mare încredere în tine.

O sărută din nou, ridicându-i o şuviţă căzută peste faţă.

– Am să-ţi spun ceva, îi zise, mângâind-o blând pe gât. Ceva ciudat.

Ea încreţea curioasă din sprâncene.

– Spune-mi.

– Când m-am întors la Selinsgrove, am văzut ceva. Sau, mai curând, mi s-a întâmplat ceva.

Julia îşi puse mâna peste a lui, strângându-i degetele.

– Ai fost rănit?

– Nu.

El şovăi stingherit.

– Promite-mi că o să mă ascuţi fără prejudecăţi.

– Sigur.

– Am crezut că visez. Când m-am trezit, m-am întrebat dacă a fost cumva o viziune.

Ea clipi.

– Ca atunci când ți s-a părut că mă vezi la Assisi?

– Nu. Ca faza pe care mi-ai spus-o despre pictura lui Gentileschi, când eram la Florenţa – despre Maia şi Grace. Am văzut-o. Pe Grace. Eram în fosta mea cameră din casa alor mei. Şi Grace mi-a spus...

Vocea lui se frânse. Se strădui să se adune.

-
- Mi-a spus că știe c-am iubit-o.
 - Sigur că știe, murmură Julia, strângându-l mai tare în brațe.
 - Mai e ceva. Era și altcineva cu ea. O fată.
 - Cine era?

Gabriel înghiți, simțind un nod în gât.

- Maia.

Julia icni, privindu-l cu ochii mari.

- Mi-a spus că e fericită.

Julia îi șterse o lacrimă stingheră de pe obraz.

- Ai visat?

- Poate. Nu știu.

- I-ai povestit lui Richard? Sau Paulinei?

- Nu. Ei și-au găsit amândoi pacea.

Julia își lăsă mâna pe obrazul lui.

- Poate că aveai nevoie de asta ca să te poți ierta - să vezi că Grace și Maia te-au iertat și sunt fericite.

El încuviință tăcut, ascunzându-și fața în părul ei.

CAPITOLUL 50

La întoarcere, la clasa întâi a avionului spre Boston, Julia îl luă prin surprindere pe Gabriel spunându-i că îi va primi cu bucurie cererea în căsătorie. Nu-și mai încăpea în piele de fericire. Julia se aștepta ca el s-o și ceară de soție.

N-o făcu.

Când sosiră la Boston, se așteptă ca el s-o ia cu el la bijutier să aleagă verighetetele.

El nu făcu niciun plan în acest sens.

De fapt, pe măsură ce luna septembrie trecea, se întrebă dacă Gabriel avea s-o mai ceară până la urmă. Poate că presupunea pur și simplu că sunt logodiți și avea de gând să aleagă verighetetele la un moment dat, în viitor.

Gabriel o avertiză că programul doctoral de la Harvard era dificil și că profesorii erau foarte exigenți. De fapt, comentă nu o dată că majoritatea profesorilor din secția ei erau mult mai mojici și plini de fițe decât fusese el vreodată.

(Julia se întrebă dacă era omeneste posibil să atingă cineva un asemenea nivel astronomic de mojicie.)

Cu toate astea, avertismentele lui n-o pregătiseră pentru volumul de muncă ce i se cerea zilnic. Stătea până târziu la seminarii și în bibliotecă, ca să-și facă lucrările și citind în plus, pe lângă lecturile pentru seminar. Se întâlnea regulat cu doamna profesoară Marinelli și descoperi că între ele se crease o relație profesională, dar amiabilă. Și studia neobosit la italiană și alte limbi, pregătindu-se pentru examenele de competențe.

Gabriel o încuraja, desigur, și se străduia foarte tare să n-o preseze să se vadă cu el. Era prins și el cu noul post și devenise imediat îndrumătorul a trei doctoranzi, după ce-i găsisese lui Paul un coordonator de nădejde în persoana lui Katherine. Dar profesorii universitari au mai mult timp liber decât doctoranzii, așa că Gabriel își petrecea multe seri și weekenduri singur.

Începu să lucreze ca meditator voluntar la Centrul Italian pentru Copii cu Probleme, de pe Jamaica Plain. În ciuda succesului relativ limitat, sub îndrumarea lui, un grup restrâns de adolescenți și-au descoperit un viu interes pentru arta și cultura italiană. Domnul profesor le promise că-i va trimite în Italia, dacă vor absolvi liceul cu o medie bună.

Deși își făcea de lucru, fiecare zi se încheia așa cum începuse, cu el singur în casa deja renovată, ducându-i dorul lui Julianne.

Se gândea serios să-și ia un câine. Sau un dihor.

Deși era ocupată cu doctoratul, care o ajuta să-și ia gândul de la altele, Julia se simțea în continuare frustrată. Distanța dintre ei era nefirească, stingheritoare, rece, și tânjea să umple acea distanță, ca ei doi să redevină una. Faptul că nu putea face asta o întrista cumplit. Nicio activitate romantică, cu excepția actului dragostei, nu putea șterge genul ăla de singurătate. Și i se luase să asculte muzică menită s-o aline în timp ce stătea de una singură în patul ei de o persoană.

Dorințele sexuale pot fi satisfăcute în multe feluri, dar tânjea după atenția pe care i-o acorda el când făceau dragoste, după adorația pe care o revărsa asupra ei, ca și cum n-ar mai fi existat nimeni și nimic altceva pe Pământ. Jinduia după senzațiile pe care i le trezea el, când îi atingea trupul dezgolit. Căci în acele clipe se

simțea frumoasă și atrăgătoare, în ciuda timidității ei innăscute și a neîncrederii în sine. Tânjea după momentele de după sex, când erau amândoi relaxați și satisfăcuți, când Gabriel îi șoptea vorbe dulci la ureche și savurau pur și simplu experiența de a fi unul în brațele celuilalt.

Pe măsură ce treceau zilele, Julia nu era sigură cât mai putea îndura fractura dintre ei fără să cadă într-o depresie.

Într-o zi, pe la sfârșitul lui septembrie, Julia deschise portiera de la Range Rover și se strecură fără vreun cuvânt pe locul din dreapta, își puse centura și rămase cu privirea pierdută pe geam.

– Iubito?

Gabriel întinse mâna să-i ridice părul căzut peste față.

Ea se încordă, așa că își retrase mâna.

– Ce e? Ce s-a întâmplat?

– Sharon, mormăi ea.

Gabriel întinse mâna și-o întoarse cu fața la el. Avea fața umflată și pete roșii pe față. Plânsese o bună bucată de vreme.

– Vino încoace.

Îi desfăcu centura și-o trase în poală, trecând-o peste bord, ceea ce fu destul de anevoios.

– Spune-mi ce s-a întâmplat.

– Doamna doctor Walters m-a făcut să-mi amintesc tot felul de chestii despre mama. Nu voiam să vorbesc despre asta, dar ea a zis că nu-și face treaba ca lumea dacă mă lasă să reprim amintirea a tot ce s-a întâmplat la St. Louis. Am rezistat cât am putut și apoi am plecat.

Gabriel se strâmbă. Dr. Townsend făcuse comentarii similare legate de mama lui, dar el părea mai aproape de a-și găsi pacea după călătoria în Italia. Cu siguranță, faptul că mergea regulat la întâlnirile Narcomanilor Anonimi părea să ajute.

– Îmi pare rău, îi spuse, sărutând-o pe creștet. Dar Nicole n-a abordat și ea relația cu mama ta?

– În treacăt. Am discutat mai mult despre tine.

Gabriel tresări. Avea să se simtă mereu vinovat pentru durerea pe care i-o provocase, dar faptul că-i luase locul lui Sharon pe lista lui Nicole de subiecte prioritare îl făcu să se crispeze.

– Pot să te ajut cu ceva?

Julia râse amar, ștergându-și lacrimile.

– Găsește-mi un alt terapeut.

– Dacă aș face-o, nu te-aș ajuta. Orice terapeut care știe ce face ar insista să înfrunți amintirea celor petrecute cu mama ta. Și cu iubiții ei.

Julia dădu să protesteze, dar Gabriel o întrerupse.

– Înțeleg prin ce treci. Chiar dacă mamele noastre ne-au maltratat în mod diferit, înțeleg.

Ea se șterse la nas cu un șervețel.

– Oricând vrei să vorbești despre asta, eu sunt aici. Dar, ca să te vindeci, trebuie să-ți înfrunți trecutul. O să fac orice îmi stă în puteri să te ajut, dar asta e ceva ce doar tu poți să faci – pentru tine și pentru noi.

O privi cu compătimire.

– Știi asta, nu-i așa? Că procesul de vindecare nu te ajută doar pe tine, ci ne ajută pe amândoi?

Ea încuviință înciudată.

– Credeam c-am lăsat toate angoasele în urmă. Credeam că, după ce-am trecut prin atâtea, o să putem trăi fericiți până la adânci bătrâneți.

Gabriel încercă să-și rețină râsul. Fără a reuși.

– Ce-i? Nu crezi în *fericiți până la adânci bătrâneți*?

El îi zâmbi larg și-i atinse ușor nasul cu degetul.

– Nu, nu cred în angoasă.

– De ce nu?

– Pentru că nu sunt existențialist; sunt un adept al lui Dante.

Ea strâmbă din nas.

– Foarte amuzant, domnule profesor. Cu un nume ca Emerson, te-aș fi luat drept transcendentalist.

– Da' de unde?

Îi sărută afectuos nasul încrețit.

– Scopul existenței mele e să-ți fac pe plac. O să fim fericiți, julianne, dar nu înțelegi că, pentru a ajunge la fericire, trebuie să înfrunți durerile din trecut?

Ea se foi stingherită, dar nu-i răspunse.

– Mă gândeam să vizitez mormântul Maiei.

Își drese glasul.

- Aș vrea să vii și tu cu mine.

Glasul îi tremura timid, aproape șoptit.

- Aș vrea să-l vezi. Dacă nu ți s-ar părea prea morbid, vreau să zic.

- Ar fi o onoare. Sigur că vin cu tine.

- Mulțumesc.

O sărută pe frunte.

- Gabriel?

- Da?

- Nu ți-am spus tot ce s-a întâmplat cu Sharon. Sau cu Simon.

Gabriel se frecă la ochi.

- Nici eu nu ți-am spus totul despre trecutul meu.

- Te supără lucrul ăsta? Că nu ne-am spus totul?

- Nu. O să ascult orice ai de spus. Dar, sincer, sunt unele lucruri legate de viața mea pe care nu vreau să le discut. Așa că îți înțeleg reticența în a-ți destăinui întregul trecut.

Se uită fix în ochii ei.

- Important e să abordezi acele evenimente cu cineva. Sunt sigur că e foarte bine dacă le discuți cu doamna doctor Walters.

O sărută din nou și-o strânse la piept, reflectând la cât de departe ajunseseră în evoluția lor lăuntrică și cât mai aveau de progresat.

CAPITOLUL 51

În octombrie, Gabriel o convinge pe Julia să-l însoțească un weekend la casa lui din Selinsgrove pentru o reuniune cu rudele lor. Rachel și Aaron insistară să gătească ei tot weekendul, în timp ce băiețelul lui Tammy, Quinn, încântă pe toată lumea, inclusiv pe Tom, cu zâmbetul lui.

- Cum e viața de bărbat însurat? îl întrebă Gabriel pe Aaron în timp ce aduna ingredientele pentru salată.

- Foarte bună. Ar trebui s-o încerci și tu.

Aaron îi făcu cu ochiul Juliei, sorbind cu sete din sticla de Corona.

- Nu-i rea ideea.

Gabriel zâmbi plin de el și se întoarse la salată.

- Lasă vrăjelile, Gabriel. Când ai de gând să-i pui un inel pe deget fetei ăsteia? se auzi vocea lui Rachel, care era lângă aragaz.

- Are deja un inel.

Rachel lăsă puiul â la Kiev pe foc și dădu fuga la Julia ca să se uite la mâna ei stângă.

- Țsta nu se pune, zise, arătând spre verigheta de platină a lui Gabriel pe care-o purta Julia pe degetul mare.

Urmă un schimb de priviri între Julia și Rachel, care scuturară amândouă din cap.

Gabriel văzu că Julia se înnegurează la față și lăsă baltă salata (pe care presărase fructe și semințe, ca hipsterii), venind repede s-o îmbrățișeze.

- Ai încredere în mine, îi șopti, atât de încet încât nu-l auzi nimeni altcineva.

Ea murmură o încuviințare și el o strânse în brațe, sărutând-o apoi.

- Căutați-vă o cameră, se hlizi Aaron.

- Oh, avem deja una.

Gabriel se uită pieziș la el.

- Avem două, de fapt.

Julia oftă resemnată.

Când se așezară la masă, Richard îi rugă pe toți să se ia de mâini, în timp ce spunea rugăciunea de mulțumire. îi mulțumi Domnului pentru familia lui, pentru Tammy, Quinn și Julia, pentru noul lui ginere și pentru prietenia lui Tom și a Juliei. îi mulțumi pentru soția lui și amintirea ei și declară că semințele pe care le sădise ea în copiii, soțul și prietenii ei rodiseră. Și când spuse *Amin*, toți își șterseră lacrimile din ochi și zâmbiră, nespun de recunoscători că familia era din nou laolaltă și la fel de unită.

CAPITOLUL 52

După cină, Tammy și Scott au strâns masa, în timp ce Rachel și Aaron își exersau talentele părintești cu Quinn. Pe veranda din spate, Richard și Tom beau scotch și fumau trabucuri, privindu-l pe bătrânul domn Bancroff cum duce lucruri din garaj în pădure.

Richard îi aruncă o privire cu subînțeles lui Tom și ciocniră paharele.

În casă, Gabriel o luă de mână pe Julia și-o conduse la etaj.

– Pune-ți ceva gros pe tine, îi zise, când intrară în camera ei. Vreau să te iau la o plimbare.

– Nu-i așa frig afară, remarcă ea, scoțând unul din puloverele vechi de cașmir ale lui Gabriel.

El renunțase la puloverele cu nasturi după ce Julia îi spusese că arată ca un bunicuț cu ele.

(Sau un prezentator de la televiziunea publică.)

Când o auzi, Gabriel își donă fără să mai pregete toate puloverele Armatei Salvării, cu excepția unuia sau două salvate de Julia.

– Nu vreau să răcești, protestă el, trăgând în joacă de puloverul ei.

– Te am pe tine să-mi ții de cald, îi replică Julia, făcându-i cu ochiul.

După ce-i înfășură fularul de la Magdalen College la gât, Gabriel o conduse jos, trecând prin bucătărie și ieșind din casă.

– Mergeți la plimbare, Emerson? îi luă prin surprindere vocea lui Tom.

– Cu voia dumneavoastră, domnule Mitchell.

Tom se lovi cu palma peste buzunarul în care avea briceagul.

– Dacă o faci să plângă, te desplic ca pe un pește.

– O să am mare grijă de ea, promit. Și, dacă o voi face să plângă, o să-i șterg eu lacrimile.

Tom pufni și mormăi ceva printre dinți.

Julia se uită intrigată de la unul la altul.

– Ce se întâmplă?

– Gabriel te ia la o plimbare, cu binecuvântarea mea, declară tatăl ei, cu o undă infinitezimală de năduf.

– Și a mea, interveni Richard, cu o sclipire de amuzament în ochii lui albaștri-cenușii.

– Voi doi trebuie s-o lăsați mai moale cu scotchul.

Julia clătină din cap la ei în timp ce Gabriel o trăgea în desis.

– Ce-a fost cu faza asta? întrebă în timp ce mergeau greoi, ținându-se de mână, spre ce mai rămăsese din vechea livadă.

- O să vezi tu.

Gabriel o sărută pe creștet și apoi grăbi ritmul. Zâmbi larg, inspirându-i parfumul.

- Miroși a vanilie.

- M-am săturat de lavandă.

- Și eu.

În câteva minute ajunseră la marginea livezii. Deși copacii erau foarte deși, Julia întrezări raze de lumină filtrându-se printre ramuri.

- Ce se întâmplă?

- Vino și-o să vezi.

O conduse printre copaci.

Ramurile unora dintre copaci erau împodobite cu luminițe albe și pe jos erau împrăștiate felinare care adăposteau lumânări fără flacără, în lumina blândă, care învăluia cald copacii desfrunziți, sumbri, și iarba uscată, se înălța un cort alb. Înăuntrul lui era o bancă, acoperită cu o pătură împodobită cu perne care-i părea cunoscută.

- Oh, Gabriel, șopti.

El o conduse spre cort, îmbiind-o să se așeze.

- Nu era nevoie să-ți dai atâta osteneală. M-aș fi mulțumit să stăm pe jos, pe pătura asta veche. Pe asta am stat și înainte.

- Îmi place să te răsfaț.

El se uită în ochii lui și ei i se tăie răsuflarea când văzu intensitatea mocnită din străfundurile acelor ochi albaștri.

- Vrei să bei ceva?

Se retrase, îndreptându-se spre o măsuță joasă pe care se afla o frapieră cu o sticlă de șampanie, cu două pahare lângă ea. Se întoarse lângă ea.

- Toastăm?

- Sigur.

Se uită la paharul cu alcool din mâna lui.

- Am putea să bem și altceva.

- Eu beau doar o gură. În cinstea iubitei mele Julianne.

Ridică paharul.

- Cred c-ar trebui să închinăm pentru noi.

- Și asta. În cinstea noastră.

El zâmbi și ciocniră, înainte de a sorbi din șampanie.

– Cum ai făcut toate astea? Trebuie să-ți fi luat ore întregi.

Julia se uită la spectacolul din jur și se minună.

– Domnul Bancroff s-a ocupat de casă și de teren în lipsa mea. L-am rugat să aranjeze totul cât luam noi cina. Îmi dai voie?

Întinse mâna spre un bol cu căpșuni, alegând-o pe cea mai mare și mai coaptă, și i-o oferă.

Gabriel îi duse fructul la gură, zâmbind larg când ea luă jumătate din căpșună în gură înainte de a mușca.

– O să vezi că se combină de minune cu gustul șampaniei.

Julia râse când o parte din suc îi curse pe față. Dădu să-l șteargă cu mâna, dar Gabriel fu mai rapid. Dădu roată gurii ei cu degetele, strângând sucul, și duse degetele la gură, sugându-le.

– Delicios, murmură.

În timp ce el își repeta ritualul, Julia începu să simtă o amețeață stranie. Senzualitatea lui Gabriel, chiar și înfrânată, era extrem de amețitoare.

Întinse mâna spre a-i imita gestul și fu uluită când, după ce Gabriel înghiți fructul, îi trase un deget în gură, lingându-l și apoi sugându-l.

– Dulce ca o bomboană, reflectă el, cu o voce îngroșată.

Se așeză lângă ea pe bancă și-i puse brațul în jurul ei, ducând un deget la buza ei de jos, care tremura.

– Ai idee ce-mi faci? Roșeața din obraji, căldura pielii tale, ritmul în care-ți bate inima...

Clătină din cap.

– N-am cuvinte.

Julia își descheie puloverul și-i lipi mâna de pieptul ei.

– Uite cum îmi bate inima. E din cauza ta, Gabriel.

El se uită la locul unde poposise palma lui.

– Am de gând să-ți trezesc acea reacție toată viața de-acum înainte.

Îi prinse buzele într-un sărut pătimaș, retrăgându-și mâna și ducând-o în dreptul obrazului ei.

– Te-am adus aici pentru că aici a început totul. Mi-ai schimbat viața în noaptea aceea. Nu voi putea niciodată să-ți mulțumesc.

– Dragostea ta e destulă mulțumire.

El o sărută tandru.

– De unde se aude muzica?

Julia se uită în jur după vreo combină muzicală, dar nu văzu nimic.

– Domnul Bancroft ne-a pus la dispoziție metoda de a avea niște muzică.

– E minunată.

– Nici pe departe la fel de minunată ca tine. Tu ai adus frumusețe în viața mea din clipa în care te-am întâlnit.

Gabriel o strânse mai tare în brațe.

– Tot nu-mi vine să cred că te țin în brațe după atâția ani și că mă iubești.

– Te-am iubit mereu, Gabriel. Chiar și când nu știai cine sunt.

Julia își lăsă capul la pieptul lui, ascultându-l cum fredona melodia.

Când începu alt cântec, Gabriel murmură pe pielea ei.

– Am un cadou pentru tine.

– Sărută-mă doar.

– O să te acopăr de sărutări de îndată ce mă lași să-ți înmânez cadoul.

Scoase ceva din buzunar și i-l întinse. Era un anunț în italiană, pe o hârtie foarte scumpă.

– Ce e?

Se uită la el.

– Citește-l, o îndemnă, cu ochii scânteietori.

Anunțul era de la Galeria Uffizi din Florența și privea deschiderea unei expoziții dedicată în exclusivitate unei colecții extraordinare cu ilustrații de Botticelli la Divina Comedie, dintre care unele nu mai fuseseră niciodată expuse în public. În anunț se mai spunea că expoziția era împrumutată Galeriei Uffizi de domnul profesor Gabriel Emerson, ca dar pentru fidanzata lui, domnișoara Julianne Mitchell.

Ea se uită cu gura căscată la el.

– Gabriel, ilustrațiile tale. Nu-mi vine să cred.

– Fericirea m-a făcut generos.

– Dar cum rămâne cu problemele legale? Și cum ai ajuns să le cumperi?

- Avocatul meu a angajat o echipă de experți să identifice ultimul posesor atestat, care e pe la sfârșitul secolului al XIX-lea. După asta, nimeni nu mai știe cui i-au aparținut. Și, fiindcă au făcut întotdeauna parte dintr-o colecție privată, sunt posesorul legal și de drept. Și acum vreau să le împărtășesc cu alții.

- Asta-i minunat.

Julia se îmbujoră și-și lăsă ochii în pământ.

- Dar numele meu n-ar trebui să fie legat de expoziție. Ilustrațiile sunt ale tale.

- Le împart cu lumea doar datorită ție.

Julia îi mângâie maxilarul.

- Mulțumesc. Gestul tău e foarte generos. Întotdeauna am fost de părere că acele imagini ar trebui să poată fi văzute și admirate de restul lumii.

- M-ai învățat să nu fiu egoist.

Ea îl sărută, sorbind cu nesaț gustul gurii lui.

- Tu m-ai învățat să accept daruri.

- Atunci ne potrivim de minune.

Își dresе glasul, ridicându-i o șuviță de păr de pe față.

- Vrei să mă însoțești la expoziție? O s-o programăm în vară. Dottore Vitali ar vrea să organizeze o recepție pentru noi, ca aceea pe care a dat-o anul trecut cu ocazia prelegerii mele.

- Sigur că vreau.

- Bine. Poate reușim să găsim un cotlon retras în muzeu unde am putea să...

- Nimic nu m-ar încânta mai mult, domnule profesor.

Îi făcu cu ochiul.

Gabriel trase involuntar de gulerul cămășii.

- Vrei să ne căsătorim la vară la Florența? Am putea face nunta în timp ce vizităm expoziția.

- Nu.

El lăsă ochii în pământ, cu o expresie dezamăgită pe chip.

- E mult prea mult până la vară. Ce zici s-o facem luna viitoare?

Gabriel se uită imediat la ea.

- M-aș însura și mâine cu tine, dacă aș putea. Dar ești sigură? Asta nu ne lasă prea mult timp să planificăm nunta.

– Vreau să facem o nuntă în cerc restrâns. M-am săturat de singurătate. Vreau să fiu cu tine.

Îi atinse urechea cu buzele.

– Și nu doar din cauză că vreau să-mi ții de cald în pat.

El scoase un mârâit și-o sărută apăsător. Julia oftă în gura lui și se îmbrățișară pătimaș înainte ca el să se retragă.

– Cum rămâne cu studiile tale?

– O mulțime de doctoranzi sunt căsătoriți. Chiar dacă te văd doar noaptea la culcare, va fi mai des decât te văd acum. Te rog, nu mă sili să aștept.

El o mângâie pe obraz cu dosul palmei.

– Ca și cum nu m-ar omori și pe mine așteptarea. Unde să facem nunta?

– La Assisi. A fost dintotdeauna un loc important pentru mine și știu că e și pentru tine.

– La Assisi, atunci, cât mai curând cu putință. Decidem mai târziu unde petrecem luna de miere?

Ridică din sprâncene, cu subînțeles.

– Sau vrei să mergi în vreun loc anume? La Paris? La Veneția? În Belize?

– Oriunde ar fi minunat, atâta timp cât sunt cu tine.

El o strânse în brațe.

– Slavă Domnului. O să fie surpriză, atunci.

Julia îl sărută din nou și, în câteva momente, simți că se învârte lumea cu ea. Nu mai văzu nimic în jur, abandonându-se îmbrățișării lui.

– Mai vreau să-ți arăt ceva, spuse el într-un final, desprinzându-și buzele de ale ei.

O luă de mână și-o conduse spre bătrânul măr aflat la marginea poieniței.

Se întoarse spre ea, cu ochii plini de emoție.

– Când ne-am întâlnit prima dată, am cules un măr din pomul ăsta.

– Îmi amintesc.

– Mărul simboliza stilul meu de viață pe-atunci – desfrânat, egoist, violent, atrăgând păcatul ca un magnet.

Julia îl privi lăsându-se pe un genunchi și scoțând un măr de aur din buzunar.

– Mărul ăsta simbolizează felul în care sunt acum – plin de speranță. Și de dragoste.

Ea se uită la măr, căutându-i apoi privirea.

– Te-a mai cerut cineva în căsătorie până acum?

Ea clătină din cap, punându-și mâna la gură.

– Atunci mă bucur că sunt primul.

Deschise mărul ca pe o cutiuță magică și Julia văzu un inel cu un diamant scânteietor, cuibărit pe un pat de catifea roșie.

– Vreau să fiu primul și ultimul tău iubit. Te iubesc, Julianne. Îți dăruiesc inima și viața mea. Ia-mă de soț. Acceptă să-mi fii soție, prietenă, iubită și călăuză. Să fii Beatrice, fericirea mea, și Julianne cea pe care o ador.

Glasul îi tremura un pic.

– Spune-mi că vei fi a mea. Pe veci.

– Da, îngăimă Julia, simțind c-o potopesc lacrimile.

Gabriel scoase inelul din măr și i-l puse blând pe deget, mângâindu-i mâna cu buzele.

– Am ales de mult inelul ăsta, când am luat verighetetele. Dar poate fi returnat.

Se simțea o undă de tristețe în glasul lui.

– Știu c-o să vrei, poate, să alegem împreună inelele.

Julia studie inelul cu diamant de două carate și jumătate, în formă de pernuță, cu montură de platină. Era un inel de modă veche, cu diamante mai mici, încrustate, care înconjurau piatra centrală, și pietricele laterale, dispuse după mărime, care împodobeau inelul. Deși era mult mai mare și mai bogat împodobit decât visase vreodată, era perfect pentru că era ales de el.

– Îl aleg pe-ăsta, zise.

El se ridică și ea îi sări în brațe.

– Te-am dorit dintotdeauna. De când te-am văzut prima dată în poză, spuse ea, vărsând lacrimi de fericire. Te-am dorit încă dinainte de-a te cunoaște.

– Eu te-am dorit încă dinainte de a-ți ști numele – când îți cunoscusem doar bunătatea. Și acum o voi avea pe veci pe Beatrice a mea.

CAPITOLUL 53

Câteva zile mai târziu, Paul primi un e-mail de la Julia, în care-l anunța că s-a logodit. I se făcu rău. Citi și reciti ce-i scrisese ea, dar asta nu-l făcu să se simtă mai bine. Cătuși de puțin. Dar continuă s-o facă, dacă nu din dorința de a se chinui, atunci măcar ca să-și întipărească definitiv în minte noul ei statut.

Dragă Paul,

Sper că ești bine. Iartă-mă că mi-a luat așa mult să răspund la ultimul mesaj de la tine. Școala doctorală scoate untul din mine și am rămas în urmă cu toate.

Dar îmi place la nebunie. (Apropo, mulțumesc pentru că mi-ai recomandat cărțile lui Ross King. N-am prea mult timp de lecturi în perioada asta, dar o să mă apuc de Domul lui Brunelleschi.) Unul din motivele pentru care n-am prea mult timp de lecturi e că m-am logodit. Gabriel m-a cerut de soție și eu am acceptat. Speram să putem face nunta repede, dar n-am reușit să găsim Bazilica din Assisi liberă mai devreme de 21 ianuarie. Gabriel are legături personale cu franciscanii și doar așa am reușit să prindem un loc atât de repede.

Sunt foarte fericită. Te rog, bucură-te pentru mine. Ți trimit invitația la adresa din Toronto. O invităm și pe Katherine Pieton.

O să înțeleg dacă nu poți sau nu vrei să vii, dar a fost important pentru mine să invit toți oamenii la care țin. Gabriel a închiriat o casă în Umbria în care îi vom caza pe oaspeți înainte și după nuntă. Ești bine-venit.

Știi că tata s-ar bucura să te revadă.

Mi-ai fost un prieten foarte bun și sper că, într-o bună zi, te voi putea răsplăti pe măsură.

Cu drag,

Julia

P.S. Gabriel n-a vrut să-ți pomenesc de asta, dar el a convins-o pe doamna profesoară Pieton să-ți devină îndrumătoarea disertației. Eu am rugat-o, dar a refuzat. De bună seamă nu-i un om așa rău cum îl credeai, nu-i așa?

Recunoștința lui Paul pentru generozitatea lui Gabriel nu atenuă durerea vie pe care o simțea la gândul că tocmai o pierduse pe Julia. Din nou.

Da, o pierduse deja, dar înaintea intoarcerii lui Gabriel existase o șansă ca Julia să se răzgândească, chiar dacă era foarte puțin probabil. Cumva, conștiința faptului că o să se mărite cu el îl duru mult mai mult decât dacă s-ar fi măritat cu, de pildă, vreun ins oarecare pe nume Gabriel. Gen Gabriel-instalatorul sau Gabriel-tipul de la cablu.

La scurt timp după ce-i scrisese lui Paul, Julia primi un pachet în cutia poștală de la Harvard. Văzând că era trimis din Essex Junction, Vermont, îl deschise grăbită.

Paul îi trimisese un exemplar în ediție limitată din Iepurașul de catifea. Îi scrisese un scurt mesaj pe prima pagină, care-o emoționă profund, și adăugase și o scrisoare.

Dragă Julia,

M-a surprins vestea de la tine. Felicitări.

Mulțumesc că m-ai invitat la nuntă, dar nu voi putea veni. Tata a avut un atac de cord acum câteva zile și e în spital. Eu ajut cu treburile de la fermă. (Salutări de la mama, apropo. O să-ți faci ceva de mână ca dar de nuntă. Pe ce adresă să ți-l trimită? Presupun că n-o să mai stai în campus după ce te căsătorești.)

De când te-am cunoscut, mi-am dorit să fii fericită. Să fii mai sigură pe tine. Să ai o viață bună. Meriți toate aceste lucruri și n-aș vrea să te văd că le dai cu piciorul.

Nu ți-aș fi prieten dacă nu te-aș întreba dacă Emerson e cel pe care ți-l dorești cu adevărat. N-ar trebui să te mulțumești cu ceva mediocru. Și, dacă ai vreo îndoială în privința asta, n-ar trebui să te măriți cu el. Îți jur că nu încerc să fiu măgar.

Al tău cu drag,

Paul.

Întristată, Julia împături scrisoarea de la Paul și o puse la loc în carte.

CAPITOLUL 54

Chiar dacă Tom le dădu binecuvântarea Juliei și lui Gabriel (deși cam în silă), apărură conflicte când fericitul cuplu anunță unde va face nunta.

Pe când membrii familiei Clark de-abia așteptau să petreacă o săptămână în Italia în timpul iernii, Tom, care nu ieșise niciodată din America de Nord, n-a fost prea încântat. Ca tată al miresei, intenționa să acopere cheltuielile pentru nunta singurei lui fiice, chiar dacă ar fi trebuit să-și pună ipotecă pe casa nouă pentru asta. Julia nici nu voia să audă.

Deși urma să fie o nuntă în cerc restrâns, costul estimat era înde-ajuns de mare încât să-l ruineze, practic, pe Tom dacă plătea pentru tot. Gabriel n-avea nicio problemă în a acoperi toate costurile, spre plăcerea lui Tom. Pentru Gabriel era mai important ca Julia să aibă o nuntă de vis decât să-i facă pe plac tatălui ei.

Julia încercă să aplaneze conflictul dintre cei doi bărbați sugerând că tatăl ei putea să achite unele din cheltuieli, precum rochia de mireasă și aranjamentele florale.

Spre sfârșitul lui noiembrie, mergea pe Newbury Street din Boston și văzu rochia perfectă în vitrina unui magazin de lux. Era din organza de mătase crem, cu un decolteu în V și mâneci delicate, decupate pe umeri. Corsajul era acoperit de dantelă, în timp ce fusta era amplă și înfoiată ca un nor.

Fără să mai șovăie, intră în magazin și ceru s-o probeze. Vânzătoarea o complimentă pentru alegere, spunându-i că rochiile lui Monique Lhuillier erau foarte populare.

Julia nu recunoscuse numele designerului și nu se uită la etichetă, pentru că nu exista niciuna. Când se uită în oglinzile din cabina de probă, știu. Asta era rochia pentru ea. Era de o frumusețe clasică și avea să-i pună perfect în valoare tonul pielii și forma trupului. Și lui Gabriel îi va plăcea la nebunie că-i lăsa mare parte din spate dezvelit. Cu bun-gust, desigur.

Își făcu o poză cu iPhone-ul și i-o trimise lui Tom, cerându-i părerea. El o sună imediat, spunându-i că nu mai văzuse niciodată o mireasă atât de frumoasă.

Tom o rugă să i-l dea pe manager la telefon și, fără ca Julia să afle prețul substanțial, făcu aranjamentele necesare să-i cumpere rochia. Știind că-i putea cumpăra singurei lui fiice rochia visată, îi fu

mai ușor să accepte că Gabriel va acoperi majoritatea cheltuielilor pentru nuntă.

După ce-și luă *la revedere* de la Tom, Julia petrecu mai multe ore cumpărând restul trusoului. Printre altele, alege un voal care-i venea aproape până la glezne, o pereche de pantofi cu toc din satin în care putea să meargă confortabil și o pelerină lungă, de catifea albă, care s-o apere de vremea răcoroasă din Assisi în luna ianuarie. Apoi se întoarce acasă.

Cu două săptămâni înainte de nuntă, Tom o sună să-i pună o întrebare importantă.

– Știi că s-au trimis invitațiile, dar ar mai fi loc pentru un invitat?

Julia fu surprinsă.

– Sigur. E vreun văr rătăcit de care nu știam?

– Nu chiar, o dădu cotită Tom.

– Atunci cine e?

El trase aer în piept și făcu o pauză.

– Tată, zi odată! Pe cine vrei să aduci?

Julia închise ochii și se rugă în gând, la zeii fiicelor cu tați fără parteneri, să n-o lase pe Deb Lundy să ia parte la nunta ei sau, mai rău, să se împace cu tatăl ei.

– Hm, Diane.

Julia deschise imediat ochii.

– Care Diane?

– Diane Stewart.

– Diane de la Kinfolks?

– Exact.

Răspunsul lui îmbufnat îi transmise pe dată Juliei mult mai multe decât bănuia el. îi pică fața

– Jules? Mai ești?

– Da, sunt. Hm, sigur, o s-o pun pe lista invitaților. Ăă, Diane e o... prietenă apropiată de-a ta?

Tom rămase tăcut o clipă.

– Se poate spune și asta.

– Ăhă, zise Julia.

Tom puse repede punct conversației și Julia lăasă telefonul din mână, întrebându-se ce specialitate a zilei ar fi putut să declanșeze noua idilă a tatălui ei.

Sigur n-au fost chiftelele, își zise.

CAPITOLUL 55

Pe 21 ianuarie, Tom se învârtea emoționat în fața intrării de la Bazilica din Assisi. Avea emoții. Și faptul că Julia și domnișoarele ei de onoare erau în întârziere nu-l liniștea. Se trase de papion, așteptând să apară. Și apoi o viziune într-o pelerină de catifea albă, peste o rochie de organza, intră parcă plutind pe ușile de la intrare, ca un nor luminos.

Îi pieri graiul.

– Tată, murmură Julia, venind spre el cu un zâmbet emoționat.

Tammy și Rachel o ajutară să-și scoată pelerina și să-și aranjeze fusta înfoiată, desfăcând trena care se desfășura în urma ei. Apoi Christina, persoana care se ocupase cu organizarea și care era la datorie acolo, le întinse lui Rachel și Tammy buchetele, un amestec de iriși și trandafiri albi, alese anume să se asorteze cu rochiile lor de culoarea irișilor.

– Ești frumoasă, îngăimă Tom, sărutând-o timid pe obraz prin voalul lung.

– Mulțumesc.

Julia se îmbujoră, uitându-se la buchetul din mâna ei, alcătuit din două duzini de trandafiri albi și câteva fire de ilice.

– Ne lăsați o clipă? le rugă pe celelalte femei.

– Sigur.

Christina le trase pe Tammy și Rachel spre intrarea în sanctuar, făcându-i semn cântărețului de orgă că urma să înceapă procesiunea. Tom îi zâmbi timid Juliei.

– Îmi place colierul tău, zise.

Julia atinse involuntar șiragul de perle pe care-l purta la gât.

– A fost al lui Grace.

Atinse în treacăt diamantele pe care le purta la urechi, dar alese să nu le dezvăluie proveniența.

– Mă întreb ce părere ar avea că te însori cu fiul ei.

- Aș vrea să cred că s-ar bucura. Că ne privește de sus și zâmbeste. Tom încuviință din nou și-și îndesă mâinile în buzunarele de la

smoking.

- Mă bucur că m-ai rugat să te conduc la altar.

Julia îl privi intrigată.

- Nu voiam să mă mărit fără tine, tată.

El își dresese glasul, foindu-se stânjenit în pantofii de închiriat.

- Ar fi trebuit să te țin cu mine când te-am luat prima dată de la Sharon. N-ar fi trebuit niciodată să te trimit înapoi la ea.

I se frânse glasul.

- Tați, șopti ea, dând frâu liber lacrimilor.

El întinse mâinile spre ea și-o îmbrățișă, încercând să exprime prin îmbrățișare ce nu putea spune prin viu grai.

- Te-am iertat de mult. Nu-i nevoie să mai vorbim vreodată despre subiectul ăsta.

Făcu o pauză, ridicându-și privirea spre el.

- Mă bucur că ești aici. Și mă bucur că ești tatăl meu.

- Jules.

Tom tuși, sugrumat de emoție, apoi îi dădu drumul zâmbind.

- Ești o fată așa bună.

Se întoarse, uitându-se la naosul care ducea spre altar, unde se afla Gabriel, cu fratele și cumnatul lui. Toți trei erau îmbrăcați în smokinguri negre Armâni, cu cămăși albe imaculate. Cu toate astea, Scott și Aaron refuzaseră să poarte papioanele preferate de Gabriel, pentru că papioanele erau, spre a-l cita pe Scott, *pentru moșnegi, tineri republicani sau profesori universitari*.

- Ești sigură că vrei să faci asta? o întrebă Tom. Dacă ai vreo îndoială, chem un taxi și te duc acasă chiar acum.

Julia îi strânse mâna.

- N-am nicio îndoială. Gabriel n-o fi perfect, dar e perfect pentru mine. Suntem făcuți unul pentru celălalt.

- I-am spus că mă aștept să aibă grijă de fetița mea. Că, dacă nu e pregătit s-o facă, o să avem o problemă. A zis că, dacă te tratează altfel decât merită să fie tratată o comoară ca tine, să vin cu pușca de vânătoare după el.

Tom zâmbi larg.

- I-am zis că eu n-am nicio problemă cu asta. Ești gata?

Julia inspiră adânc.

- Da.

- Atunci hai s-o facem.

Îi oferi brațul Juliei, apoi le făcură semn domnișoarelor de onoare să înceapă procesiunea, pe acordurile ariei Schafe kdnnen sicher weiden, a lui J.S. Bach.

Când Julia și Tom intrară în bazilică, pe acordurile de la Jesu, Joy of Mans Desirin, Gabriel îi întâlni privirea și-i zâmbi larg. Lumina soarelui de ianuarie se revărsa pe ușile bisericii, luminând-o pe Julia din spate și dând impresia că e încununată de un nimb.

Gabriel era tot numai un zâmbet. Continuă să zâmbească de-a lungul întregii ceremonii, inclusiv când jură să-și cinstească soția și în timp ce ascultară fragmente din *Sleepers awake* de Bach și *Exsultate*, jubilate de Mozart, în interpretarea unei soprane.

După ceremonie, el cuprinse cu degete tremurânde voalul Juliei și-l ridică grijuliu. Îi șterse lacrimile de fericire din ochi și-o sărută. Sărutul fu blând și cast, dar plin de făgăduințe. Apoi coborâră în bazilica inferioară, până în criptă.

Nu fusese în plan să coboare. Cumva, ținându-se de mână, se treziră apropiindu-se de mormântul Sfântului Francisc. În încăperea tăcută și întunecată în care Gabriel avusese experiența mai presus de cuvinte, cu luni în urmă, îngenuncheară să se roage. Fiecare îi mulțumi Domnului în gând pentru celălalt, pentru multe alte binecuvântări pe care le revărsase asupra lor, pentru Grace și Maia, pentru tații și frații lor.

Când Gabriel se ridică în sfârșit, aprinzând o singură lumânare, fiecare I se rugă Domnului să le mai dăruiască o binecuvântare. Un miracol umil prin risipa harului Lui. Când își încheiară rugăciunea, un senzație stranie, dar liniștitoare, îi învălui ca o pătură.

- Nu plânge, fată scumpă.

Gabriel o luă de mână, ajutând-o să se ridice. Îi șterse lacrimile, sărutând-o.

- Te rog, nu plânge.

- Sunt așa de fericită, zise ea, zâmbindu-i. Te iubesc așa mult.

- Și eu la fel. Mă tot minunez cum de s-au întâmplat toate astea.

Prin ce minune te-am regăsit și te-am convins să-mi devii soție?

– E o binecuvântare de sus.

Se ridică să-și sărute soțul în fața mormântului Sfântului Francisc, fără sfială, știind că spune adevărul.

CAPITOLUL 56

Mai pe seară, se schimbă în hainele de voiaj, un costum negru pentru Gabriel și o rochie mov în cazul Juliei, și se urcă unul lângă altul în mașina cu șofer pe care o închiriasse el.

Nu peste mult timp mașina intra pe aleea care ducea la o vilă de pe lângă Todi. Aceași vilă pe care o închiriasse Gabriel în cursul vizitei lor de anul trecut în Italia.

– Casa noastră, șopti ea, de îndată ce-o zări.

– Da.

Îi sărută dosul palmei, ajutând-o să coboare din mașină. Apoi o luă în brațe și-o trecu pragul.

– Ești dezamăgită? M-am gândit c-ai prefera să avem un răgaz de liniște, doar noi doi, dar, dacă nu-i așa, putem merge la Veneția sau la Roma. Te duc oriunde vrei să mergi.

O lăsa pe picioarele ei.

– E perfect. Mă bucur tare mult că te-ai hotărât să venim aici.

Îl cuprinse cu brațele pe după gât.

Într-un final, el se desprinsese din brațele ei.

– Cred c-ar trebui să ducem bagajul sus. Ți-e foame?

Julia zâmbi larg.

– N-aș refuza ceva de mâncare.

– Ia vezi dacă e ceva care să te tenteze în bucătărie și vin și eu imediat.

Ea se aplecă spre el, cu o expresie poznașă.

– Singurul lucru care m-ar tenta în bucătărie ai fi tu, întins pe masa din bucătărie.

Sugestia ei toridă făcea aluzie la vizita lor anterioară, când botezaseră de mai multe ori masa aia. Gemând din rărunchi, el o luă la goană cu valizele pe scări, de parcă-l alerga cineva.

În bucătărie, Julia descoperi cămara plină, ca și frigiderul. Râse când văzu mai multe sticle de suc de merișoare aliniat pe bufet, parcă așteptând-o. Tocmai desfăcuse o sticlă de Perrier și pregătise

o farfurie cu brânzeturi când se întoarse Gabriel. Părea că întinerise cu câțiva ani când dădu buzna în bucătărie, cu un aer aproape copilăros, cu ochii scânteietori și o expresie voioasă.

– Arată delicios. Mulțumesc.

Se așază lângă ea, uitându-se cu subînțeles la masa din bucătărie.

– Dar trebuie să-ți spun că aș prefera ca, primele câteva dăți, s-o facem în pat.

Julia se îmbujoră.

– Masa îmi trezește amintiri plăcute.

– Și mie. Dar avem destul timp să creăm noi amintiri. Mai plăcute.

Îi aruncă o privire înflăcărată, întetind dorința Juliei.

– Nunta a fost așa cum ai visat să fie?

Se uită atent la ea, turnând apă minerală în două pahare.

– Mai frumoasă chiar. Slujba, muzica – să facem nunta în bazilică a fost o experiență incredibilă. M-am simțit așa de împăcată acolo.

Gabriel încuviință, pentru că simțise și el același lucru.

– Mă bucur c-am invitat doar rudele și prietenii apropiați. Îmi pare rău că n-am apucat să vorbesc prea mult cu Katherine Pieton, deși am văzut c-ai dansat de două ori cu ea.

Julia se prefăcu ofensată.

El o studie cu o surprindere prefăcută.

– Serios? Am dansat de două ori cu ea? Impresionant pentru o septuagenară. Mă mir c-a ținut pasul cu mine.

Julia își dădu ochii peste cap, auzind termenul folosit de el.

– Tu ai dansat de două ori cu Richard, doamnă Emerson. Aș zice că suntem chit.

– E și tatăl meu acum. Și e un dansator minunat. Foarte elegant.

– Mai bun ca mine?

Gabriel se prefăcu gelos.

– Nimeni nu e mai bun ca tine, dragule.

Se aplecă să-i sărute chipul bosumflat.

– Crezi că se va mai recăsători vreodată?

– Nu.

– De ce nu?

El îi luă mâna într-a lui și-i mângâie blând articulațiile, una câte una.

– Pentru că Grace a fost Beatrice a lui. Când ai trăit o dragoste ca asta, orice altă relație ar părea doar o umbră.

îi zâmbi trist.

– Ciudat, la fel se întâmplă și în cartea preferată a lui Grace, îndurare aspră. Sheldon Vanauken nu s-a recăsătorit niciodată după moartea soției lui. Dante a pierdut-o pe Beatrice pe când ea avea doar douăzeci și patru de ani. Și-a petrecut restul vieții jelind-o. Așa aș face și eu, dacă te-aș pierde. Nu va mai exista nimeni altcineva. Niciodată, accentuă, cu o expresie înverșunată, dar plină de dragoste.

– Mă întreb dacă tata se va recăsători.

– Te-ar deranja dacă ar face-o?

Ea dădu din umeri.

– Nu. Îmi va lua o vreme să mă obișnuiesc, dar mă bucur că are o relație cu o femeie de treabă. Mi-aș dori să fie fericit. Mi-aș dori să aibă un om bun alături, să îmbătrânească împreună.

– De-abia aștept să îmbătrânesc împreună cu tine, zise Gabriel. Și ești cu siguranță un om bun.

– Și eu de-abia aștept să îmbătrânesc împreună cu tine.

Soțul și soția se priviră în ochi, apoi își terminară cina într-o tăcere relaxată. După aceea, Gabriel se ridică și-i întinse mâna.

– Încă nu ți-am dat cadourile de nuntă.

Julia îl luă de mână, atingându-i verigheta cu degetul.

– Credeam că darurile noastre erau verighetele și inscripția dinăuntru: Iubita mea e a mea și eu sunt al ei.

– Mai am ceva,

O conduse la șemineu și se opri.

La intrarea în casă, Julia nu observase că poza ce atârna deasupra șemineului dispăruse. În locul ei era un tablou mare și impresionant în ulei, reprezentând un bărbat și o femeie care se îmbrățișau pătimaș.

Făcu un pas spre tablou, fascinată de imaginea tulburătoare.

Cele două siluete erau încolăcite una în jurul celeilalte, bărbatul dezgolit până la brâu, aflat puțin mai jos decât femeia, ca și cum îngenunchea la picioarele ei, cu capul în poala ei. Silueta feminină

era aplecată în față, dezbrăcată și înfășurată neglijent în ceea ce părea a fi un cearșaf, cuprinzând cu brațele spatele și coastele bărbatului, cu capul lăsat între omoplații lui. De fapt, era greu să spui unde începea un trup și unde se sfârșea celălalt, atât de strâns erau împletite, aproape alcătuind un cerc. Tabloul transmitea o notă de dor și disperare, ca și cum cei doi tocmai se împăcaseră după o ceartă sau se regăsiseră după o absență prelungită.

– Suntem noi doi, murmură Julia, clipind mărunț, șocată.

Chipul bărbatului era ascuns parțial în poala femeii, cu buzele lipite de coapsa ei dezgolită. Dar era chipul lui Gabriel, n-avea nicio îndoială. Chipul femeii din tablou era chipul ei, cu ochii închiși de extaz, cu un zâmbet în colțul gurii ei senzuale, cu fața la privitor. Părea fericită.

– Dar cum...?

Gabriel veni în spatele ei și-i cuprinse umerii cu brațele.

– Am pozat pentru artist și i-am arătat fotografiile cu tine.

– Fotografii?

El se lăsă spre ea, sărutând-o pe gât.

– Nu-ți recunoști poziția? E un studiu a câtorva poze pe care ți le-am făcut în Belize. Îți amintești dimineața de după ce-ai purtat prima dată corsetul? Erai întinsă în pat...

Julia făcu ochii mari, amintindu-și scena.

– Îți place?

Glasul de obicei sigur al lui Gabriel părea neașteptat de timid.

– Am vrut ceva – ăă – personal care să ne amintească de nuntă.

– Îmi place la nebunie. Doar că m-a luat prin surprindere.

Trupul lui se relaxă.

– Mulțumesc.

Îi luă mâna și-i sărută blând palma.

– E un cadou minunat.

– Mă bucur că-ți place. Dar mai am un mic dar pentru tine.

Se îndreptă spre șemineu, luând de pe el un măr de aur, care-i era foarte cunoscut.

– Cum a ajuns aici? zâmbi Julia.

– Deschide-l, doamnă Emerson.

Ea desfăcu obiectul și descoperi înăuntru o cheie mare, de modă veche. Se uită intrigată la Gabriel.

– O cheie magică? Spre o grădină secretă? Sau spre un dulap care conduce spre Narnia?

– Foarte amuzant. Hai cu mine.

Îi cuprinse încheietura și-o duse la gură, lăsându-și buzele să șovăie deasupra pielii ei.

– Unde mergem?

– O să vezi.

O conduse spre ușa de la intrare, închizând-o după ei. Stăteau pe verandă, în întunericul tulburat doar de luminile suspendate pe pereții de piatră.

– Încearc-o.

– Cum? Aici?

– Încearc-o.

Gabriel se legănă pe călcâie, încercând să-și ascundă neliniștea subită.

Julia puse cheia în broască și-o răsuci. Auzi cum se încuie și, răsucind din încheietură, o descuie, deschizând ușa.

– Mulțumesc pentru că mi-ai devenit soție, îi șopti el. Bine ai venit acasă.

Ea se uită uluită la el.

– Am fost fericiți aici, spuse el blând. Am vrut să avem un loc unde să putem evada, un loc plin de amintiri plăcute.

Întinse mâna, atingându-i blând brațul.

– Ne putem petrece vacanțele aici, când nu mergem la Selinsgrove. Ai putea să-ți scrii teza aici, dacă vrei. Deși n-aș rezista să fiu despărțit de tine mai mult de o zi.

Julia îl sărută, mulțumindu-i neîncetat pentru darul generos. Rămaseră acolo mai multe minute, savurând prezența și atingerea celuilalt, cu inimile bătând din ce în ce mai repede.

CAPITOLUL 57

Fără a întrerupe sărutul, el o luă pe sus și-o purtă înapoi în casă, pe scări, până în dormitorul mare. O făcu să descrie o piruetă, privind cu încântare cum se învolburau poalele rochiei mov în timp ce se învârtea.

– Cred că ți-am rămas dator cu ceva.

- Ce anume?

Julia râse când Gabriel se lipi de spatele ei.

El se aplecă peste umărul ei, șoptindu-i:

- Sex de împăcare.

La auzul tonului lui, i se făcu pielea găină.

El îi masă brațele.

- Ți-e frig?

- Nu. De emoție.

- Excelent.

Îi dădu părul la o parte, dezvelindu-i gâtul și o acoperi de sărutări.

- Și, ca să știi, trebuie să compensez la greu. De fapt, s-ar putea să-mi ia toată noaptea.

- Toată noaptea? Întrebă Julia, tușind ușurel.

- Toată noaptea și o parte din dimineață.

Când el se retrase, sărutându-i cu nesaț rotunjimea umărului înainte de a-i da drumul, Julia începuse deja să se topească în brațele lui.

- Cât te pregătești tu de culcare, vreau să te gândești la toate felurile în care te voi satisface.

Îi mângâie decolteul cu degetul, o promisiune, și-i dădu drumul făcându-i seducător cu ochiul.

Julia își scoase lenjeria din bagaj și dispăru în baie. Când mersese să caute ținuta potrivită pentru noaptea nunții, se simțise intimidată. Nu știa ce să aleagă, ca să fie ceva ce el nu mai văzuse înainte.

Într-un mic magazin de pe Newbury Street, găsi exact ce căuta - o cămașă lungă de mătase rubinie, cu un decolteu adânc. Dar piesa de rezistență erau șireturile legate în zig-zag la spate, care coborau până la un nivel aproape indecent. Alesese cămașa știind că el va fi foarte încântat s-o decorseteze. În toate sensurile cuvântului.

Își lăsă părul prins și-și dădu cu puțin luciu pe buze, încălțându-se cu pantofii negri cu toc cui pe care-i luase pentru luna de miere. Apoi deschise ușa băii.

Gabriel o aștepta.

Dormitorul mare era scăldat în lumina lumânărilor cu aromă de santal, și Julia auzi o muzică în surdină. Era un playlist diferit față de cele ascultate până acum, dar îi plăcea oricum.

El veni spre ea în cămașa albă și pantalonii de la costum, cu cămașa scoasă din pantaloni și descheiată aproape până la brâu și desculț. Îi întinse mâna și ea veni spre el, cuprinzându-l cu brațele.

– Ești superbă, îi șopti, mângâindu-i cu mâini aproape tremurânde pielea care se întrezărea printre șireturi. Aproape că uitasem cât de frumoasă ești în lumina lumânărilor. Aproape.

Ea zâmbi cu capul la pieptul lui.

– Îmi dai voie?

Îi atinse părul prins în creștet și ea încuviință.

Un bărbat mai nerăbdător decât el i-ar fi scos toate agrafele odată, dacă le-ar fi găsit, desfăcându-i rapid părul ca să poată trece la pasul următor. Dar Gabriel nu era un astfel de bărbat.

Minuțios, își trecu degetele lungi prin părul ei până ce descoperi o agrafa și apoi o desfăcu blând, lăsând să cadă o singură șuviță. Repetă procedura până ce pletele Juliei cădeau valuri, valuri pe umerii ei albi, stârnind văpăi de dorință în trupul ei.

Îi cuprinse obrazul în mâini și se uită în ochii ei.

– Spune-mi ce-ți dorești. Noaptea asta îți aparține. Poruncește-mi și mă voi supune.

– Fără porunci.

Julia îl sărută de două ori pe buze.

– Arată-mi doar că mă iubești.

– Julianne, te iubesc cu cele patru iubiri. Dar seara asta e o celebrare a lui eros.

Gabriel îi potopi umerii albi cu sărutări pătimase, venind apoi în spatele ei și mângâindu-i pielea dezgolită a spatelui.

– Mulțumesc pentru darul tău.

– Darul meu?

– Trupul tău, înfășurat îmbietor, doar pentru mine.

Făcu o pauză, lăsându-și privirea să zăbovească asupra picioarelor ei.

– Și pentru pantofi. De bună seamă, după o zi așa lungă, trebuie că sunt incomozi.

– N-am observat până acum.

El începu să se joace cu diamantele din urechile ei.

– Din ce cauză?

– Pentru că nu mă gândeam decât c-o să fac dragoste cu tine.

– Mie nu mi-a stat gândul la aproape nimic altceva de zile întregi. De luni întregi.

Gabriel inspiră adânc și începu să-i mângâie brațele dezgolite.

– Sunt singurul bărbat care te vede în toată splendoarea ta și care știe ce sunete scoți când ești satisfăcută. Trupul tău mă recunoaște, Julianne. Recunoaște atingerea mea.

Începând de la baza coloanei vertebrale, desfăcu funda, răsfirând cu grijă șireturile de mătase printre degete.

– Ai emoții?

Gabriel îi ridică bărbia spre a-i vedea chipul din profil.

– A trecut ceva vreme.

– O s-o iau încet. Activitățile – ăă – mai energice vor veni mai încolo, după ce ne vom reobișnui unul cu celălalt.

Schiță un gest spre peretele gol și Julia simți că-i ia pielea foc de emoție.

Desfăcu încet șireturile, până când îi dezveli complet spatele. Apoi își lipi palmele de pielea ei, plimbându-se în sus și-n jos.

– Mă usuc de dorul tău. De luni întregi aștept, aștept să te aduc în patul meu.

O întoarse cu fața la el și, fără prea multă ceremonie, îi coborî bretelele cămășii de pe umeri. Urmări cu privirea mătasea foșnitoare care-i aluneca peste trup, căzând pe podea.

Îi stătea dinainte goală, cu mâinile pe lângă corp.

– Splendidă, murmură el, măsurându-i fiecare părțică a trupului chinuitor de încet, cu ochi lacomi.

Stânjenită să fie în centrul atenției, ea începu să-i descheie cămașa. I-o dădu jos de pe umeri și-i sărută tatuajul, mușcând și sărutând de-a lungul pectoralilor lui, înainte de a-i scoate rapid pantalonii.

În curând era dezbrăcat și el, și ea văzu dovada concretă a exci-tării lui. El dădu s-o sărute, dar Julia îl opri.

Cu degete grăbite, începu să-i mângâie părul și să-i exploreze trupul, venerându-l cu degetele și cu buzele. Chipul lui, gura lui,

maxilarul, umerii, pieptul sculptat și mușchii netezi ai abdomenului. Brațele și coapsele, și...

Îi prinse mâna într-a lui înainte ca ea să-i cuprindă bărbăția în mâini, șoptindu-i vorbe dulci pe buze. Jurăminte de credință în italiană, în care recunosc citate din Dante. O luă pe sus și-o purtă spre patul mare, cu baldachin, așezând-o pe margine. Apoi îngenunche în fața ei pe podea.

– De unde să încep? o întrebă, cu ochii ușor întunecați, lăsându-și mâinile să alunece peste abdomenul ei plat și pe coapse.

– Spune-mi.

Julia inspiră și clătină din cap.

– Să încep de-aici?

Se aplecă, urmând conturul buzelor ei cu limba, cu o atingere de-abia simțită.

– Sau de-aici?

Îi mângâie sânii, lăsând gura să preia controlul, lingând-o și tchinând-o. Ea închise ochii, icnind de plăcere.

– Sau de-aici, poate?

Îi încercui încet buricul cu degetul, presărându-i sărutări pe abdomen.

Ea gemu, trăgându-l de păr.

– Te vreau doar pe tine.

– Atunci ia-mă.

Julia îl sărută și el îi răspunse savurându-i încet gura, inițiind un ritm blând, languros. Când simți că ei îi bate mai repede inima, îi cuprinse piciorul stâng în mână și începu s-o descalțe.

– Nu vrei să-i țin în picioare? Întrebă Julia, privindu-l de deasupra. I-am luat special pentru noaptea asta.

– Hai să-i păstrăm pentru mai târziu, când vom boteza pere-tele, îi șopti răgușit.

Îi scoase încet pantofii și petrecu câteva minute masându-i picioarele, zăbovind în special asupra tălpilor. Apoi o împinse în mijlocul patului și se întinse lângă ea.

– Ai încredere în mine?

– Da.

O sărută blând pe buze.

– De mult aștept să te aud spunându-mi asta și să știu că o crezi cu adevărat.

– Sigur că o cred. Am lăsat trecutul în urmă.

– Atunci hai să recuperăm timpul pierdut.

Cu gesturi tandre, începu s-o atingă și s-o tachineze, cu mișcări studiate, dar pătimeșe. Gura se alătură mâinilor, mușcând ușurel și sugând în ritmul suspinelor ei. Îi crescua inima de bucurie la auzul sunetelor scoase de ea, văzând cum se zvârcolea de plăcere sub atin-gerea lui.

Când mâinile ei alunecară imperios pe spatele lui, poposindu-i în sfârșit pe fund, se întinse peste ea, astfel că trupurile lor se completau perfect.

Uitându-se la ea, îi șopti:

– Cât de frumoasă ești tu, draga mea, cât de frumoasă ești! Ochi de porumbiță ai... Cordeluțe purpurii sunt ale tale buze și gura ta-i încântătoare.

Julia se ridică spre el, sărutându-l, și-apoi îi răspunse:

– Nu mă lăsa s-aștept.

– Mă inviți să intru?

Julia se îmbujoră, simțind o străfulgerare de căldură pe piele.

– Soțul meu.

– Îngerul meu cu ochi căprui.

Limba lui pătrunse jucăuș în gura ei în timp ce trupurile li se contopeau și, în curând, deveniră un singur trup, suspinând la unison, suspine înfundate de dinți și limbi.

Gabriel o luă încet la început, în ritmul valurilor care se sparg agale pe plajă. Își dorea ca această experiență să dureze la nesfârșit căci, în clipa aceea, uitându-se în ochii mari și plini de dragoste ai soției lui, înțelese că experiențele lor de până atunci, oricât de incitante ar fi fost, păleau în comparație cu intensitatea sublimă a legăturii lor de-acum.

Era os din oasele lui și carne din carnea lui. Îi era soție și suflet-pereche și tot ce-și dorea era s-o facă fericită. Era mistuit de adorație.

Julia îi mângâie sprâncenele, încrețite de concentrare, deasupra ochilor inchiși acum.

– Îmi place expresia asta la tine, murmură ea.

- Ce expresie?
- Cu ochii închiși, cu sprâncenele încrețite, cu buzele strânse – arăți așa doar când – ai orgasm.

El deschise ochii și ea văzu scânteii în adâncurile ca safirul.

- Oh, serios, doamnă Emerson?

- Mi-a fost dor de expresia asta. E sexy.

- Mă măgulești.

Gabriel părea stânjenit.

- Vreau o poză sau o pictură cu expresia asta a ta.

El se prefăcu că se încruntă.

- O poză ca asta s-ar putea să fie un pic cam mult.

Julia râse.

- Și asta o spune un bărbat care și-a decorat dormitorul cu fotografiile lui nud.

- Singurele poze cu nuduri din dormitorul meu vor fi cu tine, frumoasa mea soție.

Grăbi ritmul, luând-o prin surprindere pe Julia.

În timp ce ea gâfâia de plăcere, Gabriel își ascunse fața la gâtul ei.

- Ești așa de ispititoare. Părul tău, pielea ta.

- Dragostea ta mă face frumoasă.

- Atunci lasă-mă să te iubesc pe vecie.

Ea-și arcui spatele.

- Da, pe vecie. Te rog.

Gabriel menținu ritmul, lăsându-și buzele să se joace pe gâtul ei, sugându-i și trăgându-i ușurel pielea în gură.

Ca răspuns, ea îl apucă de șolduri, împingând și trăgând până când era aproape, foarte aproape.

- Deschide ochii, gâfâi el, accelerând ritmul.

Julia se uită în ochii soțului ei, întunecați, dar plini de tandrețe, scânteind de pasiune și afecțiune sinceră.

- Te iubesc, zise, făcând ochii mari și-apoi închizându-i la loc, copleșită de senzații.

De data asta, Gabriel nu închise ochii în timp ce fruntea i se încrețea de concentrare.

- Te iubesc, murmură la fiecare mișcare, de fiecare dată când pielea se atinge de piele, până când au fost amândoi satisfăcuți.

CAPITOLUL 58

Julia se trezi cu o tresărire, chiar înaintea zorilor.

Soțul ei cel chipeș era lângă ea, având un chip de copil care doarme. Era chipul tânărului pe care-l întâlnise pe veranda din spate a lui Grace. Îi mângâie sprâncenele și bărbia nerasă, inundată de un sentiment copleșitor de dragoste. Un sentiment copleșitor de mulțu-mire și bucurie.

Nevrând să-l deranjeze, se ridică tiptil din pat. Luă de pe jos cămașa dezbrăcată de el și și-o trase pe ea, ieșind tiptil pe balcon.

La orizont se întrezărea o geană de lumină, deasupra dealurilor domoale ale Umbriei. Era răcoare, mult prea frig să stai pe-afară altfel decât într-un jacuzzi, dar vederea era absolut superbă și simțea nevoia să soarbă frumusețea peisajului. De una singură.

De-a lungul copilăriei ei, simțise că nu merită să i se îndeplinească cele mai adânci dorințe, să fie iubită la modul absolut. Nu mai simțea asta. În dimineața asta, sufletul ei dădea pe-afară de recunoștință, care se înălța spre cer.

Gabriel întinse mâna spre jumătatea ei de pat, dar dădu doar de perna ei. Îi luă o clipă să se trezească, epuizat după seara trecută și activitățile din ajun. Făcuseră dragoste de mai multe ori și își venera-seră pe rând trupurile, cu degetele și gurile.

Zâmbi. Toate temerile și neliniștile ei păreau să fi dispărut. Oare era doar din cauză că erau căsătoriți acum? Sau din cauză că trecuse îndeajuns de mult timp ca să creadă, fără umbră de îndoială, că el n-avea să profite de ea?

Nu știa. Dar era încântat că o satisfăcuse. Și, când ea i se dăruie cum nu se mai simțise în stare până atunci s-o facă, Gabriel aprecie acel dar, știind că-i era oferit cu dragoste și o încredere absolută.

Însă se neliniști când se trezi singur în pat. Așadar, mai curând decât să se abandoneze acestor reflecții tăcute, porni grăbit în căutarea iubitei lui. Nu-i luă mult s-o găsească.

– Ești bine? o întrebă, ieșind pe balcon.

– Mă simt minunat. Sunt fericită.

– O să faci pneumonie, o dojeni, scoțându-și halatul și înfășurându-l în jurul ei.

Ea se întoarce să-i mulțumească și văzu că nu mai avea nimic pe el.

– Și tu.

El zâmbi larg, punându-se în fața ei și desfăcând halatul ca să-i cuprindă pe amândoi. Ea oftă, savurând senzația pe care i-o trezeau corpurile lor lipite unul de altul.

– Te-a mulțumit totul?

Gabriel o masă pe spate prin materialul halatului.

– Nu ți-ai dat seama?

– N-am apucat să conversăm prea mult, dacă-ți amintești. Poate că te-am ținut prea mult trează. Știi că voiam să compensăm, dar...

– Nu prea mai am antrenament, dar simt o oboseală delicioasă.

Se înroși.

– Azi-noapte a fost și mai bine decât în prima noastră noapte împreună. Și, cu siguranță, cum ai spus tu, mai energic.

El râse înfundat.

– De acord.

– Am trecut prin atâtea împreună. Simt că legătura dintre noi e mai profundă.

Își frecă nasul de umărul lui.

– Și nu mai trebuie să mă tem că vei dispărea.

– Sunt al tău, șopti el. Și simt și eu legătura dintre noi. E lucrul de care aveam nevoie. Și ceea ce meriți tu. Când te ating, când mă uit în ochii tăi, văd trecutul și viitorul nostru.

Se opri și-i ridică fața, ca s-o vadă mai bine.

– Îmi taie răsuflarea.

Julia îl sărută suav și se cuibări mai bine în brațele lui.

– Am petrecut prea mult timp în întuneric.

Vocea lui era încărcată de emoție.

– De-abia aștept să trăiesc în lumină. Cu tine.

Ea îi cuprinse fața în mâini, silindu-l să se uite la ea.

– Suntem în lumină acum. Și te iubesc.

– Și eu te iubesc, Julianne. Sunt al tău toată viața asta și în cealaltă.

O sărută din nou pe buze și-o conduse înapoi în dormitor.